O privire,
un sărut,
și nimic
nu va mai fi
vreodată
la fel...

PORUNCEȘTE-MI

ÎN LUMEA SÂNGELUI ALBASTRU

GENEVA LEE

LITERA

MOON light

new
MOON

GENEVA
LEE

PORUNCEȘTE-MI

Traducere din limba engleză
ANCA MARIN

LITERA
București

Command Me
Geneva Lee
Copyright © 2014 Geneva Lee
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Porunceşte-mi
Geneva Lee

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lee, Geneva
Porunceşte-mi / Geneva Lee;
trad. din limba engleză: Anca Marin –
Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–8044–0
I. Marin, Anca (trad.)
821.111

Pentru fetele care au nevoie
de o nouă poveste cu zâne.

Capitolul 1

M-am uitat rapid în jur, la pereţii bogat decoraţi, şi am sorbit din paharul cu şampanie. Deasupra capului meu era atârnat portretul unui duce sau al unui alt personaj important, cu o eşarfă din dantelă la gât, care mă privea cu dispreţ şi parcă le spunea tuturor că eram o intrusă. Absolvisem de curând Oxfordul, dar asta nu însemna că aş fi aparţinut exclusivistului Club Oxford şi Cambridge. O bună parte a celorlalţi absolvenţi proveneau din familii înstărite, cu tradiţie, şi, deşi părinţii mei erau bogaţi după orice fel de standarde, nu aveam vreun titlu nobiliar sau vreun nume de familie răsunător, ca majoritatea celor prezenţi la festivitatea de absolvire. Mi-am terminat şampania, înjurând-o în gând pe Annabelle, cea mai bună prietenă a mea, care mă convinsese că venirea mea aici era o idee bună.

— Aici erai, Clara! Annabelle m-a înşfăcat de braţ ca un uliu, înfigându-şi unghiile perfecte în braţul meu şi trăgându-mă după ea spre un grup de tineri.

În ciuda modului agresiv în care mă trăgea, Annabelle era întruchiparea bunei-cuviinţe, cu părul blond prins graţios într-un coc, la ceafă, şi cu închizătoarea colierului chiar sub acesta, într-o simetrie perfectă. Totul la Annabelle inspira rafinament – de la pantofii cu toc de opt centimetri până la diamantul de trei carate care strălucea pe mâna ei stângă. Vreau să-ţi fac, în sfârşit, cunoştinţă cu fratele meu John!

— Nu-mi caut un iubit, Belle. Acum, sunt o femeie de carieră! i-am amintit eu. Chiar dacă nu începusem încă lucrul la firma Peters & Clarkwell, nu era momentul să fiu distrasă de un bărbat. Belle o ştia prea bine, dar asta nu o oprea să insiste. În ciuda faptului că era o fată educată, fusese crescută cu convingerea că şansa unei femei este dată de căsătorie. Conceptul nu-mi era deloc străin, căci mama mea se hrănea cu aceleaşi iluzii.

Belle m-a privit peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ar putea fi exact ce-ţi trebuie. John munceşte tot timpul şi e plin de bani. Ai putea fi baroneasă.

— Nu toată lumea este atrasă de bani şi de putere, am spus aproape şoptit, pentru că nu doream să-i jignesc pe numeroşii oameni bogaţi şi puternici din jurul meu.

Belle s-a oprit brusc, iar eu m-am ciocnit de ea. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Te-ai sărutat măcar cu un tip bogat şi puternic? Te-ai culcat cu vreunul?

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat în jur, neştiind ce să-i răspund. Belle ştia că în toată viaţa mea mă culcasem cu un singur bărbat, cu fostul meu iubit, care nu era nici bogat, nici puternic. Daniel era mereu cu capsa pusă când venea vorba despre asta. În timp ce eu aveam adesea un sentiment de inferioritate atunci când eram în compania bogaţilor de familie bună din Oxford, Daniel era doar furios. Mă descurcasem bine, într-un final. M-a trecut un fior amintindu-mi cât de mult se deteriorase relaţia noastră spre final. Îi pusesem capăt în vacanţa de iarnă,

dar şi după câteva luni doar gândul la el mă făcea să mă cutremur. Belle a observat şi a oftat.

— Daniel nu se pune, mi-a spus. Fruntea perfectă cu piele de porţelan a făcut o cută, chiar deasupra sprâncenelor conturate cu pricepere. A clătinat din cap, de parcă ar fi încercat să alunge o amintire neplăcută, şi mi-a aruncat un zâmbet şăgalnic. Ai fi ştiut ce vreau să spun dacă te-ai fi culcat cu un asemenea bărbat.

— Mă îngrijorează gândul că-l consideri pe fratele tău demn de această poziţie, i-am răspuns arcuind sugestiv o sprânceană. Cât de apropiaţi sunteţi voi doi?

— E mai puţin important. M-a tras de mână, continuând să zâmbească. Încerc doar să am grijă de tine, Clara. Trebuie să ţi-o tragi cu cineva.

Eram de aceeaşi părere, dar nu o mai auzisem pomenind despre asta până acum. Ea îmi era colegă de apartament pe vremea când relaţia mea cu Daniel scârţâia. Nu numai că fusese de acord cu despărţirea noastră, dar de atunci mă cocoloşea non-stop, mă ducea cu forţa la cumpărături şi-mi tot făcea cunoştinţă cu diverse persoane. Era doar o chestiune de timp până să încerce să mă cupleze cu cineva. Probabil trebuia să-i fiu recunoscătoare că aşteptase să-mi termin examenele şi să fiu oficial absolventă ca să-şi ducă la îndeplinire planurile de peţitoare.

— Chiar n-am nevoie de un tip acum, Belle, i-am spus cât am putut eu de ferm, sperând să fie ultima oară când discutam despre asta, dar ştiind prea bine că nu aveam nicio şansă.

Ea a fluturat din mână, semn că nu mă lua în seamă.

— Ce avem nevoie şi ce ne dorim sunt două lucruri diferite, scumpo. Nu e cazul să le confunzi.

Înainte să mai pot obiecta, i-a făcut semn unui bărbat înalt şi cam stingher să se apropie. Era, cu siguranţă, fratele ei mai mare – îl trăda fruntea lată. Şi avea cu siguranţă mulţi bani. Reuşise cumva să împerecheze cele mai scumpe şi mai plictisitoare obiecte moderne de îmbrăcăminte într-o ţinută amestecată, dar evident scumpă. Combinase ceasul Rolex şi pantofii Berluti cu o haină Harris Tweed ce aducea a anii ’80. Părea să nu se fi putut decide dacă pleca la vânătoare sau la o întâlnire de afaceri.

Şi se îmbrăcase aşa pentru o petrecere!

— Tu trebuie să fii celebra Clara, a spus John luându-mi o mână.

Pentru o clipă, a părut să nu ştie dacă să mi-o sărute sau să o strângă. Într-un final, mi-a strâns-o fără vlagă, cu palma transpirată. Poate că avea avere şi titlu, dar John nu-mi părea nicidecum un bărbat hotărât.

— Belle mi-a povestit totul despre tine. Ai absolvit Ştiinţe Sociale, nu-i aşa?

— Da. Aş fi vrut să-mi retrag mâna, dar nu prea ştiam cum s-o fac.

— Te vezi aşa, un fel de Maica Tereza? m-a întrebat, acoperind cu cealaltă mână mâinile noastre încă înlănţuite.

Nu era nicidecum un progres.

— Şi dacă ţi-aş răspunde că da? Întrebarea mea era curajoasă, iar Belle a clipit surprinsă. Nu-mi stătea în fire să fiu atât de încrezătoare, cu atât mai puţin în prezenţa unui străin. Fusesem aşa în facultate, dar acum eram absolventă şi pe cale să încep o slujbă foarte căutată. Nu mai eram aceeaşi fată din trecut. Nu mai puteam fi. Nu mai doream să fiu.

— Eşti mult prea drăguţă pentru o călugăriţă, mi-a spus John. A pufnit uşor înainte de a continua: Eu am intrat recent în barou.

— Fascinant, i-am răspuns absentă. Mi-am tras mâna dintr-a lui şi am privit în celălalt capăt al încăperii. Te rog să mă scuzi, îl văd pe…

Şi am pornit-o hotărâtă prin mulţime, înainte ca Belle să apară de nicăieri cu un preot care să ne şi logodească. Mi-am spus în gând că trebuia neapărat să discut cu ea despre încercările de a mă cupla cu cineva. În ciuda faptului că o trimisese la studii, familia lui Belle îşi dorea să o vadă măritată cât mai curând, o preocupare arhaică a familiilor cu titlu nobiliar. Poate că se împotrivise la început, dar acum părea să se fi împăcat cu acest gând, mai ales că logodnicul ei era favorit la palat. Dar eu nu mă vedeam măritată, mai ales nu după toate cele întâmplate cu Daniel. Trebuia să-mi fac o carieră, era mai bine pentru mine. Era o cale mai sigură şi mai puţin supărătoare.

M-am lăsat înghiţită de mulţime în încercarea de a scăpa de Belle, dar am constatat că era aproape imposibil să ies din încăpere. Când am reuşit să ajung în hol, inima îmi bătea cu putere. M-am lipit de un perete, am respirat

adânc şi mi-am dat jos pelerina neagră, simplă, pe care o împrumutasem de la Belle în ciuda obiecţiilor ei cum că mă îmbrăcasem prea sobru. Era unul dintre puţinele articole din garderoba ei ce se potrivea vârstei mele. În dulapul meu găseai numai blugi, pulovere şi câteva sacouri drăguţe, bine croite. Belle nu ar fi purtat nimic din toate acestea. În majoritatea timpului, ea arăta ca un star de cinema, afişând cât mai multă piele dezgolită şi bani cam tot aşa. Iar restul garderobei ei părea furată de la regina-mamă însăşi. Avusesem mare noroc să găsesc pelerina, deşi eram mai mult ca sigură că o cumpărase pentru vreo înmormântare.

Am simţit un miros exotic, aromat, care mi-a gâdilat nările. Era total nepotrivit în acea clădire veche şi sufocantă în care fumatul era interzis, chiar şi în încăperea care servise cândva drept fumoar. Văzusem semnele de interdicţie peste tot, dar era evident că cineva nu le observase. Am ridicat privirea, dându-mi seama puţin cam târziu că nu eram singură. Am dus instinctiv mâna la piept când l-am văzut. Tare adevărată este vorba aceea „Nu iese fum fără foc”. Iar el era teribil de… fierbinte.

Bărbatul stătea sprijinit de tocul uşii deschise spre terasă, cu o ţigară subţire de foi atârnându-i neglijent între buzele perfect conturate care schiţau acum un zâmbet amuzat. Deşi avea chipul în penumbră, nu am putut să nu observ linia puternică a maxilarului şi nuanţa albăstruie a ochilor lui. Nu trebuia să văd mai multe ca să-mi dau seama că era unul dintre bărbaţii bogaţi şi

puternici despre care-mi vorbea Belle. Era genul pe care mi-l descrisese ea cu puţin timp în urmă. Toate radiau din el – bogăţie, autoritate şi virilitate –, iar trupul meu îi răspundea, picioarele mele trădătoare făcându-mă să mă apropii. Acum, îl vedeam ceva mai bine şi descopeream o altă trăsătură definitorie – era şi frumos, chestie care mi se părea profund nedreaptă.

Avea un chip care ar fi făcut îngerii să plângă şi zeii să plece la război. Trăsăturile ce păreau sculptate erau puse în valoare de un ten arămiu care-mi inspira o plajă însorită, îndepărtată. Părul nu-i părea negru doar pentru că stătea în penumbră. Ci era exact aşa, întunecat şi uşor răvăşit, făcându-mă să-mi închipui că-mi trec degetele prin el. Pentru o fracţiune de secundă, m-am văzut lipită de trupul lui, cu mâna rătăcindu-i prin păr.

„Revino-ţi”, mi-am spus. Nu mai făcusem sex cam de multişor, dar reacţia aceasta în faţa unui străin era cam stânjenitoare, chiar dacă el n-avea de unde să ştie la ce-mi fugise gândul. Din zâmbetul uşor arogant, dar seducător am înţeles însă că ştia exact la ce mă gândeam. Însă zâmbetul nu i se reflecta şi în ochii arzători. Ochii îi luceau lacomi, de parcă ar fi reflectat propria-mi dorinţă. Stomacul mi s-a strâns. Trebuia să-l ţin la distanţă. Neapărat.

În plus, faptul că fuma într-un loc interzis era un indiciu clar al faptului că prefera să ignore regulile. Sau pe cei din jur.

— Nu cred că este permis fumatul aici, am zis.

Poate că păream obraznică, dar eram sătulă de toţi privilegiaţii care nu dădeau doi bani pe reguli. Ceva în privirea lui mi-a dat de înţeles că pentru el nu reprezentam decât un obiect – o jucărie cu care ar fi avut chef să se joace.

— Scuzele mele. Mi-a zâmbit superior, dar amuzamentul nu i-a putut ascunde asprimea cultivată a vocii. Ai de gând să mă pârăşti pentru purtare necuviincioasă? A făcut un pas înapoi, aşa că acum se afla practic pe terasă, găsind imediat calea de a respecta restricţiile, în felul său. Am bănuit că făcuse asta doar ca să-mi facă pe plac. Nu-mi părea genul care să-şi facă griji în privinţa încălcării regulilor.

Chiar dacă nu-i puteam vedea prea bine ochii, am simţit cum privirea lui mă ardea. M-am îmbujorat, copleşită de o emoţie care oscila între iritare şi o bucurie copilărească.

— N-aş vrea să dai de necaz.

S-a întors spre mire, iar buzele i-au schiţat un zâmbet şăgalnic care-i dezvelea dantura perfectă.

— Nici eu n-aş vrea asta.

De stânjeneală, sângele mi-a năvălit în obraji. Aş fi vrut să-i şterg cu un sărut rânjetul, dar mi-am alungat rapid din minte această fantezie. Acum, că-i vedeam chipul în lumină, îmi părea cumva familiar, de parcă ne cunoscuserăm la un moment dat. Fusesem poate colegi de şcoală? Mi l-aş fi amintit dacă am fi urmat acelaşi liceu. N-aveam cum să nu remarc ochii aceia albaştri ca de cristal sau părul des, întunecat, exact la limita dintre buna-

cuviinţă şi un star pop. Nu era un bărbat pe care să-l uiţi cu uşurinţă, cu umerii aceia laţi prinşi ca într-o capcană în costumul bine croit. Cum se făcea că-l ştiam – şi totuşi nu-l ştiam? Mi-am oprit privirea pe gulerul descheiat şi nodul lărgit al cravatei, imaginându-mi cum ar fi fost să îi desfac toţi nasturii, eliberându-l. Mi-am muşcat buza gândindu-mă la asta.

Era adevărat? Stăteam în faţa unui străin, cu mintea plină de fantezii? Poate că Belle avea dreptate, la urma urmei.

A ridicat dintr-o sprânceană, văzând că eu continuam să-l studiez insistent. Mi-am ferit privirea, ruşinată că fusesem surprinsă. La cum arăta, nu era de mirare că lumea rămânea adesea cu ochii aţintiţi spre el.

— Cred că ar trebui să te avertizez în privinţa pericolelor fumatului, i-am spus dorind să-mi alung din minte umilinţa pe care o resimţeam, dar mai ales dorind ca discuţia noastră să nu se sfârşească.

Nu voiam să plece.

— N-ai fi prima, păpuşă. Dar a stins ţigara şi a aruncat-o într-un ghiveci din apropiere.

Mişcarea fusese lină şi sigură, de parcă nu ar fi existat posibilitatea să rateze – de parcă lumea toată se rotea doar ca să-i fie lui mai uşor.

Eram tot mai sigură că îl cunoşteam. Oricine ar fi fost, era clar că se distra copios pe seama mea.

— Ne-am cunoscut cândva?

— Cred că mi-aş fi amintit de tine, mi-a spus el, iar ochii i-au strălucit, energia magnetică pe care o emanau

crescând în intensitate şi trimiţându-mi un fior prin tot corpul. Mai degrabă mă cunoşti după reputaţie.

— Eşti, aşadar, un cuceritor? l-am întrebat.

Nu mă surprindea câtuşi de puţin.

— Cam aşa ceva, mi-a răspuns el cu subînţeles. Ce caută o fată din America într-un asemenea loc plin de snobi?

M-am încordat imediat, aşa cum mi se întâmpla de fiecare dată când cineva făcea această observaţie. Mi-am dat seama însă că el nu era câtuşi de puţin condescendent, ci mai degrabă curios, aşa că m-am forţat să zâmbesc.

— Sunt cetăţean britanic, de fapt. Dar am crescut în State. Mama este americancă. L-a cunoscut pe tata pe când studia la Berkeley.

„Nu-i spune toată povestea vieţii tale”, m-a admonestat vocea critică din capul meu, voce care nu mă părăsea niciodată.

— Şi încă din California, a adăugat străinul. Nu-mi imaginez de ce ai da plajele însorite pe bătrâna Londră ploioasă.

Era adevărat, dar asta nu m-a împiedicat să roşesc în clipa când am spus-o. Era un argument prostesc, dar el a înclinat uşor capul de parcă l-aş fi intrigat.

Am făcut un pas spre el şi i-am întins mâna. Poate se aştepta să facem cunoştinţă formal.

— Sunt Clara Bishop, apropo.

— Mă bucur să te cunosc, Clara Bishop.

Mi-a prins mâna în mâna lui şi, fără cea mai mică ezitare, mi-a dus-o la buze. Un curent electric ne-a

străbătut pe amândoi, şi aerul părea să trosnească la senzaţia care-mi aluneca prin vene, ameţindu-mă. Dorinţa îmi alerga prin sânge şi se strângea în stomac.

Am vrut să mă trag înapoi. Nu, *trebuia* să mă trag înapoi.

Cuvintele lui Belle îmi răsunau în minte. N-aş fi vrut ca el să nu mă mai atingă. Voiam să mă topesc în el şi chiar mă gândeam serios la asta când o femeie frumoasă, blondă, a apărut în hol şi s-a oprit să ne privească.

Trebuia să-mi retrag mâna dacă voiam să rup legătura electrizantă dintre noi, dar, când am încercat să mă eliberez, el m-a prins de braţ şi m-a tras cu sălbăticie spre el. Buzele lui le-au zdrobit pe ale mele cu o insistenţă pe care o mai văzusem doar în filme. Braţele lui puternice mi-au încercuit talia, strângându-mă posesiv. Avea gust de cuişoare şi coniac, de nopţi sălbatice şi abandon necontrolat, iar buzele mele s-au depărtat instinctiv când limba lui a alunecat în gura mea. Sărutul lui era puternic – poruncitor –, şi m-am trezit prizonieră, trupul meu modelându-se pe al lui şi topindu-se în fierbinţeala îmbrăţişării noastre.

Limba lui rătăcea leneş, iar gura mea s-a deschis mai larg, primindu-l. A acceptat, limba i-a pătruns şi mai adânc, luându-mi gura în stăpânire. Picioarele abia dacă mă mai ţineau, trupul îmi era gata să se prăbuşească la pământ sub trupul lui, dar m-a lipit şi mai tare de el, susţinându-mă cu fermitate. Mâna i-a alunecat din talie până la scobitura spatelui meu. Gestul intim m-a trezit la viaţă, şi mi-am trecut degetele prin părul lui mătăsos

pentru că nu voiam ca sărutul să se sfârşească. Fără trupul lui lipit de mine, aveam să mă topesc uşor.

M-a eliberat din îmbrăţişare mult prea devreme, dar palma i-a rămas lipită de spatele meu. A fost cât pe ce să mă împiedic, însă el m-a susţinut, de parcă mi-ar fi anticipat reacţia. Cât se poate de normal: un bărbat care săruta aşa ştia la ce să se aştepte. Nu m-am putut împiedica să nu-mi imaginez eticheta care ar fi trebuit să-l însoţească: „Atenţie! Conţinut extrem de excitant".

Am căutat pe chipul lui orice indiciu care să-mi sugereze de ce mă sărutase, deşi trupul meu încă tânjea după gustul lui, dar tot ce-am văzut a fost pasiunea brută arzându-i în ochi. Mi s-a tăiat răsuflarea şi, preţ de câteva secunde, nu am putut vorbi.

— De ce?

Întrebarea care dădea curs gândurilor mele era deopotrivă şi o acuzaţie.

— Motivele mele sunt departe de a fi cavalereşti, mi-a răspuns şi şi-a tras mâna. Am tresărit, dorindu-mi să nu fi făcut asta. Femeia aceea este o greşeală îngrozitoare de-a mea.

— M-ai sărutat ca să-ţi eviţi fosta iubită?

— N-aş numi-o chiar „fostă". Dar te rog să mă scuzi.

Cuvintele lui nu aveau nici urmă de regret. Flacăra din priviri i se domolise, ochii lui albaştri păreau acum două safire. A făcut un pas spre mine, apoi a ezitat şi a schimbat direcţia, îndreptându-se spre terasă.

Atunci, am înţeles că aş fi vrut să mă sărute din nou – iar dorinţa, eram sigură, mi se citea cu uşurinţă pe chip.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Deşi nu ne vorbeam şi nu ne atingeam, inima mea continua să bată cu repeziciune, ca un animal prins în cursă care încearcă să se elibereze.

— Felicitări pentru absolvire! mi-a spus el.

Schimbarea subiectului m-a luat pe nepregătite. Am clipit, amintindu-mi unde eram şi de ce. Lumea întreagă se estompase atunci când el mă atinsese şi abia acum conştientizam că nu ştiam nimic despre acest bărbat care ar fi putut să mă posede chiar acolo, sprijinită de perete, dacă ar fi vrut.

— Şi tu eşti absolvent?

Şi-a acoperit gura cu mâna, dar nu suficient de rapid încât să nu-i surprind zâmbetul infatuat.

— Eu am ales o altă carieră. Jucăm „Douăzeci de întrebări şi răspunsuri”, cumva?

— Nu vrei să-mi spui cine eşti? l-am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cred, păpuşă, că ar fi mai bine să afli singură.

Buzele încă mă ardeau după sărut. Ştiam şi eu să mă joc, dacă el asta îşi dorea.

— Ai ales o altă carieră? Şi totuşi, te afli aici – am făcut un gest de jur-împrejur –, într-un club cu prestigiu. Deci, fie eşti ospătar, fie provii dintr-o familie cu mulţi bani.

Am aşteptat să-mi răspundă, dar el a clătinat din cap şi a fluturat degetul arătător.

— Nu a fost o întrebare la care să răspunzi cu da sau nu.

— Ei bine, dacă nu vrei să joci…

Am ridicat din umeri şi am privit de-a lungul holului, în spate.

— Vreau să joc, dar respectând regulile – dacă nu cumva preferi să pun eu întrebările.

Am înghiţit în sec, străduindu-mă să-mi controlez trupul.

— Provii dintr-o familie înstărită?

— S-ar putea spune, a răspuns el ridicând din umeri.

— Da sau nu, l-am îmboldit eu.

— Da, a spus el. A întins mâna şi mi-a prins între degete o şuviţă. Acum, este rândul meu, nu?

— Nu am epuizat cele douăzeci de întrebări, am şoptit, conştientă de cât de aproape erau buzele lui.

— Nu le irosi pe toate din prima, m-a sfătuit el aşezându-mi o şuviţă după ureche. Nu strică să laşi ceva loc pentru mister.

— Dar tu ştii deja cine sunt, i-am amintit eu.

— Da, dar mai sunt o mulţime de lucruri pe care vreau să le ştiu despre tine. În timp ce-mi vorbea, îi simţeam răsuflarea fierbinte pe gâtul meu. Şi-mi doresc nespus să spui da.

— Şi dacă răspunsul este nu?

— Nu este, crede-mă.

Buzele lui m-au atins în treacăt. Am închis ochii, savurând senzaţia pe pielea delicată. El a făcut un pas înapoi, iar eu mi-am netezit rochia, încercând să nu par deloc tulburată.

— Ultima întrebare, a spus el. Apoi, vom vedea dacă ghiceşti.

O ultimă şansă să-i dezvălui identitatea, iar eu ştiam la fel de multe ca la început. În plus, acum, trupul meu fremăta de excitare, distrăgându-mă de la obiectivul meu. Exista o singură întrebare pe care puteam să i-o pun.

— Cine eşti? am întrebat direct.

El a clătinat din cap şi mi-a făcut semn: da sau nu. Era clar că nu avea nicio intenţie să fie mai puţin criptic, chiar şi după ce mă folosise ca să scape de fosta. Fusesem un pion aflat la îndemână, iar gândul acesta m-a făcut să mă ruşinez. Dacă rămâneam în preajma lui, sigur nu reuşeam să-mi potolesc bătăile nebuneşti ale inimii.

Îmi imaginasem oare electricitatea din acel sărut? Eram sigură că nu. La fel de sigură cum eram că şi el mă dorea. Gura mi s-a uscat. Mi-am amintit ce-mi spusese Belle despre cum e să te sărute un bărbat puternic şi bogat şi am încercat să-mi înfrânez pulsaţiile de dorinţă care-mi străbăteau trupul. Nu mă interesa să fiu jucăria unui asemenea bărbat. Refuzam să fiu asta.

— Ar trebui să mă întorc, i-am spus, conştientă că era necesar să mă îndepărtez de el, înainte ca prezenţa lui tulburătoare să mă copleşească.

El a încuviinţat, dar ochii pătrunzători mă ardeau încă.

— Sper să ne revedem, Clara Bishop.

Nu a aşteptat ca eu să plec. A dispărut pe terasă, s-a evaporat pur şi simplu. Abia când nu l-am mai văzut şi m-am mai liniştit, mi-am dat seama că sărutasem un bărbat fără să-i ştiu numele.

Şi-mi doream s-o fac din nou.

Capitolul 2

M-am întors la petrecere, încă tulburată de sărutul străinului, aşa că am văzut-o pe Belle abia atunci când m-a înşfăcat de mână. Cu o expresie radioasă, m-a tras spre bar. Marea majoritate a celor aflaţi lângă noi nu aveau cum să-i observe licărul din ochi, dar eu am înţeles că însemna că eram în pericol. Dar, pentru că eram încă buimacă după acel sărut, nu aveam de gând să opun prea multă rezistenţă.

— Ce naiba a fost asta? m-a întrebat, împingând spre mine un bol cu alune.

— Nu mi-e foame.

Mâncarea era ultimul lucru la care mă gândeam acum.

— Te-ai şi îmbătat? Nu mă obliga să-ţi îndes alunele pe gât.

— Nu sunt beată, i-am răspuns, deşi exact aşa mă simţeam.

Buzele lui. Gustul lor. Trupul lui strâns lipit de al meu. Un val de căldură m-a cuprins, şi am rezistat cu greu tentaţiei de a-mi face vânt.

— Clara. Belle a pocnit din degete ca să-mi atragă atenţia, iar eu am clătinat din cap şi am privit-o prosteşte. Am spus că ai fi putut măcar să bei un pahar cu fratele meu.

— Îmi pare rău, am zis.

Şi chiar îmi părea rău că o tulisem aşa lipsită de tact din calea fratelui ei. Dar era singurul mod prin care să o fac să înţeleagă să nu mai încerce să mă combine cu nimeni. Belle ştia foarte bine ce însemna umilinţa, învăţase această lecţie cu ani în urmă. Trebuia să joc această carte dacă voiam să scap de încăpăţânarea ei. Totuşi, azi era ziua în care deveneam absolvente.

— Mi s-a părut că o văd pe mama, i-am spus.

Expresia lui Belle s-a îmblânzit. A luat din bol câteva alune şi mi le-a întins.

— Proteine. Trebuie să rezişti.

Cuvintele ei erau pline de adevăr, chiar dacă scuza mea fusese o minciună. Mă aşteptam ca mama să vină şi ea azi. În Clubul Oxford şi Cambridge nu puteai pătrunde fără invitaţie, iar acum erau prezente aici, la ceremonia de absolvire, câteva dintre familiile de elită ale Angliei. Madeline Bishop nu avea cum să rateze aşa ceva. Presa nu fusese invitată, pentru că era o petrecere privată, dar exista mereu posibilitatea ca afară să fie câţiva paparazzi. În general, familia mea nu căutase să fie în atenţia publică, dar mama făcea excepţie, încă de acum paisprezece ani, când tatăl meu şi al ei începuseră să facă avere. Era destul de deranjant, iar eu nu eram tocmai nerăbdătoare să o văd. Iar Belle înţelegea asta prea bine.

— Mulţumesc!

Mi-am vârât alunele în gură. Gustul lor sărat mi-a amintit cât îmi era de foame. M-am uitat la ceasul aflat pe poliţa şemineului şi mi-am dat seama că trecuseră mai bine de şase ore de când nu mâncasem.

— Nu vreau să leşini în ziua în care ai absolvit, iar eu să fiu răspunzătoare, mi-a spus Belle şi mi-a făcut cu ochiul. Mă cunoştea prea bine. Ştia că, în stresul provocat de ceremonie şi de petrecere, sigur uitasem să mănânc. Să nu întorci capul! Ţi-au sosit rudele.

— Dumnezeu s-o apere pe regină! am murmurat, inspirând adânc. Am mai luat din bol câteva alune. Sigur avea să le urmeze un pahar de coniac. M-am întors şi am zărit-o pe mama, într-o rochie albastră scurtă care îi evidenţia trupul atletic impresionant, dar care era total nepotrivită vârstei ei. Nu mi se părea deloc drept ca mama să fie mai în formă ca mine. Era adevărat că ea considera asta o profesie.

Am văzut-o dând roată cu privirea prin încăpere, cu mâna poposind artistic pe şiragul de perle de la gât. Poate că nu avea obârşii britanice, dar nu se lăsa mai prejos de orice alt aristocrat de acolo. Ţinea capul sus, nasul uşor în vânt, iar buzele îi schiţau un zâmbet binevoitor, de parcă tocmai dăduse cu ochii de supuşii ei.

Am inspirat adânc şi i-am făcut semn.

— Ultima şansă să fugi, i-am spus lui Belle.

— Şi să te las singură? În niciun caz. Dar îmi eşti datoare cu o sticlă de vin, mai târziu.

Mi-a pus în mână un pahar în care pluteau câteva cuburi de gheaţă. Ştia exact de ce aveam nevoie ca să fac faţă acestei întâlniri, chiar înainte să-i cer.

— S-a făcut! Deşi s-ar putea ca la finalul zilei să ajungem la concluzia că doar o sticlă nu este de ajuns.

— Clara, draga mea!

Mama a străbătut camera şi m-a sărutat delicat pe obraz. Afecţiunea ei era la fel de fragilă ca aripile unui fluture. Sentimentele pot fi rănite foarte uşor, îmi spusese cândva, şi de aceea trebuia să ai mare grijă cu ele. Copil fiind, remarcasem că şi căsnicia o privea la fel.

Tata mi-a întins o mână şi m-a cuprins cu putere în braţe.

— Clara, Ursuleţule, ai reuşit!

Am roşit uşor auzindu-mi alintul din copilărie. Tata nu credea că dragostea ar fi fragilă, chiar dacă o trata pe mama ca pe un bibelou.

— Absolventă de universitate, a spus mama, scoţându-şi cu mândrie pieptul în afară şi atrăgând priviri subtile de apreciere de la bărbaţii din preajmă. Şi încă de Oxford!

— În cinstea fetiţei mele!

Tata a ridicat paharul, iar gestul lui m-a cam emoţionat.

Fuseseră siguri că eu aveam să merg la universitate, chiar dacă tata se chinuise să absolve, cu ani în urmă. Mama nu fusese la fel de norocoasă. Mi se părea ciudat să o ştiu aici, sărbătorindu-mă, deşi nu-şi putuse împlini visurile tocmai din cauza mea.

— În cinstea viitoarei câştigătoare a premiului Nobel! Marea speranţă a Angliei, a continuat tata.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Mai degrabă, câştigătoarea premiului pentru cel mai bun curier.

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, mi-a amintit el. Şi lucrurile mici sunt importante. Până şi Gandhi a pornit de undeva.

Nu mă îndoiam de asta, dar gândul la slujba mea viitoare îmi provoca o uşoară ameţeală. Din fericire, mai aveam două săptămâni până să încep efectiv munca şi aveam destule cu care să-mi ocup mintea până atunci.

— Nicio grevă a foamei, promit, i-am spus lui tata.

Mama a îngheţat.

— A fost o remarcă de prost gust.

— Scuze, a fost doar o glumă, am asigurat-o.

Mama începuse deja să-şi facă vânt şi să privească în jurul ei.

— E înăbuşitor aici.

Tata i-a zâmbit.

— Hai să-ţi căutăm un alt loc, draga mea!

Era mişcarea tactică a mamei. Trebuia să se mişte în permanenţă. Nu conta cât de frumoasă era priveliştea, cât de fascinanţi erau partenerii de la masa ei sau cât de exclusivistă era petrecerea la care era invitată, mereu trăia cu convingerea că avea să rateze ceva. Că în colţul opus se afla o oportunitate sau o persoană mai importantă. De aceea, în primii ani de după ce părinţii mei şi-au vândut afacerea, familia noastră s-a mutat dintr-o casă în alta, până ce, într-un final, tata a pus piciorul în prag. Drept pentru care, cu şase ani în urmă, s-au mutat de la Los Angeles la Kensington. Era cea mai şic casă pe care o cumpăraseră vreodată, la cea mai şic adresă, chiar peste drum de fosta cântăreaţă celebră care se măritase cu

un fotbalist celebru. Mama a stat liniştită câţiva ani, dar, de la o vreme, începuse cu aluziile că era timpul să facă o schimbare. Tata s-a dovedit de neclintit, dar asta nu a împiedicat-o pe mama să contacteze un agent imobiliar. O dată la câteva luni, îl târa pe tata după ea la vizionări de case. Bătea chiar apropouri cum că-mi căuta şi mie una, dar eu nu aveam de gând să accept. Îmi plătiseră cheltuielile cu facultatea, iar eu rezistasem cu brio la toate încercările mamei de a se amesteca în viaţa mea. Acum, eram adult, aveam o slujbă adevărată şi nu doream să mai depind de ea.

— Te-ai gândit unde vei locui acum, că te-ai întors în oraş? m-a întrebat ea lipindu-şi braţul de al meu, de parcă ar fi încercat să-mi ghicească gândurile.

„În niciun caz cu tine”, mi-am spus. Londra îmi era încă străină, căci mă mutasem în Anglia cu puţin timp înainte de a începe cursurile, iar mama ştia asta. Dar asta nu avea să mă determine să stau cu ea.

— Ţi-am spus că voi locui cu Belle.

— Dar Belle urmează să se mărite, mi-a amintit mama. S-a întors spre prietena mea şi i-a zâmbit larg. Trebuie să-mi povesteşti totul despre nuntă!

Belle i-a zâmbit la rândul ei, dar a ridicat dintr-o sprânceană imediat ce mama s-a întors cu spatele. Înţelesese că mama tocmai se invitase la nunta ei. Probabil ar fi fost în stare chiar să-mi ia locul ca domnişoară de onoare, dacă o lăsam.

— Abia la anul, i-am răspuns calmă.

Sau cel puţin aşa mi s-a părut că am vorbit. Căsătoria lui Belle era un mare motiv de îngrijorare pentru mine. Nu-mi plăcea să locuiesc singură, iar Belle şi mama ştiau asta. Nu ştiam prea bine ce aveam să fac după ce Belle urma să se mărite şi să se mute cu Philip. Încercam să nu mă gândesc la asta.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Bishop, a spus Belle, iar ochii îi străluceau. Am o lungă listă de bărbaţi care abia aşteaptă să o invite pe Clara în oraş. Şi cu toţii reprezintă partide excelente.

Aş fi vrut ca podeaua să se caşte sub mine şi să mă înghită. Nu-mi plăcea când făceau pe peţitoarele, de parcă aveam nevoie de cineva să-mi aranjeze viaţa amoroasă. Mă făcea să mă simt indezirabilă, iar ce se întâmplase cu puţin timp în urmă îmi dovedise exact contrariul.

— Vorbim despre bărbaţi sau despre investiţii?

— Înseamnă unul şi acelaşi lucru. Mama s-a întors cu spatele la mine, concentrându-şi atenţia asupra lui Belle. Eşti o prietenă foarte bună. Trebuie să-mi spui Madeline. Doar ne vom vedea mereu de acum încolo.

Imagini cu mese în oraş şi invitaţii la ceai mi se învârteau prin minte. Se părea că nu reuşisem să o fac să înţeleagă că în curând slujba avea să îmi ocupe timpul. Mama nu mai fusese nevoită să lucreze cam de multişor, drept pentru care nu eram sigură că-şi mai amintea ce presupune să ai o slujbă – cum ar fi să munceşti, de exemplu.

— Sper, i-a răspuns Belle.

Mama i se părea amuzantă, dar şi eu, şi ea ştiam că Madeline se servea mai bine în doze mici.

Ajunsesem acum aproape de uşa pe care ieşisem ceva mai devreme, iar gândul mi-a zburat înapoi la sărut. O parte din mine ar fi vrut să meargă în căutarea lui – dar asta mă făcea, oare, diferită de cea de care încercase să scape mai devreme? Probabil că nu. Şi cum m-aş fi simţit dacă aveam să îl găsesc înghesuind într-un colţ o altă femeie? „Noua Clara Bishop nu are timp de bărbaţi de bani gata sau de drame”, mi-am repetat în gând.

Şi totuşi, nu mă puteam abţine să nu recreez în minte sărutul, fiecare moment al lui, până ce aproape că i-am simţit din nou buzele atingându-mă. Am strâns pumnii, luptându-mă cu tremurul de dorinţă care mi se rostogolea prin trup.

Chicotul ascuţit al mamei m-a trezit brusc din reverie. Era greu de presupus că cineva ar fi spus ceva cu adevărat amuzant, dar am zâmbit ca după o glumă bună.

— Am discutat cu tatăl tău… S-a uitat spre tata, care i-a aruncat o privire plină de frustrare, pe care a ignorat-o. De ce nu te muţi cu noi? Sunt sigură că Belle va dori să fie singură cu Philip, iar noi avem suficient spaţiu.

Spaţiu era, cu siguranţă, dar eu nu aveam de gând să accept oferta mamei.

— Am semnat deja contractul de închiriere, am minţit.

— L-ai semnat? Fără să mă consulţi?

Mama se îmbufna imediat – era o artă pe care o stăpânea la perfecţie. Se îmbufna adesea şi impresionant.

Iar situaţia de acum nu făcea excepţie. M-a privit de parcă aş fi trădat-o.

— Ne pare rău, dar a fost o ofertă de nerefuzat, mi-a sărit Belle în ajutor.

— Dar eu ştiu atâtea despre imobiliare!

Era într-atât de bosumflată, încât ridurile pe care plătise atât să le ascundă îi reapăruseră pe chip. Nu era deloc un semn bun.

— Este doar un contract de închiriere, i-am amintit.

— Este tot un contract. Am citit deunăzi în *The Sun* că tot mai mulţi proprietari îşi spionează chiriaşii. Ştiai?

Să te înspăimânte era următoarea armă din arsenalul mamei. Reuşise s-o facă în primii 18 ani din viaţa mea, dar acum aveam 23. Nu mai ţinea.

— Totul va fi bine, sunt sigură.

— Am închiriat de la o bătrână foarte amabilă, a intervenit Belle.

Am încercat să o avertizez din priviri. Minciuna creştea văzând cu ochii, şi nu eram sigură că aveam să pot ţine pasul. O minţeam pe mama de prea mult timp şi ştiam că era mai bine să-i servesc câte o minciună mică, pe rând, decât una mare, greu de înghiţit. Şi pe care cu siguranţă avea să şi-o aducă aminte.

— Aceea este Doris? a întrebat mama, atârnându-se de braţul tatei. Abia aşteptase să dea de cineva cunoscut şi nu avea de gând să rateze prilejul de a fi văzută la acest eveniment. Hai să mergem să o salutăm!

Părea ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit tata, dar a încuviinţat din cap, ascultător. I-am înşfăcat braţul lui Belle de îndată ce ei nu ne-au mai putut auzi.

— Nu ştim nicio bătrână cumsecade şi nici nu avem vreun apartament închiriat.

— S-ar părea că avem, mi-a răspuns Belle, dramatic.

Eram surprinsă.

— Avem?

— Jane, mătuşa mea de-a doua, are o clădire în East London.

N-aş fi crezut că pot fi surprinsă şi mai mult, dar iată că era posibil.

— Mătuşa ta de-a doua locuieşte în East London?

— Nu te grăbi! Belle a sorbit lung din cocktail şi a ridicat din umeri, de parcă nu era nimic ciudat în a avea o rudă în vârstă care locuia în cel mai la modă cartier din Londra. O s-o adori!

— Nu ştiu, am spus. N-am cunoscut-o încă.

— Ai încredere în mine. Îi vom face mâine o vizită. Pe de altă parte, chiar te vezi locuind din nou cu părinţii? m-a întrebat Belle, ducându-şi mâinile la gât ca pentru a se sugruma.

— Da şi nu, am recunoscut eu.

— Da?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă un semn că nu mă credea.

— Ştii că nu-mi place să locuiesc singură, i-am amintit.

Dar gândul de a mă întoarce în casa părintească era departe de a fi liniştitor. Fusesem independentă cât

urmasem universitatea şi, cu excepţia câtorva decizii proaste, în mare parte legate de Daniel, mă descurcasem destul de bine.

Acum, situaţia se schimbase. Majoritatea prietenilor mei aveau să se mute curând la Londra. Iar Belle era cea mai apropiată prietenă a mea – şi singura cu care mă vedeam locuind. Poate că peste un an aveam să îmi revin din dezamăgirea provocată de Daniel şi nu aveam să mai simt nevoia să împart cu cineva un apartament, dar nu ajunsesem încă acolo.

— Ştiu. Şi este în regulă. Belle şi-a pus capul pe umărul meu. Dar asta înseamnă să mă laşi să încerc să te cuplez cu cineva. M-aş simţi îngrozitor ca peste un an să trebuiască să te trimit la părinţii tăi.

— Cine ştie unde vom fi peste un an?! i-am răspuns.

Belle m-a strâns de umăr.

— Aceasta este atitudinea corectă.

— Prin asta tu înţelegi că mă poţi cupla, nu-i aşa?

— O singură întâlnire, a insistat ea, adăugând: Cu fratele meu.

— Nu mi se pare genul meu.

Încercam să-i cruţ sentimentele. Chiar nu era vinovată că fratele ei era insipid.

— Ştiu că te va plictisi până peste cap, a spus ea. Dar vreau să ştiu că cineva are grijă de tine.

— Pot să am şi singură.

Părea să se îndoiască serios de asta. Şi nici eu nu-i dădusem în ultimul an prea multe motive să mă creadă. În ciuda preocupării ei, nu aveam de gând să cedez şi să mă

întâlnesc cu fratele ei. Oricât o fi fost el de avocat. Din fericire, am fost salvată de sosirea logodnicului ei, altfel ar fi continuat să-i pledeze cauza.

— Uite-l pe Philip, a spus sărind în picioare şi aranjându-şi fusta.

S-a întors spre mine, căutându-mi aprobarea.

— Arăţi fabulos, ca întotdeauna. Şi nu minţeam deloc. Oricât bea sau stătea în picioare, Belle arăta mereu ca scoasă din cutie. Salută-l pe Pip din partea mea!

Belle a scos limba la mine şi a pornit-o spre el. Philip era cam prea serios pentru gustul meu, şi asta spunea ceva. Ura să i se zică Pip, motiv pentru care doar aşa îi spuneam. Nu pentru că nu l-aş fi plăcut. Era un tip în regulă, de o frumuseţe clasică, cu trăsături colţuroase şi păr blond, înalt şi cu darul vorbirii. Şi nu strica nici faptul că provenea dintr-o familie cu titlu nobiliar şi cu mulţi bani. Era exact ce-şi dorea Belle de la un bărbat: să-i ofere siguranţă financiară şi genetică. Nu o puteam învinovăţi pentru asta. Ne simţeam amândouă cam rătăcite în vieţile noastre, aşa că-i înţelegeam dorinţa de a găsi un loc sigur. Îmi doream doar să înţeleagă că siguranţa mea nu avea să fie niciodată alături de un bărbat ca Philip, ca fratele ei sau ca oricare dintre vechii noştri prieteni pe care, ce să vezi, aveam, cu siguranţă, să îi reîntâlnesc în săptămânile ce urmau.

L-am privit pe Philip luând-o de mână şi trăgând-o spre el. Când a ajuns în braţele lui, chipul ei s-a luminat. Am oftat. Arătau perfect împreună, ca un basm devenit realitate. Poate că mă înşelasem în privinţa motivelor

pentru care erau împreună. Poate era ceva mai mult decât o relaţie comodă, la urma urmei.

Există locuri în care intri şi te simţi imediat ca acasă, ca şi când ai fi aşteptat întreaga viaţă să-ţi apară în cale. Pentru mine, aceste locuri fuseseră librării şi cafenele, locuri liniştite pe plaje retrase sau la umbra unor copaci. Adolescentă fiind, nu mă simţisem cu adevărat acasă în niciuna dintre casele cumpărate de părinţii mei. Erau prea mari şi prea reci. Simţisem mai degrabă că locuiam într-un muzeu şi uram sentimentul că aş fi fost doar un obiect expus acolo. Dar, din clipa în care am păşit în casa mătuşii lui Belle, am ştiut că acolo aveam să fiu fericită.

Mai mult decât fericită: în siguranţă.

— Ce zici? m-a întrebat Belle rotindu-şi pe deget inelul de logodnă.

Nu eram prea sigură că aveam să îmi găsesc cuvintele potrivite şi trebuia să recunosc că aş fi greşit dacă aş fi respins ideea închirierii casei mătuşii ei. M-am întors spre ea cu un zâmbet prostesc pe chip.

— Când ne putem muta?

Mătuşa Jane a trecut ca o boare pe lângă noi, învăluită în volane şi eşarfe, şi a deschis o fereastră.

— E mai bine aşa! Nu pot suferi încăperile cu aer închis. A inspirat aerul proaspăt care intra pe geam. E liberă, iar ăsta nu e un lucru bun pentru sufletul unei case. Am cheile chiar aici. E a voastră de când vreţi.

Fără să ezit, am luat un set de chei din palma ei desfăcută. Ca să fac faţă stresului îmi făceam sistematic

câte o listă care includea toate lucrurile pe care trebuia să le rezolv după ce-mi dădeam examenele. Nopţi întregi nu-mi găsisem somnul din cauză că trebuia să-mi caut un apartament. Iar acum, viaţa mea – viaţa mea reală, de adult – părea să se aşeze în sfârşit pe făgaş. Îmi puteam permite chiria chiar şi după plecarea lui Belle dacă Jane îmi oferea în continuare ceea ce era, evident, reducerea pentru rude. Nici nu trebuia să apelez la fondul fiduciar.

— Casa asta are nevoie de sânge proaspăt, a continuat ea. Ultimul chiriaş a fost un muzician care, din nefericire, se pare că a cam surzit.

— Mătuşa Jane are o preferinţă pentru muzicieni, a zis Belle şi a făcut cu ochiul.

— Sunt amanţi excelenţi, a confirmat mătuşa. Chipul ei era serios, de parcă am fi discutat chestiuni legate de casă, cum ar fi un vas de toaletă care a refulat. Te rog, spune-mi că te-ai culcat cu un muzician!

Mi-am înăbuşit un hohot de râs şi am clătinat din cap. Expresia lui Jane îmi dădea de înţeles că ea considera asta o mare pierdere. S-a întors plină de speranţă spre Belle, care a negat la rândul ei. Umerii fragili au părut să se strângă, şi femeia a clătinat din cap cu tristeţe.

— Iar tu te măriţi! Lasă, poţi oricând să ai o aventură. Muzicienii sunt buni şi pentru asta.

Mătuşa Jane părea să fie adevărata boare de aer proaspăt din casă. Am urmat-o dintr-o încăpere în alta, iar ea mi-a arătat toate chichiţele viitoarei mele case. Nimic la ea nu-ţi dădea de înţeles că ar fi avut bani la greu, deşi era clar că aşa era, de vreme ce toată clădirea era a ei. Părul

cărunt era tuns cumva punk-rock, potrivit cu silueta fragilă şi chipul elegant. Avea osatură de aristocrat, asta era sigur, dar părea o creatură exotică, experimentată. Nu semăna deloc cu cei pe care-i întâlnisem la diversele evenimente din facultate. Am simţit din prima clipă că o plac, iar instinctul nu mă înşela niciodată.

Apartamentul era perfect. Fusese modernizat recent, avea electrocasnice noi, din inox, şi un jacuzzi imens. Pereţii erau o combinaţie de cărămidă şi tencuială veche păstrată cu grijă, iar tocurile uşilor şi ale ferestrelor erau din lemn frumos lucrat. Podelele din stejar fuseseră raşchetate şi lăcuite. Singurul lucru care lipsea era un şemineu, dar clar nu aveam să-i duc lipsa în următoarele luni de vară. De îndată ce voi aduce mobila voi bifa majoritatea punctelor de pe lista mea. Poate chiar aveau să îmi rămână câteva zile să explorez Londra înainte de a începe munca.

— Ai prefera o cameră anume? m-a întrebat Belle când am terminat turul apartamentului.

— Oricare e perfectă.

— Mincinoaso! M-a prins de braţ şi m-a târât spre cea mai mică, dar şi cea mai confortabilă cameră din cele două. Ştiu că pe asta o vrei.

Mi-am muşcat buza. Avea dreptate. Camera avea şi bovindou şi era exact pe gustul meu.

— E drăguţă, am şoptit.

— E a ta. Cealaltă are uşă directă spre toaletă, aşa că o să ţi-o iau înainte în fiecare dimineaţă.

— Ce şmecheră eşti! Am râs, dar nu pentru că se gândise la asta, ci pentru că era greu de crezut că Belle avea să se trezească înaintea mea. În următoarele luni, treaba ei era să-şi planifice în detaliu nunta. Era cariera care îi oferea maximum de flexibilitate.

— Merg să-i mulţumesc mătuşii Jane.

A dispărut, lăsându-mă singură în cameră.

Îmi imaginam deja unde aveam să pun patul, raftul cu cărţi. Probabil aveam loc şi pentru un fotoliu sau măcar o banchetă sub fereastra mare care dădea în strada aglomerată, trei etaje mai jos. Totul se aranja de minune, graţie unui strop de noroc şi planurilor mele minuţioase din ultimul an de studii.

Undeva în adâncul sufletului, mă întrebam însă când avea să se schimbe totul. Am privit pe fereastră: cerul primăvăratic devenise gri, iar norii păreau grei şi foarte aproape de pământ. Venea furtuna.

Capitolul 3

Zgomote slabe pătrundeau pe fereastra mea, venind de jos, din stradă, şi mi se amestecau în vise. Am încercat să nu mă trezesc încă. Visam un bărbat frumos, cu obrazul acoperit de barba de-o zi, cu chipul în penumbră şi un miros subtil de cuişoare plutind prin aerul dintre noi. Degetele lui îmi mângâiau gâtul, buzele lui mă atingeau uşor. Brusc, zgomotul unui claxon l-a distras, şi s-a tras înapoi în timp ce eu mă străduiam şi mai tare să nu mă trezesc. Era acum la câţiva metri de mine, cu un zâmbet

atotcunoscător pe chip. Lumina dimineţii mi-a pătruns într-un final pe sub pleoape, destrămând ultimele fragmente din vis. Am refuzat să deschid ochii, încercând cu disperare să mă cufund înapoi în fantezie.

Mirosul de cafea proaspătă mi-a pus însă capac. Am deschis ochii exact când Belle îşi făcea apariţia în cameră. Mi-a făcut semn.

— Ridică-te, draga mea! Ţi-am adus cafeaua.

— Cât e ceasul? am întrebat, încercând să mă dezmeticesc.

— Este ora la care te apuci de despachetat, mi-a spus Belle şi mi-a pus ceaşca în mâini. Nu îţi începi azi viaţa de adult?

— O încep abia vinerea viitoare. Mai rămân un timp la dispoziţia ta, dar ar fi minunat să mă mai laşi să dorm un pic.

Am sorbit din cafea, sigură de-acum că nu aveam să mă mai culc la loc.

— Ai despachetat ceva? m-a întrebat Belle citind ce era scris pe cea mai apropiată cutie.

Am bătut uşurel pe saltea. Pe patul cu baldachin aveam o pilotă într-un cearşaf crem şi vreo şase perne din puf. Un somn pe săturate fusese prioritatea mea, după o săptămână în care dormisem doar pe canapea şi fusesem într-un du-te-vino Oxford-Londra. Asta însemna însă că toate cutiile din jurul meu erau nedesfăcute. Pereţii erau goi, cu excepţia unui strat de vopsea de un albastru metalic. Trebuia să sap în câte o cutie după haine, în timp ce Belle, după toate aparenţele, îşi aranjase deja dulapul.

În ciuda orei matinale, era deja îmbrăcată într-o pereche de blugi skinny şi un tricou lejer care îi cădea frumos pe trupul subţire. Arăta ca un model, cu părul blond strâns la spate şi tenul arămiu, sărutat de soare.

Jos, în stradă, o serie de claxoane au străpuns liniştea traficului lejer al dimineţii. Belle a sărit în picioare şi s-a apropiat de fereastră. S-a încruntat văzând ce se întâmpla jos.

— Ce naiba-i acolo? am întrebat.

— Nişte gură-cască. Par să fie reporteri, mi-a răspuns. Poate a fost vreun accident.

Am gemut încet şi m-am târât jos din pat. Am pus ceaşca de cafea pe una dintre cutiile din apropiere. Mi se părea dizgraţios felul în care reporterii londonezi dădeau târcoale oricărei scene înfiorătoare, de parcă publicul şi-ar fi dorit să vadă numai fotografii cu maşini zdrobite la ştirile de seară. Nici măcar măsurile luate după moartea prinţesei Sarah nu-i opriseră de la a găsi noi metode de hărţuire. Mi se întorcea stomacul pe dos doar când mă gândeam la asta. Nu ştiam ce le atrăsese atenţia de data asta, dar fără îndoială aveam să aflăm din ziarele de scandal, în zilele următoare.

— Nu văd să se întâmple nimic, a zis Belle strâmbând din nas, evident deranjată că nu ştia ce se petrecea în stradă.

— Acum, chiar că nu mai adorm la loc, am spus scotocind printre cutii până ce am dat de una pe care scria „Haine”. Îmi fac un duş, şi ne putem apuca de despachetat.

Belle a încuviinţat şi s-a apropiat de uşă.

— Până te îmbraci, m-aş duce până jos să văd ce se petrece.

Am clătinat din cap, încercând să o privesc cu reproş.

— Dacă e vreo urgenţă? Sau e vreun criminal în libertate? Suntem noi în cartier, Clara dragă. Trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.

— Să fim primele care află bârfele, adică?

Belle a strâns din buze în încercarea de a masca un zâmbet, dar efortul a fost în zadar.

— Nici n-o să-ţi dai seama c-am lipsit.

A durat cam cinci minute până ce apa de la duş să se încălzească, dar fierbinţeala a făcut ca umerii să mi se relaxeze. Am lăsat apa să mi se scurgă pe trup, am închis ochii şi m-am gândit la visul meu şi la bărbatul misterios întâlnit cu câteva zile în urmă. Ceva nu-mi dădea pace – aveam ca un ghem în stomac. Îmi doream să-mi fi putut termina visul. *De fapt,* mi-am spus în timp ce mă săpuneam, *îmi doream să-l revăd.* Am încercat să mă conving că dorinţa mea era inocentă. Că doream doar să-i aflu numele şi de ce mă folosise ca să o evite pe cealaltă fată. Însă trebuia să fiu sinceră: mai mult decât orice, îmi doream să mă sărute din nou. Mâinile mi-au alunecat în josul abdomenului, spre zona dintre picioare care îmi zvâcnea de nevoie.

— Nu fi proastă, mi-am spus, terminând să mă clătesc.

Doar nu eram într-atât de disperată încât să mă satisfac singură, sub duş. Abia terminasem să-mi usuc părul cu prosopul şi-mi găsisem o pereche de blugi comozi, că am auzit-o pe Belle în bucătărie.

— Ai desluşit toate detaliile sordide? am întrebat-o.

Îmi turnase cafea proaspătă în ceaşcă, aşa că am sorbit şi am aşteptat să-mi povestească.

Belle m-a privit în ochi, palidă, dar totodată îmbujorată. Bătea darabana pe un teanc de ziare.

— Nu cumva ai uitat să-mi spui ceva, Clara? m-a întrebat ea.

M-am încruntat, încercând să-i descifrez întrebarea. Locuisem cu Belle cât timp studiasem la Oxford pentru că ne plăceam reciproc, dar şi pentru că nu ne băgam nasul una în viaţa celeilalte. Nici nu ar fi fost nevoie. Belle nu făcea niciodată diferenţa între personal şi privat, adică nu avea secrete faţă de mine. Şi, de vreme ce viaţa mea nu era câtuşi de puţin interesantă în comparaţie cu a ei, ştia totul despre mine.

— Ce se întâmplă, Belle? am întrebat-o şoptit. Stomacul mi se strânsese. Arăţi de parcă te simţi rău.

A râs nervos, apoi a încercat să vorbească:

— E... atât de... absurd!

Am întins mâna după un ziar, dar Belle mi l-a smuls şi a clătinat din cap cu un zâmbet suspect.

— Cred că ar fi mai bine să te aşezi, scumpo, mi-a spus.

M-am prăbuşit pe un scaun de bucătărie. Mă lăsau picioarele şi prin vene parcă-mi curgea gheaţă. Nu făcusem niciun rău în toată viaţa mea. Nu aveam motive să cred că orice ar fi aflat Belle ar fi putut avea vreo legătură cu mine. Dar avea. Eram sigură de asta. Îmi dădeam seama după felul în care se purta.

Era pur şi simplu radioasă.

— Haide, spune-mi, am zis nerăbdătoare.

Mi-era tot mai rău cu fiecare secundă care trecea. Mi-a făcut semn spre un ziar care avea pe prima pagină o pereche sărutându-se. Atâta tot? Am privit-o întrebător, iar ea mi-a pus sub nas un alt ziar. Fotografia era făcută mult mai de aproape, dar, chiar şi aşa, mi-au trebuit câteva secunde să înţeleg la ce mă uitam. Am recunoscut lambriurile de pe coridor şi terasa din spatele celor doi. Nu erau doi oameni oarecare. Eram eu şi bărbatul misterios de la petrecere. Fotografia m-a făcut să mă reîntorc în timp, să retrăiesc acele clipe.

Să-i simt părul mătăsos.

Gustul de cuişoare şi coniac de pe buze.

Iar trupul meu a răspuns imediat amintirii, dornic de atingerea lui.

Fusese, într-adevăr, un sărut legendar, dar asta nu justifica faptul că apăruserăm pe prima pagină a ziarelor.

— Nu înţeleg, am spus eu, dar am făcut legătura în secunda următoare. Sunt reporteri afară?

Belle a încuviinţat din cap.

Cum era posibil să nu-l fi recunoscut? Era clar, în ultimele luni, fusesem cu adevărat absentă, mai mult decât îmi imaginasem. Vocea minusculă din capul meu rostea cuvinte precum „idioată, naivă, inocentă”. Mi-am amintit apoi ce mă trezise în acea dimineaţă şi m-am prins de braţul lui Belle, să-mi păstrez echilibrul.

— Eu?

Gura mi se uscase.

— Tu ai fost cea care l-a sărutat pe prinţ, a spus Belle cu un amestec de gelozie şi admiraţie.

— Dar nu ştiam că el este, am spus şoptit.

Amintirile îmi treceau prin minte cu asemenea repeziciune, încât totul devenea un amestec încurcat de gânduri şi emoţii. Pulsul mi-o luase razna, acum, că misterul fusese dezlegat. Acum, ştiam cine era, şi pentru o clipă gândul acesta m-a entuziasmat, dar am înţeles repede preţul teribil al acestei informaţii. Sărutul nu mai era secretul meu, nu mai puteam pretinde ignoranţa. Să nu ştiu cine era? Nu era o scuză prea grozavă şi cu siguranţă nu mă punea la adăpost de reporteri. Şi ce se întâmpla acum, că ştiam cine era? Asta nu mă aducea din nou în braţele lui. Consecinţele greşelii mele m-au lovit în plin. Am înghiţit cu greu gustul amar care mi se ridicase în gât.

— Cum de nu ţi-ai dat seama că el este? m-a întrebat Belle.

Am făcut o pauză să mă gândesc, încercând să ignor mustrarea pe care partea critică şi raţională din mine i-o făcea subconştientului. Ca majoritatea fetelor de vârsta mea, crescusem citind mereu despre familia regală, în special despre cei doi prinţi fermecători care nu erau cu mult mai mari ca mine. Cei doi apăruseră chiar şi pe copertele unor reviste cunoscute pentru adolescenţi, din State, cu ceva ani în urmă. După care dispăruseră din viaţa publică. Cel puţin Alexander făcuse sigur asta, cu câţiva ani înainte ca familia mea să se mute din California în Anglia. După care eu plecasem la universitate. Viaţa

amoroasă a unui prinţ nu fusese tocmai prioritatea mea în ultimii ani.

— Mi se părea ceva familiar la el, am recunoscut eu. Am crezut că ne ştim de la Oxford. N-am mai văzut de ani o fotografie de-a lui. Eşti sigură că el este?

— Unde-ai trăit? Într-o peşteră?

— Am studiat şi mi-am căutat o slujbă, i-am amintit.

Am început să mă plimb de colo-colo prin bucătărie, de parcă aşa scăpam de stânjeneală. Lipsa unei vieţi sociale era un concept străin pentru Belle, care era mereu în centrul atenţiei. Dar eu nu mai ieşisem la un film de luni întregi.

— S-a întors din Irak, m-a informat ea conturându-i visătoare fotografia cu vârfurile degetelor. A primit nu ştiu ce medalie şi de atunci tot sărbătoreşte rezolvând toate vaginele din Londra.

Surprinzător, cuvintele ei m-au rănit. Nu numai că bărbatul la care visasem în ultimele zile era complet inaccesibil, dar eu eram doar una din mulţimea de fete care aşteptau la coadă.

— Ar trebui să mă simt flatată sau oripilată că mă număr printre cuceririle lui? Am aruncat ziarul în găleata de gunoi. L-am scos imediat însă, doar ca să mă mai uit o dată la fotografie. Cum de a devenit asta o ştire?

— Pentru că presa e de părere că eşti diferită.

Am pufnit şi am clătinat din cap a dezgust.

— Nu l-am lăsat să mi-o tragă. Prin asta sunt diferită?

N-am adăugat că l-aş fi lăsat cu dragă inimă. Şi nici că, de zile întregi, aveam fantezii cu el. După ziua de azi, ar fi

fost o nesăbuinţă fie şi doar să mă mai gândesc la el. Ştiusem că era aducător de necazuri din clipa în care îl văzusem. De ce să mai cochetez cu ideea de a-l revedea, atunci?

— Nu este vorba despre asta. Belle a strâmbat din nas. Chiar nu-mi dădeam seama de ce era atât de nemulţumită, doar nu apăruse ea pe prima pagină a ziarelor. Ci despre circumstanţe. A fost fotografiat mereu în cluburi, cu nenumărate femei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mi-ai spus deja că e înghesuială mare.

Ea a continuat, ignorându-mi comentariul:

— A fost văzut doar în locuri publice. Nimeni nu l-a surprins făcând ceva cu cineva.

Acum, începeam eu să mă simt frustrată.

— Ai spus că şi-a tras-o cu jumătate din Londra.

— Asta am auzit…

— Asta ai citit, am corectat-o eu.

— Uită-te la el! A aruncat un alt ziar spre mine, ca să-mi dovedească. Spune-mi că nu ţi-ai face de cap cu un asemenea tip!

Fotografia era uşor blurată, fiind mai mult ca sigur făcută cu telefonul mobil. Chiar şi aşa, el arăta senzaţional. Mi-au revenit imediat în minte detaliile care se pierdeau în fotografie: linia maxilarului, curbura buzelor, părul de un negru perfect. Nu-mi trebuie cine ştie ce îndemn ca să vreau să îmi fac mereu de cap în orice clipă.

— Suferă de un complex de superioritate, i-am răspuns, ignorându-mi trupul care era de acord cu spusele lui Belle. Ceea ce nu spune poza aceea este că m-a luat prin surprindere şi m-a sărutat.

Belle se sprijinise de bufet, cu braţele încolăcite în jurul capului.

— Cât… este de… excitant!

— Numai ţie ţi se poate părea excitant, am ripostat eu, bucuroasă însă că nu-mi putea citi gândurile.

— Numai tu ai putea să-l săruţi pe prinţul Alexander şi să nu ştii, mi-a răspuns râzând Belle.

Din voce îi dispăruse şi ultima umbră de gelozie. Întâmplarea devenise doar una dintre greşelile mele prosteşti, dar asta nu însemna că mă lăsa să scap cu una, cu două. A dat startul unui tir de întrebări, atât de rapid, că abia ţineam pasul. Şi mă mai simţeam şi uşor ameţită în urma revelaţiei.

Până când o întrebare a răzbătut prin torent:

— Sărută bine?

— Da, am răspuns fără ezitare, amintindu-mi de braţele puternice care mă învăluiseră. A preluat complet controlul, iar acum înţeleg şi de ce.

— Mai mult! a strigat ironic Belle, mimând orgasmul.

— Linişteşte-te, fată dragă, am spus, dar eu eram departe de a mă linişti. Sărutul fusese secretul meu delicios, dar de-acum era… mai mult. Era derutant, şi palpitant, şi înspăimântător… şi al naibii de fierbinte, bineînţeles. Aveam nevoie de Belle să mă ajute să-mi pun

ordine în gânduri. Când mă săruta, nu mă puteam gândi decât că-l doream deasupra mea.

— Dumnezeule mare! a gemut Belle. Crezi că ai să-l revezi?

Gândul mi-a dat fiori, dar l-am alungat repede.

— Am mari îndoieli! M-a sărutat doar pentru că dorea să scape de o fostă iubită.

Belle a zâmbit cu subînţeles. Mi-a făcut semn spre prima pagină a ziarului.

— Pare să-i facă plăcere. Şi ştiu că şi ţie ţi-a plăcut.

Am scos limba la ea şi am sărit de pe scaun. Belle avea acum în cap un singur lucru, şi asta nu mă ajuta deloc să-mi înţeleg sentimentele. Ştiam că era mereu de partea mea, dar asta nu avea să o împiedice să încerce să mă arunce în braţele lui, dacă se ivea ocazia.

Din fericire, Belle a renunţat pentru moment şi a început să despacheteze farfuriile şi să le aşeze în dulap.

— Îţi sună mobilul! mi-a strigat de pe hol, în timp ce-şi ducea în dormitor o cutie care fusese etichetată greşit.

Am îngheţat când am văzut cine mă suna. Am trecut imediat telefonul pe silenţios. Reveneam brusc la realitate; îmi dispăruse orice urmă de excitare provocată de faptul că retrăisem sărutul. De-acum nu numai reporterii erau la curent cu asta. Până mâine, toţi cunoscuţii mei aveau să afle. Fluturii din stomac se transformaseră într-un roi de albine furioase. Nu-mi plăcea atenţia altora. Nu-mi făcea bine. Nu era… o chestie sănătoasă. Aveau să înceapă să mă sune? Să-mi scrie mesaje? Convinsă că urma o avalanşă de apeluri, am trecut telefonul pe vibraţii.

Belle a băgat capul pe uşă.

— Cine era?

— Mama, am răspuns şi am oftat.

— Dumnezeule! Probabil pune deja nunta la cale.

— Mai mult ca sigur. Ar trebui să o sun înapoi şi să pun lucrurile la punct.

Însă nu mă puteam hotărî s-o fac. Drept pentru care m-am dat de câteva ori cu capul de perete.

— Orice s-ar întâmpla, nu e cazul să te mutilezi, să ştii. Majoritatea tipelor ar vrea să-l sărute pe Alexander, nu să se sinucidă pentru că au reuşit asta.

M-am oprit şi am privit-o. Avea dreptate în privinţa majorităţii fetelor. Dar eu eram, oare, ca ele? Probabil Alexander crezuse asta. Eram doar o altă fată de care să te foloseşti şi apoi să te descotoroseşti. Pentru cineva ca el nu era deloc neobişnuit să săruţi o necunoscută ca să-ţi enervezi fosta, dar acum eu trăgeam ponoasele! Lumea mea fusese dată peste cap în ultimele zile, mă simţisem înfierbântată, tulburată şi curioasă, iar acum trebuia să dreg cumva lucrurile.

Şi totuşi, cum naiba de mă găsiseră? Alexander avusese de-a face cu o groază de femei. De ce tocmai eu?

— Ştii ce nu înţeleg? Cum au aflat reporterii cine sunt? Îmi imaginez că o fi o răsplată karmică pentru paparazzi, am comentat eu.

— Asta-i o mare abureală. Te-a văzut cineva şi te-a recunoscut. Chiar cel care a făcut fotografia, probabil.

— Dacă e cineva cunoscut, mai bine să nu aflu cine-a fost, am spus.

Am pus telefonul pe bufet şi am înşfăcat o cutie. Mama şi oricine altcineva puteau să aştepte până-mi puneam ordine în gânduri.

— Ne întoarcem la treabă? m-a întrebat Belle.

Am încuviinţat. Poate că noua mea viaţă londoneză avea să mă ajute să-mi lămuresc sentimentele contradictorii în legătură cu ce se întâmplase. Puteam doar să sper asta.

Belle m-a prins de umeri şi m-a scuturat:

— O să treacă.

I-am zâmbit recunoscătoare. Era exact ce-mi doream să aud.

Curând, mi-a devenit evident că misiunea lui Belle nu mai era aceea de a aranja apartamentul, ci de a-mi distrage mie atenţia. Am început să ne contrazicem în legătură cu ce anume să punem pe rafturile bibliotecii – eu credeam cu tărie că trebuia să punem cărţi – şi am uitat complet de tumultul de afară. Până în clipa când ne-am dat seama că în frigider mai era doar o jumătate de sticlă de vin.

— Merg până la colţ să iau nişte curry, mi-a spus Belle şi a întins mâna după portofel.

— N-ar trebui să ieşi, i-am spus. Nu vrei să comandăm?

— Murim de foame până ajunge mâncarea. Belle şi-a încrucişat braţele în dreptul stomacului, ca să fie şi mai convingătoare. Am înţeles imediat care era adevăratul motiv, i-l citeam în ochi. Găsesc eu un mod să mă

răsplăteşti, mai târziu. Şi-ţi promit că va fi crud şi stânjenitor.

— Nu poate fi mai umilitor decât să-ţi apară fotografia în *Daily Star,* am punctat eu.

— Mă gândesc eu la ceva.

Mi-a făcut cu ochiul şi a dispărut pe uşă.

Laptopul lui Belle era pe blatul din bucătărie. L-am deschis, roasă de curiozitate. Am dat o căutare pe Google şi am fost invadată de zeci de bloguri ale celebrităţilor şi de reviste de scandal. Am căutat nişte fotografii mai recente de-ale prinţului şi mi-am dat seama că nu mă înşelasem deloc. Acest bărbat incredibil de sexy peste care dădusem la petrecerea mea de absolvire era exact cine pretindeau ziarele că ar fi, iar Belle avusese dreptate. În fotografii apărea alături de o mulţime de femei frumoase. În orice fotografie mai recentă era fie cu o blondă cu picioare lungi, fie cu o roşcată voluptuoasă, fie cu două gemene identice. Şi mă îndoiam că fusese surprins exact când le arăta frumuseţile Londrei.

Am închis cu putere laptopul, furioasă pe mine că-l căutasem pe net. Întorcându-mă, am dat din nou cu ochii de teancul de ziare. Am vrut să le mototolesc şi să le arunc în găleata de gunoi, dar am fost întreruptă de sunetul interfonului.

— Iar şi-a uitat cheile, am murmurat şi am apăsat pe buton. Se părea că lucrurile aveau să stea şi la Londra la fel ca la universitate.

— Domnişoara Bishop?

Poate da, poate nu. Tonul bărbatului era rezervat şi formal.

— Nu am niciun comentariu, am spus, anticipând cuvintele bărbatului.

Cât avea să dureze până ce oamenii aveau să îşi piardă interesul? O săptămână? Două, poate? Oare aveam să mă pot ascunde în apartament atâta vreme? Urma să încep lucrul într-o săptămână, dar mai mult ca sigur acesta nu avea să fie un subiect de interes pentru o firmă care făcea lobby pentru mediu.

— Nu sunt de la presă, mi-a răspuns bărbatul de la celălalt capăt al firului. Am venit să vă iau.

— Să mă luaţi? am repetat, surprinsă. Gândul mi-a zburat imediat la mama, care făcuse probabil deja spume la gură. Mi-am verificat telefonul. Mă sunase de zece ori.

— Prinţul Alexander de Cambridge doreşte să vă vorbească.

Rămăsesem cu gura căscată, aşa că am fost bucuroasă că eram singură în clipa aceea.

— Nu mi se pare o idee bună. Acolo, jos, mă aşteaptă o mulţime de reporteri gata să mă devoreze.

— Fac parte din garda personală a prinţului Alexander. Alteţa Sa m-a însărcinat să vă duc în siguranţă la locul de întâlnire. Vă asigur că nimeni nu va şti că aţi părăsit clădirea.

— Un moment, am spus. M-am învârtit prin cameră, încercând să găsesc un motiv pentru care să nu mă duc. Nu a fost prea greu: eram hărţuită de câteva zeci de reporteri, îmi era foame, iar prinţul nu se sinchisise să-mi

spună numele lui atunci când îmi distrusese viitorul cu un sărut.

Mi-am amintit buzele fierbinţi ale lui Alexander, lipite de-ale mele, şi braţele lui puternice strângându-mă cu nesaţ şi m-am trezit căutând un pix ca să-i las un bilet lui Belle. Mi-am repetat în gând că asta trebuia să fac. Că meritam să mi se ceară scuze, după ce fusesem atrasă în această poveste. Mi-am repetat o mulţime de lucruri înainte de a da cu ochii de garda personală a lui Alexander, care mă aştepta în faţa uşii liftului, dar nu am luat în calcul că făceam o greşeală.

Mi-am spus că nu greşeam.

Capitolul 4

Norris, garda personală a prinţului, nu era tocmai genul puternic şi tăcut, dar, exact cum îmi promisese, a reuşit să mă strecoare afară din clădire, dincolo de hoardele de reporteri care sperau să o zărească pe cea care provocase cel mai recent scandal regal. Adică pe mine.

Poate că a trece neobservat făcea parte din fişa postului său, dar m-aş fi aşteptat ca garda personală a prinţului să pară un tip mai dur. Norris era un bărbat obişnuit, destul de îndesat şi îmbrăcat cu un costum drăguţ, dar nu prea scump. Părul grizonant îi trecea după urechile uşor clăpăuge. Nu l-aş fi considerat în niciun caz de natură să te intimideze. Şi totuşi, dacă mă gândeam la uşurinţa cu care trecuse de paparazzi, poate că aspectul

lui obişnuit era un avantaj. Singurul lucru la care chiar nu m-aş fi aşteptat era să mă întâlnesc cu Alexander într-un loc public. Norris îmi promisese o întrevedere privată, aşa că am fost foarte surprinsă când a trecut prin faţa celui mai în vogă club de noapte din Londra, Brimstone, şi a parcat pe aleea din spate, ocolind şirul lung de oameni care aşteptau sperând să fie lăsaţi să intre în localul exclusivist.

— Exact aici n-o să mă vadă nimeni în compania lui Alexander. A prinţului Alexander, vreau să spun, m-am bâlbâit eu, înjurând în gând. Emoţia pusese în sfârşit stăpânire pe mine. Sau ar trebui să-i spun Alteţă?

Norris s-a uitat în jur şi m-a condus spre intrarea din spate. Mi-a aruncat o privire plină de milă.

— Nu trebuie să fii emoţionată. Alteţa Sa este doar un om, la urma urmei.

Poate că l-aş fi crezut dacă nu s-ar fi referit la el ca la *Alteţa Sa.*

Ajunsă la uşă, mi-am dat seama că nu-mi luasem geanta cu mine. Îmi îndesasem în buzunare cheile şi mobilul, ceea ce însemna că nu aveam niciun act de identitate şi, în plus, intram doar în blugi şi tricou în cel mai de fiţe club din oraş, ca să mă întâlnesc cu prinţul Angliei. Încurcătura naibii, cum ar fi spus Belle.

Americanca din mine ar fi descris mult mai colorat situaţia.

Bărbatul musculos aflat la intrare abia dacă mi-a aruncat o privire. I-a făcut un semn lui Norris şi ne-a deschis uşa. Pe când treceam pe lângă el, i-am surprins un

rictus. Încă o dovadă că arătam ridicol. Mi-am netezit tricoul şi mi-am îndreptat umerii în încercarea de a părea mai încrezătoare. Speram să funcţioneze pentru cei care mă vedeau, căci nu mă simţeam deloc prea sigură pe mine. Măcar îmi făcusem duş, iar părul prins într-o coadă de cal arăta cât de cât acceptabil. Au fost singurele lucruri care m-au mai liniştit înainte de a intra într-o încăpere din partea din spate a clubului.

Ritmul muzicii se auzea slab prin pereţi, parcă la concurenţă cu bătăile inimii mele. Dăduseră mare atenţie la detalii, chiar şi dincolo de locurile publice. De-a lungul pereţilor stăteau aliniate torţe metalice negre care emanau lumini roşii menite să semene a flăcări. Lumina stacojie făcea ca pereţii argintii să strălucească şi să pulseze de viaţă, în timp ce muzica sacadată îmi pătrundea în vene şi-mi făcea pielea de găină. Neliniştea mi se transformase inexplicabil în nerăbdare. Norris îmi deschidea drumul. Am străbătut un coridor plin cu oameni care-şi aşteptau rândul la toaletă.

— Hei, amice! a strigat unul dintre ei. Mai sunt toalete şi acolo, în spate?

Norris l-a ignorat, iar eu mi-am cerut scuze din priviri, puţin stânjenită de nepăsarea însoţitorului meu. Nu am făcut însă decât să atrag o mulţime de priviri mânioase şi nedumerite. Expresiile lor spuneau totul: cine este fata aceasta şi de ce este atât de importantă? Două întrebări pe care mi le puneam şi eu în acele momente.

Alţi doi bodyguarzi aşteptau la capătul coridorului, blocând nişte scări. Şi ei s-au dat deoparte din faţa

noastră, fără să scoată vreun cuvânt. Treptele duceau spre o pasarelă pe deasupra clubului – cea rezervată de obicei dansatoarelor sumar îmbrăcate, dar care acum era liberă. Sub noi, un amestec de trupuri transpirate se luptau în ritmul muzicii, un amestec zgomotos de dance şi muzică electronică mixată de un DJ aflat într-un colţ. Interiorul clubului Brimstone era scăldat în aceeaşi lumină roşie ca holul din spate, cu aceleaşi torţe sclipind de-a lungul pereţilor. Nu eram genul care să frecventeze cluburile, dar acum îmi doream să fac parte din furnicarul de oameni aflaţi jos. Părea infinit mai uşor decât să dau ochii cu Alexander.

— Domnişoară Bishop. Norris s-a oprit în faţa unei oglinzi imense şi şi-a plecat uşor capul. S-a dat un pas înapoi, iar oglinda s-a retras, dând la iveală o cameră ascunsă.

Am intrat singură, simţindu-mă imediat nelalocul meu în locul acela opulent. Am văzut un bar plin cu de toate, dar la care nu servea nimeni, o canapea din piele şi un fotoliu în faţa cărora era aşezată o măsuţă de cafea decorată cu folie de aur. De-a lungul pereţilor erau draperii din catifea roşie. Mi-am trecut instinctiv degetele pe materialul mătăsos. Dar cel mai sexy lucru din acel loc stătea cu spatele la mine, privind pe ferestrele înalte până în tavan aflate în celălalt capăt al încăperii. A auzit uşa închizându-se în urma mea şi s-a întors cu faţa spre mine. Un zâmbet larg i-a luminat chipul, iar eu am înghiţit în sec, conştientă că îmi remarcase deja ţinuta relaxată. Am ridicat bărbia şi m-am apropiat de el, sperând să afişez o

atitudine plină de încredere care să mă ajute să fac faţă acestei întâlniri. Dar, cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât picioarele îmi tremurau mai tare.

Era îmbrăcat potrivit atmosferei, cu o pereche de pantaloni negri perfect croiţi şi un sacou gri. Chiar şi în lumina slabă, i-am văzut ochii albaştri strălucindu-i a neastâmpăr. Linia perfectă a maxilarului, cu o umbră de barbă, striga sex. Cum de reuşea să o menţină aşa impecabil de egală? Nu mă puteam abţine să nu-mi imaginez cum aş fi simţit-o pe piele, între coapse. La acest gând, trupul m-a trădat, şi aproape că m-au lăsat picioarele. Era la numai câţiva paşi de mine şi a întins braţele să mă susţină, dar m-am redresat singură.

„Hai, adună-te, nu e cazul să te faci de râs!” Dar, dacă mă gândeam la felul în care eram îmbrăcată, era puţin cam târziu să-mi spun asta.

Citisem destule despre aventurile prinţului pe laptopul lui Belle ca să ştiu că eram într-un pericol real de a sfârşi întinsă pe canapeaua aceea, fără chiloţi. Dacă era să fiu sinceră, o parte din mine spera că la asta aveam să ajungem. Dar partea mea raţională – cea care controla în mare creierul meu – ştia că era o idee îngrozitoare.

— Sunt bine, i-am spus, evitând o a doua încercare a lui de a mă ajuta. Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat: Ar trebui să fac vreo reverenţă sau aşa ceva?

— Nu, te rog, mi-a răspuns el, fără să se sinchisească să-şi ascundă amuzamentul.

— N-aş vrea să vă ofensez, Alteţă, i-am explicat eu.

— Îţi pot aduce ceva de băut? m-a întrebat el, ignorându-mi ironia. Invitaţia era învăluită în sex, dulce precum mierea şi mustind de tentaţii, iar partea conştientă a minţii mele a încercat să găsească un mod politicos de a refuza.

— Da, am spus.

„La naiba!”

— Ce preferi, domnişoară Bishop?

„Pe tine”, am răspuns în gând. OK, probabil că avea să fie mai greu decât credeam să ies de aici cu demnitatea intactă.

— Abia am absolvit universitatea, aşa că nu sunt pretenţioasă.

— Eşti obişnuită cu poşircile, să înţeleg? m-a întrebat el, dezvelindu-şi dantura perfectă. Din nefericire, Brimstone oferă…

— Băuturi adevărate? am intervenit eu.

— Exact.

— Atunci, accept orice-mi oferi.

O umbră i-a străbătut ochii luminoşi, şi el a inspirat scoţând un şuierat uşor printre buzele perfecte. Sunetul mi-a trimis un fior pe şira spinării. Aerul dintre noi scânteia din cauza intensităţii privirii lui. Într-un final, s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre bar.

În timp ce el turna de băut, am profitat de prilej să privesc în jur. Trebuia să mă detaşez puţin, pentru că Alexander avea o influenţă periculoasă asupra mea. În încăpere era linişte, dar, dacă închideam ochii, simţeam un slab *bum bum bum* venind din club. Era o senzaţie

minunată să stăm acolo, retraşi, să ne savurăm băutura, în timp ce oamenii aflaţi jos erau înghesuiţi ca sardinele.

— Ne pot vedea? l-am întrebat pe când îmi întindea un pahar din cristal.

El a clătinat din cap.

— Sunt asemenea oglinzilor din secţiile de poliţie. Ei nu văd decât ce se reflectă.

Am sorbit lung din pahar, asimilând informaţia. Un lucru era clar: eram singură cu unul dintre cei mai sexy bărbaţi din lume – titlu pe care i-l acordase revista *People* şi pe care eu îl descoperisem abia azi, cu numai puţin timp în urmă. Şi cu care eram perfect de acord.

— Probabil vii des aici, am spus.

Aşa trebuia să fie, de vreme ce avea acces exclusiv la un salon privat.

— Mi s-a spus de nenumărate ori să mă duc la dracu'. Aşa că am decis să o fac.

— Aha!

Am râs, înţelegând acum de ce clubul se numea aşa. Brimstone. *Pucioasă.*

— Este habitatul meu natural.

— Mă îndoiesc. Cuvintele îmi scăpaseră printre buze. Cum era posibil ca el să mă facă să mă simt în largul meu, dar în acelaşi timp neliniştită?

— Îţi datorez scuze, mi-a spus şi s-a apropiat într-atât de mult, încât umărul lui l-a atins pe al meu. Aveam amândoi braţele acoperite; pielea nu ni s-a atins, dar braţul m-a furnicat.

— Nicio problemă, i-am răspuns, adăugând stângaci: Alteţă.

A râs auzindu-mă.

— Alexander, te rog. Norris m-a informat că în faţa apartamentului tău sunt vreo 25 de ziarişti.

— Alexander, am repetat, parcă testându-i numele. Mi se părea ciudat să mă adresez atât de direct bărbatului care urma să fie într-o bună zi regele Angliei. Vor pleca numaidecât când vor vedea ce viaţă plictisitoare duc.

— Da, dar, până atunci, îţi vor face viaţa un iad. Tonul îi era coborât, dar plin de ură. Nu era niciun secret că avea motive serioase să-i urască pe cei din presă. Se dovediseră nemiloşi după ce el fusese implicat în accidentul fatal în care fusese ucisă sora lui mai mică.

— De aceea ai plecat în Irak? l-am întrebat, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut.

— Ne întoarcem la jocul nostru? Parcă te sfătuisem să nu-ţi epuizezi întrebările, mi-a spus fără urmă de amuzament.

Am tresărit de plăcere amintindu-mi de jocul nostru de-a şoarecele şi pisica, cu cele douăzeci de întrebări, în care mă atrăsese în timpul primei noastre întâlniri, dar lipsa lui de amuzament mi-a spus că nu-şi prea dorea să-mi răspundă.

Alexander mi-a zâmbit slab, apoi mi-a întors spatele.

— Da, mi-a răspuns într-un final, cu glas distant. Da, de aceea.

— Îmi cer scuze. Nu este treaba mea. Numai că…

Cuvintele mi s-au stins pe buze. Mi-am dat seama că nu conta ce credeam eu. De ce nu puteam să-mi ţin gura? Pentru că el îmi dădea un sentiment de nervozitate. Şi nu erau emoţiile unei întâlniri. Parcă fiecare nerv din trup îmi exploda în acelaşi timp, avertizându-mă că eram în pericol. Parcă simţeam dogoarea înainte de a atinge din greşeală o flacără. Dar întregul trup îşi dorea să simtă acel foc.

— Numai că? a întrebat el privindu-mă cu ochi prudenţi, dar curioşi.

— Aş fi vrut să nu pleci, am şoptit. Nu aveam idee de ce spusesem asta. Nu mă gândisem până atunci la intens dezbătutul lui exil, dar ştiam că vorbeam serios.

El nu mi-a răspuns, ci şi-a îndreptat atenţia spre fereastra care dădea spre club şi a dat rapid pe gât băutura din pahar.

— Mă descurc. Drăguţ din partea ta că-ţi faci griji, a adăugat.

Am inspirat adânc, am lăsat jos paharul şi am privit spre uşă. Îşi ceruse scuze. Cam asta fusese tot.

— Clara.

M-am oprit, aşteptându-l să continue. În clipa aceea, am ştiut că voiam să-mi rostească numele iar şi iar. Să-l şoptească. Să-l strige.

— Da, i-am răspuns, înghiţind în sec.

— Mă doare să recunosc – crede-mă, mă doare cu adevărat –, dar nemernicii aceia mi-au făcut o favoare de data asta. Am încercat să te găsesc atunci, la petrecere, dar nimeni nu ştia cine eşti.

Nu eram deloc surprinsă. Absolvisem prima din grupă, iar asta însemna că stătusem mai tot timpul cu burta pe carte. Aveam un cerc foarte mic de prieteni şi, cu excepţia lui Belle, niciunul nu era bogat sau cu titlu nobiliar. Cineva de la petrecere ştiuse însă cine eram şi le spusese ziariştilor. Oricine ar fi fost nu-mi făcuse o favoare, fapt ce ar fi trebuit să explice de ce persoana respectivă nu îi spusese lui Alexander.

— M-am gândit mult la tine, a continuat el.

Mărturisirea mi-a tăiat răsuflarea. L-am privit ca lovită de trăsnet.

— De weekendul trecut? am întrebat imediat ce am fost în stare să vorbesc.

Din cum spusese, părea să fi trecut o eternitate, nu doar câteva zile. Oare nu mă gândisem şi eu la el chiar azi-dimineaţă, la duş? Şi nu mă străduisem din răsputeri să nu mă gândesc la el în această după-amiază?

— Este atât de greu de crezut?

S-a apropiat până ce trupurile noastre aproape că s-au atins. Am rămas nemişcată, străduindu-mă să nu mă lipesc de el.

Alexander s-a rotit în jurul meu, făcându-mă să mă simt ca o pradă sub privirea lui feroce. Mă putea proteja – dar mă putea dezmembra, la fel de bine. Din zâmbetul slab care i se juca pe buze nu eram prea sigură că se hotărâse ce urma să facă. S-a oprit în spatele meu şi s-a aplecat spre mine, cu buzele aproape lipite de urechea mea.

— Dacă ai şti ce e mai bine pentru tine, ai fugi de-aici.

Gura mi s-a uscat în timp ce chiloţii mi s-au umezit.

— Sunt în pericol?

— Cei din jurul meu sunt adesea răniţi, a şoptit el, iar răsuflarea lui mi-a ars gâtul.

Gândul mi-a fugit la zecile de femei pe care le agăţase de când se întorsese în ţară. Nu-mi aminteam să le fi văzut fotografiate mai mult de o dată. Le fermecase şi le atrăsese în patul lui, pentru ca a doua zi dimineaţă să se descotorosească de ele? Ceva din tonul lui mi-a transmis un semnal de avertizare.

— Îmi vei face rău?

Cuvintele sunau mai mult a provocare decât a întrebare.

— Ai citit ziarele de scandal, mi-a răspuns el. Să nu crezi tot ce citeşti, Clara. Nu i-am făcut nici unei femei ceva ce nu mi-a cerut… ce nu *m-a implorat* să-i fac.

M-am întors cu faţa spre el. Nu ştiam sigur dacă eram furioasă pe el fiindcă era aşa arogant – sau pe mine, pentru că eram atât de tulburată. Întrebările mi s-au şters de pe buze, şi m-am trezit luptând din greu cu efectul pe care îl avea asupra mea. Ce nedreptate ca toată acea putere a lui să fie însoţită de un chip ca de zeu!

Am respirat adânc, refuzând să-mi feresc privirea.

— Îţi place chestia asta? Îţi place să te implore femeile?

El a râs înfundat, făcându-mă să mă înfior.

— Îmi place să fac femeia să-mi ceară mai mult. Să o fac să se tânguie şi să-mi strige numele. Şi mi-ar plăcea să te fac să implori.

— Nu sunt genul care imploră, i-am răspuns, nu foarte convinsă.

— Ai putea deveni, a spus Alexander. Văd asta în ochii tăi: dorinţa de a ţi se porunci şi de a fi posedată. O să-ţi placă să ţi-o trag.

„Da, te rog.”

Alexander şi-a trecut degetul de-a lungul claviculei mele, iar trupul mi-a tresărit de anticipare, la amintirea visului. Degetele mi-au atins apoi gâtul, uşor, dar hotărât. Preluase controlul, aşa că, atunci când m-a tras mai aproape, m-am lipit instinctiv de el. Şi-a apăsat penisul de abdomenul meu, iar trupul meu a răspuns cu o tresărire aproape dureroasă. Îmi simţeam sexul umflat şi pregătit. Aşteptam ca el să facă o mişcare, nemaifiind roaba vreunui gând raţional, conştient. Sute de scenarii îmi rătăceau prin minte. Pe masă. Pe canapea. Lipită de oglindă. Mă putea avea oriunde, oricum dorea.

În loc de asta, el s-a retras.

— Ar trebui să pleci.

Respingerea lui bruscă m-a făcut să mă clatin. Aproape că m-au lăsat picioarele. M-am împleticit, dezorientată.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Un bărbat ca acesta – unul care să mă tulbure şi să mă vrăjească, să mă facă să vibrez şi să mă înspăimânte – nu era potrivit pentru mine. Deşi eram distrusă, am încercat să mă conving că Alexander nu era pentru mine. Ştiusem asta încă de la început, deci ce căutam aici acum?

Alexander s-a întors cu spatele spre mine, ascunzându-şi ochii albaştri plini de secrete.

— M-ai întrebat dacă ţi-aş face vreun rău, Clara. Nu te pot minţi spunându-ţi că n-o voi face. Nu-mi doresc altceva decât să te dezbrac şi să te posed aici, lipită de perete. Să te ţin strâns până ce mă implori să te pătrund şi, atunci când o fac, să mă implori să nu mă mai opresc.

S-a apropiat din nou, şi i-am simţit căldura trupului radiind. Sângele a început să-mi clocotească. Pasiunea îmi aluneca prin vene, făcându-mi pielea să dogorească şi amorţindu-mi treptat simţurile, până ce nu a mai existat decât el pe lume.

Şi-a trecut mâna prin păr şi a clătinat din cap.

— Dar, dacă voi face asta, te voi distruge.

— Nu suntem personaje de roman, am ripostat eu, sperând să nu-mi simtă tremurul din voce. Nu sunt o virgină nefericită.

A întins mâna şi m-a apucat de braţ. M-a lipit de el cu brutalitate.

— M-am gândit toată ziua la buzele tale, mi te-am imaginat în genunchi în faţa mea, sugându-mi penisul cu gura asta drăgălaşă. Dacă te posed acum, voi dori mai mult. Doar o dată nu va fi de ajuns. Iar mai mult este ceva ce un bărbat ca mine nu poate avea.

— Pentru că nu fac parte din familia regală? l-am întrebat, deşi era clar că nu era vorba despre ceva atât de învechit.

Ştiam că nu era un joc. Mă dorea – aproape la fel de mult pe cât îl doream şi eu. Un bărbat ca Alexander putea avea orice îşi dorea. De ce mă respingea, atunci?

— Cred că i-ar enerva că eşti americancă, dar, în realitate, nimănui nu-i pasă, mi-a răspuns cu un zâmbet întunecat. Acesta i s-a şters de pe buze, dar trăsăturile i-au rămas umbrite. Pentru că nimic din ce este frumos nu supravieţuieşte alături de mine. Înţelegi? Te vor distruge. Iar, dacă nu o vor face ei, atunci o voi face eu.

Convingerea lui că nu aş face faţă m-a înfuriat teribil. Nu era numai arogant când venea vorba despre cuceririle lui, dar era şi infatuat atunci când venea vorba despre femei în general.

— Cred că-mi pot purta şi singură de grijă.

M-am răsucit, dar strânsoarea lui a rămas fermă.

— Poate că poţi, a admis el. Dar nu mă tenta să risc. Nu vreau să fiu tras la răspundere.

M-a eliberat din strânsoare, şi atunci i-am citit provocarea în ochii albaştri precum cristalul. Voia ca eu să fug. Se aştepta s-o fac. În schimb, am întins mâna spre el, l-am prins de cămaşă şi l-am tras spre mine până ce buzele ni s-au atins. El a gemut surd când limbile ni s-au întâlnit, iar atingerea lui nesăţioasă m-a făcut să tremur. Mâinile lui mi-au alunecat pe spate, mi-au prins fesele şi m-au săltat de la pământ, în timp ce sărutul s-a adâncit, iar limba lui mi-a atins dinţii înainte de a pătrunde mai adânc în gură. M-a sărutat fără grabă până ce i-am cuprins şoldurile între picioare, trupul meu căutând disperat uşurarea. Fără să mai ţin cont de haine, m-am

frecat peste sexul lui întărit până ce am găsit locul potrivit. De undeva, din adâncuri, latura mea raţională nu a mai putut păstra tăcerea şi a început să mă mustre.

„Taci!” i-am poruncit.

Fără să se desprindă din îmbrăţişare, Alexander a ridicat mâna şi mi-a prins coada de cal, obligându-mi buzele să întrerupă sărutul.

— Este ultima ta şansă, m-a avertizat.

Ochii lui mă ardeau, dar mă simţeam îngheţată pe dinăuntru, complet sub controlul lui. Atunci, am înţeles că acela era singurul lucru pe care nu i l-aş putea da niciodată. Controlul.

— Nu, am şoptit.

În ochii lui arzători am citit dezamăgirea. M-a lăsat însă cu grijă pe podeaua care mi s-a părut destul de nesigură atunci când am atins-o. Când am făcut un pas înainte, am înţeles că, de fapt, îmi tremurau genunchii.

— Eşti o fată inteligentă. A ezitat, căutând pe chipul meu un motiv pe care nu i-l puteam oferi. M-a sărutat apoi pe frunte. Norris va avea grijă să ajungi cu bine acasă. Voi vorbi cu oamenii mei să te scape de reporteri.

Focul care se aprinsese între noi cu câteva momente în urmă se stinsese, lăsând loc unei conversaţii detaşate. Îmi doream să-l fi sărutat încă.

— Mulţumesc!

Cuvintele îmi ardeau limba, anticipându-le pe cele care ştiam că aveau să vină. Cuvinte pe care nu doream să le aud, în ciuda atitudinii mele curajoase.

— La revedere, Clara Bishop!

Ochii lui Alexander au zăbovit asupra mea, şi am simţit că ar fi vrut să mai spună ceva.

Am inspirat adânc şi m-am îndreptat spre uşă – şi spre siguranţa pe care o puteam găsi afară din club.

— La revedere!

Am ieşit, dar nu m-am simţit deloc uşurată, aşa cum credeam că aveam să fiu. Am simţit însă cu totul altceva: o emoţie pe care nu o puteam defini. Mă durea şi mă îmboldea, fiind deopotrivă familiară şi străină. Norris mă aştepta în capul scării. Abia când am ajuns lângă el mi-am dat seama despre ce era vorba, ce anume îmi lăsase trupul amorţit şi sufletul gol.

Regretul.

Capitolul 5

Ochii îmi erau plini de lacrimi când Norris m-a prins de cot şi m-a condus spre ieşire, exact pe unde intrasem. Mă simţeam ridicolă pentru că plângeam, dar fusese o zi extenuantă: mă ascunsesem în apartamentul meu, mă furişasem să mă întâlnesc cu Alexander, evitasem telefoanele mamei şi mesajele prietenilor. Dacă m-ar fi lovit maşina pe când traversam strada, sigur nu mi s-ar fi dat atâta atenţie. Şi, ca să pună capac la toate acestea, Alexander mă respinsese. Sau eu îl respinsesem pe el. Nu eram prea sigură. Mă simţeam îngrozitor, iar în clipa de faţă un singur lucru era cert: eram sătulă de toate.

M-am eliberat din strânsoarea blândă a lui Norris şi m-am îndepărtat de el, încetinind pasul pe când treceam

pe lângă cei care aşteptau la coadă la toaletă. Nu aveam de gând în niciun caz să-mi petrec săptămâna – nici măcar o seară – ascunzându-mă. Alexander îmi spusese că avea să aranjeze totul, dar eu nu eram dispusă să aştept ca asta să se întâmple. Sigur nu-mi imaginam că eram urmărită cu privirea de câţiva dintre cei de acolo. Câteva fete mi-au făcut poze cu telefoanele mobile, şi atunci am ştiut că nu eram paranoică. Fusesem recunoscută.

Exact asta era problema.

Trebuia ca totul să se sfârşească acum. Chiar dacă Alexander îi alunga pe reporteri, aceştia ar fi suspectat oricum că era ceva între noi. Suspiciunile trebuiau să înceteze. Eram pe cale să încep o slujbă în acest oraş. Nu puteam să fiu urmărită peste tot de reporteri.

Clubul era atât de aglomerat, că abia am reuşit să-mi fac loc prin mulţimea transpirată şi, cumva, l-am pierdut pe Norris. Pe când treceam, am fost pipăită de câţiva tipi prea beţi ca să ştie ce făceau. Sau măcar speram că asta era scuza lor. Ajunsesem pe ringul de dans şi mă simţeam cu adevărat în iad. Era foarte cald, iar eu mă simţeam nefericită. Mi-am trecut privirea peste pereţi şi peste dansatoarele care mă înconjurau, reflectate de oglinzi. Alexander mă privea oare? Îi păsa cât de puţin?

Gândul m-a făcut să înaintez şi să ies din mulţime. Una dintre namile mi-a deschis uşa ca să pot ieşi. Mi-am dat seama că nu conta dacă Alexander mă privea sau nu. Bodyguardul mi-a aruncat o privire piezişă, fără îndoială întrebându-se cine îmi dăduse voie înăuntru îmbrăcată aşa.

— Toate celelalte haine erau la spălat, i-am strigat.

Mi-a zâmbit, iar o secundă mai târziu am fost orbită de lumina unui bliţ. Căreia i-au urmat imediat altele.

Era o situaţie nouă pentru mine. Nu mai avusesem de-a face cu paparazzi până în această dimineaţă. O celebritate şi-ar fi acoperit faţa cu mâinile şi s-ar fi îndepărtat rapid, dar eu voiam să le atrag atenţia. Trebuia să le demonstrez că nu era cazul să-şi piardă timpul cu mine.

— Domnişoară Bishop! Un zâmbet, te rugăm!

— De când ai o relaţie cu prinţul, domnişoară Bishop?

— Domnişoară Bishop, este adevărat că regele nu este de acord cu relaţia voastră?

— V-aţi căsătorit în secret la Oxford?

Era asemenea jocului „Telefonul fără fir”, pe care îl jucasem în copilărie. Dintr-o fotografie inventaseră o întreagă poveste de dragoste. Adevărul fusese complet distorsionat, de dragul titlurilor de senzaţie. Sufletul mi s-a strâns gândindu-mă că Alexander avea de-a face zilnic cu aşa ceva. Neîndoielnic, de aceea era fierbinte şi rece deopotrivă. Găsise un mecanism care să-l ajute să supravieţuiască. Iar acum, lipitorile acestea încercau să pună gheara pe mine, aşteptând următorul moment savuros pe care să-l numească ştire.

M-am oprit în faţa mulţimii şi mi-am îndreptat umerii în încercarea de a părea serioasă, lucru destul de dificil dată fiind ţinuta mea. Şi am spus:

— Regret să vă informez, dar nu am nicio legătură cu prinţul Alexander. Cineva a făcut o greşeală îngrozitoare.

Nici nu-l cunosc pe prinţ. Nu sunt îndrăgostită de el. Şi sunt ferm convinsă că regele nu dă doi bani pe mine.

Cuvintele îmi ţâşneau din gură ca un torent, în ciuda încercărilor mele de a rămâne calmă şi stăpână pe situaţie. Eram acum numai adrenalină, ceea ce însemna că aveam noroc să fiu totuşi coerentă.

Nu mă aşteptam să înceteze să mai facă poze sau să se îndepărteze, nici măcar să-şi ceară scuze. Dar cu siguranţă nu mă aşteptam ca reporterii să se îmbulzească aşa peste mine după ce le explicasem că ajunseseră într-un punct mort. Nu păreau dispuşi să creadă asta. Câţiva au sărit efectiv pe mine, strigându-mi în urechi întrebările. Bliţurile lor aproape că m-au orbit. Vorbeau atât de repede, că nu i-aş fi putut răspunde nici măcar unuia, chiar dacă aş fi vrut. Îmi doream să-l fi lăsat pe Norris să mă ducă acasă. Mulţimea se apropia din ce în ce mai mult. Clienţi de-ai clubului se alăturaseră haosului. Câţiva bărbaţi încercau să îndepărteze reporterii, în numele cavalerismului, lucru care m-ar fi făcut să râd în trecut. Alţii încercau doar să facă fotografii cu telefoanele. Nu conta decât că eram o ştire, oricare ar fi fost ea. Fără îndoială, întreaga scenă avea să apară pe Facebook înainte de ivirea zorilor.

Mă luptam cu mulţimea şi abia reuşeam să trec de un grup, că dădeam de altul. Trupuri mă presau din toate părţile. Am simţit că nu mai puteam respira. Am încercat să trag aer în piept, dar m-am înecat. Mulţimea din jur îmi luase tot aerul. Panica pusese stăpânire pe mine, mâinile şi picioarele îmi tremurau. Priveam panicată în jur,

căutând o scăpare. Trebuia să respir. Trebuia să mă protejez. Deveneam tot mai înspăimântată, mai disperată cu fiecare secundă care trecea, până când m-am împiedicat de picioarele cuiva.

Mulţimea s-a desfăcut în două doar cât să cad în genunchi şi în palme, după care frenezia a reînceput. Zeci de bliţuri străluceau în jurul meu. Mi-am dus mâinile la cap, instinctiv, încercând să mă protejez de spectatorii stupizi şi de ţipetele lor.

— Ajunge! s-a auzit un strigăt pe deasupra mulţimii.

Până şi eu am ridicat privirea să văd cine era.

Alexander era la câţiva paşi de mine, cu chipul crispat de o mânie abia stăpânită. Îşi suflecase mânecile până la coate, ca un bărbat dornic să se apuce de treabă. Ochii furioşi treceau de la un om la altul, sfidându-i. S-a apropiat câţiva paşi. Când a ajuns lângă mine, furia radia asemenea unui val fierbinte. Mulţimea din jurul meu s-a tras înapoi, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Poate din cauză că era vorba despre prinţul Angliei, dar eu ştiam că în scena aceea era şi ceva primitiv. Chiar şi eu am reacţionat, inima mea bătând acum mai repede în loc să se liniştească. S-a aplecat şi mi-a îndepărtat braţele de deasupra capului.

— Eşti bine, Clara? m-a întrebat încet.

Am reuşit să încuviinţez din cap. În spatele meu, câteva fete reîncepuseră să filmeze.

Alexander m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic. În clipa următoare, s-au auzit din nou întrebările:

— *Este iubita ta, Alexander?*

— Este adevărat că tatăl tău nu este de acord să ai o relaţie cu cineva din popor?

Am tresărit auzind această întrebare. Era adevărat, nu făceam parte din familia regală, dar era o ipocrizie să mă consideri din popor. Cuvintele fuseseră rostite ca o insultă, o simţisem, aşa cum simţisem pumnalele din privirile multora dintre femeile din jurul meu. Trebuia să plec de acolo. Respiram cu dificultate, chiar dacă acum nu mă mai îmbrâncea nimeni. Am încercat să-mi controlez respiraţia, dar rezultatul a fost un nou atac de panică. Alexander mi-a venit imediat în ajutor. Ignorându-i pe reporteri, mă privea cu îngrijorare. S-a apropiat şi mi-a pus o mână pe spate. A lăsat-o acolo, să mă ardă prin materialul tricoului, conducându-mă astfel printre reporteri şi toţi acei gură-cască. Atingerea lui mi-a potolit emoţia, căldura mi-a radiat în trup din locul unde mâna lui se odihnea posesiv.

Mă liniştise fără să scoată vreun cuvânt.

Norris a preluat comanda şi a alergat să deschidă portiera. Mulţimea era pe urmele noastre. Alexander şi-a retras mâna când m-am aplecat să mă aşez pe bancheta din spate şi, spre surprinderea mea, a urcat în maşină după mine. Portiera s-a trântit cu zgomot în urma noastră şi câteva clipe mai târziu Norris a urcat la volan. Părea să fi trecut o eternitate de când Alexander mă ridicase din faţa clubului. Timpul parcă încetinise sub protecţia lui, dar a revenit la viteza obişnuită când bliţurile au început să strălucească dincolo de geamurile fumurii ale maşinii. Mi-am plecat privirea şi m-am concentrat asupra unei

rupturi din covoraşul de sub picioare, până când un braţ încrezător m-a tras aproape şi m-a îndemnat să-mi îngrop faţa în curbura umărului său. I-am inhalat parfumul inconfundabil de cuişoare, săpun şi coniac. Aroma m-a îmbătat, şi lumea din jurul nostru s-a estompat, făcându-mă să mă relaxez în îmbrăţişarea lui.

Pusese stăpânire pe mine, fără vreun cuvânt.

Am mers în linişte spre apartamentul meu, timp în care m-am străduit să fiu stăpână pe mine. Nu voiam să plâng în faţa lui Alexander. Nu voiam să dau dovadă de slăbiciune tocmai acum, când îmi demonstrase forţa lui brută. Nu trebuia să mă considere vulnerabilă. Dar, când am ridicat ochii spre el, m-am simţit subjugată de forţa lui. Era puternic şi dominator, deosebit de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoşteam, şi nu doream ca el să-şi dea seama de cât de tare mă speria – şi mă excita.

— Clara. Numele meu i s-a rostogolit cu uşurinţă pe buze, iar eu i-am savurat sunetul. Eşti bine?

Am încuviinţat, cu gâtul uscat. Simţise, oare, legătura dintre noi? Când ne cunoscuserăm, fusesem atrasă de el de un fir invizibil – şi inexplicabil. Simţisem asta şi când ne revăzuserăm la Brimstone. Dar acum, acea legătură fragilă, subţire, dispăruse, şi îi luase locul încrederea fermă şi de netăgăduit. Îmi luase apărarea. Trebuia să-i fiu recunoscătoare, deşi el era cel care mă băgase în tot acest bucluc. Oare şi el gândea la fel? Simţea şi el acelaşi lucru?

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. N-ar fi trebuit să te sărut.

Şi-a retras braţul cu care mă înlănţuise firesc şi şi-a trecut mâna prin părul negru, răvăşit.

Mi-aş fi dorit să fiu eu cea care îi trecea mâna prin păr, dar eram totodată dezamăgită. Înţelesesem complet greşit. Îmi imaginasem că între noi exista o legătură. La ce se gândise când pomenise despre sărutul nostru? La prima dată când mă sărutase sau la sărutul de la club? Cumva, în ciuda spaimei pe care o trăisem deja, nu regretam niciunul din săruturi. Îmi doream chiar mai mult, mai cu ardoare ca oricând. Voiam să-i simt buzele pe ale mele şi trupul lipit de al meu, atât de mult încât să-i simt erecţia pulsând pe pielea moale a abdomenului meu.

Dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Nu puteam permite să se întâmple. Nu ştiam exact ce se întâmpla acum între noi, dar nu putea continua. M-am îndreptat, am inspirat adânc şi m-am întors să-l privesc în ochi.

— Sunt bine, am minţit. Lucrurile au scăpat de sub control. Mă tem că ai mai multă experienţă decât mine cu genul acesta de lucruri.

— Ai dreptate, din nefericire. A făcut o pauză şi m-a privit atât de intens, că m-am foit pe banchetă, stânjenită. Ştiu că ar trebui să-mi pară rău că te-am sărutat, dar nu-mi pare. Chiar aş dori s-o fac din nou, de fapt.

M-am trezit din nou că eram neputincioasă în faţa dorinţelor lui.

— Eu, una, nu te opresc, i-am spus şoptit, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

Alexander a respirat adânc şi şi-a mutat privirea de la mine spre fereastră.

— Ai spus *nu.*

Era adevărat, dar acum nu-mi mai aminteam de ce o făcusem.

— N-am vorbit serios.

— Nu mai ştiu ce să cred, domnişoară Bishop. Rişti cam mult cu un bărbat ca mine.

— Ce fel de bărbat eşti? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul – un bărbat periculos.

Periculos, dar frumos. Nu doar pentru cine era sau pentru genul de viaţă pe care o dusese. Reuşisem să văd frânturi din ceea ce ascundea sub masca de autocontrol pe care o afişa – frânturi din ceva sălbatic, neîmblânzit.

— Un bărbat care ia ceea ce vrea, mi-a răspuns el ameninţător.

A făcut o pauză, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama dacă mă speriase.

Ceea ce simţeam eu acum era departe de a fi teamă. Mi-am strâns picioarele, din cauza căldurii dintre ele care sporea şi a unui puls slab care începuse să bată neliniştit. Chiar şi cuvintele lui sunau sexy, iar eu îmi doream mai mult.

— Nu şi pe mine, i-am răspuns.

— Ne-am cunoscut în condiţii neobişnuite, a subliniat el, lăsându-şi mâna să se odihnească pe genunchiul meu.

Atingerea mi-a trimis un fior de dorinţă între coapse, până la clitoris.

— Nu-ţi propuseseşi să agăţi pe nimeni? l-am întrebat, încercând să-i ignor atingerea, însă fără succes. Nu a fost mişcarea ta obişnuită?

A zâmbit.

— Nu mi se întâmplă prea des să găsesc o companie atât de interesantă la Clubul Oxford şi Cambridge.

— De ce te aflai acolo? l-am întrebat, încercând să redevin raţională şi să uit de flirt.

— A absolvit Jonathan, prietenul meu. M-a păcălit să vin.

— Îmi vine greu să cred că ai putea fi păcălit de cineva.

— Înseamnă că nu-l cunoşti pe Jonathan.

— Stai puţin, am spus. Începeam să înţeleg. Jonathan Thompson, vrei să spui?

— Chiar el. Îl cunoşti… bine?

Mă întrebase cu glas tensionat, de parcă s-ar fi temut de răspuns.

— Doar după reputaţie, l-am asigurat. Jonathan studiase şi el Ştiinţele Sociale, dar nu ne întâlniserăm prea des, cu excepţia câtorva cursuri. Ştiam mai multe despre el doar pentru că Belle se culcase cu el în anul doi. Nu era genul care să povestească, dar Jonathan se dovedise a fi un dobitoc. Îl evitasem cât putusem de mult, după ce ea mă prevenise în privinţa lui. Nu că aş fi avut o viaţă socială prea agitată la universitate. Mă concentrasem asupra studiului, dat fiind că nu mă puteam baza pe relaţii vechi de familie. Nu aveam cum să obţin altfel o poziţie respectabilă, cu toţi banii părinţilor mei. Cineva ca

Jonathan nu era nevoit să-şi bată capul cu astfel de lucruri.

— Jonathan se laudă că s-ar fi culcat cu toate colegele, a spus Alexander. Mă bucur să văd că tu ai avut standarde mai înalte.

— Spuse bunul său prieten, am adăugat eu.

— Pe unii oameni trebuie să-i ţii aproape, mi-a răspuns el, şi o umbră i-a trecut prin privire, amintindu-mi cât de mult îmi doream să-i dezleg misterul.

Mi-am întors privirea spre stradă, în încercarea de a-mi linişti pulsul. Totul ar fi trebuit să mă îndemne să fug de el. Dar asta făcusem mare parte din viaţa mea de adult, aşa că nu reuşeam să-i întorc spatele lui Alexander. Mă atrăgea spre el cu o energie la fel de hipnotică precum zâmbetul lui.

„Îi datorezi recunoştinţă, nimic mai mult", îmi spunea latura mea raţională. Avea dreptate. Ştiam că ar fi trebuit să o ascult, dar la fel de bine ştiam că nu doream să mă îndepărtez de el.

— Unde mergem? am întrebat văzând că treceam de intrarea în clădirea în care locuiam.

— Suntem urmăriţi de reporteri. Norris va scăpa de ei înainte să te duc acasă.

Mâna i-a urcat pe piciorul meu, strângându-mă posesiv.

Am închis ochii, am alungat toate îndoielile care îmi întunecau gândurile şi m-am bucurat de cuvintele lui şi de căldura atingerii. Îmi doream să mă posede. Chiar acolo. O voce înspăimântată a început să mă mustre în minte.

„Greşeşti. Faci o mare greşeală. Nu eşti suficient de puternică pentru asta. Nu poţi atrage un bărbat ca el.”

Am făcut vocea să tacă şi m-am concentrat asupra senzaţiilor care îmi invadau corpul, conştientă că el se trăsese mai aproape şi că trupurile noastre se atingeau acum.

— Clara, a spus cu voce joasă.

— Hmm, i-am răspuns, pierdută în acel moment.

— Vreau să ştii că, indiferent de ce se va întâmpla de-acum înainte – chiar dacă vei coborî din maşină şi nu-mi vei mai vorbi niciodată –, voi avea grijă să fii protejată.

Am închis ochii şi am inspirat adânc.

— De ce?

— Pentru că eşti singura persoană care şi-a dorit ca eu să nu fi plecat, mi-a spus pe un ton măsurat.

Dar eu am văzut, dincolo de controlul păstrat cu grijă şi de cuvintele atent alese, dincolo de latura lui neîmblânzită pe care o observasem ceva mai devreme. L-am văzut pe băieţelul distrus care nu se vindecase niciodată. Şi am ştiut că următoarele mele cuvinte aveau să fie unele pe care nu le mai auzise până acum.

— Mă bucur că te-ai întors.

— Te doresc.

Cuvintele lui aveau ceva categoric. Era o poruncă, nu o întrebare. Se citea în tonul lui. Mă dorea şi urma să mă aibă. Nu aveam suficientă forţă să mă împotrivesc, pentru că-l doream mai mult decât îmi dorisem orice pe lume. Gândul acesta m-a ameţit. Mâna lui alunecase spre sexul

meu, şi un geamăt slab mi-a scăpat printre buze. Dar nu avea să se întâmple în seara aceasta.

Am deschis ochii şi l-am privit acuzator.

— Aşa procedezi de obicei? Te joci cu fetele până când le faci să îngenuncheze în faţa ta?

M-ar fi putut poseda chiar acolo, iar eu n-aş fi obiectat. Ştia asta prea bine, îi citeam în ochi. Atunci, de ce tot acest joc?

— Simţi nevoia să te implor? l-am întrebat.

Degetele lui mă frecau pe deasupra blugilor, jucându-se cu ghemul de nervi care pulsa doar la simpla lui prezenţă.

— Nevoie? Nu. Dorinţă? A ezitat. Vreau să te aud implorându-mă. Să mă implori să ţi-o trag. Şi o vei face, păpuşă, crede-mă. Dar nu în seara asta.

— De ce nu?

Nu mă mândream cu disperarea din glas, dar ce poate face o fată când clitorisul îi pulsează ca o tobă care cheamă la război?

— Pentru că toată clădirea în care locuieşti va fi luată cu asalt până dimineaţă, iar pe mine nu mă interesează să facem doar sex, Clara. Vreau să te explorez. Vreau să-ţi smulg hainele de pe tine şi să te duc în pat. Şi să ţi-o trag până doare, şi să te aud rugându-mă să o fac. A făcut o pauză ca să-mi dea timp să-i vizualizez cuvintele. Iar pentru asta nu-mi ajung numai câteva ore.

Încetasem să mai respir. Mă agăţam de fiecare dintre promisiunile lui, până când am avut senzaţia că urma să mă topesc pe banchetă. Nu eram convinsă că aveam să pot

aştepta atât. O parte din mine îşi dorea să mă posede chiar atunci, deşi Norris era foarte aproape. Îmi doream să am parte de o noapte asemenea celei pe care mi-o promitea el.

— Eu obţin întotdeauna ce-mi doresc, mi-a amintit el, şi am ştiut că zarurile fuseseră aruncate.

— Când?

A fost singurul lucru pe care l-am putut rosti. Privirea lui mă ardea.

— Mâine.

— Şi reporterii? am reuşit să întreb.

— Mă descurc eu cu ei.

Alexander s-a aşezat mai confortabil, cu un zâmbet încântat pe chip. Ştia că eram la dispoziţia lui. Ieşise victorios – chiar dacă nu se îndoise nicio clipă de asta. Cum aş fi putut să mă împotrivesc? Să rezist acelui chip de zeu sau trupului sculptat care mă atrăgea spre el?

— Norris va veni să te ia la ora 11.00.

— Ne vedem mâine-seară, atunci, i-am spus când maşina s-a oprit.

Speram să nu-şi dea seama de cât eram de fericită.

— Oh, nu. La 11.00, mâine-dimineaţă. Alexander s-a aplecat spre mine şi mi-a cuprins obrajii în palme. Ţi-am spus că am nevoie de timp, păpuşă.

Gura lui a trecut uşor peste gura mea. Am întredeschis buzele să-l primesc, dar el s-a retras, iar ochii azurii i-au strălucit.

— Pe curând!

Capitolul 6

Lampa din living a pâlpâit de cum am încuiat uşa de la intrare. M-am răsucit şi, când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am descoperit-o pe Belle stând pe canapea cu picioarele încrucişate sub ea, privindu-mă acuzator. În orice altă seară, aş fi râs de ea că era ca o cloşcă, dar în seara aceasta simţeam mai degrabă că stăteam faţă în faţă cu un gardian de închisoare.

— De când stai aşa, pe întuneric? am întrebat-o.

— De când m-am întors acasă şi am decis să te aştept.

Mi-a făcut semn spre o pungă plină cu caserole cu mâncare. M-am simţit copleşită de vină. Îmi dădeam seama abia acum că lipsisem aproape o oră şi jumătate.

— Îmi pare rău… am început eu, dar nu aveam idee ce altceva să spun. Se întâmplaseră atâtea de când ea plecase să cumpere mâncare, iar acum, că mă eliberasem de prezenţa ameţitoare a lui Alexander, începeam să mă simt uşor ridicol. Mi-am amintit însă buzele lui atingându-le pe ale mele, şi dorul de-acum familiar şi de necontrolat a revenit.

— Pământul către Clara!

Am clătinat din cap şi m-am străduit să-mi privesc în ochi cea mai bună prietenă.

— Te-am întrebat unde ai fost. La început, am crezut că eşti la baie, dar nu mai ieşeai…

— Ţi-am lăsat un bilet, m-am apărat eu, deşi era clar că nu-l văzuse.

— Dar, a continuat ea, ignorându-mă, ştiam că nu poţi fi într-atât *de proastă* încât să ieşi din casă cu toţi acei paparazzi aşteptându-te. A făcut o pauză, evident aşteptând ca eu să intervin şi să îi explic, dar eu tot nu ştiam cum să încep. Şi iată-te acum! Ţi-ai mişcat în sfârşit fundul încoace, fără vreo explicaţie.

Am ridicat mâinile, semn că mă predam.

— Lasă-mă un minut, te rog!

M-am prăbuşit lângă ea pe canapea şi am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Belle a oftat a nerăbdare şi a luat una din caserolele cu mâncare. Se răcise probabil, dar a ridicat capacul şi a început să răsucească tăieţeii între beţişoare. În loc să mănânce, mi-a întins mie prima înghiţitură.

— Mănâncă!

Ştiam că nu era cazul să o contrazic. Am înghiţit tăieţeii, savurând stratul gros de sos sărat, chiar şi aşa, rece. Belle mi-a aşezat caserola în mâini, lăsându-mă să mă hrănesc singură, recunoscătoare şi pentru răgazul de a-mi ordona gândurile, şi pentru mâncare. Am mâncat în tăcere până m-am săturat. Trebuia să recunosc, gândeam mai bine cu burta plină.

Am pus jos caserola pe jumătate goală şi m-am întors spre Belle, care mă privea cu ochi curioşi.

— Am primit un telefon imediat ce ai ieşit.

Belle nu a scos niciun cuvânt cât am pus-o la curent, dar, de îndată ce am terminat, a oftat lung.

— Dacă nu te culci cu el, n-o să ţi-o iert niciodată.

N-am putut să-mi stăpânesc un hohot de râs nervos. Am evitat privirea serioasă a lui Belle de teamă că avea să îşi dea seama că acceptasem să-l revăd pe Alexander în ziua următoare. Nu eram prea sigură de ce. Poate pentru că relaţia mea cu el era deja mult prea publică şi îmi doream să-mi rămână o parte doar a mea. În ciuda eforturilor mele, Belle a făcut ochii mici, ca de pisică.

— Ce anume nu-mi spui? m-a interogat.

— Nimic, numai că…

Mă jucam cu ciucurii unei perne, iar Belle a dat să mă lovească cu ea. Am tras perna spre mine şi mi-am lipit-o de piept.

— Haide, Bishop, mărturiseşte!

— Eu… mă văd mâine cu el.

M-am simţit uşurată că-i spusesem.

— Mâine? La naiba! Belle a sărit de pe canapea şi a început să se învârtă prin cameră. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— Pentru ce? am întrebat-o, fără să fiu prea sigură că voiam să aflu răspunsul.

— Cu ce-o să te îmbraci?

— Abia dacă îşi putea ţine mâinile deoparte când eram îmbrăcată aşa, i-am amintit, trăgându-mă de tivul tricoului. Orice aş alege va fi mai bine.

A ridicat dintr-o sprânceană, semn că nu era prea convinsă.

— Poţi să te îmbraci şi într-un sac, din partea mea – deşi sigur n-o să te las –, dar ce vei purta *pe dedesubt?* Şi, la

naiba, când te-ai epilat ultima oară? E cam târziu s-o faci acum.

— Totul e în regulă acolo jos, am asigurat-o eu. Nu aveam de gând să-i mărturisesc că nu mă epilasem niciodată în viaţa mea, dar asta nu însemna că nu era totul ca la carte, neted şi curat.

— Chiloţi? Sutien? m-a întrebat ea.

Continua să se învârtă prin cameră, şi asta începea să mă calce pe nervi.

— Am şi din astea.

— Le-am văzut pe toate, mi-a răspuns exasperată. Nu poţi purta chiloţi din bumbac când te duci să ţi-o tragi cu Alexander.

— Nu-mi imaginez că-i voi purta prea mult timp.

Eram tulburată doar la gândul acesta, la amintirea mâinilor lui Alexander, ferme şi poruncitoare. În ziua următoare aveam să aflu cum era să le simt pe trupul meu, iar nerăbdarea m-a înfiorat, făcându-mi pielea de găină.

— Concentrează-te, Clara! Belle a pocnit din degete, atrăgându-mi atenţia la starea de urgenţă pe care tot ea o decretase.

— Vine să mă ia mâine-dimineaţă la 11.00, i-am spus. Nu mai pot face nimic acum.

— Locuim în Londra, mi-a spus luându-şi geanta. Magazinele sunt deschise până târziu. Cât porţi? 36B?

— C, am corectat-o eu. Dar nu am cum să ies din casă. Norris mă adusese până în faţa clădirii, şi, deşi fusesem

atentă doar la Alexander, fără îndoială că paparazzi erau încă acolo.

— Mă duc eu.

— Ai ieşit deja să cumperi de mâncare. Ştiam că Belle avea cele mai bune intenţii, dar mă aducea la exasperare. Era prea mult. N-ar trebui să merg, am continuat.

— Păi, tocmai de asta mă duc eu…

— Nu, am oprit-o. Nu ar trebui să merg mâine. Este o idee foarte proastă. Chiar îmi doresc să apar din nou în ziarele de scandal?

Dacă eram surprinsă din nou cu Alexander, zvonurile aveau să se înteţească. Parcă vedeam titlurile: *Ce bucăţică! O târfuliţă aproape… regală!*

O relaţie cu cineva ca Alexander, chiar şi numai un flirt, îmi putea distruge cariera înainte ca ea să înceapă măcar. Nu-mi făceam mari iluzii în legătură cu poziţia mea în cadrul firmei nonprofit, dar nu eram pregătită să mă sinucid din punctul de vedere al carierei chiar înainte de prima zi de lucru.

— Nu, nu, nu, a poruncit Belle. Cunosc eu vocea asta. Nu te las să te autoconvingi. Lasă-te în voia sorţii, măcar o dată!

— Şi la ce bun?

— Te iubesc, mi-a spus ea cu blândeţe. Dar ai nevoie să ţi-o tragi cu cineva, bine de tot. În ultimele şase luni, ai fost îngropată în cărţi…

— Unii au nevoie de note mari.

— Şi, înainte de asta, a continuat ea ca şi cum nu m-ar fi auzit, ai fost cu Daniel. Şi să fim sincere, dragă…

Belle a ridicat degetul mic şi mi l-a fluturat în faţa ochilor. Mi-am înăbuşit un chicot în palmă.

— De unde ştii?

— Pentru că te-am văzut dimineţile, după ce rămânea peste noapte. Arătai mereu obosită, şi nu în sensul bun.

Mă îndoiam serios că viaţa mea sexuală putea fi judecată după cum arătam dimineaţa.

— Daniel era corespunzător.

— Exact. Te poţi hrăni cu fasole, dar nu poţi pretinde că e friptură.

Am clătinat din cap.

— Nimic din toate astea nu înseamnă că am nevoie de lenjerie nouă.

Belle a câştigat într-un final. Şi, ca să fie sigură că nu aveam să mă răzgândesc în privinţa întâlnirii – sau cum s-o fi numit ea –, mi-a lăsat o listă cu ce aveam de făcut cât timp lipsea ea. Mai întâi, am încercat să mă opun, dar unele chestii chiar aveau sens. Unghiile mele de la picioare arătau bine, dar nu le-ar fi stricat un strat nou de ojă. Lăcuirea unghiilor a avut un efect liniştitor asupra mea, dar m-a şi agitat. Adolescentă fiind, trecusem prin toate astea înaintea unei întâlniri, dar trebuia să recunosc că, la liceu, păruseră mai puţin importante. Nu dorisem să fiu genul de fată care să petreacă ore întregi în faţa oglinzii înainte să se vadă cu un băiat, dar trecuse cam mult timp de când nu mă mai răsfăţasem.

La câte cosmeticale avea, Belle ar fi putut oricând deschide un salon. Cât ai clipi, picioarele mele se bucurau de o pedichiură nouă. Am străbătut apartamentul, atentă

să nu-mi stric oja care nu se uscase încă, şi m-am îndreptat spre camera lui Belle. Îmi dăduse liber la dulapul ei, să găsesc ceva de îmbrăcat, pentru că, aşa cum spusese, „ieşi mâine din casă îmbrăcată în blugi doar peste cadavrul meu”.

Nu mai încetam să mă minunez de cât de organizat era, deja, dulapul ei. Şi mie îmi plăcea să am lucrurile în ordine şi curate, dar n-aş fi putut în niciun caz să despachetez atât de repede şi de eficient, chiar dacă nu aveam niciun sfert din hainele ei.

Mi-am trecut degetele peste rochiile aranjate după lungime şi m-am oprit în dreptul celor lungi până la genunchi. Majoritatea intrau în categoria evenimente de familie, adică semănau mai degrabă cu ceva ce ar îmbrăca o regină britanică.

Bunica lui Alexander, adică.

În niciun caz nu voi purta aşa ceva. Ştiam că Belle avea să mă împingă spre rochiile scurte, dar nu voiam să mă azvârl cu capul înainte. Nu mă mai pregătisem până acum pentru o întâlnire pentru sex şi, fără prezenţa lui Alexander – şi fără atracţia irezistibilă pe care o simţeam în preajma lui –, vedeam mult mai clar motivele pentru care ar fi trebuit să mă ţin departe.

„O singură dată”, mi-am promis. „Atâta tot.”

Era o primăvară târzie la Londra, ceea ce însemna că temperaturile creşteau uşor. Am căutat printre umeraşe şi am descoperit că Belle avea o problemă gravă cu rochiile de bal. Nimeni nu putea avea nevoie de atâtea rochii elegante. Înghesuită între o rochie Jenny Packham şi una

din mătase de culoarea şampaniei semnată Vera Wang, am descoperit exact ce căutam.

M-am dezbrăcat şi am probat rochia maxi, care curgea graţios. Nu avea mâneci, iar decolteul îmi susţinea bustul, problemă pe care Belle nu o avea. Era de un albastru pal – romantic şi visător, exact cum mă simţeam eu. Pedichiura era făcută, ceea ce însemna că-i puteam asorta o pereche de sandale, pentru prima oară în acest sezon. Nu era ţinuta pe care mi-ar fi ales-o prietena mea, dar linia curgătoare a rochiei şi decolteul adânc o făceau suficient de sexy.

Belle a sosit o jumătate de oră mai târziu, după ce eu terminasem toate punctele de pe listă. A ridicat triumfătoare deasupra capului o pungă de la Agent Provocateur. Spre surprinderea mea, a fost complet de acord cu rochia pe care o alesesem.

— Se va asorta de minune cu astea.

A desfăcut pachetul ambalat cu grijă şi a scos un sutien şi o pereche de chiloţi dintr-o dantelă delicată cu accente argintii. Setul era delicat şi feminin, inspira sex şi bani mulţi deopotrivă.

Am aruncat o privire pe eticheta cu preţul şi am înţeles de ce.

— O să-ţi înapoiez banii.

Belle a fluturat dintr-o mână şi a zâmbit când am ridicat în aer lenjeria sexy. Ştia că eu nu mi-aş fi cumpărat aşa ceva. Nu pentru că nu aş fi avut bani, ci pentru că până acum nu avusesem motiv. Mi-a smuls sutienul din mână şi i-a rupt eticheta.

— Acum, nu-l mai poţi da înapoi!

I l-am smuls la rândul meu din mână şi l-am lipit la piept, imaginându-mi cum urma să fie să îl port. Iar asta m-a dus imediat cu gândul la motivul pentru care aveam să îl port. Un val de căldură mi-a inundat obrajii când m-am văzut cu ochii minţii îmbrăcată aşa în faţa lui Alexander. Doar mai purtasem lenjerie şi până acum, dar nimic atât de fin. Lenjeria era frumoasă, sexy şi *delicată* – la fel de delicată ca aranjamentul dintre mine şi el.

A doua zi, emoţiile m-au copleşit de îndată ce m-am trezit. Stomacul mi se strângea la gândul că în câteva ore aveam să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea. Sau poate aveam să iau cea mai bună hotărâre din viaţa mea. Juriul încă delibera, dar se părea că avea să ajungă la concluzia că era o idee foarte proastă. Am făcut rapid duş, încercând să nu mă privesc în oglindă în timpul ritualului de dimineaţă. Când am ridicat în sfârşit ochii ca să-mi aplic un machiaj discret, aşa cum plănuisem, am descoperit că eram deja îmbujorată. Păream surescitată şi uşor năucă. Una peste alta, nu arătam chiar înfricoşător.

Belle era deja în bucătărie când am intrat şi eu, încă în halat. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi de pijama şi un maiou aproape transparent. Pentru o clipă, mi-am dorit să fi avut corpul ei, tonifiat şi atletic, cu sâni obraznici şi muşchi abdominali bine conturaţi. În ciuda faptului că ieşeam să alerg de câteva ori pe săptămână, eram cam plinuţă. Şi cam înaltă. Mi se

spusese, şi nu o dată, că silueta mea voluptuoasă punea băieţii pe fugă.

Belle gătea într-o frenezie. Pe un platou erau deja cârnaţi şi câteva roşii feliate. Făcea ouă ochiuri, iar lângă tigaie era o oală în care suspectam că ar fi fasole.

— Îi găteşti lui Philip? am întrebat-o, uimită de cantitatea de mâncare pe care o pregătea.

— Am vrut să mă asigur că mănânci înainte de întâlnire, mi-a spus ea şi mi-a făcut cu ochiul. Se pare că vei avea nevoie de toată puterea.

— Nu-mi aminti. Am făcut o grimasă când am ridicat capacul de pe oală, descoperind că-i ghicisem conţinutul.

Belle s-a întors spre mine, cu lingura îndreptată spre pieptul meu.

— Zău aşa, Bishop. Doar nu ţi-ai pierdut curajul.

Am ridicat din umeri, am înghiţit o bucată de bacon şi m-am aşezat pe un scaun.

— Ba cred că da. Aminteşte-mi ce-a fost în capul meu.

— Te-ai gândit că ai şansa să ţi-o tragi cu unul dintre cei mai sexy şi mai puternici bărbaţi din lume, mi-a amintit ea.

Când o spunea aşa, aproape că înţelegeam.

— Este o şansă unică în viaţă, Clara, a adăugat ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Să fac sex cu cineva este şansa vieţii mele? Ai vorbit exact ca o prostituată.

Şi-a scos limba la mine şi s-a reîntors la ouăle din tigaie.

— Este, dacă faci sex cu un prinţ, a spus ea. Îţi aminteşti ce visai când erai mică? Nu-ţi doreai să fii prinţesă?

— Nu e deloc acelaşi lucru, m-am strâmbat eu. Jocul meu de atunci nu includea şi *Kama Sutra.*

— Sunt convinsă, mi-a răspuns ea sec. Serios vorbind, nu ai putea fi mai aproape de a-ţi trăi fantezia. Nimeni nu recunoaşte că, de fapt, nu renunţă la fanteziile din copilărie, ci acceptă ideea că sunt irealizabile. Eşti adult de-acum, dar asta nu înseamnă că n-ai vrea să pui mâna pe un prinţ. Sau măcar să faci sex cu unul.

— Eşti incurabilă, am spus. Şi nu o romantică incurabilă.

— Sunt realistă, draga mea. O *ocazie foarte reală* ţi-a ieşit în cale. Nu e cazul să dai înapoi tocmai acum.

Nu spusesem că aş da înapoi, dar începusem să mă gândesc serios la asta, iar prietena mea cea mai bună îşi dăduse seama. Lucru care nu mă surprindea deloc.

— Pur şi simplu, nu sunt sigură că este o idee bună. Nu sunt genul care să se culce cu un tip doar aşa, de distracţie.

Era adevărat. Fusesem mai degrabă genul de iubită pe termen lung, chiar şi în anii în care experimentasem. Ultimul tip pe care îl lăsasem să mă agaţe fusese Daniel. Petrecusem o noapte nebună şi în final mă trezisem blocată într-o relaţie de rahat.

— Şi la ce ţi-a folosit? m-a întrebat ea. Daniel te-a tratat ca dracu'. Relaţiile sunt supraapreciate.

— Să-mi amintesc să trec fraza asta în toastul meu de domnişoară de onoare.

— Eu sunt îndrăgostită de Philip, a contracarat ea. Tu nu erai îndrăgostită de Daniel, şi uite cât de îngrozitoare a fost relaţia voastră. Să nu te implici sufleteşte este o idee mult mai bună.

Am ridicat mâinile, în semn că mă predam.

— Bine, bine. Oricum nu aveam de gând să anulez.

N-am mai spus că mi-ar fi fost imposibil să anulez întâlnirea cu Alexander. Chiar dacă aş fi făcut-o, oricum m-ar fi găsit. Nu-mi lăsase impresia că era genul de bărbat care să accepte să fie refuzat. Şi în niciun caz de două ori. Iar eu îmi folosisem deja prima şansă.

Şi, în ciuda a toate, chiar nu voiam să-l refuz. Chiar aveam de gând să nu spun niciodată nu, pe durata întregii zile.

— Pământul către Clara, a zis Belle.

Am clipit, trezindu-mă din reverie. Belle mi-a aşezat în faţă o farfurie cu vârf cu mâncare.

— O să fiu prea plină ca să mai fac sex.

— Prostii! Şi-a luat farfuria şi s-a aşezat lângă mine. Gândeşte-te la mâncare ca la un combustibil. Mă aştept să ţii pasul cu Alexander.

— Chiar aşa?

— Şi vreau să-mi povesteşti toate detaliile sordide.

Am dat ochii peste cap şi mi-am tăiat oul, împrăştiind gălbenuşul în toată farfuria.

— L-ai cunoscut?

— Nu, din păcate. Familia mea nu a fost pe placul părinţilor lui, în special după ce tata… Vocea i s-a stins, şi am ştiut că nu era cazul să insist. Nu am fost invitaţi la reşedinţa de la ţară sau chestii din astea. Iar Alexander a lipsit destul de mult timp după accident.

Gândul la accidentul infam în care fusese ucisă prinţesa Sarah, iar el aproape că-şi pierduse viaţa mi-a tăiat pofta de mâncare.

— A pomenit ceva despre asta. Că a plecat după accident, vreau să spun.

— Erai în America la vremea aceea?

Am încuviinţat, împingându-mi mâncarea prin farfurie.

— A fost peste tot la ştiri. Dar la vremea aceea mă gândeam la altele.

— A fost atât de trist! Vocea îi devenea tot mai distantă pe măsură ce-şi amintea. Oamenii izbucneau în plâns pe stradă, chiar şi mama mea. Am mers la înmormântare. Toată lumea a mers. Trebuie să fi fost sute de mii de oameni pe străzi, şi, când a trecut sicriul, s-a aşternut o linişte absolută.

— Era de vârsta noastră. Este greu de imaginat, am spus. Au fost implicaţi şi paparazzi?

— Nimeni nu ştie, a spus Belle cu tristeţe. S-a zvonit că băuseră. Alexander avea pe atunci 20 de ani, dar ea era minoră. A mai fost o persoană cu ei în maşină, dar nu s-a aflat cine.

— Eu tot nu înţeleg de ce a plecat Alexander, am recunoscut. A fost şi el o victimă, nu numai sora lui.

— Sarah era foarte iubită. Probabil din cauză că semăna atât de mult cu mama ei. Moartea mamei la naşterea lui Edward a fost un şoc pentru toţi. Oamenii au acceptat cu greu tragedia. Belle a ridicat din umeri. E ciudat cum lumea se poartă de parcă i-ar cunoaşte pe oamenii faimoşi.

Nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă Alexander plecase pentru a scăpa de incriminări sau pentru că nu putuse suporta pierderea surorii şi a mamei. Mi se părea prea mult pentru un singur om.

— Trebuie să mănânci, mi-a spus Belle, schimbând subiectul.

În ciuda insistenţelor lui Belle, nu am putut mânca mai mult de jumătate. Eram prea agitată. Era deja ora 10.00, ceea ce însemna că aveam o oră la dispoziţie să mă pregătesc – sau să dau înapoi. În ciuda promisiunilor făcute lui Belle că nu aveam să îmi distrug şansa pe care o aveam cu Alexander, pe măsură ce timpul trecea, nu eram complet convinsă că aveam să merg la întâlnire. Dacă o puteam numi întâlnire.

Mi-am lăsat halatul pe pat şi am deschis punga cu lenjerie de la Agent Provocateur de la Belle, ca să descopăr că nu-mi cumpărase doar un set. Sub hârtia în care fusese ambalat setul pe care mi-l arătase cu o seară în urmă mai erau vreo cinci. Şi câteva perechi de ciorapi. Era clar că avea aşteptări mari în legătură cu ziua de azi. Chiar mai mari decât mine.

După ce le-am privit pe toate, am ales setul pe care mi-l dăduse în seara anterioară. Celelalte erau cu

portjartier. Iar una dintre perechi avea o despicătură chiar între picioare. Fusese inspirată să-mi arate setul argintiu. Era cel mai drăguţ, dar şi cel mai tradiţional. Ziua aceasta nu avea nimic obişnuit, dar măcar aşa nu aveam să mă simt complet nelalocul meu.

Mi-am încheiat sutienul şi m-am întors să mă privesc în oglinda din colţul camerei. Dantela delicată strălucea pe pielea mea deschisă la culoare, creând un efect aproape eteric. Sutienul îmi susţinea sânii fără să aibă buret, ceva de care cu siguranţă nu aveam nevoie. Lenjeria îmi punea în evidenţă calităţile, şoldurile pline şi fundul. Datorită cercetărilor online făcute de Belle, după ce se întorsese de la cumpărături, văzusem câteva fotografii cu fetele cu care fusese surprins Alexander după ce se întorsese din armată. Majoritatea erau blonde, înalte şi mlădioase. Se părea că Alexander ar fi trebuit să o invite pe Belle în oraş. Din fotografii răzbătea un şablon: toate erau frumoase, genul blonde top-model. Cu una dintre ele fusese fotografiat de mai multe ori – iar ea era cea mai frumoasă dintre toate. Ziarele pretindeau că era iubita lui, dar din fotografii se simţea o răceală. Alexander era mai mereu cu spatele la ea sau se îndepărta de ea. Nu părea să existe nicio dovadă că erau împreună, cu excepţia speculaţiilor presei. Probabil că speculaţiile cu privire la viitoarea regină a Angliei vindeau o mulţime de ziare.

M-am întrebat pentru o clipă cum avea să fie ziua aceea când urma să devină, inevitabil, rege. Toate ziarele aveau să publice fotografii şi articole. La fel urma să se întâmple şi când avea să se căsătorească. Oare aveam să

pot privi nepăsătoare cum viaţa lui intimă le era dezvăluită tuturor? Eram măcar capabilă de un flirt neînsemnat cu el? Trupul meu îl dorea, dar inima mea era nehotărâtă. Mă protejase de reporteri şi îmi oferise senzaţia de siguranţă după care tânjisem copilă fiind şi chiar şi adolescentă. Dacă în lumea modernă supravieţuia cavalerismul, el trebuia să fie întrupat de prinţul Angliei, bineînţeles.

La urma urmei, Belle avea dreptate: orice fetiţă are nevoie de o poveste.

Abia ce-mi trăsesem rochia pe cap şi-mi scosesem sandalele din dulapul încărcat, când mi-a sunat telefonul mobil. Am îngheţat, convinsă că mă suna el. Înţelesese că făcea o greşeală. Avea să născocească o scuză despre un angajament anterior sau o urgenţă. În definitiv, era un cavaler. Dar tot o minciună ar fi.

Când am văzut că mama era cea care mă suna, m-a cuprins un sentiment de uşurare amestecat cu iritare. Trebuia să rezolv şi asta înainte să mă trezesc cu el la uşă, aşa că am răspuns:

— Bună, mamă.

— Slavă Domnului că mi-ai răspuns! Mi-am făcut un milion de griji!

În traducere, murea de curiozitate să afle toate detaliile.

— Sunt bine, mamă, am asigurat-o. Am fost ocupată cu despachetatul şi am avut telefonul pe silenţios.

A urmat o pauză.

— Ai văzut ştirile?

— Nu le prea pot numi ştiri.

Mi-am ţinut telefonul cu umărul ca să-mi închei sandalele Prada.

— Pentru mine sunt ştiri. De ce nu mi-ai spus că te vezi cu cineva?

Era mai mult o mustrare decât o întrebare.

— Nu mă văd cu el.

— Păcat!

„Pentru ea”, mi-am spus.

— A fost doar o neînţelegere.

— Neînţelegerile nu implică, de obicei, un sărut.

— Aceasta este diferită, am spus.

Nu-mi imaginam ce i-aş mai putea explica.

— Să ştii că mă bucur să aud asta, mi-a răspuns. Prea multă atenţie nu are cum să-ţi facă bine. Presiunea este mare atunci când te vezi cu cineva care este în vizorul presei.

Părinţii mei trăiseră asta pe pielea lor, iar mama tânjise după atenţie tot timpul, aşa că era o surpriză pentru mine să o aud sfătuindu-mă să o evit. Dacă intram în vizorul ziariştilor însemna că intra şi ea. Însă trebuia să-i recunosc meritele: în ciuda cusururilor şi a slăbiciunilor ei, întotdeauna ne apărase interesele mie şi surorii mele.

— Nu ai motive să te îngrijorezi, i-am promis în timp ce-mi îndesam câteva prezervative în geantă.

Pentru orice eventualitate. Nu mă simţeam vinovată că-mi minţeam mama. Minciuna era ceva normal în

relaţia dintre noi. Învăţasem cu mult timp în urmă să-i ascund tot ce-i putea afecta fericirea fragilă.

— Acesta nu este singurul motiv pentru care te-am sunat.

Mi-am ţinut răsuflarea, sperând să fie vorba despre o altă bârfă.

— Tatăl tău va lipsi din oraş câteva zile, mi-a spus. Mă gândeam să petrecem o zi ca fetele. Ai învăţat atât de mult în ultimele luni. Cred că meriţi o zi la spa, nişte shopping.

— Sună foarte tentant…

— Înainte să inventezi un motiv stupid ca să mă refuzi, lasă-mă să-ţi spun ceva, m-a oprit ea. Eşti pe cale să începi primul tău job. Ai nevoie de haine potrivite.

Am avut senzaţia că nu era deloc convinsă că sunt în stare să mi le găsesc şi singură.

— Am suficiente rochii potrivite pentru serviciu. Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

— Ştiu că rochia în care ai fost fotografiată este a lui Belle. Ştiu că eşti modestă, Clara, dar nu trebuie să fii. Johns spune că abia dacă ai luat vreun ban din cont.

— Johns vă ţine la curent cu sumele din contul meu? am întrebat cu glas gâtuit.

— Bineînţeles. Avem împuternicire până ce vei împlini 25 de ani.

— N-am ştiut asta.

Nu reuşeam să-mi ascund tonul acuzator. Nu ştiusem pentru că nimeni nu-mi spusese. Crezusem că acel cont la care mi se dăduse acces la aniversarea de 21 de ani era

plasa mea de siguranţă. Însă uitaseră să-mi spună că nu aveam doar eu acces la el.

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta. Johns ne face un raport o dată pe an sau în cazul unei discrepanţe. A făcut o pauză înainte să continue: Dacă este atât de important pentru tine, vorbesc cu tatăl tău să schimbe condiţiile.

— Voi vorbi eu.

Tata era cel rezonabil dintre ei doi. Nu mă îndoiam că mama fusese cea care insistase să aibă acces la cont până împlineam 25 de ani, să fie sigură că folosea banii cu cap. În accepţiunea ei, însemna să-mi asigure un stil de viaţă sclipitor, pe când eu i-aş fi investit ca să mă pot concentra asupra carierei.

— Ce zici de marţi? m-a întrebat mama.

Am clipit des şi am ţinut telefonul mai strâns.

— Marţi?

— Ziua fetelor.

Aproape că uitasem de ce mă sunase.

— Sigur.

Nu s-a mai auzit nimic. Aşteptam un răspuns.

— Mamă?

— Ne vedem marţi, a spus ea într-un final.

Nu cred că mi-am imaginat doar că vocea i se frânsese.

Mi-am luat rămas-bun, încă uimită de purtarea ei bizară. Nu am avut prea mult timp la dispoziţie să mă gândesc la asta, că Belle şi-a făcut apariţia în prag, agitată.

— Un anume Norris te aşteaptă jos.

— Este garda personală, i-am spus, iar stomacul mi s-a strâns.

— Arăţi beton, a zis Belle, urmându-mă spre uşă.

— Nu-mi doreşti noroc?

— Nu ai nevoie de noroc. M-a sărutat pe obraz, iar eu m-am străduit să o cred în vreme ce mă îndreptam spre lift. Când am dat cu ochii de Norris, am ştiut că aceasta urma să fie una dintre acele zile care avea să îmi marcheze viaţa pentru totdeauna. Când aveam să privesc în urmă, fiecare moment până la acesta avea să fie *dinainte de Alexander.* Oare cât avea să dureze până când fiecare moment viitor avea să devină *după Alexander?*

Fără regrete, am decis. După ziua de azi, aveam să fiu în stare să spun că o făcusem şi pe asta – că mă lăsasem dusă de val şi mă culcasem cu un bărbat cu mult superior mie. Nu de asta îmi spunea Belle că aveam nevoie? Ar fi fost mai rău să rămân întrebându-mă cum ar fi fost – cum era el.

Mi-am alungat din minte toate îndoielile atunci când Norris a plecat uşor capul, mi-a întins braţul şi m-a condus spre necunoscut.

Capitolul 7

Cu o seară înainte, nu fusesem în stare să apreciez valoarea maşinii lui Alexander, lucru care avusese probabil legătură cu prezenţa lui în ea. Pentru că acum nu mă aştepta pe bancheta din spate, am avut suficient timp la dispoziţie să o explorez. Rolls Royce-urile mi se

păruseră dintotdeauna sexy şi foarte britanice. Acesta avea şi geam despărţitor şi era, mai mult ca sigur, antiglonţ. Lăsând la o parte dimensiunile maşinii şi siguranţa pe care o conferea, eu îmi şi imaginam că Alexander mă poseda chiar acolo, pe bancheta din spate. Mâna mi-a alunecat pe perna din piele, ca şi cum l-aş fi căutat pe el, dar şi eliberarea după care tânjeam încă de la prima noastră întâlnire.

Eram însă singură, şi mi se părea o dovadă de snobism să las geamul ridicat între mine şi Norris, aşa că am apăsat butonul să-l cobor.

— Te deranjează dacă las geamul jos? l-am întrebat.

— Cum doreşti, domnişoară Bishop.

Bineînţeles, britanicii sunt mereu afurisit de politicoşi, încât îţi e imposibil să înţelegi ce vor cu adevărat. Asta îi înnebuneşte întotdeauna pe americani.

— Ce ciudat! m-am trezit gândind cu voce tare. Nu credeam că familia regală foloseşte şoferi.

De îndată ce am rostit cuvintele, aş fi vrut să le pot înghiţi la loc. Alexander îmi explicase deja că Norris era pentru el mai mult decât un şofer. Era garda lui personală, care îi conducea şi maşina. Nu eram sigură de ce avea nevoie de pază permanentă şi mai mult ca sigur că Norris nu avea să îmi spună. De aceea Alexander avea atâta încredere în el.

— Alteţei Sale nu-i place să conducă.

Am încuviinţat de parcă ar fi fost perfect rezonabil, deşi, bineînţeles, nu era. Îmi petrecusem destul de mulţi ani în America, unde aflasem că pentru un bărbat maşina

este aproape la fel de importantă ca propriul penis. Poate că lucrurile stăteau altfel în Anglia, dar nu complet diferit. Iar maşina lui Alexander, argintie, strălucitoare şi luxoasă la interior, îmi sugera că aveam dreptate.

— Aş fi zis că i-ar plăcea să conducă o asemenea maşină, am spus, simţindu-mă obligată să continui discuţia.

Îmi doream să nu fi coborât geamul, dar, dacă-l închideam acum, chiar meritam să mă simt ca o înfumurată cu nasul pe sus.

— Apreciază maşina şi are încredere în mine să o conduc.

Răspunsul lui Norris fusese simplu şi avea doar o umbră de subînţeles, dar acesta exista totuşi. Brusc, am fost fericită că nu-mi muşcasem limba. Altfel, l-aş fi întrebat pe Alexander despre asta la un moment dat. Acum, ştiam că nu era cazul.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Norris a înţeles mai mult ca sigur că-mi dăduse informaţia de care aveam nevoie fără să rostească prea multe cuvinte.

— Cu plăcere, domnişoară Bishop! Mă bucur să pot conduce maşina lui Alexander.

Era un profesionist, asta era evident. Nu era de mirare că Alexander avea atâta încredere în el.

Nu au trecut mai mult de zece minute până când Norris a oprit în faţa unor porţi private din Westminster, porţi care s-au deschis imediat. Am înghiţit în sec, cuprinsă de emoţie, când el a înaintat în ceea ce mi s-a părut a fi o parcare privată exclusivistă. Nu semăna cu

parcările din America, de obicei monstruoase ca mărime şi construcţie. Aici, erau mai puţin de zece locuri, majoritatea goale, iar intrarea îmi sugera că era ceva mai mult decât o parcare în care se intra pe bază de permis. Şi totuşi, unde eram, mai exact?

Norris mi-a deschis portiera, m-a ajutat să cobor şi m-a condus spre un lift care a scos un sunet pe când ne apropiam. Mi-am ţinut răsuflarea când uşile s-au deschis, şi a apărut Alexander. Purta un costum gri din trei piese, croit perfect pe trupul lui sculptat.

— Clara.

Mi-a întins mâna. Gestul lui era sigur, iar eu l-am văzut exact aşa cum era: o ofertă. Dacă îmi puneam mâna într-a lui, acceptam orice avea să urmeze între noi. Încă puteam pleca, dar ştiam prea bine că nu aveam să o fac. Şi, după zâmbetul de pe buzele lui perfecte, am înţeles că şi Alexander ştia asta.

I-am acceptat mâna fără să privesc înapoi. Uşile liftului s-au închis în urma noastră, aducându-mă la realitate. M-am răsucit pe călcâie, dând drumul mâinii.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Alexander, iar în voce i se citea îngrijorarea.

— Ar fi trebuit să-i mulţumesc lui Norris. A fost nepoliticos din partea mea.

A zâmbit.

— Sunt sigur că salariul pe care i-l plătesc compensează orice impoliteţe din partea ta.

— Şi totuşi, am fost nepoliticoasă, am spus încruntată. Te rog să-i ceri scuze din partea mea şi să-i transmiţi mulţumirile mele.

Alexander a înclinat capul, şi o privire ciudată a înlocuit-o pe cea amuzată, dar a dispărut imediat.

— M-am gândit că poate te-ai răzgândit.

Trupul meu a răspuns vocii lui, împiedicându-mă să ţin seama de avertizare.

— Dar tu? Te-ai răzgândit?

— Nu tu eşti cea periculoasă.

A făcut un pas spre mine, iar eu mi-am ţinut răsuflarea, nerăbdătoare.

— Poate că sunt un lup deghizat în miel, i-am răspuns.

— Înseamnă că va trebui să te dezbrac pentru a afla, m-a ameninţat el.

Cât despre pe mine, nu aveam nici cea mai mică îndoială în privinţa a ce anume urma să văd atunci când el avea să renunţe la haine. Sub acea senzualitate sălbatică nu se ascundea în niciun caz vreun mieluşel.

— Unde suntem? am întrebat, nerăbdătoare să schimb subiectul.

Deja îmi imaginam buzele lui Alexander lipite de pielea mea. Ştiam amândoi de ce eram acolo, dar voiam să par cât mai detaşată.

— La Westminster Royal, mi-a răspuns.

— Dichisit hotel! am şoptit. Era genul de loc în care stăteau starurile de cinema atunci când filmau la Londra. Şi, judecând după parcarea exclusivistă, o făceau doar din raţiuni de securitate.

— Pun mare preţ pe intimitatea clienţilor lor, lucru pe care îl apreciez.

— Ne cazăm sub identităţi false şi plecăm la adăpostul nopţii? l-am întrebat.

El a râs.

— Nimic într-atât de clandestin. Deşi majoritatea angajaţilor mă ştiu drept domnul X.

— Iar pentru azi eu voi fi doamna X? l-am întrebat.

Imediat ce am conştientizat ce spusesem, mi-am dus mâna la gură, îngrozită.

— Îmi place cum sună, mi-a şoptit. S-a aplecat spre mine. Doamna X. Sună imoral.

Mi-am umezit buzele, constatând surprinsă că încuviinţasem.

— Este în regulă? m-a întrebat el. Aranjamentul acesta, vreau să spun.

— Nu m-am aşteptat…

Nu am terminat fraza.

— La un hotel? a ghicit el.

— Da.

Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea. Prezenţa lui mă copleşea. Mă aflam într-un lift privat cu acest zeu în costum din trei piese care mă dorea. Sincer vorbind, eram extrem de neliniştită la gândul că mă îndreptam spre o cameră de hotel cu un bărbat pe care abia îl cunoşteam.

Alexander s-a apropiat de mine şi mi-a ridicat uşor bărbia, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Am vrut să mă asigur că nu află nimeni.

Cuvintele lui mi-au scos tot aerul din plămâni, de parcă primisem un pumn în plex. M-am tras înapoi, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi apăsat butonul roşu de pe panoul liftului. Dat fiind că eram împreună cu moştenitorul tronului, probabil ar fi intervenit imediat serviciile secrete. Cei de la Scotland Yard, cel puţin.

— Ce este? m-a întrebat Alexander, apropiindu-se într-atât încât trupurile noastre se atingeau. De ce arăţi de parcă te-am prins în corzi?

— Am şi eu o urmă de respect de sine, să ştii, am ripostat, întorcându-mă cu faţa spre el. Am încercat să ignor atracţia magnetică a trupului lui, dat fiind că sânii mei îl atingeau. Şi m-au trădat imediat, căci sfârcurile mi s-au întărit şi au devenit evidente sub sutienul din dantelă şi rochia subţire de vară. Dacă te temi să nu fii văzut cu mine, ar fi mai bine să mă laşi să plec.

— Nu pot, mi-a răspuns el.

Am făcut un pas înapoi, rupând contactul dintre noi. Mi-am încrucişat braţele la piept, sperând ca el să nu fi remarcat reacţia corpului meu.

— Încearcă.

— Liftul acesta opreşte direct la apartamentul prezidenţial. Nu te pot lăsa să pleci până nu ajungem sus, dar… A întins mâna şi a apăsat butonul roşu, cel care mă tentase şi pe mine. Ne-am oprit brusc, şi m-am pomenit aruncată spre el. Cred că m-ai înţeles greşit. Iar eu, unul, nu sunt interesat să mă culc cu o femeie care mă consideră un mincinos.

Am înghiţit în sec auzindu-l.

— Atunci, explică-mi!

— Cu plăcere! Şi-a umezit buzele şi şi-a lărgit nodul cravatei. Am avut impresia că vrei ca paparazzi să te lase în pace.

A lăsat fraza în aer, de parcă ar fi fost o întrebare, aşa că am ridicat din umeri. Nu voiam să mă pronunţ înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Am vrut să-ţi respect dorinţa de intimitate, a spus el. Cred că ai terminat deja căutările pe internet în ceea ce mă priveşte.

O altă frază pe post de întrebare. Am încuviinţat.

— Reporterii adoră să mă fotografieze cu femei şi să speculeze în privinţa relaţiilor dintre noi. Vechi prietene sunt prezentate drept mari iubiri. Ospătăriţe – drept idile.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu toate acele femei? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu *cu toate.*

— Minunat!

— Mi se pare că mi-ai spus că nu eşti o virgină nefericită, mi-a amintit el. S-a apropiat, iar eu mi-am lipit spatele de peretele liftului. Mă prinsese ca într-o colivie între braţele lui şi mă pândea asemenea unei pantere care se pregăteşte să facă un salt. Bănuiesc că putem discuta deschis despre viaţa noastră sexuală.

— Putem, i-am răspuns cu convingere.

— Perfect! Pentru că vreau să fii sinceră cu mine, Clara. Oricum o să mă culc cu tine, dar ţie o să-ţi facă mai

multă plăcere dacă o să fii convinsă că nu sunt un nemernic.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Un zâmbet, a spus el. Ce drăguţ! Mă întreb dacă îl voi vedea şi după primul orgasm, când încă mă vei avea în tine.

Cuvintele lui aveau subînţeles, şi aşteptarea m-a înfiorat. Probabil aveam să zâmbesc şi să plâng deopotrivă. Părea genul de bărbat care să-ţi producă ambele emoţii, în egală măsură.

— Deci, ne-am înţeles?

— Să ne împărtăşim viaţa amoroasă?

— Trebuie să mă asigur că femeile cu care mă culc sunt discrete. Că… judecă situaţia corect.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu el era cel care se afişa în fiecare noapte cu altă femeie?

— Am fost cu un singur bărbat. Prietenul meu din facultate. Şi iau anticoncepţionale.

Nu am simţit nevoia să-i dau mai multe detalii despre Daniel. Nu ajuta cu nimic relaţiei noastre să-i dezvălui chestiile urâte din trecutul meu. Făcusem greşeala să-i povestesc prea multe despre mine lui Daniel, iar el folosise împotriva mea ceea ce aflase. Ce putea face un bărbat ca Alexander cu asemenea informaţii? Un bărbat care fusese crescut să devină un lider politic? Un bărbat care se întâlnea într-un hotel ca să şi-o tragă cu o femeie pe care abia o cunoscuse? Era evident că moralitatea lui era… flexibilă. Iar eu nu-mi doream să aflu cât de flexibilă.

— Dar tu? l-am întrebat.

— Cu mai mult de una, mi-a răspuns simplu. Sunt întotdeauna prevăzător şi te asigur că sunt sănătos.

M-am încruntat uşor, nu din cauza implicaţiilor, ci pentru că, de fapt, nu-mi răspunsese.

— Şi este important pentru că…

— M-am gândit să-ţi spun toate astea înainte să te duc în pat. Şi pentru că nu cred că mai pot aştepta până ajungem în apartament.

S-a apropiat, împingându-mă în peretele din oglinzi al liftului, şi i-am simţit penisul lipit de abdomenul meu. Toate semnalele de alarmă de dinainte au dispărut complet, lăsând loc mâinilor lui care-mi trăgeau în jos bretelele rochiei. A dat cu ochii de lenjeria mea şi a gemut.

— Sânii tăi sunt mai frumoşi decât mi i-am imaginat.

Cuvintele lui m-au topit şi am simţit dorinţa cum mi se aduna în vintre şi mi se scurgea între picioare. Am încercat să fiu raţională.

— Chiar ar trebui să facem asta în lift?

Alexander mi-a aruncat un zâmbet imoral şi şi-a trecut un deget peste buzele mele.

— Ştiu ce te îngrijorează, păpuşă. Că o să ţi-o trag repede în lift.

— Nu vreau să te plictiseşti de mine înainte să ajungem sus, am zis şi am ridicat din umeri.

— Asta nu va fi o problemă, mi-a răspuns, iar degetul i-a coborât pe gâtul meu, lăsând în urmă o dâră de foc. Trupul tău e făcut pentru sex, Clara. Ţi-a mai spus cineva asta?

Am clătinat din cap. Nu puteam vorbi, gura mi se uscase.

— Este, a continuat el. Şi mă inspiră. Nici nu ştiu dacă avem suficiente suprafeţe plane în apartament pe care să ţi-o trag. Dar, dacă asta te face să te simţi mai bine – mi-a ridicat rochia şi a pătruns sub chilot, mişcând mâna până ce şi-a găsit premiul –, putem aştepta până ajungem sus.

Am închis ochii. Degetele lui se jucau cu clitorisul meu. Şi ştiau ce să facă.

— Ar trebui să…

Gura mea nu a putut rosti niciun gând raţional. Nu puteam gândi limpede cu el lipit de mine, cu mâinile lui atingându-mă aşa. La naiba, nu puteam gândi limpede cu el în aceeaşi încăpere cu mine.

— Aş putea să-ţi ofer o soluţie mai bună, a spus el, iar răsuflarea lui mi-a ars gâtul în timp ce degetele lui continuau să exploreze. Vreau să te gust, Clara. Mă gândesc la asta de zile întregi. Mă laşi să fac asta?

Am gemut un da. Alexander nu a mai aşteptat altă încurajare. Degetele lui s-au încleştat pe chilotul meu şi l-au sfâşiat. Undeva în adâncul minţii mi-a trecut prin faţa ochilor eticheta cu preţul, şi mi-am dat seama că mi-aş mai cumpăra o sută de perechi dacă mi le-ar sfâşia pe toate aşa.

Alexander a îngenuncheat şi mi-a desfăcut picioarele.

— Mai mult, mi-a poruncit, iar eu mi le-am depărtat şi mai tare. Aşa, frumos.

Mâinile lui mi-au urcat pe coapse, spre despicătura sexului. A desfăcut-o şi a privit-o un moment, cu o

expresie de încântare, apoi m-a pătruns cu degetele. Am închis ochii când el şi-a împins cele două degete înăuntrul meu.

— Eşti mereu atât de umedă? m-a întrebat.

Am clătinat din nou din cap. Nu eram atât de umedă nici în cadă.

— Eu îţi fac asta? m-a întrebat, mişcându-şi uşor degetele.

Am încuviinţat din cap.

— Spune-o, Clara!

— Da.

— Da ce? Ce-ţi fac eu?

— Tu mă faci să mă umezesc, am gemut.

— Aşa, a murmurat el. A continuat să mă chinuiască cu degetele câteva secunde, apoi limba lui fierbinte a început să-mi trimită frisoane în tot corpul. Îmi lingea fără grabă mugurul sensibil. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi, în vreme ce degetele lui continuau să se afunde în mine. Am început să tremur. Mă apropiam de orgasm.

El s-a retras.

— Nu până nu-ţi spun eu, păpuşă.

M-am tânguit şoptit, dar mă simţeam neputincioasă în faţa lui.

Gura lui s-a reîntors la mine; limba lui făcea mişcări circulare rapide şi din când în când mă sugea cu putere. M-am ţinut strâns de bara din spatele meu, încercând să nu ajung la orgasm, deşi totul în mine clocotea. Am strigat

de plăcere, dar şi cerând îndurare, atunci când el a început să mă pătrundă cu degetele, tot mai adânc.

— Termină, mi-a poruncit, iar eu m-am spart în mii de bucăţi care s-au compus la loc şi apoi iar s-au spart când un nou val de plăcere m-a cuprins.

Abia după ce tremurul a încetat, Alexander şi-a retras mâna. Dar a continuat să-mi sugă uşor clitorisul până când am fost convinsă că nu mai puteam suporta. Picioarele mi s-au strâns instinctiv în jurul capului său, dar el a continuat să-mi stimuleze oral mugurul umflat şi sensibil. Părea imposibil, dar trupul meu a răspuns imediat, pregătit de un alt orgasm, însă, înainte de a-l atinge, el s-a retras, apăsând butonul roşu în timp ce se ridica.

— Acum, eşti pregătită să ţi-o trag, mi-a spus.

Nu era o întrebare, dar eu i-am răspuns.

— Da, am îngânat, reuşind cu greu să mă ţin pe picioare.

El nu a făcut nimic altceva decât să zâmbească superior.

Capitolul 8

Uşile liftului s-au deschis şi, în timp ce a păşit în apartament, Alexander şi-a scos haina cu o mişcare fluidă şi a lăsat-o să cadă pe o canapea din mătase. L-am urmat, încă nesigură pe picioare şi incapabilă să vorbesc despre ce se întâmplase în lift. Apartamentul era impresionant, aşa cum mă aşteptasem. Un perete de ferestre înalte până

la tavan dădea spre Tamisa, având în fundal, într-un colţ, Big Benul. De acolo, de sus, maşinile din trafic păreau de jucărie, dar Londra clocotea de energie. Dincolo de râu se vedea London Eye, vechiul şi noul se ciocneau, dar se şi întrepătrundeau. Puţine oraşe din lume reuşiseră să-şi păstreze istoria vie, dar să şi lase loc inovaţiei, iar din acest loc totul se vedea diferit. Mi-am lipit palma de geam, uşor ameţită. Era o lume cu totul nouă pentru mine – şi nu numai dintr-un singur punct de vedere.

Alexander a venit în spatele meu şi s-a lipit de mine. Brusc, nu numai Londra pulsa de viaţă.

— Îţi place ce vezi?

— Da. Ţie?

— Foarte mult. Şi nici oraşul nu arată prea rău.

Şi-a coborât buzele pe gâtul meu şi m-a muşcat uşor. Trupul meu i-a răspuns cu un oftat, picioarele amenințau să mă lase, aşa că m-am sprijinit de el. Mâinile lui au coborât pe rochia mea şi au ridicat-o. Mi-am amintit că eram goală pe dedesubtul materialului subţire şi că eram acum o privelişte la vedere, asemenea oraşului de sub noi. Nimeni nu ne vedea aici, sus, prea puţine clădiri din oraş fiind la fel de înalte. M-am simţit însă expusă când mâinile lui mi s-au strecurat între picioare, forţându-le să se desfacă. Alexander şi-a trecut un deget pe despicătura sexului meu, care s-a umezit imediat.

— O să ţi-o trag aici, în faţa ferestrei, mi-a spus cu voce aspră. Să vadă întregul oraş că obţin întotdeauna ce vreau.

Nu-mi reveneam din uimire. Cum de mă dorea? În niciun caz la fel de mult cum îl doream eu. Pentru că aşa ceva nu era omeneşte posibil. Mâine, eu aveam să fiu doar o altă fată cu care se culcase, dar el avea să fie mereu Alexander. Gândul m-a făcut să-mi doresc să prelungesc cât de mult această zi. Voiam să mă bucur de fiecare secundă, de fiecare atingere, dar nu eram convinsă că mai puteam aştepta mult.

— Te voi face să ajungi la orgasm în faţa celei mai aglomerate străzi din Londra.

Degetul lui trasa cercuri peste clitorisul meu în timp ce-mi vorbea, ducându-mă până în buza prăpastiei, dar fără să mă lase să cad în ea.

— Te rog, i-am spus, oferindu-mă lui.

Agitaţia oraşului dispăruse, iar el îşi continua mişcările blânde şi precise. Nu mai exista decât el pe lume. Şi atingerile degetelor lui. Şi sunetul sacadat al respiraţiei lui în urechea mea.

— Curând, mi-a promis. Dar nu încă. Vreau să văd cât de departe te pot duce. Cât poate suporta vulva ta frumoasă.

I-am simţit erecţia prin pantaloni şi am prins curaj.

— Pot suporta orice-mi dai.

Alexander a gemut, şi, într-o secundă, m-am trezit în braţele lui, purtată prin camera de zi. Abia dacă am avut timp să văd unde era patul, că m-a şi lăsat pe el.

— Scoate-o, mi-a poruncit.

Am făcut grăbită ce-mi ceruse, fără să fac un spectacol din asta. Mi-am scos rochia pe deasupra capului şi am

rămas doar în sutienul din dantelă argintie. Nu cu mult timp în urmă, nu m-aş fi simţit confortabil să stau goală în faţa unui bărbat, dar cu Alexander lucrurile păreau altfel. Mă poseda din priviri, cu atâta intensitate, că am crezut ce-mi spusese mai devreme, cum că aveam să-l implor.

— Aproape că-mi doresc să nu-ţi fi distrus chiloţeii, a spus el, stând în picioare în faţa patului şi frecându-şi cu o mână penisul prin pantaloni. Va trebui să-ţi cumpăr altă pereche, ca să pot să ţi-o trag în dantela asta drăgălaşă.

M-am înfiorat la gândul că vorbea deja despre o nouă întâlnire. Mi se părea imposibil să-şi mai dorească să mă vadă după ce aveam să facem sex. Şi eram deja convinsă că aş veni oricând m-ar chema.

— Desfă-ţi picioarele!

Am făcut întocmai, iar el a început să-şi descheie nasturii cămăşii. Mi-am ţinut răsuflarea când şi-a dat-o jos, dând la iveală braţele musculoase şi ceea ce părea a fi un piept puternic, dar, spre dezamăgirea mea, nu şi-a scos şi tricoul. Dezamăgirea a fost însă de scurtă durată, pentru că a început să-şi descheie cureaua. Şi-a descheiat şi pantalonii şi a privit în gol pentru o clipă, iar ochii i-au strălucit. M-am întrebat la ce se gândea. Eram, oare, depăşită de situaţie? Dar el şi-a lăsat pantalonii să cadă pe podea şi a rămas doar în tricou şi boxeri. Îl priveam, fascinată de ce urma să văd, iar el a lăsat boxerii să cadă. Penisul lui a ţâşnit, eliberat, şi atunci am înţeles de ce-l simţisem atât de bine prin toate hainele. Părea imposibil de nedrept ca el să fie şi puternic, şi frumos, şi atât de bine dotat. Nu credeam că o parte a anatomiei masculine mă

poate excita într-atât, dar, într-o fracţiune de secundă, mi-am imaginat toate lucrurile pe care voiam să le fac cu penisul lui frumos. Voiam să-l înconjor cu buzele ca să-i ofer tot atâta plăcere câtă îmi oferise şi el în lift. Să-l strâng între sâni, dar, mai presus de toate astea, să-l simt înăuntrul meu.

Mă bucuram, dar mă şi îngrozeam când mă gândeam cum avea să fie să mă pătrundă. Nu eram prea convinsă că experienţa mea redusă în ceea ce priveşte sexul mă pregătise pentru el.

Alexander îşi freca penisul şi mă privea lung, de parcă se întreba ce să-mi facă.

— Pentru că nu sunt convins că vulva ta strâmtă mă poate primi, cred că ar fi mai bine să încercăm ceva... tradiţional.

Deşi m-am străduit, tot mi-a scăpat un chicot. Era un sunet feciorelnic, dar şi nelinişţit, dat fiind că eram incredibil de excitată, însă şi cu mult în afara zonei mele de confort.

— Râzi de mine? Mi-a zâmbit ameninţător. Să nu fii rea, că te pun pe genunchi.

Vorbise cu aerul cuiva care glumea, dar nu am văzut nici urmă de amuzament în ochii lui.

Mi-am muşcat buza. Trupul meu dorea să-l satisfacă, dar mintea îmi era complet şocată. Nu eram convinsă că voiam să am de-a face cu un bărbat care să mă lovească, şi totuşi ideea îmi făcea clitorisul să pulseze cu atâta violenţă, că am crezut că aveam să ating orgasmul chiar atunci. Eram complet la cheremul lui, iar el ştia asta.

L-am privit cum desfăcea folia şi îşi punea prezervativul. Apoi, Alexander s-a lăsat pe pat, deasupra mea. Mi-am strecurat o mână sub tricoul lui. Mi-a prins-o imediat, dar şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste mine, greutatea lui ţinându-mă prizonieră pe pat.

— Nu, a spus.

Am clipit la auzul cuvântului rostit cu duritate şi am simţit cum mi se punea un nod în gât. Nu aveam în niciun caz de gând să plâng în faţa lui – dar nici să-l las să mă plesnească, dacă stăteam să mă gândesc bine. Latura mea raţională se trezea încetişor, aşa că nu era o situaţie care să-mi facă plăcere. L-am împins, încercând să-l dau deoparte, dar el a rămas pe loc, nemişcat, în ciuda eforturilor mele.

— Opreşte-te, Clara!

Era limpede că nu aveam să ajung nicăieri încercând să mă eliberez fizic de el, aşa că m-am oprit şi l-am privit sfidător.

— Ne putem opri acum, mi-a spus, iar eu m-am relaxat puţin. Dar eu nu vreau să fac asta şi cred că nici tu nu vrei.

— Ba cred că vreau!

A încuviinţat.

— Dă-mi voie să spun un singur lucru, apoi te poţi decide. Şi, dacă ne oprim, asta e!

— Asta e? am repetat, fără să-mi pot ascunde neîncrederea din voce.

— Când vine vorba despre sex, am o singură regulă.

— Doar una?

M-a privit cu reproş, aşa că mi-am ţinut gura.

— Nu-mi dau tricoul jos. Şi nu am de gând să-ţi explic de ce, în caz că te gândeai să întrebi.

— Asta este singura ta regulă? Eu aveam cel puţin vreo şase, inclusiv anumite poziţii pe care nu le acceptam sub nicio formă. Dar nu mă îndoiam că toate aceste reguli aveau să pice în faţa lui Alexander, chiar în clipa în care el avea să îmi ceară asta.

Părea însă că eu nu aveam acelaşi efect asupra lui.

— Este singura mea regulă, a repetat el. Nu-mi place ca femeile să mă atingă acolo.

Mintea şi trupul meu s-au răsculat.

— Vrei să mă expun în faţa întregii Londre, dar eu nu am voie să-ţi ating abdomenul? Nu prea pare un schimb cinstit.

— Îţi promit că spre după-amiază nu vei mai gândi aşa. Nu cred că te vei mai îndoi de generozitatea mea. Dar poţi spune nu acum şi poţi pleca. Aş înţelege.

— Bănuiesc că au mai fost şi altele care au refuzat?

— Ştii ce se spune despre cei care-şi dau cu presupusul, Clara.

Am luat-o drept un *nu.* Bineînţeles, ce altă femeie ar fi într-atât de proastă încât să-l refuze pe Alexander? Probabil nu avuseseră suficientă putere. Nici eu nu eram prea sigură că aveam.

Alexander şi-a strecurat mâna între picioarele mele, iar degetul lui mi-a găsit din nou clitorisul. Îl înconjura încet, amintindu-mi cât fusesem de excitată cu câteva momente în urmă.

— Crezi că te pot convinge?

Am închis ochii în timp ce el continua masajul senzual şi am simţit cum începeam să cedez. Îl doream, chiar dacă nu-i înţelegeam regula. Cine eram eu, la urma urmei, să judec pe cineva pentru că avea probleme legate de trupul lui? Chiar dacă nu înţelegeam ce anume ar fi vrut să ascundă. Tot ce văzusem până acum era perfect – *mai mult* decât perfect. El era esenţa masculinităţii. Era viril. Poruncitor. Mă fermeca ori de câte ori îl priveam.

— Nu trebuie să-mi explici, am reuşit să spun printre gâfâieli. Spune-mi un singur lucru: e valabil doar pentru sexul cu tipe de aruncat?

Mâna lui Alexander s-a oprit brusc, şi el a devenit într-atât de tăcut, că am deschis ochii, să mă asigur că încă respira.

— Tipe de aruncat?

— Fete ca mine, am continuat eu, făcându-mă că nu aud vocea din capul meu care-mi spunea să tac. Fete cărora le-o tragi şi pe care apoi le uiţi.

— Nu-mi place termenul, mi-a spus pe un ton grav care mi-a îngheţat sângele încins. Am mai avut relaţii sexuale ocazionale, Clara, dar am ştiut de la început că era doar asta.

— Nu am discutat niciodată despre asta, i-am amintit eu, iar vocea din capul meu striga acum de-a dreptul. Uite ce e, eu n-am avut niciodată o aventură. Nu ştiu cum funcţionează. Sunt genul de fată care are relaţii de durată, aşa că trebuie să mă ajuţi să înţeleg. Îţi păstrezi tricoul ca să păstrezi distanţa?

Maxilarul i s-a încleştat şi pe gât a început să-i zvâcnească o venă.

— Am crezut că ai înţeles care-mi sunt intenţiile. Nu mă gândeam la asta ca la o aventură.

Am făcut ochii mari. Cum adică nu o vedea ca pe o aventură? Abia dacă petrecuserăm două ore împreună şi eram goală, sub el. Era însăşi definiţia unei aventuri.

— Tu îţi doreşti o aventură? m-a întrebat.

Ceva în tonul lui mi-a dat curaj.

— Am presupus că…

— Foloseşti iar acea expresie? Nu mă interesează o aventură. Ce te-a făcut să crezi asta?

L-am privit de parcă era cel mai absurd lucru pe care-l auzisem vreodată.

— Cine naşte din pisică şoareci mănâncă.

Mi-a eliberat mâna şi s-a împins deasupra mea.

— Nu ştiu ce să mă fac cu tine, Clara Bishop. Mi-am dorit să ţi-o trag de când te-am văzut prima oară în rochiţa aceea neagră, la petrecere. Când m-ai refuzat la club, m-am gândit că asta e, dar apoi te-ai răzgândit şi ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

Inima mi-a bătut cu putere auzind acele cuvinte. Încercam să înţeleg exact ce-mi spusese.

— Asta este o întâlnire?

— Nu este?

— Voi, ăştia din familia regală, sunteţi tare scrântiţi, am murmurat, fără să-mi pot ascunde un zâmbet.

— Crezi că nu ştiu? A zâmbit trist. Te aşteptai la flori? Să mergem la cinema?

— De obicei, mă aştept la ceva mai multă conversaţie, am recunoscut.

Am roşit, stânjenită. Dar nu numai umilinţa era cea care-mi colorase obrajii, ci şi speranţa. Speranţa că aveam să îl revăd. Aş fi vrut să-l cred când îmi spunea că nu era doar o aventură, dar mi se părea periculos să fac asta.

— Poate că ar trebui să o luăm de la început, a sugerat el.

Nici asta nu voiam. Eram prea excitată, prea pregătită pentru el şi pentru ce-mi promisese. Mă temeam că, dacă ne opream, totul avea să se destrame. Nu fusesem încântată de gândul de a-l revedea, doar cu câteva clipe în urmă? Oare de ce adusesem în discuţie acest subiect?

— Eu nu curtez femei, a continuat el. Nu ar avea rost.

— Dar suntem la o întâlnire, am subliniat eu.

— Să te vezi cu cineva şi să-i faci curte sunt două lucruri complet diferite. Noi doi am putea ieşi la cină, am putea merge până la ţară sau am putea sta aici să facem sex. Asta înseamnă întâlnire pentru mine. A face curte implică aşteptări. Nu-mi plac romantismul şi relaţiile de durată. Nu-ţi pot oferi mai mult, dacă asta cauţi. Nu pot face asta. Dar îţi pot oferi plăcere. Mai multă plăcere decât ai experimentat în toată viaţa ta. Voi petrece fiecare moment în care suntem împreună făcându-te să ajungi la orgasm. Nu asta îşi doreşte oricine atunci când iese la o întâlnire? De ce să pretinzi că vrei altceva? Tu eşti atrasă de mine, iar eu sunt atras de tine. Vreau să ţi-o trag ziua întreagă şi să te văd din nou şi să ţi-o trag iar. Cu aşa ceva poţi fi de acord?

Mi-am muşcat buza, încercând să stăvilesc întrebările pe care le aveam despre acest aranjament. Ce urma să se întâmple când avea să se plictisească de mine? Şi dacă eu nu mai voiam să continui? De parcă ar fi vrut să-mi alunge toate aceste gânduri, Alexander s-a lăsat în jos până ce penisul lui s-a lipit de sexul meu.

Existau un milion de motive pentru care ar fi trebuit să mă opresc chiar atunci, dar niciunul la fel de puternic ca dorinţa care-mi invadase trupul.

— Da.

Buzele lui Alexander s-au lipit de ale mele, punând capăt discuţiei. Fără să se smulgă din sărut, m-a făcut să-mi desfac picioarele, iar penisul lui s-a oprit la intrarea în sexul meu. Am gemut, pentru că el se juca cu mine, promiţându-mi împlinirea. Sărutul lui s-a adâncit, limba lui mi-a invadat gura, punând stăpânire pe ea şi provocându-mi alte gemete. Tot ce trebuia să facă era să mă pătrundă, punând capăt agoniei mele delicioase şi întrebărilor care mă neliniştiseră cu câteva clipe mai devreme. Dar Alexander nu se grăbea. Şoldurile lui se mişcau circular, penisul se freca de clitorisul meu care pulsa, şi, într-un final, m-a pătruns, dar numai cu vârful.

— Te vreau în mine, i-am şoptit, iar Alexander a ridicat capul, şi ochii ni s-au întâlnit.

S-a împins uşor în mine, fără să-şi ferească privirea, iar eu m-am arcuit spre el şi spre împlinirea delicioasă pe care o căutam cu disperare. Trupul meu era lipit de muşchii lui puternici, sfârcurile mi se frecau de tricoul lui şi s-au întărit. Şi-a trecut o mână pe sub spatele meu,

susţinându-mă pe când mă apropiam de marginea prăpastiei numite orgasm.

Mă provoca parcă din priviri, şi nu mi-am putut feri ochii. Corpul mi se tensionase ca un arc.

— Spune-mi numele, mi-a poruncit.

— Alexander, am gemut, respirând greu din cauza tensiunii acumulate în toţi muşchii.

— Din nou, mi-a cerut prinzându-mă de şolduri şi pătrunzându-mă cu mişcări neobosite.

— Alexander! am strigat când orgasmul a venit în valuri violente care mi-au trimis spasme în membre.

Dar nu mi-am luat ochii de la el. A continuat să se împingă în mine, dur şi rapid, gonind spre propriul orgasm. Mâinile i s-au încleştat pe şoldurile mele, iar privirea lui s-a pierdut într-a mea atunci când a ejaculat. Nu-şi pierduse controlul, dar eu îl pierdeam pe al meu cu fiecare secundă în care pielea lui era lipită de a mea.

M-a cuprins cu braţele şi s-a prăbuşit pe pat, ţinându-mă aproape. Eram prea uimită ca să mă pot mişca, aşa că m-am concentrat asupra respiraţiei, încercând să-mi liniştesc inima care bătea nebuneşte. Lucru care părea aproape imposibil avându-l pe el atât de aproape. M-a sărutat pe frunte, şi am simţit o durere în piept, durere care nu avea nicio legătură cu teama sau cu furia simţite ceva mai devreme. Cu un simplu gest, a reuşit să-mi alunge din minte toate întrebările raţionale. Nu-mi doream decât să-l ating din nou şi să-l văd pierzându-şi controlul.

Capitolul 9

M-am rostogolit din pat o oră mai târziu şi m-am ridicat pe vârfuri, să-mi detensionez muşchii. Alexander mă privea din pat, trupul lui perfect fiind pe jumătate acoperit de cearşafuri. Gândul că ochii lui îmi rătăceau pe trup m-a înfiorat, aşa că am hotărât să dau un mic spectacol, doar pentru el. Am pus mâna pe perete, mi-am arcuit spatele şi mi-am rotit şoldurile, prefăcându-mă că mă întindeam. Alexander a gemut, iar eu nu m-am putut abţine să nu zâmbesc uşor îngâmfată că-i puteam stârni o asemenea reacţie primitivă. M-am îndreptat spre baie şi m-am oprit la uşă, pozând din nou pentru el.

— Merg să fac duş. Nu vrei să mi te alături?

Alexander a ridicat dintr-o sprânceană, dar a clătinat din cap.

— Sună tentant, dar vreau să fac o comandă la room service. Vrei ceva anume?

— Nu sunt pretenţioasă. Dar m-am răzgândit într-o clipă. O asemenea partidă de sex trebuia sărbătorită. De fapt, aş bea nişte şampanie.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine.

A sărit din pat doar în tricou, fără nimic altceva, arătându-şi picioarele puternice. Părea coborât dintr-un mit grecesc, sculptat perfect pentru a aduce plăcere femeilor. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Îl priveam fix, aşa cum o făcuse şi el cu câteva momente în urmă.

Alexander s-a apropiat de mine, cu un zâmbet încrezut. Părul îi era uşor răvăşit, amintindu-mi cum mă

simţisem când îmi trecusem degetele prin el. Mi-a întins mâna, iar eu i-am acceptat-o cu teamă, neştiind la ce să mă aştept. M-a luat prin surprindere când m-a tras spre el şi mi-a înlănţuit talia cu braţul. S-a aplecat să mă sărute, iar sărutul lui a fost tandru, cu o umbră de dorinţă. Mi s-a tăiat răsuflarea, şi am simţit un nod în piept – mă simţeam de parcă un fir invizibil mă trăgea mai aproape de el. Alexander s-a desprins, şi, când ochii ni s-au întâlnit, am citit în ei aceeaşi dorinţă şi aceeaşi confuzie.

M-a pălmuit în joacă peste fund.

— Ce-ai zice dacă ai purta doar asta când eşti cu mine?

— Dar nu port nimic, am spus, intrând de bunăvoie în jocul lui.

Trebuia să rup cumva tensiunea care plutea prin aer. Eu n-ar fi trebuit să mă simt aşa – el n-ar fi trebuit să simtă nimic, cu excepţia orgasmelor repetate. Lucrurile se derulau prea repede.

— Exact.

— Nu ţi se pare că eşti cam vicios?

— Îţi pot arăta oricând cât de mult, m-a ameninţat el.

Inima îmi bătea cu putere, de dorinţă, dar şi de nelinişte. Am făcut un pas înapoi şi l-am ameninţat cu degetul.

— Mi-ai promis mâncare şi şampanie.

Nu am mai spus că, dacă mă atingea, nu mai aveam nevoie nici de duş, nici de mâncare. Şi nici nu aş mai fi avut timp să mă gândesc la avalanşa de emoţii care mă copleşeau. Mi-ar fi fost uşor să-i cad în braţe, acolo unde

uitam de toate. O parte din mine îşi dorea ca el să mă ia pe sus şi să mi-o tragă până când uitam cât de iraţională şi de nesăbuită eram. Ştiam că nu mă mai puteam ascunde mult timp de toate acestea.

— Mâncare şi şampanie. Alexander a ridicat braţele, în semn că se preda. Apoi, şi le-a încrucişat la piept şi m-a privit de sus în jos. După care voi face tot ce vreau cu tine.

Un fior mi-a străbătut şira spinării.

— Promiţi?

— Îţi promit că-ţi vei petrece toată după-amiaza strigându-mi numele.

Genunchii mi-au tremurat puţin, şi el a întins mâna să mă susţină. Râjetul lui încrezut devenise acum un zâmbet în toată regula, care îi lumina faţa. Efectul era năucitor în combinaţie cu dinţii albi şi alura de star de cinema. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la acele buze şi la lucrurile pe care ştiau să le facă.

— Îmi pui hotărârea la încercare, păpuşă, a spus Alexander.

Am clipit şi l-am privit fix. Îi puneam hotărârea la îndoială? Ştia prea bine ce efect avea asupra mea. Se citea pe chipul meu – şi pe trup.

— Stai acolo cu părul despletit şi-ţi muşti buza. Îţi dau zece secunde să dispari în baie, altfel te duc înapoi în pat.

Am chicotit şi am intrat în baie, închizând uşa în urma mea. Inima îmi bătea nebuneşte din cauza promisiunii făcute de Alexander şi a amintirii a ce-mi făcuse deja. Mi-am văzut imaginea în oglindă şi m-am studiat o clipă. Sânii îmi erau încă umflaţi de excitare, şi

sfârcurile mi s-au întărit când m-am gândit la Alexander. Am refuzat însă să mă concentrez asupra corpului meu. Am numărat până la zece şi am ridicat privirea. Dermatograful mi se întinsese puţin, adumbrindu-mi ochii. Era uşor sexy în combinaţie cu părul buclat, despletit şi buzele înroşite de săruturi. Iar umezeala dintre picioare era dovada că nu visam. Fata din oglindă era o adevărată bombă sexy. Nu mă văzusem aşa până acum, dar trebuia să admit că-mi plăcea.

În baia de hotel nu erau doar cosmeticele obişnuite, ci un adevărat minimagazin. În dulăpior am găsit şi câteva elastice de păr. Mi-am prins părul şi l-am ridicat într-un coc dezordonat, dorind să-mi păstrez alura sexy.

Dar, când am păşit în duş, sub apa fierbinte, m-am simţit singură. Motivul care îl determinase pe Alexander să-şi păstreze tricoul pe el era probabil şi cel care îl împiedicase să mi se alăture. M-am gândit la asta în timp ce mă săpuneam pe tot corpul şi mă spălam între picioare. Sigur, de asta nu dorise să facă duş cu mine, pentru că ar fi trebuit să-şi dea jos tricoul. Iar asta nu era doar o măsură luată pentru a-şi păstra intimitatea, ci ascundea ceva. Dar ce? Fiecare părticică pe care o văzusem până acum era uimitoare. Trupul lui mă lăsase aproape fără suflare, făcându-mă să doresc să îl ating. Când mă refuzase, fusesem prea rănită ca să-mi dau seama de adevăratul motiv: teama. Înţelegeam mai bine ca oricine problemele legate de fizic şi ştiam că nu trebuia să insist. Poate că în timp nu avea să mai simtă nevoia să se ascundă de mine.

Mi-am alungat toate gândurile din minte, m-am clătit şi am închis apa. Nu era cazul să mă ataşez de Alexander. Era doar o relaţie ocazională. Aveam alte lucruri pentru care să-mi fac griji: slujba mea, viaţa mea cea nouă la Londra. Nu aveam timp pentru o relaţie, în special nu cu cineva atât de complicat ca Alexander. Căutam amândoi un strop de distracţie şi, pentru ca asta să se întâmple, trebuia să las deoparte curiozitatea.

Mi-am pus un halat moale şi am descoperit că băiatul de la room service venise deja. Alexander era în living, în tricou şi boxeri, cu picioarele ridicate pe măsuţa de cafea. Un cărucior încărcat cu farfurii, pahare şi o sticlă de şampanie era tras lângă fotoliul lui.

— Ai comandat totul din meniu? am întrebat.

— Eu, unul, mi-am făcut poftă de mâncare, mi-a răspuns ridicând din umeri. Dacă vrei şi tu să devii înfometată, îmi menţin propunerea de a ţi-o trage aici, la geam.

Am ridicat o mână.

— Opreşte-te! Mi-e şi mie foame. Ce-ai zice însă s-o facem după?

Ochii lui Alexander au strălucit. A încuviinţat din cap.

— Continui să mă surprinzi, Clara Bishop. Acum fugi de mine, pentru ca în secunda următoare…

— Să-mi dau chiloţii jos în lift? i-am terminat eu fraza. Fii sincer, nu sunt prima fată care să-şi fi dat chiloţii jos în faţa ta.

— Ei bine, nu, a recunoscut el. Dar nu se prea poate spune că ţi i-ai dat jos. Asta îmi aminteşte că trebuie să-ţi cumpăr o pereche.

L-am refuzat cu un gest nonşalant, deşi amintirea celor întâmplate m-a înfierbântat. Unde îndesase oare chiloţii, după ce mi-i rupsese? După strălucirea păcătoasă din ochii lui, şi Alexander se gândea la acelaşi lucru. M-am apropiat de căruciorul cu mâncare, încercând să nu-mi pierd concentrarea. Nu era sănătos să ne-o tragem ca iepurii fără să mâncăm ore întregi. Spre surprinderea mea, când am ridicat capacele argintii, am descoperit hamburgeri, cartofi prăjiţi şi sticluţe dichisite de ketchup.

— Sper să fie în regulă, mi-a spus Alexander, venind în spatele meu. M-a prins de şolduri cu mâini ferme şi a privit peste umărul meu. Nu eşti vegetariană, nu? Nu-i aşa că nu te-am ofensat de moarte?

— E în regulă, i-am spus întorcându-mă cu faţa spre el. Îmi place la nebunie carnea.

Mi-a luat doar o secundă să-mi dau seama de ceea ce spusesem. Şi, pentru că trupurile ne erau atât de apropiate, am simţit imediat reacţia penisului lui.

— Mai spune-mi, mi-a şoptit el.

— După ce mâncăm, i-am răspuns. M-am eliberat şi am luat o farfurie. Nu ştiam că familia regală mănâncă hamburgeri.

— De obicei, la mese se serveşte pulpă de miel cu sos de mentă, în cuvinte i se citea un amuzament amar. Cinele în familia noastră sunt îngrozitoare. Ceremonioase. Prea multe feluri de mâncare. Prea multe furculiţe. Cineva sare

la ceartă, mereu. De obicei, eu sunt acela. Probabil de aceea le evit pe majoritatea.

Abia luasem prima îmbucătură din hamburger şi a trebuit să fiu atentă să nu mă înec. Alexander se deschidea în faţa mea. Am înghiţit cu greu, pentru că mă interesa să aflu cât mai multe despre bărbatul misterios din faţa mea şi mai puţin ce mâncam.

— Te înţeleg perfect.

— Ah, da. Părinţii tăi sunt antreprenori. Ai luat adesea cina singură?

Am ridicat dintr-o sprânceană, surprinsă.

— M-ai verificat?

— Mi-ai stârnit interesul şi, dacă tot îmi petrec întreaga viaţă în ochii publicului, măcar să profit de avantajele poziţiei mele.

S-a aşezat lângă mine pe canapea. Toate păreau atât de normale – cu excepţia dezvăluirii de mai devreme.

— În traducere, ţi se pare OK să mă spionezi.

Alexander a râs.

— Nu a fost o chestie făcută clandestin. Probabil tu ai aflat mai multe despre mine de pe internet decât am făcut-o eu din dosarul de la MI5.

— Am un dosar la MI5?

— Nu chiar. Tocmai de asta n-am aflat prea multe. Am vrut doar să ştiu cum de frumoasa americancă a ajuns la o petrecere britanică plictisitoare de absolvire, a recunoscut el.

— Nu sunt americancă. Nu tocmai.

— Asta chiar mi-a atras atenţia, a recunoscut el luând o înghiţitură din porţia lui şi mestecând-o repede. Ai ales cetăţenia britanică. Ai fi putut avea dublă cetăţenie. De ce?

Am ezitat, pentru că nu ştiam ce să-i răspund.

— Nu mă aşteaptă nimic în America.

„Nimic bun”, am adăugat în gând.

— Pari să ai o poveste.

— Dar tu? l-am întrebat ca să-i abat atenţia de la mine.

Era mai bine ca trecutul meu să rămână la locul lui. Nimeni nu avea de câştigat dacă îl scoteam la lumină.

— Sunt o carte deschisă. Trebuie doar să deschizi primul ziar de scandal pe care-l găseşti şi vei afla tot ce vrei să ştii despre mine.

Nu credeam nicio secundă asta. Articolele din ziare îşi dădeau cu presupusul despre Alexander şi viaţa lui personală, în timp ce eu, care petrecusem puţin timp cu el în particular, ştiam că nici măcar nu zgâriasem suprafaţa. Gândul m-a speriat, dar m-a şi excitat în egală măsură.

— Am mari dubii în privinţa asta. Ziarele vor să te facă să crezi că zvonurile sunt fapte.

— Aşa este. Alexander a pus farfuria deoparte şi s-a ridicat să privească pe fereastră. Ce vrei să ştii, Clara?

— Ce vrei să-mi spui?

Mi-a zâmbit trist înainte de a se întoarce din nou spre fereastră.

— Nimic. Nu-ţi voi spune nimic din ce vrei să afli. Voi face o glumă sau îţi voi distrage atenţia cu un sărut.

Onestitatea răspunsului lui a fost o lovitură la care nu am putut răspunde. Durerea din glasul lui era aproape

palpabilă. Trăia şi respira, la fel ca bărbatul sexy şi distrus din faţa mea. Dar răspunsul lui direct nu mi-a putut dezvălui singurul lucru pe care tânjeam să-l aflu: cine îl distrusese…

Exista o singură cale de a afla dacă eu îl puteam drege.

— O să mă placi mai mult dacă crezi titlurile din ziare, a adăugat el după o lungă tăcere.

Aerul dintre noi era într-atât de greu, că părea să ameninţe să rupă în două încăperea, despărţindu-ne pentru totdeauna. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Chiar şi cel care spune că ai participat la o orgie luna trecută, la Brimstone?

— Nu ai prefera să crezi că este adevărat? m-a întrebat el. Şi, spre uşurarea mea, a zâmbit. Îţi sugerează că aş avea o vitalitate cu totul ieşită din comun.

Ştiam deja că avea o vitalitate impresionantă, aproape inumană.

— Recunosc că nu-mi place ideea că le-ai trage-o tuturor femeilor dintr-o încăpere.

— Ahhh. Eşti genul gelos.

Nu fusesem niciodată genul gelos, nici măcar în relaţia dezastruoasă cu Daniel. Dar gândul la Alexander cu o altă femeie mă răscolea pe dinăuntru. Nu-i puteam mărturisi asta tocmai lui. Părea o nebunie, după puţinul timp pe care îl petrecuserăm împreună, şi puteam să jur că Alexander avusese de-a face cu destul de multă nebunie de-a lungul anilor.

— Tu cum te-ai simţi dacă mi-aş trage-o cu toţi bărbaţii dintr-o cameră?

Mâna i-a zburat spre geam, pe care l-a lovit cu putere, făcându-mă să tresar.

— *Touché,* păpuşă. Ar trebui să te previn că nu-mi place să împart.

— Asta vine din copilărie, fără îndoială. Când nu a trebuit să împarţi nimic cu nimeni.

— Nimic, a spus el pe un ton sumbru, înaintând spre mine. Chipul lui era de necitit, ascuns în umbră. Cât timp ţi-o trag eu, n-o va mai face şi altcineva. Ai înţeles?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Am pus farfuria deoparte şi m-am ridicat, ca să vorbim de la acelaşi nivel.

— Este un ordin?

— Ordinele mele nu au părut să te deranjeze ceva mai devreme. Degetele lui şi-au făcut loc pe sub halatul meu şi mi-au atins abdomenul. Ţi-a plăcut să ţi se spună ce să faci.

— În pat, am subliniat eu, îndepărtându-mă de el. Simţeam că eram pe punctul de a ne certa şi nu puteam gândi limpede dacă mă atingea. Nu-mi place să mi se dea ordine.

— Nici nu aş visa să-ţi dau ordine *în afara* dormitorului, Clara. A înclinat capul şi m-a studiat preţ de un moment. Dar pot să-ţi cer să nu te culci şi cu alţi bărbaţi, nu-i aşa?

— Înseamnă că mă pot culca cu femei? l-am întrebat.

— Nu. Dar este o idee interesantă.

— Gata, băiete, linişteşte-te! Mi-am dat ochii peste cap. Încerc doar să-ţi demonstrez că te porţi iraţional.

— Nu este nimic iraţional în asta, mi-a spus apucând cordonul halatului şi trăgând de el. Halatul mi s-a desfăcut. Ochii lui mă ardeau. Nu avea de gând să lupte cinstit. Plănuiesc să fac multe lucruri cu trupul tău. Şi vreau să le fac pe îndelete. Nu mă interesează să joc vreun joc. Dacă vrei să fii cu mine, mă aştept la loialitate.

A făcut un pas spre mine şi şi-a strecurat mâna între picioarele mele. Am gemut de plăcere sub atingerea lui, forţându-mă să continui să-l privesc în ochi.

— Nu am nicio problemă cu exclusivitatea, dar tu nu agreezi relaţiile, i-am amintit.

— Nu curtez pe nimeni. Nu doresc romantism sau căsătorie. Vreau să fac sex cu tine, Clara. Vreau să te fac să strigi de plăcere şi vreau să fii numai a mea.

Începuse să se joace cu sexul meu cu degetele lui lungi, puternice. Era de ajuns să mă ameţească, dar m-am străduit să-mi păstrez controlul. Am întins mâna şi i-am prins penisul, prin boxeri. Era tare ca piatra şi atât de gros, că a trebuit să mă lupt cu dorinţa de a îngenunchea în faţa lui.

— Înseamnă că el este doar al meu.

Buzele lui Alexander au zvâcnit, şi i-am simţit penisul pulsând în mâna mea. S-a lipit de mine.

— E doar al tău, Clara.

Buzele lui le-au găsit apoi pe ale mele, şi m-a sărutat până când am uitat ce voiam să ştiu: cât timp? Cât timp urma să fie al meu?

Nu mai conta. O săptămână cu el era mai mult decât puteam cere, iar când degetele lui au alunecat în mine şi m-au dus către extaz, mi-am şters complet din minte acea întrebare.

Capitolul 10

Eram goală, întinsă pe burtă, şi îmi imaginam că mâinile lui Alexander îmi frământau părţi mult mai intime din trup, când telefonul mi-a zumzăit. Era aşezat pe un scaun, în colţ. Tyrone, maseurul meu, a plescăit, nemulţumit de întrerupere.

— Eşti foarte tensionată, fată dragă, mi-a spus. Relaxează-te!

Am încercat, dar, după weekendul trecut, trupul meu asculta de un singur bărbat. M-am concentrat asupra muzicii plăcute ce plutea prin încăpere şi m-am cufundat la loc în fantezia mea. Când m-am ridicat leneş de pe masă, la sfârşitul şedinţei, am luat telefonul şi am constatat cu surprindere că mesajul era de la Alexander.

În camera aceasta este o fereastră care ar vrea să-ţi vadă trupul gol lipit de ea.

I-am scris orbeşte un răspuns, pe jumătate ameţită după masaj. Iar faptul că-i auzeam vocea sexy răsunându-mi în cap, citind mesajul, nu m-a ajutat câtuşi de puţin.

După ce m-am îmbrăcat, am ieşit pe hol, unde am dat de mama, care mă aştepta. M-a luat de braţ şi a oftat.

— Nu a fost minunat? Nici nu ştiam că sunt atât de încordată.

— Nici eu, i-am răspuns.

— Eşti gata de cumpărături? m-a întrebat.

Am încuviinţat, înăbuşindu-mi cu greu un geamăt. Urma să am nevoie de un alt masaj după o zi de cumpărături făcute sub ochiul critic al mamei. Mi-am pus telefonul în buzunar şi i-am răspuns:

— După tine.

Câteva ore şi o mică avere mai târziu, ne-am oprit să luăm masa împreună cu sora mea. Marea majoritate a clienţilor de după-amiază de la Hillgrove erau doamne care luau masa, asemenea mamei, şi câţiva turişti care tot fotografiau sendvişurile variate oferite lângă ceai. Mama le-a aruncat o privire plină de dispreţ şi şi-a aranjat borul pălăriei Stephen Jones. Toate cumpărăturile noastre erau aşezate grămadă pe un scaun liber. Fără să mă întrebe, mama a comandat pentru amândouă. La fel cum îmi alesese vreo douăsprezece rochii. Reuşisem să o conving să mă lase să le plătesc, ba chiar mersesem într-atât de departe că-mi cumpărasem şi câteva perechi de pantofi cu toc. Nu se punea problema să-i port la birou, dar, de vinerea trecută, viaţa mea socială luase o turnură spectaculoasă, aşa că urma să am, probabil, multe ocazii să-i port.

Nu mă opusesem nici când îmi dăduse să probez câteva rochii scurte şi sexy din colecţia Yves St. Laurent.

— Cât mă bucur că ţi-ai cumpărat câte ceva! mi-a spus mama sorbind dintr-un martini.

Marea majoritate a femeilor de acolo îşi beau ceaiul, numai mama era la primul cocktail. Era unul dintre micile lucruri care dovedeau că era tot americancă, fie că-i plăcea, fie că nu.

— Vreau să fac impresie bună la noul job, am spus ridicând din umeri, de parcă ar fi fost evident. Nu i-am spus că plănuiam să port cam jumătate dintre lucruri atunci când mă întâlneam cu Alexander. I-am ascuns asta nu numai pentru că nu eram pregătită să-i spun că mă vedeam cu el, dar şi pentru că nu ştiam cât avea să dureze relaţia noastră. Eu şi Alexander ajunsesem la o înţelegere destul de fragilă – cu care nu mă simţeam confortabil întru totul –, şi probabil că mama n-ar fi înţeles că mă culcam cu el şi atât, fără vreo obligaţie din partea lui. Exclusivitatea nu însemna nimic pentru mama atâta vreme cât nu era însoţită de un diamant pe inelar.

— Şi vei arăta fabulos la întâlniri, a adăugat ea.

— Scuze pentru întârziere! a spus sora mea Charlotte, sosind la timp ca să mă salveze de curiozitatea mamei privind viaţa mea amoroasă. Ne-a aruncat amândurora un zâmbet larg, şi-a lăsat geanta să cadă pe podea şi s-a aşezat.

Îmbrăcată cu o bluză crem largă, fără mâneci, şi o pereche de pantaloni strâmţi negri, Charlotte părea coborâtă din paginile unei reviste de modă. Hainele ar fi arătat banal în ochii cuiva fără simţul ei estetic, dar ea le asortase o eşarfa şic, galbenă, şi o pereche de balerini aurii. Şi-a ridicat de la ochi ochelarii mari de soare, de stea

de cinema, ca să-şi dea pe spate părul care îi cădea în bucle bogate peste umeri.

— Cum a decurs întâlnirea, Lola? a întrebat mama, folosind numele de alint.

— Bine. S-a terminat.

Lola mi-a făcut cu ochiul conspirativ, iar eu m-am făcut că nu înţelegeam. Fără îndoială, adevăratul motiv nu era o întâlnire importantă la firma de marketing din Chelsea unde lucra ca intern, ci faptul că dormise până târziu după o noapte albă.

— Ne bucurăm că ai reuşit să ajungi.

Mama a bătut-o uşurel pe mână.

— Ce-am pierdut? a întrebat Lola.

— Îi povesteam mamei despre noua mea slujbă.

Lola a clipit, fără să-şi şteargă zâmbetul de pe chip.

— Oh!

Mama s-a prefăcut că nu observă lipsa ei totală de interes. A zâmbit larg când ospătarul ne-a adus sendvişurile pentru ceai, pe un cărucior. Lola a luat unul şi a muşcat delicat din el.

— Eram însă curioasă dacă Clara se vede cu cineva, a continuat mama.

Vocea i s-a frânt aproape imperceptibil la un moment dat, scoţându-i la iveală adevăratele sentimente. Trebuia să-i recunosc meritele: întreaga dimineaţă reuşise să nu aducă vorba despre scandalul recent în care fusesem implicată. Era probabil un soi de record. Cu Lola aici însă, mă aşteptam să deschidă subiectul mai devreme sau mai târziu. M-am gândit puţin la întrebarea ei şi am luat o

înghiţitură mare dintr-un sendviş cu castravete, ca să câştig timp. Continuând să mă văd cu Alexander riscam să apar pe prima pagină a altui ziar de scandal. Alexander era însă foarte discret în privinţa relaţiei noastre şi nu vedeam niciun motiv să afle cineva dacă aveam să continuăm aşa. În plus, îl aveam pe Norris. Alexander îmi spusese foarte clar că relaţia noastră se rezuma la sex. Dacă tot nu aveam niciun viitor, de ce să-i fi spus mamei? Am încercat să ignor nodul care mi se pusese în stomac la gândul acesta.

— Nu, am minţit eu. Deşi Belle încearcă să mă combine cu toţi bărbaţii necăsătoriţi pe care îi cunoaşte.

— Annabelle este o prietenă bună, a spus mama. Eşti norocoasă că o ai în preajmă.

Eram cu adevărat norocoasă că o aveam, deşi mama nu cunoştea adevăratul motiv. Belle era o prietenă foarte bună pentru că faţă de ea nu eram nevoită să-mi ascund relaţia. Ea nu avea să spună nimănui, dar asta nu mă scutea de întâlnirile pe nevăzute pe care mi le tot aranja.

— Am văzut ziarele în care ai apărut din nou cu Alexander. Lola a fluturat inocent din gene, abandonând sendvişul în faţa paharului cu martini care tocmai îi fusese adus.

Am înghiţit în sec şi am băut lung din paharul cu apă. Bineînţeles că văzuse fotografiile de vinerea trecută, când ieşisem din club.

— Am fost de acord să-l întâlnesc. Atâta tot.

— Atâta tot? Mama a râs, clătinând din cap. Fata mea s-a văzut cu prinţul Angliei, ce mare lucru!

— E un bărbat ca toţi ceilalţi, am spus sperând ca minciuna mea să nu fie prea străvezie.

— Nu e deloc aşa, şi-a dat Lola cu părerea. Este cel mai râvnit burlac din lume.

Telefonul mi-a vibrat, semn că primisem un mesaj. Mama şi-a aruncat privirea spre telefonul meu. Era şi ea conştientă că primisem multe mesaje de-a lungul zilei. L-am luat repede de pe masă şi l-am aruncat în geantă.

— Bărbatul acesta va conduce Anglia într-o bună zi, a spus mama cu blândeţe.

— Trăim în democraţie, mamă, i-am amintit eu. Poate că ar trebui să încep cu membrii parlamentului, să mă culc cu câţiva până să ajung atât de sus.

Lola s-a înecat cu băutura, dar mama m-a privit mustrător.

— Nu e cazul să vorbeşti murdar, Clara. Ce este greşit în faptul că vreau să aflu detalii? Nu-mi povesteşti nimic despre viaţa ta. Ştiu doar ce citesc din ziare.

— Nu am ce povesti. Mi-a cerut să ne întâlnim ca să-şi ceară scuze.

Nu era întru totul o minciună. Nu era însă cazul să ştie că-mi petrecusem ziua de sâmbătă în patul lui. Amintirile mi-au cotropit mintea pentru o clipă, dar am fost trezită la realitate de un nou mesaj. Am cotrobăit în geantă după telefon, l-am scos şi am citit:

Gura mea are nevoie de tine. Vreau să te fac să strigi de plăcere.

Coapsele mele s-au încleştat, şi a trebuit să fac un efort să-mi limpezesc gândurile. „Nu este momentul acum”, mi-am spus. Mama era deja suspicioasă. Când am privit în sus, am văzut că avea o sprânceană ridicată.

— Cine-ţi tot trimite mesaje? m-a întrebat.

M-am întors spre sora mea, în speranţa că avea să îi distragă atenţia, dar Lola era absorbită de propriul telefon. Nu puteam conta pe ea să-mi sară în ajutor.

— Belle. S-a certat cu Philip.

Nu-mi plăcea să mint, dar nu aveam încotro, trebuia să mânjesc relaţia celei mai bune prietene. Dar, dacă exista cineva care să nu se supere pe mine, aceea era Belle.

— Sper că nu e ceva serios.

Mama a sorbit din martini, fără să mă slăbească din priviri. Sigur nu-mi închipuiam, cuvintele ei aveau dublu sens. Nu mă crezuse. Ştia că se întâmpla ceva între mine şi Alexander, dar cât de mult avea să insiste? Aveam nevoie ca relaţia noastră să rămână secretă, deocamdată. Chiar şi faţă de ea. Măcar până înţelegeam exact ce anume era între noi. Dacă nu făceam asta, nu eram prea sigură că eram suficient de puternică încât să-l revăd.

— Nu este, am asigurat-o.

— Bine. I-a făcut semn ospătarului să-i mai aducă un cocktail. N-aş dori să te văd că suferi.

— Voi fi bine, am răspuns cu un oftat, cumva uşurată că nu mai lungeam subiectul.

— Vreau să găseşti pe cineva care să aibă grijă de tine, Clara. Dar un bărbat ca Alexander… eşti prea fragilă pentru el.

Mi-am încleştat mâna pe furculiţă şi am privit fix, dincolo de ea. Era plină de bune intenţii, întotdeauna fusese, dar asta nu însemna că nu mă săturasem să tot aud cât de fragilă eram.

— Nu mai sunt un copil.

— Nu am spus asta. Numai că tot încerci să dovedeşti că eşti independentă, într-atât de mult încât pierzi din vedere ce vedem noi, ceilalţi, mi-a spus cu blândeţe.

— Te referi la Daniel?

— La Daniel şi la alte lucruri.

Nu m-am putut abţine să nu oftez.

— Sunt sănătoasă, mamă. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Clara, draga mea. Mama s-a întins peste masă şi m-a luat de mână. Vreau să rămâi sănătoasă. Eşti adult de-acum. Doar să fii sigură că iei hotărârile cu capul, nu cu inima.

Uram gândul că ar putea avea dreptate. Nu capul era cel care mă avertizase în privinţa lui Alexander, tot timpul? Mă lăsasem condusă de corpul meu şi, cumva, în toată această încurcătură era acum implicată şi inima mea. Numai că mama era ultima persoană cu care puteam discuta despre asta. Alexander mă făcuse să mă simt vie. La facultate mă concentrasem asupra studiilor. Şi asupra lui Daniel. Învăţasem să-mi alung emoţiile şi să le ţin ascunse, ca să pot rezista zi după zi. Şi urâsem asta. Pentru

mine absolvirea însemnase mai mult decât o diplomă. Fusese o eliberare, iar apariţia lui Alexander în lumea mea mă retrezise la viaţă, chiar şi numai la nivel fizic.

Ani la rând, tata o protejase pe mama de orice sentiment. Nu avea cum să înţeleagă.

— Scuze, trebuie să merg la toaletă.

M-am ridicat şi am luat şi telefonul cu mine.

— Vin şi eu, a spus Lola.

— Ceea ce înseamnă că rămân singură cu toate sendvişurile, a comentat mama, conştientă că încercam să evit subiectul.

— Îţi va ţine companie paharul cu gin, i-am spus pe un ton suav.

Lola m-a urmat la baie, sporovăind despre weekendul ei, şi despre mahmureală, şi despre un băiat pe care-l luase acasă cu ea. Am încercat să reţin câte ceva, dar gândul îmi era în altă parte.

De îndată ce am ajuns la toaletă, am intrat în prima cabină liberă. Am închis uşa în urma mea şi mi-am verificat mesajele.

Vreau să te aud strigându-mi numele în timp ce ţi-o trag.

„Da, te rog”. În timp ce citeam, îi auzeam parcă glasul profund rostind cuvintele, cu o inflexiune aspră care trăda dorinţa fizică. Abia dacă trecuseră 48 de ore de când ne despărţiserăm, dar tânjeam de dorinţă citindu-i mesajul.

I-am răspuns imediat:

Cum să-ţi strig numele dacă ţi-o sug?

Trei răspunsuri au venit cu viteza fulgerului:

Nu ştii până nu încerci.
Iisuse, m-am întărit doar gândindu-mă la tine.
Termină de mâncat şi mişcă-ţi fundul frumos încoace.

Lola mă aştepta să ies din cabină, sprijinită de chiuvetă.

— Şi totuşi, cine-ţi scrie?

— Belle, i-am răspuns, decisă să nu renunţ la minciună, mai ales că Lola deţinea recordul mondial în materie de bârfe.

A continuat să mă studieze cât m-am spălat pe mâini şi mi-am verificat machiajul.

— Străluceşti, mi-a spus acuzator.

Am ridicat din umeri, atentă să nu mă vadă că zâmbesc.

— Cine ţi-a tras zâmbetul ăsta pe faţă? a insistat ea. Haide, trebuie să-mi spui. Suntem surori!

— Ştii că nu-mi place să mă laud.

M-am îndreptat spre uşă, dar ea m-a blocat.

— Alexander? m-a întrebat.

Am trecut pe lângă ea, ignorându-i întrebarea. Era mai bine nici să nu confirm, nici să nu neg. Şi nu eram

convinsă că puteam spune o minciună convingătoare atunci când venea vorba despre Alexander şi sex. Era un lucru la care trebuia să mai lucrez, cu siguranţă.

Lola a stat bosumflată tot restul timpului şi m-a prins la înghesuială când mama a adus vorba despre întâlniri.

— Tatăl tău spune că noul lui asociat nu este căsătorit. Lucrează la o aplicaţie care îţi permite să urmăreşti oameni din toată lumea şi să le trimiţi mesaje.

— Pare a fi Twitter, am spus. Nu aveam de gând în niciun caz să ies la întâlnire cu unul dintre prietenii tatei.

— Clara se vede cu cineva, a spus Lola.

A muşcat dintr-un fursec şi mi-a zâmbit triumfătoare.

— Mi-ai spus că nu! a exclamat mama şi m-a privit acuzator.

— Nu mă văd cu nimeni. Nu chiar, am adăugat.

— Dar tu, Lola? a întrebat mama, şi imediat s-au cufundat într-o discuţie despre numeroşii bărbaţi care se băteau pentru afecţiunea surorii mele. Sper ca sora ta să întâlnească în curând un băiat drăguţ, a spus mama când au terminat de bârfit.

— Am petrecut o după-amiază minunată, am zis deviind subiectul departe de viaţa mea personală.

Flatând-o reuşeam mereu să-i distrag atenţia. Şi-a dus mâna la colierul de la gât, mimând modestia.

— A fost frumos, nu-i aşa? Va trebui să ne vedem mai des de-acum, că ai terminat facultatea. Tatăl tău lucrează tot timpul. Sunt foarte singură.

— Încep lucrul vineri, i-am amintit pentru a zecea oară în ziua aceea.

A ezitat, apoi a respirat adânc.

— Ştii că nu ai neapărată nevoie să lucrezi. Sau măcar să nu faci muncă socială.

Am clipit des auzind cuvintele rostite cu atâta curaj. Ştiam că nu era de acord cu vocaţia mea, dar era prima oară când îmi sugera să nu lucrez.

— Ai o avere de 20 de milioane de lire, mi-a spus şoptit, să nu fie auzită de cei din jur. Nu ai nevoie să munceşti.

Cum să-i explic că din cauza ei simţeam nevoia să lucrez? O văzusem pe mama trecând de la un eveniment caritabil la altul, ani în şir. Fusese foarte implicată atunci când puseseră bazele companiei, când eu eram mică, dar, de îndată ce o vânduseră, ea abandonase ideea de a avea un job. Eram prea mică să ştiu amănunte despre mama şi tatăl meu înainte de a-şi vinde site-ul de întâlniri online *partner.com*, cu 200 de milioane de dolari, la mijlocul anilor ’90. Dar auzisem multe poveşti. Fusese cândva o femeie ambiţioasă, care nu-şi petrecea viaţa la cumpărături şi mese la restaurant. Poate că nu o cunoscusem atunci, dar o ştiam pe femeia de acum şi nu-mi trebuise prea mult ca să-mi dau seama că nu era fericită.

— Aş prefera să-mi folosesc diploma la ceva.

Diploma era asul meu din mânecă, singurul lucru cu care mama fusese mereu de acord. Cel pe care era convinsă că trebuia să-l am ca să reuşesc în viaţă. Poate pentru că era singurul lucru pe care Madeline Bishop nu-l avea şi nu-l putea cumpăra.

— Bineînţeles, mi-a răspuns. Şi-a ferit privirea şi şi-a retras mâna, iar eu am compătimit-o. Lucrurile ar fi stat, oare, altfel dacă ar fi absolvit? Iar când vei cunoaşte în sfârşit bărbatul potrivit, nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa banilor, a adăugat mama.

Mi s-a părut un lucru ciudat. Ştiam că şi ea, şi tata munciseră din greu în primii ani de căsătorie, dar măcar fuseseră fericiţi.

Era ciudat că nu-şi dădea seama de cât de nefericită era acum, când avea bani. Avea dreptate, bineînţeles. Nu aveam să fiu nevoită să-mi fac vreodată griji pentru bani. Era o uşurare, chiar dacă banii îmi păruseră uneori o povară. Cochetasem cu ideea de a renunţa la ei, dar existau clauze care împiedicau acest lucru. Şi nu aveam drept exclusiv asupra lor decât când împlineam 25 de ani.

Mama a plătit nota, şi ne-am ridicat să ne luăm rămas-bun. Mama m-a îmbrăţişat cu o efuziune stângace, şi i-am acceptat gestul chiar dacă nu mă simţeam chiar în largul meu.

— Să mă suni să-mi povesteşti cum a fost prima zi, mi-a spus în timp ce-şi lua sacoşele de la La Mer şi Louis Vuitton.

— Promit!

— Lola. Mama şi-a îndreptat atenţia spre sora mea mai mică. Să ştii că ţi-am luat o cremă de ochi.

Am ieşit împreună din restaurant, iar eu m-am pregătit sufleteşte să văd reporteri dincolo de uşă. Dar nu era nimeni. Mama m-a strâns uşor de braţ şi mi-a aruncat

un zâmbet cunoscător înainte să se urce în taxiul care o aştepta.

Cum a trecut de prima curbă, Lola şi-a pus ochelarii de soare la ochi.

— După-amiază frumoasă!

— Mă întorc acasă, într-un apartament gol. Am făcut o pauză, să-mi adun curajul şi să-i spun: Ai putea să vii pe la mine.

— Sunt sigură că vei găsi altceva mai interesant de făcut, mi-a răspuns insinuant, lăsând în jos ochelarii ca să-mi facă cu ochiul.

Am pus telefonul în geantă şi m-am îndepărtat, clătinând din cap.

Vremea londoneză începuse să se încălzească, aşa că am hotărât să iau metroul, în ciuda numeroaselor sacoşe cu cumpărături. Nici nu voiam să-mi imaginez ce-ar zice mama, dar mi se părea o prostie să merg cu taxiul tocmai până în East London. Iar vremea era minunată. Peste câteva săptămâni avea să vină vara, aducând cu ea canicula. Era mai bine să mă bucur de cele câteva zile de primăvară pe care le mai aveam.

Geanta mi-a vibrat. Un fior m-a străbătut din cap până în picioare când am văzut că era un alt mesaj de la Alexander.

Trebuie să te văd acum. Prinţul.

Nu începeam lucrul decât vineri, ceea ce însemna că mă puteam juca după pofta inimii până atunci.

Aşteptasem întreaga zi ca Alexander să-mi ceară ceva concret. Mesajele lui îmi făcuseră trupul să vibreze de o sexualitate cu greu reprimată. Acum, avea să poată profita de ea, iar eu abia aşteptam. Îmi făcea bine să mă eliberez de stresul unei zile petrecute cu mama. I-am răspuns la mesaj şi am schimbat direcţia, îndreptându-mă spre hotelul în care ne întâlniserăm ultima oară. În timp ce mergeam, nu-mi puteam şterge de pe chip zâmbetul uşor prostesc. Telefonul mi-a vibrat iar, şi m-am uitat imediat, cu stomacul strâns de emoţie. Aveam să ajung curând. Aveam să îi simt mâinile atingându-mă. Curând. Inima mi-a stat însă în loc când am citit mesajul:

Belle: Cred că ar trebui să vezi asta.

Capitolul 11

Am citit de două ori articolul în timp ce stăteam în picioare în holul hotelului Westminster Royal, dar imaginea era cea care nu mi se şterge din minte. Alexander ţinea în braţe o femeie blondă şi frumoasă, genul de femeie care ar face-o iraţional de geloasă pe oricare alta. Nu făcuseră niciun efort să se ascundă. Cel care făcuse fotografia fusese suficient de aproape să surprindă tot ce se întâmpla acolo. O mai văzusem şi în alte fotografii pe care mi le arătase Belle, dar chestia cea mai rea era că o recunoşteam fără urmă de îndoială pe cea pe care Alexander o numise o greşeală din trecut în ziua aceea fatidică de la Clubul Oxford şi Cambridge.

Trebuie să fi fost cineva important, pentru că sub poză scria: „Alexander văzut din nou cu uluitoarea Pepper Lockwood”. Era toată numai picioare, cu părul blond şi buze pline de parcă ar fi muşcat-o o albină. Arăta ca un model, iar frumuseţea ei blondă complimenta părul întunecat al lui Alexander şi statura lui puternică.

„Nu ai niciun drept asupra lui”, mi-am spus. Oare aşa era? Nu insistase el să avem – ba chiar *ceruse* – exclusivitate? Aparent, reciproca nu era valabilă. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, dar eram. Mai mult decât atât, eram rănită. Îmi petrecusem întreaga zi visând să fiu cu el, iar acum mă simţeam golită pe dinăuntru de propria prostie.

— Domnişoară. Un uşier s-a apropiat de mine şi a ezitat. Pot să vă ajut?

Aproape uitasem că stăteam în holul unui hotel de cinci stele. Am clătinat din cap, apoi m-am decis şi i-am spus:

— Apartamentul prezidenţial.

— Aţi venit probabil la domnul X, a spus el. Pe aici, vă rog!

Acel „*ex*” părea foarte potrivit în momentul de faţă. Îmi venea să-mi trag una. Petrecea atât de mult timp aici, că era cunoscut sub un nume fals. Cum de nimerisem de bunăvoie într-o asemenea situaţie?

Liftul a urcat dureros de încet până la ultimul etaj, în ciuda faptului că era rezervat ocupanţilor apartamentului. Fotografia fusese făcută cu o seară înainte, la o petrecere privată. Nu eram furioasă pentru că nu mă luase cu el,

doar ne străduiam să păstrăm secretă relaţia noastră, dar mă enerva faptul că-mi cerea să respect alte standarde decât el. Dacă se gândea că eu aveam să stau acasă şi să îl aştept să mă sune în timp ce el îşi făcea de cap cu jumătate dintre femeile din Londra, se înşela amarnic.

Ce mă speria cel mai tare era că o cunoştea pe femeia aceea. Era mai mult decât evident din îmbrăţişarea lor şi din articol, ca să nu mai pomenesc despre reacţia lui când o văzuse, în ziua în care noi ne cunoscuserăm. Ziarul de scandal spunea că cei doi erau vechi prieteni, dar insinua că între ei era ceva mai mult. Poate că se răzgândise în privinţa mea. Abia se întorsese la Londra, la urma urmei. Mă sărutase doar ca să o evite pe ea. Oare se culca cu mine doar ca să se răzbune pe ea?

Mă rodea că nu ştiam adevărul. Nu era sănătos să fiu deja într-atât de ataşată. O ştiam, dar nu mă puteam abţine. Atracţia mea faţă de Alexander era inexplicabilă. Pe când majoritatea femeilor vedeau la el doar bani, titlu şi trup sexy, ceea ce era în profunzime mi se părea şi mai sexy. Dincolo de autocontrol şi de putere se ascundea un suflet fragil pe care avusesem norocul să-l zăresc doar o dată sau de două ori. Îşi arătase adevăratul chip în faţa mea. Eram sigură de asta. Şi crezusem că însemna ceva. Acum, nu mai eram atât de sigură.

Poate că totul era un joc pentru el. Mă avertizase că era periculos. Şi că avea să îmi facă rău.

Misiune îndeplinită.

Stomacul mi s-a strâns, şi am simţit că-mi dădeau lacrimile. Am încercat să mă controlez. Nu voiam să-i dau satisfacţie.

Abia reuşisem să mă liniştesc când liftul a oprit la etajul nostru. „Etajul lui”, m-am corectat eu.

„Adună-te, Clara!” M-am concentrat să-mi transform durerea în furie şi am păşit cu pumnii încleştaţi dincolo de uşile liftului.

Alexander m-a luat pe sus înainte să apuc să reacţionez. M-a prins de fese, iar buzele lui le-au strivit pe ale mele. Nu mai puteam gândi. Aroma lui mă îmbăta, trupul mă trăda, furia se topea transformându-se în dorinţă. A ridicat mâna şi m-a prins de gât. M-a lipit de perete, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Nu voiam ca acest moment să se sfârşească, deşi ştiam că trebuia.

Un ultim sărut.

Nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Mi-am gustat propria tristeţe de pe buzele lui, iar el m-a îndepărtat uşor ca să mă privească, nedumerit.

— Clara. Mi-a ridicat bărbia şi m-a privit în ochii plini de lacrimi. Ce s-a întâmplat?

Am întors capul şi m-am împins cu mâinile de pieptul lui până când m-a lăsat cu picioarele pe podea.

— Ce este? m-a întrebat cu voce joasă.

— Asta, *domnule X!*

I-am întins telefonul, să vadă articolul din ziar.

— Nu prea înţeleg ce se întâmplă.

— Se întâmplă că eşti un nenorocit!

Cuvintele mi-au zburat din gură. Alexander şi-a trecut mâna prin părul negru şi s-a îndreptat spre bar.

— Ceva de băut?

Am clătinat din cap. Prezenţa lui mă îmbătase deja, nu aveam nevoie de ceva în plus.

— Să înţeleg că a apărut în ziare că m-am văzut aseară cu Pepper?

Să-l aud rostindu-i numele a fost ca şi cum aş fi primit un pumn în stomac. Îmi confirma cele mai negre temeri. O cunoştea şi nu avea de gând să mintă. Probabil că asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar a avut un efect contrar. De parcă intuiam ce avea să se întâmple.

— Nu tu mi-ai spus că ziarele de scandal prezintă zvonurile ca pe fapte? m-a întrebat. Mie mi-a plăcut adevărul din această afirmaţie. Stai jos, Clara!

Am încrucişat mâinile la piept şi l-am sfidat din priviri. Deci avea de gând să folosească împotriva mea propriile mele cuvinte. Bine. N-avea decât să joace aşa, eu nu trebuia să-l ascult.

— Prefer să rămân în picioare.

— Cum vrei.

Alexander s-a aşezat într-un fotoliu din piele şi a sorbit gânditor din pahar.

— O cunoşti, deci?

— Bineînţeles. Ne cunoaştem de ani buni.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Eşti geloasă? a întrebat el şi a zâmbit.

Am refuzat să-i întâlnesc privirea. Da, eram geloasă şi nu-mi plăcea deloc asta.

— Cine este?

— O prietenă de-a surorii mele.

Alexander a băut lung din pahar.

— Atâta tot? Nu e fata de la club? Brusc, mă simţeam confuză. Într-un fel, fata aceea ne adusese împreună, dar trebuia să înţeleg dacă făcea cu adevărat parte din viaţa lui.

— Ba da, mi-a confirmat el. Acum, te întrebi dacă m-am folosit de tine ca să ajung la ea.

Cum făcea asta? Cum de ştia ce gândeam, deşi ne cunoşteam de atât de puţin timp?

— Este o conexiune între noi, Clara. Nu simţi asta? La început, am crezut că e doar sexuală. Alexander a lăsat paharul deoparte, s-a ridicat şi s-a apropiat de mine. Felul în care trupul tău îmi răspunde. Cum mă simt când sunt înăuntrul tău. Dar e mai mult decât atât. Ştiu că şi tu simţi asta.

Era adevărat, iar lucrul acesta mă speria. Alexander îmi spusese foarte clar că nu era ceva de durată, şi totuşi această conexiune dintre noi nu era ceva întâmplător.

— De ce-mi vorbeşti despre asta? Fără obligaţii, ai uitat?

— Nu am uitat. Alexander s-a încruntat. Nici eu nu înţeleg. Nu ştiu de ce-ţi dau explicaţii…

— Pentru că vrei exclusivitate. Asta ai cerut! Dar se pare că numai din partea mea!

— Crezi că m-am culcat cu ea? m-a întrebat el, făcând un pas spre mine.

Apropierea lui mi-a făcut pielea de găină, şi a trebuit să mă străduiesc să nu micşorez distanţa dintre noi. În clipa aceea, mă uram. Şi îl uram şi pe el pentru că mă făcea să-l doresc atât de tare.

— Aşa se pare.

— Eu nu mint, Clara, mi-a spus Alexander. Iar dacă mă acuzi de asta, o să te pun pe genunchi.

M-am dat un pas înapoi. Rămăsesem fără aer. Mă mai ameninţase cu asta şi înainte, dar acum înţelegeam că vorbea serios – şi nu era o joacă.

— Ţi-ar plăcea, a continuat el, apropiindu-se de mine ca un animal de pradă. O citesc în ochii tăi. Foamea.

Am ridicat mâna şi am clătinat din cap, forţându-mi latura raţională să domine hormonii. Alexander mi-a prins mâna şi a dus-o la buze.

— Nu aş ridica niciodată mâna la tine fără permisiunea ta. Dar, cu cât accepţi mai repede adevărul, cu atât mai bine, Clara.

— Ce adevăr?

Mi-am înghiţit cuvintele, încercând să ignor flacăra de dorinţă aprinsă în mine.

— Vrei să mi te supui. Vrei ca eu să-ţi spun ce să faci cu gura ta dulce. Felul în care trupul tău îmi răspunde… Vrea să fie stăpânit. Dominat. *Tu* vrei să fii dominată. Eşti incredibil de puternică, Clara. Alexander şi-a lăsat un deget să alunece pe abdomenul meu. Dar trebuie să cedezi controlul. Îţi doreşti asta.

Am clătinat din cap, dar cuvintele lui îmi atinseseră o coardă sensibilă. Nu-l refuzam pe el. Mă refuzam pe mine.

— Nu, nu-mi doresc.

— Cu mine eşti în siguranţă. Alexander m-a prins de cămaşă şi m-a tras cu bruscheţe spre el, până ce trupurile ni s-au lipit. Nu te voi duce niciodată mai departe decât îţi este confortabil, dar te voi duce până la marginea prăpastiei. Îţi voi oferi mai multă plăcere decât ai crezut că e posibil.

Am înghiţit în sec, încercând să înţeleg aceste promisiuni şi efectul straniu pe care îl aveau asupra mea. Latura mea raţională începea să creioneze o imagine. Mai fusesem într-o relaţie nepotrivită, şi era evident că şi aceasta se îndrepta în aceeaşi direcţie.

— Eu nu sunt aşa.

— Cred că nu înţelegi ce-ţi ofer. *Eliberare.* Singurul meu gând este cum să-ţi produc plăcere. Când mi te abandonezi, eu iau această responsabilitate foarte în serios, Clara.

Mi-am ferit ochii de privirea lui intensă, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Despre ce vorbim? Despre frânghii şi cuvinte de siguranţă?

— O luăm cu paşi mici, Clara. Dar, da, un cuvânt de siguranţă este necesar. Deocamdată, vreau să ai încredere în mine. Să fii convinsă că-ţi voi oferi plăcere.

— Şi mă vei pedepsi? l-am întrebat. Mă ameninţi cu o bătaie la fund dacă nu mă port frumos?

— Doar atunci când nu te încrezi în mine, mi-a spus cu răceală, deşi ochii lui aruncau scântei. Fără încredere

nu-mi poţi lăsa mie controlul, Clara. Şi atunci, nu vom obţine ce avem amândoi nevoie.

— Ce vrei tu, mai degrabă!

Nu-mi venea să cred că purtam această discuţie.

— Nevoie, a repetat în şoaptă. Ce ai *tu* nevoie.

— Eu… nu…

M-am înecat cu cuvintele, prea uimită ca să pot riposta.

— Ba da. A rostit cu blândeţe cuvintele, de parcă îi explica unui copil de ce trebuie să-şi mănânce legumele. Lasă-mă să-ţi arăt!

M-am împotrivit, dar trupul meu a reacţionat la cuvintele lui cu un fior periculos de excitant. Am clătinat din cap, străduindu-mă să-l fac să înţeleagă că nu voiam asta.

— Nu pot. Îmi pare rău!

Alexander a făcut un pas înapoi şi m-a privit atent.

— Cineva a încercat să te înfrângă, în trecut.

Mi-am muşcat buza. În ochi îmi apăruseră lacrimi. „Şi nimeni nu o va mai face vreodată.”

— Nu sunt el, Clara. Nu vreau să-ţi fac asta.

— Dar m-ai avertizat! am strigat. Mi-ai spus că-mi vei face rău!

Îmi arătase pericolul, şi totuşi venisem spre el, alergând. Spre patul lui. Brusc, am înţeles că nu Alexander era cel care transmitea semnale amestecate.

— Aşa este, mi-a răspuns cu blândeţe.

Şi s-a întors cu spatele.

— Ar trebui să plec.

Nu mă mai aştepta nimic aici. Îmi era foarte clar.

— Probabil ar trebui, mi-a răspuns. Dar mi-aş dori să n-o faci. Mai culcă-te o dată cu mine. Lasă-mă să-ţi arăt! Lasă-mă să-ţi ofer plăcere!

Mi-am amintit felul în care mă simţisem mai devreme, când văzusem fotografia, iar cuvintele de avertizare ale mamei mele mi-au răsunat în cap. Eram mult prea confuză. Alexander mă dăduse complet peste cap, iar dacă petreceam mai mult timp cu el – şi dacă mă culcam cu el – nu făceam decât să sporesc această confuzie. Îşi făcuse o impresie greşită despre mine şi despre ce îmi doream. Nu căzusem într-o cursă. Ci îmi atrăsesem prădătorul la uşa mea, cu firimituri de promisiuni.

— Nu pot.

Alexander s-a încordat, dar nu s-a întors să mă privească. A încuviinţat scurt din cap, dar, când am dat să plec, a spus:

— Nu vrei.

În ton avea o umbră de reproş. Mă citea atât de uşor. Nu minţise în privinţa legăturii dintre noi. Şi atunci, de ce nu înţelegea cât de înfricoşătoare era intensitatea relaţiei noastre? Ba înţelegea. Şi ştia că mi se părea palpitantă. Fusese convins că era de ajuns, şi aproape fusese, dar eu văzusem întunericul din ochii lui şi mă speriasem.

Mă speria şi mă excita deopotrivă. De aceea am plecat.

Capitolul 12

Zilele următoare au trecut ca prin ceaţă şi m-am trezit verificând mereu alerta de pe internet pe care mi-o setase Belle. Nici nu mai conta. Alexander se dăduse la fund. Singura lui legătură cu lumea păreau să fie mesajele pe care mi le trimitea pe mobil. Îmi era foarte greu să rămân fermă pe poziţie şi să pun capăt scurtei noastre relaţii înainte ca ea să scape de sub control. Îmi tot repetam în gând că era mai bine aşa. La urma urmei, abia dacă ne cunoşteam, iar faptul că Alexander nu renunţase îmi îngreuna şi mai mult situaţia.

Încă îmi doream să aflu amănunte despre el, deşi eram conştientă că această fascinaţie nu era deloc sănătoasă. Alexander venea cu un bagaj pe care eu nu-l puteam duce. Faimă. Întuneric. Probleme de autocontrol. Era prea mult – şi prea repede. El mă consuma când îmi era aproape şi îmi ocupa gândurile atunci când nu era. Să pun capăt era singura variantă.

Şi atunci, de ce nu mă puteam desprinde?

În dimineaţa aceasta, aveam însă alte lucruri mai importante la care să mă gândesc. Sau măcar încercam să fac din începerea noului meu job la Peters & Clarkwell prioritatea mea numărul unu. Adevărul era, însă, că nu reuşeam.

— Ar trebui să-i blochezi numărul, mi-a sugerat Belle în timp ce-mi turna o cafea.

— Are acces la serviciile secrete, i-am amintit eu. Nu cred că ar conta dacă l-aş bloca.

Nu i-am mai spus că încercasem deja s-o fac, dar nu mă lăsase inima.

— Nu-mi place să te văd aşa. Eşti sigură că e ceva cu fata aia, de te consumi atât?

Belle avea intenţii bune, dar eu nu fusesem în stare să-i spun adevărul. Că motivul real pentru care mă îndepărtasem de Alexander nu avea nicio legătură cu fotografiile din ziare cu el şi Pepper Lockwood. Cum să-i explic faptul că el mă speria? Ştia că şi în trecut atrăsesem bărbaţi nepotriviţi. Probabil ar fi înţeles pe deplin impulsul meu de a fugi dacă ar fi aflat ce dorea el. Şi probabil tocmai de asta nu aveam puterea să-i mărturisesc. Belle nu l-ar mai fi privit niciodată pe Alexander cu aceiaşi ochi. Dar nu înţelegeam un lucru: de ce-mi păsa atât de tare? El voia să mă domine. Pretindea că numai în dormitor. Şi că aveam să fiu în siguranţă. Era oare acesta un risc pe care eram în stare să mi-l asum?

— Nu ştiu, am spus, incapabilă să o mint. Nu în totalitate, cel puţin. Poate că sunt doar rănită, dar cred că e mai bine să păstrăm distanţa.

Ca la un semn, telefonul mi-a bâzâit. Primisem un nou mesaj. L-am înşfăcat înainte ca ea să apuce să vadă ce scria. Mesajele lui Alexander erau când rezonabile, când sălbatic de sexuale. Cele mai murdare veneau, credeam eu, după câte o noapte în care băuse prea mult. În cea mai mare parte din timp, reuşea să fie respectuos, iar mie îmi era cu atât mai greu să nu-i răspund.

— Orice ar fi făcut, e clar că se gândeşte la tine.

Belle şi-a dat părul pe spate şi mi-a aruncat o privire plină de subînţeles.

— Se gândeşte la sex, ca toţi bărbaţii, am corectat-o eu.

— Marea majoritate nici nu se obosesc să gândească, darămite să-ţi dea mesaj după mesaj.

Mi-am întors privirea spre cafeaua mea, sperând să mă liniştesc.

— Nu mă pot gândi la asta azi. Încep serviciul.

— Şi arăţi minunat, a spus Belle, schimbând subiectul.

Îşi dădea întotdeauna seama când nu era cazul să insiste.

Arătam fabulos pentru că Belle îmi organizase noua garderobă şi mă ajutase să-mi aleg ţinuta. Renunţase la două zile de întâlniri cu firmele de catering ca să-mi acorde mie atenţie, iar eu îi eram recunoscătoare. Se dovedise că nu eram chiar un dezastru în materie de modă, pentru că în această dimineaţă nu-mi corectase decât alegerea pantofilor. Încă nu eram foarte convinsă că ar fi trebuit să port la birou pantofi Jimmy Choo cu tocuri de zece centimetri, dar cine eram eu s-o contrazic pe Belle? Îmi strânsesem părul într-un coc lejer la ceafă, pentru că nu voiam să par nici prea tânără, nici superficială. Şi mă machiasem foarte discret, doar cât să dau puţină culoare tenului meu.

— Crezi că rochia asta este în regulă?

M-am ridicat şi am netezit materialul simplu din stofă subţire, întrebându-mă pentru a zecea oară dacă trebuia sau nu să-mi iau sacou. Vara se apropia cu repeziciune şi

probabil aveam să mă încălzesc mergând pe jos. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi fac apariţia transpirată, în prima zi de lucru. Pe de altă parte, nu eram prea convinsă că o rochie fără mâneci era o ţinută potrivită pentru lucru.

— Nu-ţi mai face griji. Belle a clătinat din cap. Arăţi minunat. Şi, nu, nu ai nevoie de sacou, dacă asta voiai să întrebi. Sunt afurisit de norocoşi să te aibă. Nu ai nevoie de slujba asta, Clara.

— Asta nu înseamnă că pot face numai ce vreau, am ripostat.

— Nu, dar înseamnă că nu trebuie să-ţi faci griji pentru ce vor crede despre tine – sau măcar despre hainele tale. În orice caz, arăţi ca o femeie de carieră, sofisticată. Şi vor fi înnebuniţi după accentul tău.

Am dat capul pe spate, dramatic.

— Nu am niciun accent!

— Eşti o americancă la Londra.

— Nu sunt americancă!

— Cine se naşte din pisică şoareci mănâncă, a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

Tot entuziasmul mi s-a scurs din corp. M-am sprijinit orbeşte de bufetul din bucătărie. Aşa avea să fie mereu? Orice lucru mic avea să îmi aducă aminte de Alexander? Lucruri mărunte care mă înnebuneau. Toţi acei „dacă” şi cu „parcă” mă făceau să-mi pierd minţile.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Belle, punând cu atâta repeziciune cana jos, încât cafeaua s-a revărsat peste margine.

M-a prins de braţ şi m-a privit îngrijorată. Am reuşit doar să clatin din cap. Am încercat să zâmbesc, să destind cumva atmosfera.

— Nu e nimic.

— Te gândeai la el, nu-i aşa? În întrebarea ei nu era nicio urmă de reproş. Tonul îi era cald şi prietenos, parcă rugându-mă să mă destăinui. Ştiu că nu-mi spui totul, Clara. La naiba, dacă aş fi ştiut că urma să aibă un asemenea efect asupra ta, nu te-aş fi încurajat să ieşi cu el.

— Ce te face să crezi că are vreun efect asupra mea? Abia dacă îl cunosc.

Cuvintele mele erau însă goale. Erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre Alexander. Necazul era că aş fi vrut să le aflu, dar şi că, atât cât văzusem, mă atrăgea şi mai tare. Ştiam că nu era, de fapt, doar o senzaţie. Chiar eram atrasă de el, dar nu-i puteam explica asta lui Belle. Abia dacă îmi puteam explica mie însămi.

— Oh, draga mea. Belle mi-a aşezat o şuviţă după ureche şi m-a cuprins în braţe. Ziua de azi nu are nicio legătură cu el. Ai muncit prea mult ca să ajungi aici.

Avea dreptate. Nu-l puteam lăsa pe Alexander să-mi distrugă această zi. Dacă voiam cu adevărat să demonstrez că eram independentă, că nu-l doream, trebuia să pot sta pe picioarele mele.

— O să mor pe tocurile acestea, am spus, pregătită să discut despre altceva.

— Prostii! Nu sunt chiar atât de înalte, mi-a răspuns.

Am râs gândindu-mă la pantofii stiletto cu tocuri înalte până la cer pe care mă convinsese să-i cumpăr

pentru serile când ieşeam în oraş. Părea să nu se teamă la fel de mult ca mine de efectul alcoolului asupra încălţămintei.

— Trebuie să plec.

— Ia asta! Belle mi-a îndesat un pachet în mână. Ţi-am făcut ceva de mâncare.

— Mulţumesc, mamă, i-am spus şi am sărutat-o pe obraz.

— Nu admit scuze! Să iei pauză de masă. Nu vreau să munceşti până la epuizare!

Am închis zâmbind uşa în urma mea. Cineva avea, la urma urmei, grijă de mine.

Biroul meu era mai degrabă o măsuţă înghesuită într-un separeu, cât mai departe posibil de geam. Şi-mi plăcea. Pentru că-l obţinusem cu forţe proprii, asemenea plăcuţei cu numele meu pe care mi-o dăduse la sosire şeful meu. Era ceva ce nu le puteam explica părinţilor mei sau lui Belle: era sentimentul de mândrie că muncisem pentru ceva. Îi iubeam enorm pe toţi, dar era ceva ce nu ar fi putut înţelege.

— Copiatorul este aici, mi-a spus Bennett în timp ce îl urmam prin birou.

Constatam cu plăcere că nimeni nu mă privise cu atenţie. Scurtul meu moment de notorietate părea să fie pentru toţi doar o amintire îndepărtată. Sau poate nu erau la curent cu ştirile senzaţionale ale presei de scandal. Aici se ocupau de treburi serioase.

— Ne pregătim să începem o campanie împreună cu fundaţia lui Isaac Blue despre calitatea apei de băut din Africa. Ştiu că ai o oarecare experienţă în lucrul cu bine-cunoscuţi…

S-a oprit când mi-a văzut expresia.

— Scuze, am spus făcându-i semn să continue.

— După ce părinţii tăi şi-au vândut compania, ai petrecut ceva vreme în cercurile înalte din societate, a spus el, iar eu m-am simţit imediat ca o proastă.

Bineînţeles că la asta se gândise. Doar discutaserăm despre firma părinţilor mei la interviu. Probabil făcuse cercetări.

— Eram prea mică să-mi amintesc, am recunoscut.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Bennett a făcut un semn cu mâna. Încerc doar să avertizez pe toată lumea de pe acum, pentru că e posibil ca Isaac să participe la unele şedinţe, şi…

— Am înţeles, i-am răspuns zâmbind.

Nu-l puteam judeca pe şeful meu pentru că dorea ca toată lumea să ştie că urma să lucrăm cu unul dintre cei mai sexy actori ai momentului. Cu un an în urmă, o astfel de veste m-ar fi entuziasmat. Probabil m-aş fi grăbit să-i trimit un mesaj lui Belle de îndată ce aveam o clipă liberă, dar acum aproape că nu conta.

Bennett m-a condus în biroul lui şi s-a aşezat. Am zâmbit când am văzut fotografia cu două fete blonde identice.

— Abby şi Amy, mi-a spus zâmbind larg. Afecţiunea pentru ele era evidentă. Au şase ani şi merg pe 18.

— Îţi dau, probabil, de furcă, am spus gândindu-mă cât de năzdrăvane fuseserăm eu şi Lola când eram mici.

Eram apropiate ca vârstă şi ne purtaserăm ca nişte gemene până când intraserăm la liceu.

Bennett şi-a încrucişat degetele după cap şi s-a încruntat. Era un bărbat arătos, la vreo 40 de ani, cu părul grizonant şi riduri fine la ochi care îi dădeau un aer de distincţie. Avea norocul să îmbătrânească frumos şi probabil că şi gemenele îl ţineau în formă.

— Când eram de vârsta ta, am ales acest job pentru că idealizam lumea. Acum, că le am pe ele, o fac pentru că n-o mai idealizez.

Am încuviinţat din cap, prefăcându-mă că înţelegeam.

— Tu de ce o faci? m-a întrebat. Ai pe cineva?

Am înghiţit în sec şi am clătinat din cap. Acum, ştiam că nu auzise despre mine şi Alexander. Oricum nu m-ar fi întrebat nimic dacă ar fi ştiut.

— Nu. O fac pentru mine.

— Este un motiv la fel de bun ca oricare altul. A clătinat din cap şi mi-a zâmbit. Scuze, n-am vrut să fiu atât de insistent. Cred că am devenit puţin cam prea filosofic de când mi-a murit soţia.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Am dus mâna la piept. Nu eram sigură dacă sufeream mai mult pentru el sau pentru fete. Aveam o relaţie destul de încordată cu mama, dar măcar îmi era în preajmă.

— Îmi pare atât de rău!

— Mulţumesc, mi-a răspuns sincer. Terapeutul meu mă încurajează să pomenesc despre asta cât mai des, ca să conştientizez că este real.

Nu m-am putut abţine să nu mă strâmb.

— Terapeutul tău pare un nesimţit.

Am vrut să-mi înghit cuvintele de îndată ce mi-au zburat din gură, dar era prea târziu. Spre surprinderea mea, Bennett a dat capul pe spate, râzând zgomotos.

— Ştii ce, Clara? Cred că ai dreptate. Şi eu zic la fel, dar toată lumea m-a îndemnat să continui să merg la el. Cred că ar trebui să anulez şedinţa următoare, ce zici?

— Probabil e tot ce poate face, m-am scuzat eu. Sunt aici abia de o oră şi am şi dat năvală în viaţa ta personală. Îmi pare rău!

— Nu e cazul. A fost o schimbare bine-venită. Toată lumea – a coborât vocea – era aici când ea a murit. Şi mă tratează de parcă aş fi din sticlă.

Ştiam ce însemna să fii considerat fragil. După un timp, nici nu mai puteai spune dacă riscai să te frângi cu adevărat, la prima căderе.

— Eu nu te voi trata aşa.

— Vei fi dură cu mine?

M-a privit cu speranţă. I-am zâmbit.

— Nici nu ai idee.

În ciuda intenţiilor ei bune, prânzul pregătit de Belle lăsa mult de dorit în privinţa gustului. Mi-am luat geanta cu gândul să merg până la magazinul din colţ. De îndată ce m-am ridicat, am simţit mai multe perechi de ochi

aţintite asupra mea. Fata din separeul de vizavi şi-a ferit privirea de îndată ce m-am întors spre ea. Alţi doi discutau şoptit într-un colţ şi nu s-au sinchisit să ascundă că mă studiau. Am simţit că obrajii îmi luau foc. Poate că mă înşelasem şi de fapt fusesem recunoscută. Am căutat în geantă telefonul, să-i trimit un mesaj lui Belle, dar am descoperit că primisem un e-mail pe adresa personală. Inima mi-a stat în loc când am citit subiectul: „Mesajele XXX pe care prinţul Alexander n-ar vrea să le vedeţi.”

Eram aţintită cu privirea din toate direcţiile. Aş fi vrut să se deschidă podeaua şi să mă înghită de vie. Asta încercasem cu disperare să evit: atenţia. Am citit întregul articol, luptându-mă cu o senzaţie de vomă. În gât aveam un gust amar, de bilă. Mesajele erau acolo, în toată gloria. Nu numai că cineva îi spărsese contul, dar aflase şi cui i le trimisese: mie. Şi, ca să se asigure că nu mai exista niciun dubiu în privinţa Clarei Bishop, cea care îl pusese pe prinţ pe jar, incluseseră şi o fotografie pe care o făcuseră cel mai probabil azi-dimineaţă, când veneam spre serviciu. Cum de nu-i observasem? Chiar atât de oarbă fusesem?

Mi-am pus telefonul la loc în buzunar şi am ridicat capul, hotărâtă să-mi fac o ieşire plină de demnitate. Aveam să iau masa. Aveam să uit că se întâmplase asta. Şi totul avea să se dezumfle ca un balon. Aşa cum se întâmplase şi cu primul articol, la urma urmei. Şi nu avea să îi mai urmeze un altul. Totul se terminase între Alexander şi mine. Nu am apucat însă să fac doi paşi, că toată încrederea mea s-a năruit. M-am împiedicat. În uşa firmei Peters & Clarkwell stătea Alexander.

Capitolul 13

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi revin, dar am reuşit şi m-am îndreptat spre el. Ce căuta aici? Cum de ştiuse că începusem munca? Trecuseră zile de când ne văzuserăm şi nu-i spusesem unde urma să lucrez. În ciuda prezenţei lui inexplicabile, nu eram surprinsă că Alexander mă găsise. În spatele meu, biroul întreg zumzăia. Oamenii observaseră cine era.

Gata şi cu speranţele mele pentru o viaţă normală, la birou.

— Ce cauţi aici? i-am şoptit printre dinţi.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am străduit să par nefericită că-l vedeam. Ce era în sufletul meu era o altă poveste. Doamne, cât de sexy arăta! Avea părul răvăşit şi cearcăne sub ochi, semn că nu prea dormise. Probabil îşi petrecuse ultimele zile doar în petreceri. Era îmbrăcat relaxat, în blugi strâmţi şi un tricou care-i atârna pe şolduri ca o invitaţie. Mi-am amintit de noi doi în pat şi mi-am ţinut respiraţia, sperând să mă liniştesc şi să nu vadă că avea un asemenea efect asupra mea.

— Ai avut suficient timp la dispoziţie. Trebuie să vorbim.

A făcut un pas spre mine şi m-a luat de braţ cu blândeţe, dar hotărât, conducându-mă spre lift.

Vorbea serios? Avusesem destul timp la dispoziţie?

— Puteai să-mi trimiţi un mesaj, i-am spus pe un ton sarcastic.

— Înţeleg că ai văzut deja.

Alexander mi-a eliberat braţul când am intrat în lift, dar, imediat ce uşile s-au închis, m-a lipit de perete.

— Alexander!

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

— Toată lumea a putut să citească într-un ziar de scandal că vrei să-mi faci sex oral, iar tu mă întrebi tocmai asta?

Îl priveam cu neîncredere, ocupată să-mi controlez trupul care se răscula împotriva mea. M-am străduit din răsputeri să nu mă arcuiesc în îmbrăţişarea lui şi să nu-l sărut. Aş fi vrut să-i alung temerile din ochi şi să-i spun că totul avea să fie bine. Dar ar fi fost o minciună, cum o minciună era şi să mă prefac acum că nu-l doream lângă mine.

— Nu dau doi bani pe ce-au citit! a explodat el, încleştându-şi pumnii. De ce-ţi pasă de ce cred alţii, Clara?

— Mie? Mi-am dus mâna la piept cu emfază. Tu eşti cel care a vrut să ne întâlnim în secret, într-un nenorocit de hotel!

Alexander m-a privit o clipă. Rotiţele i se învârteau în cap.

— Am făcut-o ca să te protejez. Pentru că te temeai de paparazzi.

— Scriau că am fi într-o relaţie, i-am amintit eu. Iar la momentul acela eu nu ştiam cine eşti.

— Suntem într-o relaţie, a spus el.

Am rămas cu gura căscată. Eram împărţită între o bucurie enormă şi confuzie. Spusesem că totul se sfârşise între noi, dar nici măcar nu începuse.

— Ne-am despărţit.

— Erai copleşită şi ţi-am oferit spaţiu, dar chiar credeai că te voi lăsa să pui capăt astfel? m-a întrebat. Ţi-am arătat foarte limpede că nu mă pot sătura de tine.

— Dar nu ai vrut să fii văzut cu mine, am protestat. Nu poţi alege când vrei şi când nu să fii într-o relaţie!

Ştiam că era mult mai complicat decât atât. Mi-aş fi dorit să fie atât de simplu.

— Am vrut să te protejez. Alexander s-a întors spre mine şi mi-a trecut vârful degetului în jos, pe faţă. Nu am vrut să te sperii. Deşi pot face asta şi fără ajutor.

Am râs fără urmă de amuzament. Uşile liftului s-au deschis.

— Chiar poţi.

— Ce se întâmplă, atunci? m-a întrebat trăgându-mă într-un colţ. A fost o neînţelegere?

Îmi doream să fi fost doar asta şi nimic mai mult, dar adevărul era cu totul altul. În primul rând, era misterioasa Pepper Lockwood. El tot nu-mi explicase care era relaţia dintre ei. Apoi, mai era propunerea pe care mi-o făcuse. Voia să mă domine. Voia să mă supun lui. Nu eram convinsă că eram în stare de asta. Şi nici că era un lucru sănătos.

Am clătinat din cap, iar în colţurile ochilor mi-au apărut lacrimi.

— Aş fi vrut eu.

— Te temi de mine. O spusese ca o constatare, nu ca o întrebare. Mi-a dat drumul, resemnat. Eu am încercat să te previn.

— Poate că nu înţeleg, i-am spus cu blândeţe.

Nu puteam nega că nu încetasem să mă gândesc la el şi nici felul în care mă simţeam acum, că era aici. Latura mea raţională clătina acum din cap, dar unde mă adusese ea, oare, romantic vorbind? Corpul meu ştia ce-şi dorea, dar mă puteam încrede în el? Poate că venise vremea să-mi ascult inima.

Alexander m-a ţinut strâns de şolduri, îngropându-şi degetele prin fusta mea de parcă se gândea să o smulgă de pe mine. Am tremurat sub atingerea lui. Cum să pot nega ce simţeam? Dar trebuia să gândesc. Trebuia să înţeleg în ce mă băgam. Nu puteam alege dacă Alexander avea sau nu un loc în viaţa mea până nu făceam asta.

— Cum te-ai simţit când ţi-am spus că te protejam de reporteri? m-a întrebat.

Am fost uşor descumpănită de schimbarea subiectului, dar m-am gândit puţin înainte să-i răspund.

— Cred că… M-am oprit şi am inspirat adânc înainte să continui: M-am simţit în siguranţă.

— De ce?

Întrebarea era o provocare. Încerca să mă facă să înţeleg ce gândise. Dar era ceva mai mult decât atât. Vedeam în ochii lui că *avea nevoie* ca eu să înţeleg.

— Pentru că îţi pasă, am zis eu.

Îmi era greu să-i explic că părinţii mei fuseseră adesea prea prinşi cu afacerea lor ca să se întrebe cum mă

afecta stilul lor de viaţă. Doar încercaseră să mă controleze. Fusese apoi Daniel, iar cu el lucrurile stătuseră cu totul altfel, dar tot rău. Exista însă un element pe care nu-l înţelegeam. Gândul că Alexander mă proteja în public şi în particular nu mă stresa – nu încă, în orice caz. Dimpotrivă, mă încălzea pe dinăuntru. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât căldura se întindea, până când m-am simţit în siguranţă.

— Îmi pasă cu adevărat, Clara. S-a aplecat până ce chipurile noastre au ajuns la acelaşi nivel şi m-a privit în ochi, fără să clipească. Nu am vrut ca presa să te târască prin noroi.

— Nu este adevărat că nu ai vrut să fii văzut cu mine? l-am întrebat.

— Te-ai uitat de curând în oglindă? Bănuiesc că nu, aşa că lasă-mă să-ţi descriu cum arăţi în clipa asta. Clara Bishop are ochi mari şi gri, gene lungi şi nas cârn. Ceea ce ar fi de ajuns ca să fie drăguţă, dar mai are şi buze cărnoase care-mi fac penisul să se întărească. Părul ei e moale şi mătăsos şi, indiferent de cât de tare se străduieşte să-l ţină în frâu, mereu sunt câteva şuviţe care îi alunecă pe gât sau îi vin pe faţă. Iar eu nu mă pot abţine să nu-mi imaginez că părul îi cade pe umeri când îmi ia penisul în gură. Alexander m-a lipit de perete ca să-i simt erecţia. Mă înnebuneşte şi, sincer să fiu, nu-mi pasă cine află asta.

— Dar nu crezi în relaţii, domnule X, i-am spus încet.

— Nu cred în romantism, m-a corectat el. Dar, dacă mă laşi, îţi pot oferi plăcere.

— Şi nu mai există nimeni altcineva, domnule X?

Îi spuneam intenţionat pe numele pe care îl folosea la hotel.

— Eşti prea formală, păpuşă.

— Bine. Nu mai există nimeni altcineva, X?

— Eu nu-mi iau cuvântul înapoi, Clara.

Ochii i s-au adumbrit – albastrul lor se transformase în oţel.

M-am cutremurat, amintindu-mi când mă îndoisem ultima dată de cuvântul lui. Mă ameninţase că avea să mă bată la fund – lucru pe care ştiam sigur că nu aveam să îl permit.

— Dar vrei să mă domini.

Nu mă consideram o persoană agresivă. Uneori, asemenea multor femei pe care le cunoşteam, alegeam calea pasivităţii ca să evit confruntările. Dar puteam fi şi categorică. Şi sigur nu aş fi ales să fiu supusă.

— Vreau să-ţi dăruiesc plăcere. Când ai aflat că te protejam, te-ai simţit în siguranţă. Asta vreau să fac, mi-a explicat în timp ce buzele îi alunecau pe gâtul meu, dovedindu-mi că vorbea serios. Vreau să-ţi demonstrez că te pot proteja în timp ce te duc pe culmi ale plăcerii pe care nu le credeai posibile.

Am înghiţit în sec la gândul că Alexander îmi stăpânea trupul – gândindu-mă la ochii lui care mă explorau şi la vocea lui poruncitoare. Îmi dovedise că era un amant extraordinar, dar mă puteam abandona lui? Puteam avea încredere că nu avea să îmi frângă din nou inima?

— Nu ştiu, i-am răspuns, şi ăsta era adevărul.

Nu ştiam. Nu eram sigură că puteam rămâne lucidă când venea vorba despre el, ceea ce însemna că puteam oricând să fac o greşeală.

Alexander şi-a lăsat capul pe umărul meu, resemnat, dar, când l-a ridicat câteva secunde mai târziu, ca să-mi întâlnească privirea timidă, în ochi îi ardea acelaşi foc pasional de mai devreme.

— Ai câştigat.

— Pe bune?

Nu prea înţelegeam.

— Vom face cum vrei tu, Clara. Te doresc. Te doresc indiferent de modul în care te pot avea.

O lăsa mai moale – sau era acesta un compromis? Nu înţelegeam ce-mi oferea.

— Eşti de acord că nu sunt supusa ta?

— Sunt de acord să nu te forţez, Clara. Asta dacă nu mi-o ceri chiar tu.

Vocea i s-a stins, ceva a rămas nerostit. Dar, dacă el nu voia să mă forţeze, nici eu nu voiam să-l forţez pe el.

Pulsul mi s-a accelerat când am auzit această mărturisire. Inima îmi tresălta de bucurie, iar dorinţa îşi făcea loc în vintrea mea. Cât timp avea să mai treacă până să facem din nou sex?

— Curând, păpuşă, mi-a promis Alexander, dându-mi o şuviţă după ureche şi sărutându-mă în adâncitura gâtului. Ce planuri ai pentru seara asta?

Cinstită să fiu, planurile mele constau într-o cantitate considerabilă de vin roşu şi închiriatul unui film. Acum, se părea că aveam şi o altă opţiune. O voce familiară îmi

şoptea să mă las greu, dar am ignorat-o. Eram doar o femeie înfometată de prezenţa lui Alexander. Acum, că era aici, îmi dădeam seama de cât de mult îmi lipsise.

— Planuri flexibile, i-am răspuns.

Alexander a zâmbit.

— În seara aceasta, trebuie să merg la o chestie. Vrei să vii cu mine?

— Ce fel de chestie? l-am întrebat, devenind brusc suspicioasă.

— Un bal. Şi-a lipit un deget de buzele mele. Înainte să refuzi, îţi spun că este pentru o cauză nobilă. Strângem bani pentru nişte animale aflate în pericol. În plus, să ştii că nici eu nu vreau să merg.

Am ezitat. Era mai mult decât o întâlnire. Era un pas făcut în lumină, în lumea reală. După asta, nu aveam să mai putem nega relaţia noastră. Alexander ştia, cu siguranţă, asta.

— După aşa ceva nu vom mai putea da înapoi, a spus Alexander, dând glas gândurilor mele. Dacă vrei o şansă la normalitate – şi la intimitate –, ar trebui să spui nu. Dar dacă vrei o relaţie, este un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul.

— Dar tu? Îţi doreşti normalitate?

— Nici nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt. Şi n-am ştiut niciodată.

În ochi i se vedeau fantome. L-am mângâiat pe obraz, de parcă aş fi încercat să le alung.

Nu ştiam ce să zic; eram sfâşiată de dorinţa de a spune lumii că Alexander era al meu, dar ştiam prea bine

că făcând asta mă expuneam judecăţii tuturor. Mă expuneam pe mine cea de acum, dar şi trecutul meu. Cât timp avea să treacă până ce fiecare secret al meu avea să apară pe prima pagină a ziarelor? Şi cât avea să dureze până ce paparazzi aveau să îşi piardă interesul în ceea ce mă privea?

— Te pot proteja de toate astea. Ne putem întâlni pe ascuns, dacă preferi, s-a oferit el. Te înţeleg dacă nu vrei să mergi în seara aceasta, dar te rog să mă înţelegi şi tu când îţi spun – şi ochii i-au strălucit în timp ce vorbea – că îţi voi oferi oricum plăcere diseară, sub altă formă.

Am zâmbit.

— Chiar aşa?

Mâinile lui Alexander au alunecat de pe şoldurile mele spre talie. M-a sărutat apăsat pe gură. Limbile noastre s-au înlănţuit, dansând una în jurul celeilalte, exact aşa cum şi eu dansam în jurul întrebării. Era o metodă nedreaptă de a mă convinge.

— Dar se ştie despre noi, i-am amintit, retrăgându-mă din sărut. Au mesajele.

— Până luni, cei de la MI5 vor şti cine mi-a spart contul şi-l vor trimite la închisoare.

— Iar asta va fi o altă ştire de senzaţie, am spus. Un arest nu va şterge totul.

— Nu, dar va transmite un mesaj, mi-a răspuns ferm. Să nu-ţi faci griji, m-am gândit la alte căi prin care să te pot contacta.

— Porumbei călători? Semnale de fum?

Mi-a zâmbit superior. Cât aş fi vrut să-i alung înfumurarea cu un sărut!

— Se poate aranja.

Trupul meu a fremătat în semn de răspuns, fermecat de zâmbetul lui. Mă excita când era serios, când era provocator, dar mă încânta la maximum când era relaxat. Mi-am dat seama că aş da orice să-l văd aşa cât mai des. Şi am ştiut că asta însemna că nu mă puteam îndepărta de el, chiar dacă aş fi încercat.

— Nu pot continua să mă prefac că nu însemni nimic pentru mine. Nu-mi place să mă ascund, nu-mi plac secretele, dar îmi preţuiesc intimitatea. Chiar nu găsim un aranjament?

Am ştiut că nu era posibil din clipa în care l-am întrebat. Alexander îşi petrecuse întreaga viaţa sub ochii publicului. De ce ar sta lucrurile altfel pentru mine?

— Ba sigur că da.

Spre meritul lui, a spus-o cu toată sinceritatea. Poate că aşa reuşise să supravieţuiască într-o astfel de lume, crezând că lucrurile puteau fi schimbate în bine. Poate că aşa aveam să reuşesc şi eu să supravieţuiesc.

— Merg, i-am spus într-un final.

În momentul în care am acceptat, mi-am dat seama că mai erau şi alte implicaţii ale faptului că acceptasem. Mergeam la un bal în seara asta. Nu aveam nimic de îmbrăcat. Nu aveam idee cum să mă port. La braţul celui mai sexy şi mai râvnit bărbat din lume. Dar Alexander m-a sărutat până când din minte mi-au ieşit *cine* şi *ce,* rămânând doar *de ce.*

— Eşti zâna mea cea bună, i-am spus lui Belle, care îmi arăta o pereche de pantofi ce se potriveau perfect cu rochia Alexander McQueen pe care mi-o alesese. Să o am pe Belle drept colegă de apartament era ca şi cum aş fi avut magazinul Harrods la mine acasă.

— Săptămâna viitoare te duc la cumpărături.

Mi-a făcut semn cu degetul, de parcă o încurcasem.

— Of! M-am trântit pe patul ei şi mi-am aşezat o pernă sub cap. Abia am fost la cumpărături.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să ţi-o tragi cu Bunăciunea Sa regală.

Am scos limba la ea, dar nu mi-am putut ascunde zâmbetul. Nu mă puteam abţine. Mă întorsesem la birou mai uşoară. Relaxată şi fără griji. Nici nu-mi păsase că jumătate dintre colegi şuşoteau pe la spatele meu, nici nu-mi verificasem e-mailurile în restul zilei. Se putea numi că făceam progrese.

— Eşti sigură că este în regulă dacă port asta? am întrebat pentru a zecea oară.

— Da! a strigat Belle, prefăcându-se că-mi aruncă un pantof în cap. Eu oricum mă îmbrăcam cu altceva. Lui Philip nu-i place rochia asta.

— De ce nu? am întrebat-o.

— Este prea sexy, mi-a răspuns ridicând din umeri.

Normal, scorţosul de Philip nu voia ca viitoarea lui soţie perfectă să arate prea apetisant atunci când se afla în apropierea familiei regale. Nu era stilul său să atragă atenţia, lucru cu care Belle se obişnuia cu greu. Din

fericire, nu mi-l imaginam pe Alexander având asemenea probleme. Planul meu era să-i distrag atenţia cu rochia mea şi să-l conving să plecăm devreme. Ştiam că nu avea să îşi poată ţine mâinile departe dacă mă vedea îmbrăcată aşa.

— Mă bucur atât de mult că vei fi şi tu acolo! a spus Belle, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Mie, una, nu-mi venea să cred că urma să fiu acolo. Semăna prea mult cu o poveste cu zâne. Şi chiar era o poveste. De genul celor care le erau povestite fetiţelor înainte de culcare. Sau asemenea celor vândute femeilor în sălile de cinema. Numai că, de data asta, mi se întâmpla mie, iar mie îmi era greu să accept.

— Am emoţii, am recunoscut.

Mesajele mele personale fuseseră dezvăluite tuturor, şi urma să apar pentru prima oară în public împreună cu Alexander, după ce el mă salvase de reporteri în faţa clubului Brimstone. De data aceasta, ieşeam în lumina reflectoarelor şi ceream să fiu judecată. Fără îndoială că toată Anglia – şi aproape întreaga lume – era pregătită pentru această provocare.

— De ce ai emoţii? m-a întrebat Belle. Vei arăta teribil de sexy. Şi toată lumea ştie că Alexander e mort după tine.

— Asta e doar o parte a problemei.

Am strâns perna şi mai tare în braţe, încercând să mă liniştesc.

— Deci toţi cei care citesc ziarele ştiu că eşti o zeiţă a sexului. Aş vrea să am şi eu problemele tale.

Mi-a făcut cu ochiul pe când a aşezat lângă rochie o pereche de chiloţei din mătase şi nimic altceva.

— Ce-o să zică Philip? O să fie de acord să nu porţi mai nimic pe sub rochie? am întrebat-o.

Ea şi-a dat fusta jos şi a îmbrăcat halatul.

— Partea aceasta nu-l deranjează. La el contează doar aparenţele.

Care era problema mea? Şi pentru mine contau doar aparenţele? Alexander mă asigurase în mod repetat că nu-i păsa de ceea ce credea lumea, dar mie îmi păsa? Ce conta ce credeau despre cum arătam, despre rochia mea sau chiar despre personalitatea mea, atât timp cât el mă dorea? De fapt, conta, pentru că nu era prima oară când mă îndoiam de mine. Nu voiam să ajung la fel, pentru că, dacă se întâmpla asta, lui Alexander nu avea să-i placă deloc ce urma să vadă. Eram hotărâtă să-mi ţin departe demonii personali, nu numai de dragul lui, dar şi de dragul meu.

— Vrei să răspund eu? m-a întrebat Belle, întrerupându-mi gândurile. Am privit-o întrebător. Interfonul!

— Eşti îmbrăcată doar pe jumătate. Răspund eu.

Am sărit din pat şi m-am îndreptat spre hol. Am apăsat pe buton, adunându-mi toate puterile, convinsă că era vorba despre un alt reporter.

— O livrare pentru domnişoara Bishop!

Am ezitat. Nu aveam motive să cred că era ceva necurat la mijloc, dar niciodată să nu spui niciodată. Mi-a venit în minte soluţia perfectă.

— Nu este acasă, am minţit. Îi puteţi lăsa coletul doamnei Hathaway, apartamentul unu. Este proprietăreasa.

— Mulţumesc, domnişoară.

Curierul părea să nu fi considerat nimic ciudat şi nu insistase, ceea ce însemna cel mai probabil că eram paranoică. Era doar un livrator, la urma urmei. Dar aveam toate motivele să fiu prevăzătoare.

M-am tot gândit şi răzgândit dacă să cobor după colet, dar, după câteva minute, m-am întors în dormitorul lui Belle, să descopăr că dinspre baie veneau vălătuci de aburi. Am băgat capul pe uşă şi am văzut-o pensându-şi sprâncenele în timp ce apa pentru duş se încălzea.

— Cine era? m-a întrebat.

— Un curier.

— Oh!

— I-am spus să lase coletul la mătuşa Jane.

Belle a clipit uimită, apoi a continuat să-şi smulgă firele rebele.

— Inteligent din partea ta. Cred că aşa ar trebui să facem cu toate coletele de acum înainte.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la cuvintele ei. De acum înainte. Pentru că de azi încolo lucrurile aveau să stea complet diferit. Îmi făceam apariţia în public, arătând că toate speculaţiile erau adevărate – că mă vedeam cu Alexander. Bineînţeles că oamenii nu ştiau cum stăteau cu adevărat lucrurile între noi, întunericul care ne acoperea atunci când făceam dragoste. Controlul de care Alexander avea disperată nevoie. Nu mă puteam

abţine să nu mă bucur că, în mesajele lui lascive, Alexander nu încercase decât voalat să mă convingă de nevoia lui de supunere. Şi asta nu pentru că mă stânjenea ideea că Alexander avea o latură întunecată, ci pentru că aceasta era a lui. Exista un singur lucru cunoscut doar de noi doi. Un secret pe care reuşiserăm să-l păstrăm. Nu prea mai era secret din clipa în care îi spusesem clar că nu mă interesa să mă supun lui, dar tot era ceva.

— Povesteşte-mi tot! Cum e în pat, cu adevărat? m-a întrebat Belle în timp ce se spăla pe faţă. După ce am citit în ziar, am senzaţia că nu mi-ai spus chiar tot.

— Ar trebui să intri la duş, i-am zis, ocolind întrebarea.

Singura cale să rămână un secret era să-l ţin doar pentru mine, departe de oricine, chiar şi de cea mai bună prietenă a mea.

— Du-te să-ţi iei coletul, mi-a spus Belle.

Am coborât grăbită, ştiind că aveam mai puţin de o oră să mă pregătesc. Ajunsă la jumătatea drumului, m-am gândit că poate ar fi trebuit să-i spun lui Belle să nu stea prea mult la duş, dar am renunţat. Nu avea să îmi ia prea mult timp să mă pregătesc, mai ales că-mi aranjasem deja părul dimineaţă, înainte să merg la birou.

Am bătut încet la uşa lui Jane, fără să fiu prea convinsă că îmi doream cu adevărat să o găsesc acasă. Dar mi-a răspuns. Era îmbrăcată într-o rochie de vară care se unduia pe ea într-o mare de culori. În ciuda vârstei, părea o copilă, şi aproape că mă aşteptam să o aud spunându-mi că se ducea la un concert Beatles.

— Clara, draga mea! M-a întâmpinat cu un sărut pe obraz. Am un colet pentru tine.

— Ştiu, am recunoscut supusă. Eu i-am cerut să-l lase aici. Au apărut nişte… articole, şi nu eram sigură că era un curier.

— Să ştii că nu m-a întrebat nimic despre tine. Nici nu arăta a curier, de fapt, ci mai degrabă a… oh, a poliţist, mi-a spus în timp ce se îndrepta spre masa din living.

— A gardă de corp, poate? am întrebat.

Nu-i recunoscusem vocea lui Norris, dar cine ştie?

— Mai degrabă, dragă. Mătuşa Jane mi-a întins un plic, şi inima mi-a bătut cu putere când l-am luat. Era o scrisoare, cu adresa mea scrisă de mână, fără timbru. Am întors plicul, să văd dacă avea adresa expeditorului. Nu o avea, dar plicul era sigilat cu ceară roşie şi un sigiliu reprezentând un dragon.

— Pare să fie o scrisoare de dragoste, a spus Jane.

Nu trebuia să o deschid ca să ştiu că asta era, aşa cum ştiam şi că era de la el.

— Cred că ai dreptate.

— De la Alexander? a ghicit Jane.

Am roşit. Oare de ce nu-mi dădusem seama că auzise despre relaţia mea cu Alexander? Şi totuşi, mă luase prin surprindere. Mai ales pentru că nu ţinusem garda sus, aşa cum o făceam cu ceilalţi.

— Probabil.

— Mi se pare mai elegant decât frânturile acelea trimise pe telefon. Jane a turnat ceai în două căni de pe masă şi mi-a oferit una.

Dacă mi-ar fi oferit oricine un ceai după ce recunoscuse că ştia ce scria în ziare despre viaţa mea intimă, aş fi fugit ţipând. Dar Jane avea ceva care mă făcea să am încredere în ea. Belle avea şi ea încredere în ea, şi, mai mult decât atât, simţeam că eu şi Jane eram suflete apropiate. Nu-mi puteam explica, dar mă încredeam în ea. M-am aşezat pe scaun şi am luat ceaşca.

— Cum îţi este? m-a întrebat.

— Surprinzător de bine. Am sorbit din ceai, întrebându-mă cât de multe ştia Jane de la Belle despre trecutul meu.

— Nu-mi pot imagina ce înseamnă ca viaţa ta personală să vândă ziarele. Jane a clătinat din cap şi a sorbit la rândul ei din cana cu ceai. Întotdeauna au existat scandaluri, draga mea. Dar, în vremurile astea, cu toate computerele, telefoanele smart şi WiFi, toată lumea ştie tot. Este imposibil să ai un secret. Ascultă-mă ce-ţi spun, dacă ar fi trăit în timpurile astea, multe familii regale ar fi fost distruse. Idile ilicite au existat dintotdeauna.

M-am înecat cu ceaiul, care mi-a ars şi limba.

— Idile ilicite?

— Păi, să vedem: a fost Harold, care a trebuit să abdice… Când a fost asta oare? Acum treizeci de ani. S-a îndrăgostit de o fată din Franţa. Nu era de familie regală.

— Credeam că nu mai ţin cont dacă eşti din familie regală sau nu, am şoptit eu.

Adevărul era că nu ştiam. Dar trăiam în secolul XXI, la naiba! Dintre câţi pretendenţi cu sânge nobil să poţi alege?

— Asta a fost demult, a spus ea. Cred că, de fapt, erau supăraţi că era franţuzoaică. Au avut dintotdeauna ceva de împărţit.

— Dar o fată din America?

Jane a lăsat cana jos, iar maxilarul i s-a încleştat.

— Nu sunt convinsă că Anglia este pregătită.

— Chiar dacă sunt cetăţean britanic?

Stomacul mi se întorsese pe dos, şi m-am luptat cu un val de greaţă.

— Mă tem că va fi suficient să-ţi audă careva accentul. M-a bătut liniştitor pe mână. Pot să-ţi dau un sfat?

Am încuviinţat din cap, dorindu-mi să-mi dea o speranţă, oricât de mică.

— Dă-i naibii! Pe toţi. Mesajele acelea trimise de pe telefon sau ce-or fi ele… poate că nu sunt Shakespeare, dar par ale unui bărbat dispus să pună dorinţele femeii mai presus de ale lui.

M-am înecat iar cu ceaiul, dar de data asta de râs. Am chicotit stânjenită, ca o fetiţă – dar nu-mi păsa.

— Asemenea bărbaţi sunt greu de găsit. Al doilea soţ al meu era aşa. Jane mi-a făcut cu ochiul, iar în gestul ei parcă am văzut-o pe Belle.

Poate că de aceea mă simţeam atât de confortabil cu Jane, oricât de stânjenitor ar fi fost subiectul. Părea mai degrabă că priveam în viitor decât că aş fi vorbit cu o străină.

— Voi ţine cont de asta.

— Încearcă să te simţi bine, mi-a spus ea. Şi nu uita de inima ta.

M-am ridicat şi am pus cana în chiuvetă.

— Să nu las pe nimeni să mi-o frângă?

— Să-ţi asumi şi riscuri, mi-a spus Jane în timp ce mă conducea spre uşă. La urma urmei, de asta o avem, nu?

M-am gândit la cuvintele ei în timp ce urcam scările spre apartamentul meu. Să fiu cu Alexander era periculos, ca şi cum aş fi făcut un salt spre necunoscut. Dar poate că era exact lucrul de care aveam nevoie.

Capitolul 14

Degetele îmi tremurau când am rupt sigiliul şi am zărit cuvintele „doar pentru ochii tăi” mâzgălite în partea de sus. M-am sprijinit de uşa dormitorului, cu inima bătându-mi cu putere, neştiind la ce să mă aştept. Biletul era scris de o mână îndrăzneaţă, masculină, pe o hârtie elegantă, crem. Deşi nu-i văzusem niciodată scrisul, am ştiut că era al lui Alexander.

Clara,

Ştiu că te-am speriat. Nu am niciun drept să-ţi cer să fii cu mine. Sunt riscuri, mai multe decât ţi-am dezvăluit, dar eu nu te pot lăsa să pleci. Mă tem că, şi dacă ai încerca să fugi de mine, eu nu ţi-aş da drumul. Tânjesc după trupul tău. După atingerea pielii tale. După mătasea coapselor tale lipite de chipul meu, după gustul tău pe buzele mele. Chiar dacă aş încerca să te alung, ştiu că eşti a mea, iar eu apăr ce-i al meu. Chiar şi de mine însumi.

X

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste litera X şi am zâmbit. Cuvintele lui mă excitau şi mă nedumereau. Era aproape o scrisoare de dragoste – prima pe care o primeam –, şi totuşi romantismul era întinat de îndoielile lui. Îndoieli pe care îmi doream să le pot alunga. Aş fi vrut să-i demonstrez că păcatele lui trecute rămăseseră undeva departe, dar mă temeam că, făcând asta, aveam să intrăm pe un drum înşelător.

M-a cuprins un fior la gândul că Alexander mi-ar pune stăpânire pe trup. Cum de-mi doream asta, dar mă şi temeam în acelaşi timp? Nu avea niciun sens. Bineînţeles, doar relaţia noastră nu avea nimic raţional.

Îl puteam urma, oare, în întuneric, ca să-l salvez? Nu eram sigură.

Alexander m-a luat chiar de la uşă o oră mai târziu, lucru care m-a surprins, pentru că de obicei îl trimitea pe Norris să mă aducă în secret, prin spate. Pentru că Belle îmi spusese deja că afară erau reporteri, am lăsat-o pe ea să deschidă uşa, iar eu m-am concentrat asupra respiraţiei, încercând să mă calmez.

Calmul s-a risipit însă în clipa în care Belle a deschis uşa. Respiraţia mi s-a tăiat când l-am văzut îmbrăcat într-un smoching clasic, negru, ajustat pe trupul lui perfect. Era proaspăt bărbierit, iar părul negru, deşi sălbatic, era la un nivel acceptabil pentru acest gen de eveniment. Aşa cum arăta acum era imposibil să nu-l percepi ca pe un

bărbat puternic, aşa cum era. Mulţi bărbaţi poartă smoching, dar Alexander era stăpânul lui.

Avea în mână o duzină de trandafiri roşii care contrastau cu negrul hainei, emanând o senzualitate sălbatică. Felul în care mă privea însă a fost cel care a făcut ca inima să-mi bată mai repede. Dorinţa era evidentă, privirea lui mă poseda.

Alesesem rochia potrivită. La prima vedere, rochia din mătase argintie îmi cădea liber pe rotunjimi, dar pe dedesubt aveam un corset care îmi strângea talia şi-mi ridica sânii spre decolteul adânc, fără bretele. Două despicături adânci, mascate, îmi permiteau să păşesc. Mă simţisem ca un star din clipa în care trăsesem rochia pe mine, şi, după felul în care mă privea Alexander, chiar aşa şi arătam. Belle îmi răsucise părul ca într-un coc, apoi îl prinsese doar din loc în loc, ca să-mi coboare liber spre umeri. Şi nu mă împotrivisem sugestiei ei de a-mi da cu un ruj roşu aprins.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Belle, rupând tăcerea.

S-a dat un pas deoparte, iar el a intrat în apartament, fără ca privirea lui să mă părăsească vreo clipă.

Într-un final, şi-a desprins privirea de la mine şi i-a întins mâna:

— Alexander. Tu trebuie să fii Belle.

Belle părea indecisă între a-i întinde la rândul ei mâna şi a face o plecăciune. S-a hotărât imediat, din fericire, şi a încuviinţat din cap, ca şi cum făcea cunoştinţă cu o persoană oarecare.

— Aştepţi cu nerăbdare seara aceasta?

— Da, i-a răspuns el, un pic cam prea formal ca să fie credibil. Mai degrabă mă bucură compania.

Belle l-a privit aprobator şi şi-a întors apoi ochii spre mine.

— Scuzaţi-mă o clipă.

Cum a ieşit din cameră, Alexander a făcut un pas spre mine şi mi-a întins florile.

— Parcă nu credeai în romantism, l-am tachinat eu.

— Consideră-l un premiu de consolare, a spus el. Meriţi o răsplată, doar va trebui să-mi suporţi familia o seară întreagă.

M-am gândit la cuvintele lui cât timp am căutat o vază prin bufet. Bineînţeles că toată familia lui avea să fie acolo. Fusesem într-atât de obsedată de ideea că urma să ne facem publică relaţia – şi în stil mare –, că nu mă gândisem la faptul că aveam să îi cunosc toate rudele.

Alexander s-a apropiat de mine şi m-a strâns de talie.

— Nu te gândi la ei.

— Uşor de zis, am şoptit eu. Abia dacă înţeleg ce este între noi, iar acum voi face cunoştinţă şi cu toată familia ta.

— Nu e mare lucru. Şi nu uita: dacă se poartă ca nişte nemernici e din cauza mea, nu a ta, a încercat el să mă liniştească.

Dar, în timp ce-mi spunea asta, strânsoarea îi sporea.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

Aveau să mă judece, iar accentul meu american nu putea decât să înrăutăţească lucrurile. Îl urmam pe

Alexander într-un cuib de vipere, şi ştiam amândoi acest lucru.

— Nu te mai gândi, mi-a cerut el, trăgându-mă aproape. Acum, vreau să mă gândesc doar la ce-ţi voi face după. În ciuda încordării, a reuşit să-mi pună un zâmbet pe chip. Nu ştiu cum o să mă pot concentra când arăţi aşa.

— Arată fantastic, nu-i aşa? a întrebat Belle, revenind în bucătărie.

Nici nu a clipit când ne-a văzut lipiţi unul de celălalt, chiar dacă mai mult că sigur auzise ce-mi spusese el.

Alexander a murmurat un răspuns, iar Belle a trecut pe lângă noi. S-a întins spre ultimul raft de sus şi a luat o vază. Vestea că toată familia lui avea să fie prezentă îmi distrăsese atenţia de la trandafiri.

— Am găsit! Oh, aşteaptă o clipă! Belle s-a răsucit pe călcâie şi a scos o forfecă dintr-un sertar. Scuze!

A tăiat tija unui trandafir. Era înflorit în toată splendoarea, iar petalele i se deschiseseră şi păreau de catifea. Belle mi l-a pus în păr, deasupra urechii.

— Perfect, a spus aprobator Alexander.

Dorinţa îi strălucea în ochi, făcându-mi genunchii să tremure.

— Trebuie să plec. Philip e probabil jos. Belle mi-a aruncat un sărut, în zbor. Ne vedem acolo!

Am răsuflat uşurată şi i-am făcut semn cu mâna. Bineînţeles că mă bucuram că avea să fie şi Belle acolo, pentru că, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, ea m-ar fi susţinut. Deşi speram să nu am nevoie de un plan de scăpare, eram mai liniştită cu Belle prin preajmă.

— Mergem? Alexander şi-a îndoit braţul, iar eu l-am acceptat. Dacă nu plecăm în clipa asta, te întind pe bufetul din bucătărie.

„Da, te rog”. Mi-am muşcat limba, să-mi ascund emoţia.

Alexander a gemut slab, iar ochii i-au căpătat sclipiri întunecate. A clătinat din cap.

— Să mergem la maşină, altfel riscăm să ratăm petrecerea, domnişoară Bishop.

— Te urmez, X.

Printr-un soi de miracol, Norris a reuşit să ajungă în spate fără să atragă atenţia numeroşilor paparazzi care campaseră în faţa apartamentului. Faptul că rataseră limuzina care aştepta în spate mi-a dovedit cât de indispensabil era Norris. Poate că deja împachetaseră şi se îndreptau spre locul unde se ţinea evenimentul.

Nu că ar fi avut cum să ştie că eu aveam să fiu acolo cu Alexander. Fusese atent să nu-mi trimită mesaje pe mobil. Primisem însă instrucţiuni să-l contactez pe Norris dacă era vreo problemă.

Alexander şi-a pus palma pe spatele meu şi m-a ghidat spre maşină. Atingerea lui nu m-a slăbit până ce nu am ajuns înăuntru, în siguranţă. A dispărut în spatele portierei închise, iar eu am privit în jur. Bancheta joasă nu era tocmai ideală pentru o rochie de bal, dar oricum aveam mai mult loc ca în Rolls.

— Ştii ce-mi place la Londra în seara aceasta? m-a întrebat Alexander aşezându-se dintr-o mişcare fluidă lângă mine.

Am înclinat capul, curioasă. În clipa aceasta, îmi plăcea absolut tot ce era legat de Londra, pentru că el era aici, cu mine, în *acest* oraş.

— Traficul. Nu l-am apreciat cu adevărat până în seara aceasta. Alexander s-a dat mai aproape de mine şi mi-a cuprins faţa în mâna pe care o avea liberă. M-a tras lângă el, dar s-a oprit chiar înainte de a mă săruta. A aşteptat un moment, iar eu i-am inspirat aroma, pierzându-mă sub atingerea lui, sub parfumul lui. Când şi-a lipit în final buzele de ale mele, zdrobindu-le, l-am prins de mână şi l-am ţinut aproape, lacomă să-i simt gustul. Trecuse prea mult timp de când nu-i mai simţisem trupul lipit de al meu. Ne ştiam de puţin timp, dar absenţa lui mă duruse aşa cum durea un membru amputat. Era menit să fie cu mine. Era menit să facă parte din mine.

— Păpuşă, a murmurat el. M-am gândit la tine toată săptămâna.

Respiraţia mi s-a întretăiat când a prins de rochie şi mi-a ridicat-o deasupra genunchilor, iar mâna i-a alunecat pe coapsele mele. Mătasea rochiei făcea imposibilă purtarea oricărei lenjerii, iar eu contasem pe lungimea ei ca să ascund acest lucru. Alexander mi-a desfăcut picioarele şi şi-a strecurat mâna spre sexul meu.

A gemut când şi-a dat seama că eram goală pe dedesubt.

— Nu joci corect.

— Nu puteam purta nimic sub această rochie, am zis şi am ridicat din umeri în semn de scuză.

Dar zâmbetul de pe chipul meu arăta că nu-mi părea deloc rău.

— Eu, unul, sunt de părere că sub nicio rochie n-ar trebui să se poarte lenjerie, mi-a răspuns el zâmbind.

Şi-a retras mâna şi şi-a schimbat poziţia pe banchetă, aplecându-se de parcă se pregătea să îngenuncheze în faţa mea.

— Nu, l-am oprit eu.

— Nu-mi place să aud acest cuvânt din gura ta, păpuşă, a mormăit el.

Mi-am umezit buzele cu vârful limbii şi am clătinat din cap.

— Nu. *Eu* te vreau pe tine.

— Şi mă vei avea.

— Nu. Vreau să te gust. Îmi imaginasem buzele în jurul penisului lui de când îl văzusem pentru prima oară, iar gândul că l-aş putea avea făcea ca totul să pară şi mai delicios.

Alexander nu mi s-a împotrivit. S-a sprijinit de spătar, cu mâinile la ceafă şi cu dorinţa întipărită pe chip. Când şi când, maşina trecea peste vreo denivelare de pe drum, dar nu mi-a păsat. Mi-am ridicat şi mai mult rochia, ca să am libertate de mişcare, şi am coborât la picioarele lui. Mi-am trecut mâinile de-a lungul pantalonilor, până ce am ajuns la fermoar. L-am deschis şi i-am prins penisul în mâini, făcându-l să scoată un geamăt. În ciuda moliciunii, era dur şi fierbinte, şi, pe măsură ce-l atingeam, s-a

îngroşat şi s-a întărit. M-am aplecat şi i-am atins testiculele cu limba, sugându-le uşor, unul câte unul. Alexander s-a mişcat puţin, ca să ajung şi mai bine, iar respiraţia îi era tot mai zgomotoasă.

A gemut când mi-am trecut limba de-a lungul penisului său. Am constatat cu plăcere că erecţia îi era acum completă. Penisul lui era minunat – viril, primitiv, nespus de masculin. L-am necăjit, am lins şi am supt câteva minute până ce braţele i-au căzut pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi. Îl simţeam întărit în gura mea, iar sexul mi s-a umezit de dorinţă. Eram atât de pregătită pentru el! Dar tot ce-mi doream acum era să-l văd trecând de punctul culminant. Mi-am strâns buzele în jurul penisului lui şi am coborât până la rădăcină. Mi-am golit obrajii şi l-am supt cu putere, apoi gura mea lacomă a urcat şi a coborât iar.

— Arăţi atât de sexy cu buzele tale roşii în jurul penisului meu! A gemut şi m-a prins de ceafă, iar gura mea l-a cuprins cu totul, din nou. Vreau să ţi-o trag.

Dar nu aveam de gând să-l las. Trebuia să-l văd terminând. Voiam asta. Am supt şi mai tare şi am fost răsplătită cu primele picături care prevesteau ejacularea. Am gemut şi mi-am trecut limba peste perlele strălucitoare, apoi am supt din nou, mai tare, iar Alexander şi-a încleştat degetele în părul meu.

— Oh, Clara, eşti atât de frumoasă! Respira tot mai sacadat. Şi-a lăsat capul pe spate şi mi-a spus: Termin acum!

Nu m-am ferit când a explodat în gura mea. Am înghiţit cu lăcomie fiecare jet şi i-am savurat gustul pe îndelete. Când m-am retras, ochii lui mă priveau cu sălbăticie.

M-a ridicat, m-a aşezat în poala lui şi şi-a lipit buzele de ale mele, sărutându-mă apăsat înainte să mă aşeze la loc pe banchetă. Mâinile îi rătăceau neobosite pe picioarele mele, ridicându-mi rochia până în dreptul taliei. Mi-a atins sexul cu mişcări uşoare şi într-un final şi-a strecurat un deget înăuntru.

— Te-ai umezit.

Am încuviinţat, ştiind că dovada excitării mele îi acoperise degetul.

— Trebuie să te pătrund. Să fiu în tine. Este în regulă?

Am gemut un „da” şi am închis ochii, anticipând cu respiraţia tăiată clipa delicioasă în care sexul meu avea să îi cuprindă penisul. Nu-mi venea să cred că mai avea erecţie după orgasmul din gura mea, dar o clipă mai târziu am simţit dovada. A alunecat uşor în mine, dând răgaz trupului meu să se relaxeze şi să-i primească penisul rigid. Am oftat când s-a împins cu totul în mine. M-am strâns în jurul lui, savurând agonia dulce, dar Alexander m-a prins de şolduri şi m-a ţinut pe loc.

— Nu încă, păpuşă. Îi citeam în privire că se străduia. Îşi dorea să-mi controleze plăcerea şi să se controleze pe el însuşi.

M-am tânguit, disperată să mă posede.

Mi-a găsit clitorisul şi s-a jucat cu el cu vârful degetului, trimiţându-mi un val de anticipare în tot corpul.

— Gândeşte-te la un cuvânt de siguranţă, păpuşă. Nu ai nevoie de el acum, dar s-ar putea să ai nevoie mai târziu. Iar când va veni acel moment, nu vei avea timp să te gândeşti la aşa ceva.

Am clătinat din cap.

— Eu încerc să mă înfrânez, păpuşă, dar vreau să te simţi în siguranţă. Alege un cuvânt care să te facă să te simţi în siguranţă, mi-a poruncit el.

— Ce-ai zice de „maiestate”?

— Cuvântul de siguranţă n-ar trebui să fie unul pe care să-l foloseşti şi în alte împrejurări, a spus el.

— Oh, X, doar nu crezi că mă vei face să-ţi spun *Maiestatea Voastră?*

S-a strâmbat.

— S-ar putea să faci asta după ce am de gând să-ţi fac chiar acum.

Bărbatul acesta era îngrozitor de sexy, şi-mi era tot mai greu să gândesc limpede când mă atingea. Cum să-l refuz? Mai încercasem şi în trecut. Mă îndepărtasem de el fără să privesc înapoi, fără să-mi dau seama că, foarte curând, viaţa mea avea să scape complet de sub control, iar el avea să devină centrul universului meu. Exista însă un cuvânt pe care îl asociam cu un refuz.

— Brimstone.

— Puteai la fel de bine să alegi „du-te naibii”, a spus el ursuz.

— Am crezut că vrei să aleg un cuvânt pe care să mi-l amintesc uşor.

— Şi totuşi, Brimstone?

— Acolo ţi-am spus „nu” ultima oară.

— Mi-ai mai spus şi de atunci, a remarcat el.

— Dar nu am vorbit serios.

A zâmbit auzindu-mi mărturisirea şi şi-a trecut din nou degetul peste clitorisul meu.

— Cum vrei tu, Clara.

— Atunci, trage-mi-o!

Nu mă gândeam decât la asta, voiam să-l simt înăuntrul meu. Alexander mi-a răspuns cu o împingere. Vaginul mi s-a deschis să-l primească, iar el a continuat să se împingă în mine cu ferocitate, făcându-mă să mă cutremur.

— Uită-te la mine, mi-a cerut Alexander. Vreau să te văd când termini.

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea, iar el era de neoprit. Foamea de mine i se citea în ochi, făcându-mă să mă explodez în milioane de bucăţi. Alexander s-a arcuit şi s-a cufundat încă o dată în mine. I-am simţit sămânţa fierbinte. A atins orgasmul cu numele meu pe buze.

— Vreau să ştiu că eşti plină de mine, mi-a şoptit când m-am agăţat de el. Mă voi gândi întreaga noapte că am fost înăuntrul tău, că te-am marcat. Voi şti că eşti a mea.

Mi-am umezit buzele şi le-am lipit de ale lui, prea copleşită ca să pot scoate vreun cuvânt. Mă dăruisem lui complet – îmi dezgolisem trupul şi sufletul –, iar el îşi pusese amprenta asupra mea.

— Şi mă voi gândi la sexul tău fierbinte, neacoperit, sub rochie. Vreau să fie pregătit pentru mine, atunci când voi avea nevoie, a adăugat el.

— Va fi, i-am promis eu.

M-am lipit de el, fără vlagă, dar imediat m-am forţat să-i accept mâna întinsă. Aveam să ajungem în curând, şi nu puteam coborî din maşină arătând aşa. Alexander s-a încheiat la pantaloni şi şi-a îndesat cămaşa înăuntru. Apoi, m-a ajutat să-mi netezesc rochia, acoperindu-mi picioarele cu sărutări.

— Opreşte-te, i-am spus şi l-am lovit uşor în umăr.

— Nu mă pot abţine. Nu-mi pot ţine mâinile departe de tine.

Mi-a aruncat din nou acel zâmbet care mă făcea să-mi doresc să-mi dau lenjeria jos. Numai că de data aceasta nu aveam ce da jos.

— Nu am nimic pe dedesubt, i-am amintit. Nu trebuie să te străduieşti prea tare.

— Mai vedem noi.

Alexander s-a aşezat lângă mine pe banchetă, mi-a aranjat câteva şuviţe şi a îndreptat trandafirul pe care mi-l prinsese Belle în păr.

Mi-am deschis geanta-plic şi mi-am verificat rujul, care, mulţumită lui Belle, nu avusese deloc de suferit. Fata se pricepea la cosmetice, asta era sigur. Mi-am retuşat puţin dermatograful, fericită că nu se întinsese prea tare. Bineînţeles că obrajii îmi ardeau în urma orgasmului recent, dar nu aveam ce face în privinţa asta. Puteam doar să sper că lumea avea să creadă că era din cauza

emoţiilor, dar nici că-mi păsa. Lumea aflase deja despre viaţa noastră sexuală, mulţumită hackerilor care dăduseră publicităţii mesajele pe care mi le trimisese Alexander. „Acum, chiar vor avea despre ce bârfi”, mi-am spus uşor încrezută.

— Eşti pregătită? m-a întrebat Alexander, înlănţuindu-şi degetele cu ale mele.

Inima îmi bătea cu putere. Îmi mai oferise mâna lui, mă cuprinsese după talie, dar acum mă ţinea de mână într-un fel personal, aşa cum nu o mai făcuse. Am înghiţit în sec, copleşită de emoţie, şi m-am străduit să nu plâng.

„Încetează”, mi-am spus în gând. „Eşti aici doar în calitate de însoţitoare a lui.”

Nu eram mai mult decât atât, dar inima continua să-mi bată cu putere, deşi creierul mă avertiza să nu-mi fac speranţe prea mari. Nu a dat drumul mâinii mele până ce limuzina nu s-a oprit. S-a dat jos, apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a întins din nou mâna. Am acceptat-o şi am respirat adânc, neştiind la ce să mă aştept. Odată ieşită din siguranţa pe care mi-o conferise limuzina, am fost orbită de zeci de bliţuri. Abia ce am clipit, că reporterii au început să strige întrebări către Alexander. Brusc, mi-am dorit să fi intrat ceva mai pregătită în această situaţie. Primul meu instinct a fost să mă uit spre Alexander, sperând să-mi sugereze el ce să spun sau să fac.

Alexander privea drept înainte, cu un zâmbet fermecător întipărit pe chip. M-a condus înăuntru, fără vreun cuvânt.

Capitolul 15

Degetele lui Alexander au rămas înlănţuite cu ale mele cât timp am străbătut holul, dar, chiar şi aşa, eu nu mă puteam opri din tremurat. Camerele TV. Întrebările. Toate acele femei care se holbau la bărbatul meu. Erau multe de digerat. Lângă mine, Alexander zâmbea, înclina capul, saluta oameni, dar era destul de ţeapăn, iar mişcările îi deveniseră automate. După câteva minute, s-a desprins de mine, dar mi-a pus imediat palma pe spate. De obicei, acest mic gest mă făcea să mă simt în siguranţă, protejată, dar de data asta mi s-a părut doar un alt gest mecanic. Pentru cei din jurul nostru, el juca într-un spectacol şi atât.

— Eşti bine? i-am şoptit când am ajuns în sala de bal.

— Sunt bine, Clara, mi-a răspuns pe un ton controlat. Scuză-mă o clipă!

M-a lăsat acolo, singură, înconjurată de sute de oameni. Nu ştiam ce să fac. Am căutat-o prin încăpere pe Annabelle, salvarea mea. Probabil ajunsese deja. Am cercetat cu privirea sala de bal până ce i-am zărit silueta mlădioasă. Slavă Domnului că era atât de înaltă! Mi-am croit drum spre ea, cât de rapid îmi permitea eticheta – sau rochia, de fapt. Annabelle m-a zărit, şi chipul i s-a luminat. Mi-a făcut semn să mă apropii, dar eu am ezitat văzând că nu era singură. Am răsuflat uşurată când interlocutoarea lui Belle s-a întors, şi i-am zărit chipul.

— Stella! am exclamat, grăbindu-mă să o îmbrăţişez.

Mi-am amintit însă unde mă aflam şi am făcut un pas înapoi, jenată. Probabil nu ar trebui să ne îmbrăţişăm într-un cadru atât de formal ca acesta.

— Prostii! Mai îmbrăţişează-mă o dată! Stella m-a strâns din nou în braţe. Sunt doar cea care se ocupă de catering.

— Arăţi fabulos, i-am spus. Şi nu era o minciună. Stella fusese mereu drăguţă, dar acum îşi tunsese bob părul negru, la o lungime care îi punea în evidenţă pomeţii minunaţi şi ochii de culoarea tăciunelui. Pe oricine altcineva, rochia de un albastru electric ar fi părut prea ţipătoare, dar ea era unul dintre cei mai renumiţi bucătari din Londra şi avea atitudinea necesară pentru o asemenea ţinută.

— Nu-i aşa? a spus Belle. Este complet nedrept că-şi petrece toată ziua printre homari şi unt şi totuşi arată aşa.

— Îmi păstrez silueta pentru că bucătăriile sunt pline de nesimţiţi îngâmfaţi. E greu să le bumbăceşti fundul ziua întreagă, a spus Stella cu amărăciune. Că tot a venit vorba, ar trebui să-mi verific noul partener. L-am lăsat să se ocupe de aranjarea pe platouri şi probabil a dat-o deja în bară. Dar, în loc să plece, s-a mulţumit să clatine din cap exasperată, apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine. Ce mai faci, Clara?

Stella fusese cu un an înaintea noastră la şcoală şi îşi luase masteratul în business, ceea ce însemna că era o ameninţare şi mai mare pentru cei din lumea culinară. N-o mai văzusem de când absolvise, deşi îmi propusesem să o caut când ajungea, la Londra.

— Scuze că nu te-am sunat, i-am spus. Am fost foarte ocupată.

— Se poate spune şi aşa, a spus Belle cu subînţeles.

— N-o face să se simtă prost, i-a retezat-o Stella, apoi mi-a aruncat o privire compătimitoare. Ar trebui să treci pe la mine, să-ţi pun ceva delicios în farfurie, ca să-ţi abat atenţia de la porcăria asta. Deşi, la cum văd că stau lucrurile, ai găsit deja ceva delicios.

— Asta dacă aş şti unde este, am spus.

Mi-am rotit privirea prin încăpere, încercând să-mi dau seama dacă Alexander venise după mine, dar nu l-am zărit nicăieri.

— S-a dus probabil să-ţi aducă ceva de băut, a spus Stella.

Ştia întotdeauna să mă facă să mă simt în largul meu, încă de când ne cunoscuserăm, la ora de nutriţie, în primul meu an. Eram atât de fericită că o întâlnisem acum!

— Pentru ce este strângerea de fonduri de data asta? Animale aflate în pericol? am întrebat eu, observând abia atunci decoraţiunile.

Ferigi luxuriante şi liane transformaseră spaţiul într-o junglă exotică. O mişcare deasupra capului meu mi-a atras atenţia. Am ridicat privirea şi am văzut o pasăre de un galben strălucitor venind în picaj deasupra capetelor noastre. Cineva se străduise cam prea mult pentru acest eveniment.

— Credeam că ştii, a spus Annabelle, întinzându-mi un pahar luat de pe o tavă.

— Nu ştiu, i-am răspuns, recunoscătoare pentru băutură.

Dacă Alexander plecase să-mi aducă ceva de băut, cam trăgea de timp.

— În momente ca acestea, îţi aminteşti că ai crescut în America, a spus Belle. Este aniversarea regelui. În fiecare an, îşi alege o operă de caritate, pentru a sărbători.

— Drace! am spus. Adevărat?

Alexander pomenise ceva despre animale pe cale de dispariţie, dar omisese câteva detalii importante. Cum naiba ajunsesem eu tocmai aici şi la ce se gândise el oare? Poate că regele era excesiv de amabil de ziua lui. Speram din tot sufletul să fie aşa.

Annabelle a ridicat paharul.

— Să se termine cu bine!

Eu şi Stella am ciocnit paharele, dar, când să-l duc la buze pe al meu, un val de căldură mi-a urcat în obraji, străbătându-mi tot corpul. Am ştiut că era acolo înainte să vorbească, pentru că trupul meu îi răspundea.

— Clara, a spus cu glas scăzut. Văd că ai găsit deja ceva de băut.

M-am întors spre el puţin cam prea repede, şi câţiva stropi de şampanie au sărit peste marginea cupei, stropind-o pe blonda care îl însoţea pe Alexander. Ea a scos un sunet şi a încercat să le îndepărteze de pe materialul delicat al rochiei.

— Îmi pare atât de rău!

Îmi doream să fi existat o masă în apropiere, să mă ascund sub ea.

Blonda a clătinat din cap, dar a continuat să se ocupe de pata de pe rochie.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme.

Mi-a zâmbit cu căldură, iar acum, că nu mă mai concentram asupra gestului meu stângaci, am putut să o privesc pe îndelete. Buze care păreau înţepate de albine, părul blond căzându-i în valuri pe umeri, trup mlădios ca o salcie şi o rochie scurtă. Nu-mi venea să cred – văzută de aproape, era şi mai izbitor de frumoasă decât în fotografii. Dacă nu ar fi fost atât de amabilă, aş fi urât-o, cu siguranţă.

— Clara, dă-mi voie să-ţi prezint o veche prietenă de familie. Pepper Lockwood.

I-am zâmbit, sperând să nu-şi dea seama că eram atât de tulburată. I-am întins mâna, dar Pepper nu mi-a întins-o pe a ei, ci m-a sărutat pe ambii obraji. Era atât de şic, că m-am trezit urând-o puţin mai mult. Şi urându-mă şi pe mine pentru că eram atât de superficială.

— Mă bucur să te cunosc. Să ştii că-mi pare foarte rău pentru rochie, am repetat ca o moară stricată.

— Este doar o rochie. Şi-a coborât vocea, conspirativ. De aceea trebuie să porţi doar negru. Nu se vede nimic.

Ea era fata din cauza căreia îmi făcusem atâtea griji. Acum, că o cunoscusem, mă simţeam cam prostuţă.

— Ar trebui să plec, a spus ea. Am venit cu un partener şi nu-l mai văd.

Ştiam exact ce simţea, pentru că, spre frustrarea mea, Alexander m-a sărutat rece pe obraz şi a dispărut cu ea, lăsându-mă cu prietenele mele.

— A fost cam ciudat, a spus Annabelle de îndată ce ei nu ne mai puteau auzi.

— Măcar a fost politicoasă.

Deşi ieşisem cam umilită după prima noastră întâlnire, mă simţeam mai bine acum, că o cunoscusem pe fata pe care ziarele de scandal o dăduseră drept iubita lui Alexander. Între ei nu exista nicio scânteie. Asta îmi era foarte clar. Era doar o prietenă de familie şi nimic mai mult. Am oftat adânc, uşurată.

— Sigur, a spus Belle, dar ochii ei nu i-au întâlnit pe ai mei când a spus asta, aşa că mi-am notat în gând să o descos de îndată ce ajungeam acasă.

Îmi ascundea ceva.

— Nu pot să cred că ai pus mâna pe aşa ceva, a zis Stella, cu privirea încă aţintită pe locul unde stătuse Alexander cu câteva clipe în urmă.

I-am tras una în umăr lui Belle.

— Au! Şi-a frecat locul loviturii, încruntată. Pentru ce a fost asta?

Am înclinat capul, spunându-i din privire „Ce naiba?”

— N-am spus nimic! mi-a spus ofensată.

— Scuze, Clara, a spus Stella zâmbindu-mi. Am citit ziarele azi după-amiază şi am făcut anumite presupuneri. Sunt o persoană îngrozitoare.

— Este în regulă, am zis şi am ridicat din umeri înainte de a da pe gât ultima înghiţitură de şampanie.

— Şi, da, chiar a pus mâna, a adăugat Belle.

I-am aruncat altă privire, şi mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

— Scuze, draga mea, dar ţi se citeşte pe chipul îmbujorat.

Am roşit şi mai tare, făcându-le pe amândouă să izbucnească în râs.

— Nu ai de ce să te ruşinezi, a spus Stella. Mă ofer să fac schimb de trup cu tine, dacă vrei.

— Sunt foarte fericită cu cel pe care îl am, am recunoscut.

— Sunt convinsă.

Belle a ciocnit din nou paharul.

Am mai stat de vorbă câteva minute despre restaurantul Stellei şi despre cum mergea afacerea cu catering, dar atenţia mea era împărţită între fete şi mulţimea care mă înconjura. Venisem aici cu Alexander, şi nu petrecuserăm mai mult de cinci minute împreună. Pepper mi-a surprins privirea şi mi-a făcut semn cu mâna. M-am întors spre prietenele mele, dezamăgită că Alexander nu era de găsit.

— Chiar trebuie să merg la bucătărie şi să văd ce face Bastian, a spus într-un final Stella.

— Iar eu ar trebui să-l găsesc pe Alexander.

M-am scuzat şi am pornit în căutarea lui. Acum, că băusem ceva ca să prind curaj şi descoperisem că Pepper nu era o ameninţare, mă simţeam mult mai în largul meu. Era însă clar că Alexander nu avea să îmi dea atenţie. Oare chiar îşi dorise să mă vadă acolo? Mă avertizase în privinţa a ce avea să se întâmple, dar mă aşteptasem la răceală doar din partea familiei, nu şi a lui. Mă durea că nu mă băga în seamă în timp ce umezeala dintre

picioarele mele îmi amintea de ce se întâmplase între noi în limuzină, cu mai puţin de o oră în urmă.

L-am zărit la bar, stând de vorbă cu Pepper. Era încruntat. Ea îi acoperise mâna cu a ei şi-i vorbea aprins. Ceva mi-a împuns inima, dar nu am luat-o în seamă. Gelozia nu avea să mă împiedice să fiu cu Alexander. M-am oprit, văzând că se încrunta şi mai tare. A început să vorbească, iar ochii aveau străluciri sălbatice. Într-un final, s-a desprins de Pepper şi s-a îndepărtat.

Până să reuşesc să străbat mulţimea care ne despărţea, l-am pierdut din nou. M-am sprijinit de o coloană, hotărâtă să renunţ. De ce să-l mai caut când el mă abandonase chiar de la început? Şi ce discutase cu Pepper? Orice ar fi fost îl supărase. Bineînţeles că fusese încordat încă de la sosirea noastră. Am oftat prelung, chinuită de gândul că Alexander avea să ridice mai multe întrebări şi să dea mai puţine răspunsuri. Ceea ce ducea la o altă întrebare: Oare puteam face faţă?

Încă mă gândeam la asta, când o mână puternică m-a prins şi m-a tras deoparte. Buzele lui Alexander erau peste tot, trupul lui era lipit de al meu. Înainte să-mi dau seama de ceea ce se petrecea, am încercat să-l împing, dar am capitulat curând sub sărutul lui, lacomă după contactul fizic cu el. În acelaşi timp, mă luptam însă cu enigma care era acest bărbat care-mi scăpa constant printre degete. I-am simţit penisul întărit prin pantaloni, iar trupul meu i-a răspuns cu un tremur. Eram la doar câţiva paşi depărtare de petrecerea tatălui său, iar el voia să facă sex cu mine. Nu aveam de gând să-l opresc.

Nu puteam. Dar îmbrăţişarea s-a sfârşit la fel de rapid cum începuse. Alexander s-a dat un pas înapoi şi şi-a îndreptat papionul.

— Aveam nevoie de asta, mi-a spus.

Sărutul lui mă lăsase fără cuvinte. Ora care trecuse fusese foarte ciudată. Alexander era deschis şi îndrăzneţ, pentru ca în secunda următoare să se închidă în el şi să devină suspicios. Iar în seara aceasta oscilase de mult prea multe ori de la o latură a lui la cealaltă.

Şi-a îndoit braţul şi mi l-a oferit. Eu îmi verificam rujul cu vârful limbii, sperând să nu se fi întins pe toată faţa.

— Arăţi minunat, mi-a spus, dar dorinţa care i se citea de obicei în voce acum lipsea.

Cuvintele lui erau plate, alese cu grijă şi mult prea politicoase. Îmi lipseau gura lui păcătoasă şi zâmbetul senzual.

L-am luat de braţ şi l-am lăsat să mă conducă înapoi la petrecere. Am intrat din nou în sala de bal, şi am simţit imediat ochii aţintiţi asupra mea. Ajunsese aproape toată lumea şi erau cu toţii curioşi să o vadă pe fata din spatele celui mai recent scandal regal. Am încercat să-mi amintesc ce spusese Alexander în limuzină. Îl judecau pe el, nu pe mine. Era însă greu să crezi asta când privirile erau răutăcioase şi când se auzeau şuşoteli oriunde te îndreptai.

— Alteţă. Un bărbat s-a apropiat de noi, s-a înclinat în faţa lui Alexander şi m-a salutat cu o mişcare rigidă a

capului. Tatăl dumneavoastră vă cere să vă alăturaţi familiei pentru toast.

— Mi-am făcut apariţia, a spus Alexander, făcând o grimasă. Ar trebui să fie suficient.

— Mă tem că insistă, a continuat bărbatul. Este posibil să vă strige numele în faţa tuturor dacă nu…

— Bine!

Alexander a ridicat mâinile, dând drumul mâinii mele. Simţeam că abia îşi controla furia, aşa că am rămas pe loc, temându-mă să nu i-o alimentez.

— O conduc eu pe domnişoară la masa ei, s-a oferit bărbatul.

— Merge cu mine.

— Dar, domnule…

— Merge cu mine, a repetat el pe un ton ferm, care nu lăsa loc de împotriviri.

Alexander m-a prins de braţ, şi ne-am îndreptat rapid spre partea din faţă a sălii de bal. Se mişca atât de repede, încât aproape că a trebuit să alerg ca să ţin pasul cu el.

Familia lui era strânsă laolaltă, vorbeau unii peste alţii şi se ignorau reciproc. Am inspirat adânc, ştiind că venise momentul adevărului. Şi tatăl lui Alexander alesese să poarte frac la petrecere. Era un bărbat frumos pentru vârsta lui – vârstă ce i se ghicea doar pe la tâmplele grizonante. Ridurile fine din jurul ochilor alerţi şi al gurii doar îi sporeau distincţia. Se vedea că făcea parte din altă clasă.

Dar nu era cel mai de neatins bărbat din încăpere. Atâta lucru înţelesesem şi eu.

Lângă rege stătea un bărbat care arăta ca o versiune mai deşirată a lui Alexander. L-a privit ciudat, ca şi cum l-ar fi avertizat, dar Alexander a continuat să se apropie. S-a oprit brusc, dându-mi un scurt răgaz să-mi trag sufletul.

— Nu uita, Clara! Nu are legătură cu tine, mi-a şoptit.

Am încuviinţat din cap, dar ochii îmi erau aţintiţi pe grupul din faţa mea. Sângele îmi pulsa în urechi, şi abia înţelegeam ce-mi spunea. Alexander mi-a cuprins bărbia în palmă şi m-a întors cu faţa spre el. Ochii îi erau reci şi distanţi – în ei se citea însă dorinţa de autocontrol. Era ca şi cum şi-ar fi compartimentat toate dorinţele, ca să ştie de care urma să aibă parte în seara aceasta. Am încuviinţat din nou, privindu-l de data aceasta în ochi, aşa cum era evident că îşi dorea.

— Eşti o fată bună, mi-a spus şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Alexander! a răsunat o voce, speriindu-mă. Ne-ai făcut să aşteptăm suficient.

— Îmi pare rău, tată, a spus scorţos Alexander. Şi-a trecut degetele de-a lungul braţului meu gol, apoi s-a întors. Îmi pierdusem partenera.

— Ce neglijenţă! Regele i-a făcut semn să se apropie. Pot vorbi cu tine?

Era foarte clar – regele dorea să-i vorbească doar lui. Alexander i s-a alăturat tatălui său.

Conversaţia lor s-a înfierbântat, au ridicat vocile suficient de mult cât să poată fi auziţi de noi, cei aflaţi în preajmă. Am încercat să nu trag cu urechea, dar nu aveau cum să-mi scape cuvinte ca „ruşine” şi „boarfă”. Am ţinut

capul sus, încercând să nu tresar auzind acuzaţiile care zburau de la tată la fiu.

Versiunea mai tânără a lui Alexander s-a apropiat de mine şi mi-a întins mâna.

— Eu sunt Edward.

Bineînţeles că era. Edward avea părul mai lung ce i se cârlionţa peste urechi, făcându-l să pară un băieţel în comparaţie cu fratele lui mai mare. Îi stătea bine în frac şi era aproape la fel de frumos ca Alexander. Mi-a zâmbit, şi am remarcat că lui îi venea mai uşor să surâdă. I-am strâns mâna, dar nu am scos niciun cuvânt, de teamă să nu izbucnesc în plâns în faţa lui.

— Tata este într-o dispoziţie îngrozitoare, lucru care se întâmplă destul de des, din nefericire. Edward m-a strâns mâna cu putere şi mi-a căutat privirea, de parcă se întreba ce-ar fi putut face pentru ca biata fată din faţa lui să se simtă mai bine. Aş fi vrut să-i spun că nu avea rost, dar nu am fost în stare. Vino cu mine!

Edward m-a condus la o masă din apropiere.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe Clara Bishop, iubita fratelui meu.

— Oh, eu… am dat să protestez, dar el m-a oprit strângându-mi braţul.

Un bărbat înalt şi blond s-a ridicat de la masă, şi-a încheiat haina şi mi-a întins mâna. L-am recunoscut imediat şi abia am reuşit să mă stăpânesc să nu o caut pe Belle din priviri.

— Mă bucur să te văd, Clara, a spus Jonathan. Nu mi-a strâns mâna, ci a ridicat-o la buze şi mi-a sărutat-o.

— O cunoşti, Jonathan? l-a întrebat o roşcată minionă îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeşului.

Majoritatea fetelor cu o piele atât de deschisă la culoare s-ar fi ferit de această rochie, dar pe ea o făcea să pară delicată, de o fragilitate plină de eleganţă. M-a studiat din cap până în picioare şi şi-a încrucişat mâinile pe masă.

— Eu şi Clara am fost colegi de şcoală, a spus Jonathan, fără să se sinchisească să ascundă faptul că trăsese deja o concluzie în ceea ce mă privea.

Ochii îi străluceau, ca unui bărbat care fusese provocat la un meci.

Dacă Jonathan Thompson îşi închipuia că avea să se joace cu mine, se înşela amarnic. Pielea mi se strânsese acolo unde mă atinsese, şi abia aşteptam să mă pot spăla cu săpun şi apă clocotită.

— Ea este Amelia, a spus Edward, văzând că fata nu se prezenta singură.

— *Prinţesa* Amelia, a spus ea cu emfază.

„Serios?”

— Mă bucur să vă cunosc, Alteţă, am spus eu printre dinţi. Toţi cei de aici păreau să se fi născut cu un băţ în fund.

— Ai vrea să dansezi? a sugerat Jonathan, făcând un semn spre ringul de dans aproape gol.

Aş fi vrut, dar cu Alexander. Nu puteam risca să fiu văzută cu Jonathan, mai ales pentru că bănuiam că mă vedea ca pe un soi de provocare.

— Prefer să-l aştept pe Alexander.

— Bineînţeles, a spus el, ferindu-şi privirea. Lui Alexander nu-i place să împartă.

Între ei se întâmplase cu siguranţă ceva. Îmi dădeam seama de asta, dar Jonathan era ultima persoană care mi-ar fi povestit.

— Amelia?

Jonathan i-a întins mâna, iar roşcata a acceptat-o, lăsându-l să o conducă spre ringul de dans.

— Haide să-ţi luăm ceva de băut, a sugerat Edward privindu-i cum valsau. S-a uitat peste umăr la celălalt bărbat aflat la masă. David?

— Am eu grijă de ea, i-a răspuns acesta.

Edward mi-a tras un scaun, şi m-am aşezat, dornică să nu mai stau în picioare chiar dacă nu eram în cea mai prietenoasă companie. M-am uitat spre David şi mi-am dat seama că eram amândoi în aceeaşi barcă.

— Pari să te distrezi la fel de mult ca mine, i-am spus fără să-mi ascund sarcasmul.

A ridicat din umeri.

— Am idei diferite de cele ale prietenilor mei când vine vorba despre cum să ne petrecem serile de vineri.

— Poate că ar trebui să-ţi faci alţi prieteni.

I-am surprins privirea lui Jonathan, care tocmai o învârtea pe Amelia pe ring, iar el mi-a făcut cu ochiul.

David a pufnit. M-am întors cu faţa spre el şi mi-am dat seama că era un bărbat foarte frumos. Avea pielea albă, ochi calzi de culoarea cafelei, iar părul tuns foarte scurt îi scotea în evidenţă liniile ferme ale feţei. Era exact genul Stellei – tăcut, meditativ şi foarte arătos.

— Am o prietenă pe-aici pe care ar trebui să o cunoşti. Ai plăcea-o, cu siguranţă.

„Toţi tipii o plac”, am adăugat în gând.

— Îl combinăm pe David? m-a întrebat zâmbind Edward, întorcându-se cu două pahare în mâini.

— Cred că s-ar potrivi cu prietena mea Stella. Mi-am luat paharul şi am ridicat dintr-o sprânceană: Ce crezi?

Edward s-a gândit câteva clipe, dar, când să deschidă gura, a fost întrerupt de apariţia unei femei în vârstă pe care am recunoscut-o imediat. Era regina-mamă, care mergea cu graţia şi siguranţa femeii care adusese pe lume un rege. Vârsta îşi pusese amprenta pe chipul ei, părul buclat era argintat, dar prezenţa ei nu avea nimic fragil. A trecut pe lângă noi, îmbrăcată într-o rochie simplă, cu mărgele. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât nepotul ei mai mic, dar privirea ei dispreţuitoare o făcea să pară mult mai înaltă.

M-a studiat cu ochii mijiţi şi a strâmbat din nas, de parcă i-ar fi mirosit ceva urât.

— Deci, Alexander şi-a adus târfa ca să strice petrecerea tatălui său.

Am rămas cu gura căscată. Edward părea la fel de şocat ca mine.

— Bunico!

Edward a mustrat-o prin tonul său, dar eu nu am stat să ascult ce mai avea de spus la adresa mea. Era suficient de rău că toată Anglia îmi citise deja mesajele private, nu eram obligată să ascult insultele celor care se considerau superiori mie. I-am împins pe cei care îmi stăteau în cale

şi am fugit de acolo cât am putut de repede. Aveam de gând să mă ascund în toaletă până când venea Alexander după mine.

Mă prevenise, dar *nu mă pregătise.*

Ochii îmi erau plini de lacrimi. Nu-l vedeam nicăieri pe Edward, iar bunica lui se alăturase disputei dintre Alexander şi tatăl său.

Nici măcar nu observase că plecasem.

Fusesem o proastă că venisem aici – că mă gândisem că lucrurile nu puteau deveni şi mai complicate între noi.

Eram blocată aici, fără vreun ban la mine, iar picioarele mă dureau cumplit. Nu eram obişnuită cu tocurile atât de înalte pentru care insistase Belle.

„Belle."

Ea era aici, şi trebuia neapărat să o găsesc. Philip era un tip plicticos, dar puteam conta pe cavalerismul lui, iar acum aveam nevoie să mă salveze cineva. Aveam prieteni aici, nu trebuia să uit asta. Puteam rezista o seară.

M-am întors să o caut cu privirea şi m-am ciocnit de Pepper.

Am deschis gura să-mi cer din nou scuze, dar ea mi-a luat-o înainte:

— Curvă proastă, mi-a şoptit printre dinţi. Chiar vrei să-mi distrugi rochia?

Nu mai eram gata-gata să plâng, ci acum eram de-a dreptul şocată.

— Oh, eşti proastă, aşa cum mi-am imaginat, a continuat ea rotindu-şi prin încăpere ochii verzi, ca de

şarpe, după care s-a întors să mă privească. Chiar credeai că nu mă supăr că mi-ai distrus o rochie Ralph Lauren?

— Îmi pare rău, am repetat prosteşte, fără să-mi fi revenit din surprindere.

Inima îmi bătea cu putere, gata să-mi iasă din piept.

— Şi mie. Îmi pare rău că eşti pe punctul să fii lăsată baltă, mi-a spus cu un aer superior, aruncându-şi peste umăr valurile de bucle blonde. De ce pari atât de surprinsă? Miroseai a sex când te-am cunoscut. Chiar crezi că Alexander este genul care se ataşează de o femeie? Chiar, unde este acum? Nu cumva te-a abandonat, ca pe un gunoi, aşa cum eşti?

Mi-am încleştat pumnii.

— Alexander nu este cel care decide în ceea ce mă priveşte. Şi nu văd de ce te-ar interesa viaţa noastră sexuală. Suntem amândoi complet satisfăcuţi.

Furia clocotea în mine. Nu eram sigură că mă mai puteam abţine mult. În ultimele zece minute, fusesem făcută boarfa, curvă, târfă şi acum gunoi.

— Toată Anglia este interesată de viaţa voastră sexuală, a zis ea. Spune-mi, chiar a înghiţit povestea? a întrebat cu glas scăzut. Nu cumva tu eşti cea care a vândut mesajele, să faci un ban?

Nu aveam nevoie de bani, faimă sau influenţă, lucru care părea să-i fi scăpat. Poate că Pepper avea legături cu familia regală, dar, după cum plângea după o rochie, era clar că nu avea banii mei. Acum, înţelegeam privirea lui Belle de mai devreme. Încercase să mă prevină. Ea depista

un şarpe de la un kilometru depărtare, pe când eu îl călcam pe coadă şi sfârşeam prin a fi muşcată de el.

— Ai terminat? am întrebat trecând pe lângă ea. Eu tocmai plecam.

— Fugi? m-a întrebat batjocoritor. Ai grijă să-ţi laşi în urmă condurul de cristal, dar nu conta pe Alexander să ţi-l aducă.

Am înghiţit în sec şi am ripostat:

— Nici nu vreau asta.

Era adevărat. Acesta nu era un basm, iar Alexander nu era Făt-Frumos. Nu-mi doream decât să merg acasă şi să redevin Clara cea simplă şi singuratică. Nu m-am mai sinchisit să o caut pe Belle. Trebuia să evadez. Cuvintele lui Pepper nu-mi dădeau pace. Era sfârşitul poveştii mele. Aveam să plâng mai târziu. Acum, trebuia doar să scap de acolo.

Capitolul 16

Coloanele din marmură ale sălii de bal mă ţineau captivă ca barele unei colivii, mulţimea de petrecăreţi se lovea de mine. Panica pusese stăpânire pe mine în timp ce mă chinuiam să ajung la ieşire. M-am întors pentru ultima oară, încercând să-l zăresc pe Alexander, şi am surprins-o pe Pepper privindu-mă. A ridicat paharul în semn de rămas-bun, fără să se sinchisească să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut. Am ignorat-o şi mi-am rotit privirea, încercând să dau de Alexander, dar el se pierduse prin mulţime, şi nu aveam chef să-l caut. Voiam să scap de acolo cât mai

curând. Mi-am luat geanta-plic de pe masă, gândindu-mă să iau un taxi, dar, de îndată ce am ajuns afară, m-am decis să merg pe jos. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

Aerul răcoros de primăvară îmi mângâia pielea. Mă simţeam înfierbântată şi îmbujorată în urma confruntării cu Pepper. Gândul la ea m-a făcut să-mi încleştez degetele pe geanta-plic elegantă, atât de strâns, că mărgelele mi-au pătruns dureros în carne. Straniu, durerea m-a făcut să mă simt mai bine după ce în ultimele zece minute fusesem complet amorţită.

Ce fusese în capul meu? Învăţasem să evit astfel de oameni, după ce-i văzusem pe părinţii mei răniţi de atâtea ori de aşa-zişii lor prieteni. Ce rost aveau prietenii care te pun la pământ? Mă descurcasem de minune atât timp fiind propriul duşman. Chiar nu aveam nevoie de ajutor în privinţa asta.

Toată seara aceasta fusese o greşeală. Nu pentru că m-aş fi considerat inferioară lui Alexander sau familiei lui, ci pentru că nu mă interesa să intru în jocul lor. O parte din mine ar fi vrut să mă întorc şi să le spun ce credeam cu adevărat despre ei, dar nu am făcut-o. Oamenii de nimic nu aveau leac.

Când am ajuns acasă, picioarele mă dureau din cauza efortului de a străbate jumătate de Londră în pantofi Jimmy Choo cu tocuri de zece. Apartamentul mătuşii Jane era cufundat în întuneric când am intrat. M-am bucurat, pentru că nu aveam chef să stau de vorbă. Ştiam că *ar fi trebuit* să vorbesc, învăţasem asta la şedinţele de terapie.

Dar eram mai fericită nefăcând asta. Am coborât de pe tocuri şi am început să urc cele trei etaje până la apartamentul nostru, căutându-mi cheile în geanta-plic.

— Clara.

Am tresărit la auzul vocii lui şi am scăpat pantofii din mână. Surpriza s-a transformat însă repede în dorinţă. Am respirat adânc, blestemându-mi trupul care mă trăda mereu în prezenţa lui Alexander.

— Unde ai fost? m-a întrebat Alexander, înghesuindu-mă în uşă. Nu mai purta haină şi îşi suflecase mânecile cămăşii. Dacă Alexander în frac era imposibil de sexy, Alexander în jumătate de frac era devastator. Am rezistat însă impulsului de a-l atinge, ştiind prea bine ce avea să se întâmple dacă făceam asta. În ochii de cobalt i se citea mânia; simţeam că abia reuşea să-şi stăpânească furia care clocotea înăuntrul lui.

— M-am plimbat, i-am spus, prea obosită să mai intru în jocul lui.

— Pleci fără vreun cuvânt şi apoi *vii pe jos* până acasă?

Alexander şi-a trecut mâna prin părul negru care era destul de răvăşit, semn că făcuse des asta în ultimele ore.

— Tu m-ai îndepărtat, am şoptit eu, dar cuvintele mele erau departe de a fi timide. Voiam ca el să mă audă. Voiam să se oprească şi să mă asculte, să înţeleagă că nu fugisem. Alesesem să plec, nu fugisem.

— Ai venit cu mine, Clara. Mă aşteptam să pleci cu mine. Trebuie să ştiu unde eşti. Iar asta nu este o rugăminte, Clara, a tunat el.

Îl priveam cu atenţie, încercând să-mi dau seama dacă auzise ce spusesem. După privirea arzătoare pe care mi-a aruncat-o, auzise.

— Nu sunt un copil. Pot să am grijă de mine, am zis.

— Asta a fost înainte, a replicat Alexander, apropiindu-se suficient de mult încât să-i simt căldura trupului pe piele. Ai făcut o alegere, Clara, şi, când ai făcut asta, eu mi-am asumat o responsabilitate în ceea ce te priveşte.

Cum de putea să fie atât de enervant şi de sexy în acelaşi timp?

— Nu ţi-am cerut asta!

— Nu, nu ai făcut-o. Dar *ai ales* să vii în patul meu. *Ai ales* să-mi stai alături în seara aceasta.

— Da, dar nu suntem căsătoriţi sau ceva…

— Ce mesaj crezi că am transmis eu aducându-te la aniversarea tatălui meu?

Mi s-a oprit răsuflarea; aveam un nod în gât. Nu eram sigură dacă să strig sau să-l scutur. Amândouă, probabil.

— Abia dacă ne cunoaştem.

— E adevărat, a recunoscut el, dar numele noastre au fost legate public. Şi, după ce mesajele noastre au fost publicate azi, lumea va începe să facă presupuneri.

Între surpriza apariţiei lui Alexander în prima mea zi de lucru şi seara asta de rahat reuşisem să uit de mesaje. Dacă le adăugam şi pe ele la restul de evenimente ale zilei de azi, era deja prea mult. Am răbufnit:

— Ce fel de presupuneri? Nu dau doi bani pe ce gândesc despre mine cei care citesc un ziar de scandal!

Alexander a înclinat capul.

— Nu va fi vorba pentru prea mult timp despre un singur ziar. I se vor alătura şi alte surse mai credibile. *Eu* sunt mereu în atenţia publicului, Clara.

Implicaţiile erau clare. Alexander trăia în atenţia publicului, dar eu nu eram nevoită s-o fac. Mă lăsa să fac o alegere, una pe care crezusem că o făcusem deja. Îmi dădea o a doua şansă de a mă îndepărta de el. Dar asta nu-i explica purtarea de astă-seară.

— De ce? l-am întrebat, încercând să înţeleg. De ce m-ai luat cu tine în seara asta? Ştiai că se vor face presupuneri. Doar nu este prima oară când eşti prins cu pantalonii în vine. De ce să le dai un alt motiv de bârfă?

Nu înţelegeam de ce atrăgea atenţia asupra unei relaţii care umpluse deja paginile tabloidelor. Sigur că asta înrăutăţea lucrurile, iar el ştia prea bine acest lucru.

— Pentru că vreau să te protejez. Vocea i s-a frânt, şi, când ochii ni s-au întâlnit, privirea lui intensă a părut să pătrundă prin mine. Trebuie să te protejez. Nu-ţi pot explica, pentru că nici eu nu înţeleg. Poate este un viciu.

— Viciile nu sunt sănătoase, am şoptit eu.

Abia reuşeam să articulez după o asemenea confesiune. Iar privirea pe care mi-a aruncat-o m-a distrus. În clipa aceasta, nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa că ne minţiserăm cu privire la ce se întâmpla între noi. Nu-mi păsa că inima mea zăcea zdrobită în mii de fărâme la picioarele lui. Pentru că nu aş fi suportat să-l las să sufere în singurătate.

Alexander mi-a mângâiat gânditor obrazul.

— Aşa stau lucrurile. Mă poţi respinge, Clara, dar eu tot te voi proteja.

Emoţiile m-au copleşit, schimbându-mi percepţia despre relaţia noastră. Nu-mi găseam cuvintele ca să pot alunga tristeţea din ochii lui. Exista un singur mod în care puteam să-i arăt ce simţeam. Şi să-l eliberez de demoni. M-am lipit de el şi l-am sărutat aproape cu brutalitate. Alexander mi-a răspuns lacom, m-a ridicat de pe podea şi s-a izbit de perete. S-a întors, fără să se desprindă din sărut, şi m-a lipit de perete. M-a lăsat jos, apoi a îngenuncheat şi mi-a ridicat rochia. Mi-a ţinut-o strâns lipită de abdomen, lăsându-mă dezgolită de la brâu în jos.

— Desfă-ţi picioarele, păpuşă.

Mă ţinea ferm, trasând o dâră de săruturi pe coapsele mele. Nu s-a grăbit, limba lui a alunecat până pe despicătura sexului meu. Mi-am încleştat degetele în părul lui în timp ce săruturile lui continuau să înainteze.

— O să te pătrund cu limba şi vreau să te aud strigând când termini, a spus el, iar eu am scâncit, neputincioasă.

Alexander mi-a desfăcut şi mai mult picioarele şi şi-a înfipt limba înăuntrul meu, iar şi iar, cu mişcări puternice. Plăcerea mă invada, iar membrele mi se încordau, nerăbdătoare. S-a tras înapoi doar cât să închidă gura în jurul clitorisului meu, care pulsa. L-a supt lacom, iar mâna lui mi-a atins coapsa, fără să meargă mai departe. Tânjeam să-l simt înăuntrul meu. Mâinile lui. Limba lui. Penisul lui. Eram goală, şi doar el mă putea umple.

— Te vreau… în mine, am reuşit să spun, şi un val de plăcere mi-a străbătut trupul.

Alexander nu s-a oprit însă, iar mâna lui de pe abdomenul meu m-a lipit şi mai tare de perete. Limba lui trecea peste clitorisul meu sensibil, iar şi iar, aducându-mă pe culmile plăcerii. Din gură îmi ţâşneau gemete pe când limba lui plonja înăuntrul meu cu o pasiune nestăvilită.

Fără vreun cuvânt, Alexander s-a ridicat şi mi-a luat geanta-plic din mână. M-am sprijinit de perete, incapabilă să scot vreun cuvânt. O clipă mai târziu, uşa apartamentului meu s-a deschis larg. M-a luat în braţe şi m-a purtat peste prag în timp ce gura lui o găsea pe a mea. Mă săruta, iar eu încercam să gândesc limpede. El nu fusese niciodată înăuntru. Să-i arăt încotro este dormitorul meu sau să-l las să aleagă prima suprafaţă plană pe care o întâlnea în cale?

Alexander a răspuns în locul meu, întinzându-mă pe blatul din bucătărie.

— Eşti atât de frumoasă.

Vocea lui joasă m-a înfiorat.

Şi îl credeam, pentru că dorinţa lui era la fel de mare ca a mea.

— Aşteaptă!

A făcut un pas înapoi şi mi-a mângâiat cu privirea trupul, plin de dorinţă. M-am ridicat, deşi picioarele îmi tremurau. Degetele îmi orbecăiau după fermoarul rochiei în timp ce el îşi desfăcea pantalonii. Am găsit în sfârşit fermoarul şi l-am tras complet, lăsând rochia să cadă pe podea. Alexander a scos un geamăt şi a înaintat spre mine. M-a ridicat de fese şi m-a proptit de perete. Mi-am

încolăcit picioarele în jurul taliei lui, frecându-mi sexul de el. Cu călcâiele îi împingeam în jos pantalonii. S-a eliberat de ei, iar eu m-am lipit de penisul lui.

— Uşor, mi-a spus Alexander. M-a prins de şolduri şi şi-a aranjat trupul sculptat între picioarele mele. *Acum,* păpuşă!

M-am lăsat cu grijă pe penisul lui, simţind cum trupul meu îl primea. Nerăbdarea a învins, dar el m-a ţinut din nou de şolduri.

— Să nu te doară, m-a avertizat. Nu vreau să-ţi fac rău.

Mi-am trecut degetele prin părul lui şi l-am tras uşor.

— Credeam că îţi place asta, i-am şoptit.

Ochii i-au strălucit, şi mi-am văzut dorinţa reflectată în irisurile de un albastru clar.

— Ai grijă, Clara!

Şi-a lipit fruntea de a mea şi a închis ochii, de parcă se chinuia să se controleze. Respiraţia mea a devenit întretăiată, hotărârea mea atârnând de un fir de aţă. Îl doream pe Alexander. Îl doream cu totul, chiar şi partea lui întunecată. Chiar dacă dorinţa mea mă speria.

Alexander nu a deschis ochii, dar m-a sărutat uşor pe buze. S-a retras, apoi s-a împins în mine până la capăt.

— De ajuns!

A rostit cu greu cuvintele, dar, când a deschis ochii, mi-a zâmbit. Am rămas aşa un lung moment, savurând senzaţia trupurilor noastre îngemănate.

„Ar putea fi de ajuns”, mi-am spus. „Pentru moment”. Dar el avea nevoie de mai mult.

— Clara, a şoptit Alexander. Nu te mai gândi!

— Eu…

M-a oprit cu un sărut.

— Fii cu mine! Simte-mă!

M-a zdrobit de perete şi s-a împins în mine, până ce m-am pierdut în el. Mi-am îngropat degetele în umerii lui, ancorându-mă pe când el îşi conducea cu sălbăticie penisul înăuntrul meu. Am scos un strigăt. Plăcerea şi-a făcut loc şi a călătorit încet prin trupul meu până când zăgazul s-a rupt şi orgasmul a venit, violent.

— Alexander!

A terminat când m-a auzit strigându-i numele şi şi-a pompat sperma groasă în mine.

M-am prăbuşit peste el; penisul încă îi mai zvâcnea, iar sexul meu pulsa în jurul lui. Alexander m-a luat în braţe şi m-a purtat din bucătărie în hol. S-a oprit acolo, iar eu am reuşit să spun slab „la dreapta”. M-a aşezat cu grijă pe pat, de parcă m-ar fi crezut fragilă, apoi şi-a dat jos cămaşa şi a urcat lângă mine, în tricou.

— În legătură cu petrecerea… a început el.

Am ridicat mâna, nedorind să-l las să vorbească despre asta şi să strice momentul acela perfect.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Am ştiut amândoi că n-o să mă placă.

— N-ar fi trebuit să fie atât de grosolani.

A strâns din ochi amintindu-şi.

Am căutat ceva plăcut care să-i abată atenţia de la seara dezastruoasă.

— Edward a fost drăguţ cu mine.

— Mda. Edward înţelege cum este să fii un *outsider*…

Nu a continuat, deşi era evident că ar mai fi fost multe de spus, iar eu nu l-am presat. Acum, voiam doar să mă concentrez asupra bărbatului frumos care era în pat cu mine, nu a dramei care îl însoţea pretutindeni. Să fii cu Alexander însemna să faci anumite sacrificii.

Nu puteam pretinde că-mi plăcea viaţa lui sau că o înţelegeam. Îmi dăduse de înţeles ce se aşteptau ceilalţi de la el şi mă durea inima că nu avea opţiuni. Motivul care îi destrămase familia îl bântuia. Vedeam acea fantomă în ochii lui. Nu puteam nega că mi-aş fi dorit să mi-l împărtăşească, dar ştiam că insistând nu făceam decât să-l îndepărtez. Poate că singura lui modalitate de a-şi găsi liniştea era să-şi înfrunte demonii.

— Acum, sunt acasă, în siguranţă, şi mi-ai tras-o până când m-a luat somnul, i-am spus. Ar trebui să te întorci la petrecerea tatălui tău.

— Nu vreau să mă întorc la petrecere.

— X, este aniversarea tatălui tău.

— Exact. Are în preajmă sute de oameni care să-l pupe în fund, a spus Alexander. N-o să-mi simtă lipsa.

— Mă îndoiesc.

Alexander a clătinat din cap.

— Ai dreptate. S-ar putea să-mi simtă lipsa când va dori să ţipe la cineva.

— Eu mă culc, i-am spus întinzându-mă, nereuşind să-mi maschez un căscat.

— Vreau să vin în pat cu tine, a spus Alexander ridicându-se într-un cot şi sărutându-mă pe umăr. Era

incredibil de frumos. Ce-am făcut mai devreme nu îmi e de ajuns. Mai am chestii de făcut cu trupul tău.

— Trupul acesta, am zis eu căscând, are nevoie de odihnă. N-am idee de unde ai atâta energie. Îmi pare imposibil, fizic vorbind.

— Putem dormi, s-a oferit el, iar eu am îngheţat.

— Vrei să dormi aici? l-am întrebat încet.

Alexander s-a încruntat şi mi-a îndepărtat o şuviţă de pe obraz.

— Nu este OK?

Era mai mult decât OK. În pieptul meu au explodat zeci de artificii. Nu puteam însă risca să-mi arăt bucuria, de teamă să nu-l îndepărtez iar. Era un lucru atât de… *normal*, că nu ştiam cum să reacţionez.

— Sigur că este OK.

Alexander m-a tras lângă el şi m-a cuibărit la pieptul lui. Buzele lui se jucau cu urechea mea, un semn de afecţiune tăcută care spunea mai multe decât ar fi putut-o face orice cuvânt. Eram copleşită de un amestec de emoţii, ochii mi se umpleau de lacrimi, pentru ca în clipa următoare să mă străduiesc să nu izbucnesc în râs. Cum de ajunseserăm aici? Nu aveam nici cea mai mică idee. Tot ce ştiam era că doream să stau în braţele lui. Indiferent de preţ.

— Alexander, i-am rostit încet numele, ştiind că păşeam pe un teren periculos. Mai devreme, când ai spus că nu vrei să-mi faci rău…

A rămas nemişcat, aşteptând ca eu să caut cuvintele potrivite.

— Am avut motivele mele să refuz, înainte, am spus într-un final. Dar…

— Nu mai este nimic de spus, Clara. Nu-mi datorezi explicaţii, mi-a zis pe un ton măsurat. Nu am nevoie de ele.

Ştiam însă că minţea. Îi citeam în ochi dorinţa de a mă domina. Simţeam cum se lupta cu nevoia de a-mi controla trupul când făceam sex.

— De ce ai nevoie, atunci?

— De tine, mi-a răspuns un moment mai târziu. Dormi, păpuşă! Doar de tine am nevoie.

Capitolul 17

Strigătele lui m-au trezit din somn, ca o alarmă de incendiu. Am aprins veioza şi l-am văzut încolăcit ca o minge, strângând la piept o pernă, atât de tare, că articulaţiile pumnului i se albiseră. L-am privit îngrozită, încercând să mă hotărăsc ce aveam de făcut. Ştiam că nu trebuie să trezeşti un somnambul, dar el avea clar un coşmar, şi nu aveam cum să-i ignor strigătele de durere.

Prima mea greşeală a fost să-i pun mâna pe umăr. A reacţionat violent, trăgându-mi un cot în plex şi lăsându-mă fără aer. Mi-am coborât picioarele din pat şi am încercat să mă ridic. Aceasta a fost a doua greşeală. Am căzut pe podea cu un zgomot surd, încă încercând să trag aer în piept.

— Trezeşte-te, Alexander! am strigat de îndată ce am putut respira normal.

M-am ridicat din nou, fără să ştiu ce să fac. Am înşfăcat o pernă şi l-am lovit cu ea, nedorind să mai risc să mă lovească. Simţeam deja cum se forma o vânătaie acolo unde încasasem lovitura. Mişcarea nu a funcţionat, aşa că am aprins lumina din tavan şi m-am întrebat dacă să-l stropesc cu apă rece sau să mai aştept. Din fericire, lumina l-a făcut să deschidă ochii.

Gâfâind, m-a privit cu ochii mari.

— Clara?

Numele meu era ca o rugăminte. A clipit, dezorientat.

M-am dat un pas înapoi şi mi-am frecat locul unde mă lovise. Fusese doar un accident, ştiam asta, dar am păstrat distanţa. Nu-mi era propriu-zis teamă de el. Ci mai degrabă eram uimită să fiu trezită într-un mod atât de violent.

— Dumnezeule! a spus el. Ce-am făcut?

A sărit în picioare într-o clipă şi s-a îndreptat spre mine, dar eu m-am tras înapoi. Alexander s-a oprit, dându-şi seama că se întâmplase ceva.

— Te-am lovit, a spus sec.

Nu a aşteptat să-i confirm. A străbătut camera şi şi-a luat pantalonii. I-a tras pe el şi a întins mâna după pantofi. Am deschis gura, căutând cuvintele cu care să-l rog să rămână, dar fără să le găsesc. Nu intenţionase să mă lovească, dar totuşi se întâmplase.

— Îmi pare rău, a spus el cu glas stins. Te-am avertizat. Îmi pare foarte, foarte rău.

M-am cufundat în tristeţea din ochii lui şi, abia când a ajuns la uşă, mi-am recăpătat vocea.

— Ce visai? l-am întrebat încet.

Alexander s-a întors spre mine şi a clătinat din cap.

— Nu te pot împovăra cu demonii mei, Clara.

— Ai putea să-i laşi în seama mea o vreme.

Am făcut un pas spre el, încet, să nu-l determin să se îndepărteze. Demonii lui nu mă speriau. Nu când alternativa era să îl pierd.

— Sunt prea urâţi pentru tine. Eşti frumoasă, pură…

— Sunt departe de a fi pură, am glumit eu, dar tensiunea dintre noi nu s-a destrămat, iar el nu a râs.

Şi-a încleştat mâna în jurul gâtului meu, ţinându-mă pe loc. Ochii lui mă ardeau.

— *Tu* eşti frumoasa mea, Clara. De aceea vreau să te protejez de lume. De aceea vreau să te protejez de mine.

Mi-au dat lacrimile şi, deşi am încercat să le alung, mi s-au rostogolit fierbinţi pe obraji.

— Mi-ai spus cândva că vrei să mă auzi implorându-te.

Alexander a gemut şi a clătinat din cap, eliberându-mi gâtul.

— Nu. Nu aşa.

— Te rog, am şoptit. Te rog, X!

— Vrei să-ţi spun că visez doar metal contorsionat şi flăcări? Că mă trezesc ţinând în braţe o pernă pentru că visez că protejez trupul surorii mele? m-a întrebat el. Şi că, de fiecare dată când mă trezesc, nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat peste noapte? Nu-ţi pot spune nimic, pentru că nu ştiu nimic!

Gândurile îmi scăpaseră de sub control; încercam să înţeleg tot ce-mi spunea. Ştiam despre accident, toată lumea ştia. Dar se întâmplase cu ani în urmă.

— Ai vorbit cu cineva?

— Nu am de gând să vorbesc cu un nenorocit de psiholog! Sora mea ar fi trăit dacă nu aş fi fost eu. Punct.

— Nu este vina ta. M-am pus în uşă, să nu-l las să treacă. A fost un accident, toată lumea ştie asta.

— Lumea ştie ce i s-a spus. Nu fi proastă, Clara!

Remarca, însoţită de răceala din ochii lui, m-a usturat ca o palmă peste faţă. Am clătinat din cap, încercând să mă stăpânesc, şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu eşti prima persoană care a avut un accident de maşină.

— A fost ceva mai mult decât un accident de maşină.

Vorbea încet, dar duritatea din acele cuvinte m-a descumpănit.

Mărturisirea lui mă şocase. Ce voia să spună cu asta? De fiecare dată când credeam că am făcut un pas înainte, ceva ne trăgea înapoi. Ne învârteam amândoi în jurul problemelor în loc să mergem mai departe. Am înţeles însă că, de fapt, nici nu conta. Percepţia lui Alexander despre ce se întâmplase în noaptea aceea, ce se întâmplase cu adevărat... nimic din toate astea nu conta. Trebuia să meargă înainte, iar eu trebuia să-l ajut.

I-am întins mâna.

— Hai înapoi în pat!

Alexander a strâns din ochi şi a clătinat din cap.

— Nu eşti în siguranţă în preajma mea.

— Doar când sunt cu tine sunt în siguranţă, am murmurat.

— Viaţa mea este periculoasă, m-a prevenit el. Şi-a trecut mâna prin părul răvăşit după somn. *Eu* sunt periculos.

M-am apropiat de el, ridicând capul ca să-l pot privi în ochii întunecaţi.

— Iar eu nu mă frâng aşa uşor.

Alexander m-a luat de mână şi m-a tras spre el, înconjurându-mi din nou gâtul cu palma.

— Eşti fragilă, Clara. Delicată. Dacă viaţa mea nu te va frânge, lucrurile pe care vreau să ţi le fac vor reuşi asta.

Am înghiţit în sec, dar m-am străduit să-i susţin privirea.

— Nu mă sperie gândul de a fi cu tine, X. Mă sperie însă că m-ai putea îndepărta.

A gemut şi s-a izbit de mine cu atâta forţă, încât am simţit un gust metalic atunci când limbile ni s-au întâlnit, lacome. Şi-a încleştat mâinile în jurul încheieturilor mele şi mi le-a dus la spate, arătându-şi dorinţa de a mă poseda. M-am lipit de el, supusă voinţei lui dominatoare, iar el m-a luat pe sus şi m-a dus în pat.

Alexander m-a pătruns fără să scoată un cuvânt, iar eu am gemut când penisul lui întărit mi-a desfăcut sexul cu brutalitate. În atingerea lui nu era urmă de tandreţe. Era copleşit de un instinct primar, iar eu i-am răspuns instinctiv, zgâriindu-l cu unghiile pe spatele acoperit, agăţându-mă de el. Şoldurile lui se mişcau sălbatic, pompau neobosit ca un piston.

Şi-a susţinut greutatea cu o singură mână şi cu cealaltă m-a prins de grumaz, forţându-mă să-l privesc.

— Eşti a mea, Clara, a spus sporind strânsoarea din jurul gâtului meu. Te revendic. Înţelegi?

Ferocitatea trupului său şi greutatea cuvintelor m-au lovit în piept, dar am încuviinţat în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Eram a lui. Ştiam asta. Alexander mă stăpânea, iar lacrimile mele erau un amestec curios de bucurie, tristeţe şi teamă. Focul din ochii lui era tot mai intens, eu plângeam, iar şoldurile lui se mişcau în cercuri, chinuindu-mi trupul şi sufletul.

— Acum, îţi fac rău, mi-a spus înfundat, aşa cum ai dorit. Vrei să mă opresc?

În loc de „da”, un „nu” mi-a scăpat printre buze. Am gemut când el şi-a înfipt iar penisul în mine.

— Îţi place, deşi crezi că nu, a murmurat el. O să termini curând, Clara.

— Nu pot, am suspinat eu.

Nu eram deloc aproape de orgasm. Sexul mă ustura din cauza mişcărilor lui sălbatice, iar tensiunea din trupul meu nu avea nicio legătură cu excitarea.

— Acceptă durerea, mi-a poruncit el. Lasă-te în voia ei!

Mi-a eliberat gâtul din strânsoare şi şi-a coborât gura pe sânul meu, sugându-mi cu putere sfârcul şi înconjurându-l cu limba. Apoi, m-a muşcat, făcându-mă să ţip. Degetele lui îmi frământau sânul, sângele pompa spre carnea sensibilă, apoi mi-a muşcat din nou vârful sensibil. Ceva s-a transformat înăuntrul meu, şi m-am lăsat în voia

chinului dulce. În clipa aceea, durerea s-a transformat în extaz.

M-am arcuit spre el, plângând şi ţipând în timp ce valuri de plăcere mă invadau, colorând lumea în negru. Nu mai exista nimic în afară de carnea lui peste a mea. De gustul metalic de pe limbă şi buze. Nu mai exista decât el. El era lumina mea în întuneric.

M-am prăbuşit pe pat cu un oftat şi mi-am acoperit faţa cu palmele, ruşinată de excitarea pe care mi-o adusese acea brutalitate.

Alexander şi-a încetinit mişcările, continuând să descrie cercuri în jurul sexului meu care pulsa. Mi-a învăluit trupul cu al lui, trecându-şi braţele pe sub mine şi cuibărindu-mă lângă el în timp ce îmi presăra săruturi tandre pe sânii întăriţi. S-a răsucit cu grijă pe o parte, atent ca trupurile noastre să nu se despartă, şi a continuat să intre şi să iasă din mine.

Mi-a îndepărtat palmele de pe faţă şi şi-a lipit gura de a mea. Sărutul lui era fierbinte şi adânc. Nu s-a grăbit, mi-a desfăcut treptat buzele, până când am oftat. Limbile noastre nu se mai luptau, nici dinţii, era doar un sărut languros care se topea în trupul meu.

— Clara?

Mi-a rostit numele cu glas catifelat, aducându-mă aproape de el.

Am deschis ochii plini de lacrimi şi i-am întâlnit privirea, descoperind că focul din ei se răcise. În ei nu mai vedeam fantome. Alungaserăm împreună demonii, dar el aproape că mă frânsese.

Şi, da, mă simţeam mai vie ca niciodată. Pielea mea cânta, amintindu-şi agonia şi extazul. Sentimentele m-au copleşit, şi i-am dus braţele la piept, acoperindu-i inima cu palma mea. Bătea regulat, acum că dorinţele primare erau în sfârşit satisfăcute. I-am numărat bătăile până ce amândouă inimile au început să bată la unison.

Alexander îmi umplea încă sexul, dar durerea şi chinul dispăruseră. În ciuda a tot ce se întâmplase între noi, nu atinsese orgasmul. I-am căutat privirea, speriată că făcusem ceva greşit.

— Plăcerea ta este şi a mea, mi-a şoptit. O să mă împing în trupul tău până când aproape va ceda, dar nu-ţi voi face niciodată rău.

Era adevărat. Durerea dispăruse din corpul meu, fiind înlocuită de un extaz persistent, dureros.

— Dar eu te pot frânge? am murmurat, mângâindu-i obrazul.

A oftat şi a clătinat din cap.

— Sunt deja distrus.

— Înseamnă că te pot repara.

Degetele îmi tremurau când au ajuns la tivul tricoului. Alexander a continuat să mă privească intens când le-am strecurat sub ţesătură şi le-am trecut peste abdomenul pe care îl ţinuse ascuns de mine. S-a încordat, dar penisul lui continua să pulseze în mine.

Un scâncet aspru i-a scăpat de pe buze când l-am atins, dar nu s-a ferit şi nici nu m-a oprit. I-am apăsat precaut mâna pe abdomenul încordat, apoi am început să îl mângâi mai sus.

Alexander a inspirat cu putere.

— Nu.

În cuvântul lui nu era furie, ci doar teamă şi încă ceva ce ţinea ascuns. Am închis ochii, rupând contactul vizual cu el, ca să pot gândi clar. Şi am conştientizat ce anume ascundea.

Dorinţă.

Am deschis ochii şi l-am privit cu atenţie. Înţelesesem, într-un final. Am spus şoptit:

— Revendic acest trup. Eşti al meu, Alexander. În întregime.

În timp ce vorbeam, degetele mele urcau, trecându-i peste coaste, ca să-i simt cicatricile care marcaseră acest trup perfect. M-am oprit, dar nu mi-am retras mâna, deşi l-am simţit cutremurându-se.

Am început să-mi rotesc uşor şoldurile în jurul penisului lui. Deveneam tot mai îndrăzneaţă, exploram o parte din el pe care o ţinuse ascunsă prea mult timp. A început să respire mai rapid şi şi-a îngropat capul în sânii mei, ţinându-mi mâinile prizoniere la pieptul lui. M-a cuprins de fese, şi dorinţa i-a învins ruşinea. S-a avântat în mine, iar penisul lui a erupt şi m-a umplut cu sămânţa lui. Senzaţia m-a copleşit, sfărâmându-mă în mii de bucăţi atunci când am simţit lacrimi reci şi sărate pe sâni.

Capitolul 18

Când zorii s-au ivit prin ferestre, m-am trezit speriată. Ce uitasem? Mi-am dat imediat seama – Alexander era în

patul meu. Încă dormea, respirând uşor, iar pleoapele i s-au mişcat uşor când şi-a schimbat poziţia şi s-a întors pe o parte. Mi-am muşcat buza şi l-am mângâiat pe obraz cu vârful unui deget. Noaptea trecută îşi dăduse jos masca pe care o purta zi de zi şi îmi arătase monstrul din spatele ei, dar eu nu-l văzusem decât pe el. Alexander era frumos, dar frânt. Era sexy, dar stricat. Şi, deşi îşi dezvăluise o parte din el în faţa mea, ştiam că abia dacă zgâriasem suprafaţa întunericului din el.

Înaintea acestei nopţi, nu ştiusem dacă să încerc să-i dezleg misterul sau să fug cât mă ţineau puterile de senzualitatea lui brutală. Acum, nu mai aveam de ales. Nu numai pentru că văzusem dincolo de faţadă, ci şi pentru că el mă forţase să privesc dincolo de a mea. Ceea ce-mi arătase el ar fi trebuit să mă îngrozească, dar mă făcuse doar să-mi doresc şi mai mult.

Am coborât din pat şi am străbătut camera în picioarele goale, ca să nu-l trezesc. Era liniştit acum, dar ştiam că demonii îl aşteptau, atunci când avea să se trezească.

Belle era în bucătărie, în pantaloni scurţi de pijama. Spărgea ouă într-o tigaie. Arăta minunat, chiar şi cu părul strâns neglijent în creştet şi nemachiată. După ce noapte grea avusesem, nici nu îndrăzneam să mă privesc în oglindă.

— Mi-am făcut griji când am văzut că ai plecat devreme de la bal, mi-a spus trimiţându-mi o bezea. Dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu ai plecat singură.

Obrajii mi-au luat foc. M-am întins spre bufet să iau un pahar. Fusesem într-atât de absorbită de Alexander, că nu mă gândisem că ea ar putea fi acasă. Clădirea supravieţuise unui război, deci puteam spera să aibă pereţi groşi. Am răsucit robinetul şi am umplut paharul cu apă, dorindu-mi ca acel gest nonşalant să-mi ascundă jena.

— Iei şi anticoncepţionale, nu-i aşa? m-a întrebat Belle. Judecând după sunetele care veneau din dormitorul tău, sigur ai nevoie.

— Eşti amuzantă, i-am răspuns, iar obrajii mi s-au îmbujorat şi mai tare.

— Crezi că nu ştiu? Şi să vezi ce glume mai fac, după ce m-ai ţinut trează toată noaptea cu gemetele tale.

A scos ouăle dintr-o tigaie şi le-a pus pe o farfurie.

Am oftat.

— Abia aştept.

— O să vezi, sunt ultimul răcnet, mi-a spus şi mi-a făcut cu ochiul. Stai aşa, de fapt, partea cu răcnetele a fost a ta. Haide, dă-mi fasolea!

Am împins bolul spre ea, şi a pus câteva linguri lângă ouă.

— Mulţumesc, i-am spus. Sunt moartă de foame.

Belle m-a mustrat cu o mişcare din deget şi şi-a arcuit sugestiv o sprânceană.

— Sunt convinsă, dar ouăle acestea nu sunt pentru tine. Îţi fac şi ţie imediat. Crezi sau nu, dar nu numai tu ai avut parte de acţiune azi-noapte.

Mi-am dus imediat mâna la decolteul maioului subţire.

— E Philip aici?

— Da, l-am lăsat în pat.

— Strigătele de azi-noapte nu veneau neapărat doar de la mine, să înţeleg, am necăjit-o eu.

— Cu Philip nu e tocmai ca şi cum te-ai da într-un roller coaster, a spus Belle, adăugând imediat: Nu că m-aş plânge.

Acum, era şi ea îmbujorată. I-am zâmbit.

— Hei, nu te judecă nimeni.

Dacă toţi bărbaţii ar fi făcut sex ca Alexander, nimeni nu s-ar mai fi dat jos din pat. Societatea nu-şi permitea atâta virilitate în pachetul standard.

— La naiba, am uitat de cârnaţi. Belle a aruncat câţiva într-o altă tigaie şi a început să-i învârtă. Nu ai avut timp nici măcar să-ţi iei rămas-bun de la mine, atât erai de grăbită să-i smulgi hainele de pe el, nu?

Am ezitat, căci nu ştiam cât de multe să-i povestesc lui Belle. Pe de o parte, era prietena mea cea mai bună. Pe de altă parte, nu-mi era deloc uşor să-i vorbesc despre complexitatea relaţiei mele cu Alexander. Să încerc în continuare să ascund ce mi se întâmpla era pe departe cel mai nesănătos lucru la care mă puteam gândi, aşa că aveam nevoie de o confidentă.

— Am plecat singură, de fapt.

— Am bănuit, a recunoscut Belle. M-am întâlnit cu Alexander, care te căuta. Părea îngrijorat, deşi bărbatul acesta e greu de citit. Ce s-a întâmplat?

„Mie-mi spui?” Abia începeam să-l înţeleg. Dar plecarea mea bruscă de aseară nu avusese aproape deloc legătură cu el. Stomacul mi s-a strâns când mi-am amintit cum fusesem tratată de prietenii şi de rudele lui.

— Nu ştiu. Acum, mi se pare o prostie. Să spunem doar că m-am întâlnit cu rudele lui şi că nu au fost prea amabile.

— Ca să vezi! a spus sec Belle. Familia regală e o adunătură de nemernici. Şi blonda aceea – cum o cheamă?

Aş fi vrut să-i fi uitat numele. Dacă era cineva la care nu doream să mă gândesc, acea persoană era Pepper. Cum poate o fiinţă atât de frumoasă să fie, de fapt, atât de urâtă? Ştiam însă răspunsul. Pepper ar fi putut avea orice bărbat, dar îl voia pe al meu.

— Pepper Lockwood, am spus şi am oftat.

— E cea din ziare, nu-i aşa?

— Exact.

— Bănuiesc că faptul că e şi mai frumoasă în realitate nu a ajutat prea mult, mi-a spus Belle luându-mă pe după umeri. Pare o scorpie.

— Aşa şi este.

I-am povestit lui Belle cum, după atitudinea prietenoasă atunci când fuseserăm prezentate, îşi arătase adevărata faţă. Ochii lui Belle se strângeau pe măsură ce vorbeam. Până să termin, se transformaseră în două fante.

— Scorpie cu „S” mare, a spus Belle.

— Iar tu ţi-ai dat imediat seama, i-am răspuns, amintindu-i că mă avertizase din priviri cu o seară în urmă.

A ridicat din umeri cu modestie.

— Speram să mă înşel.

— Ai avut dreptate, am recunoscut eu. Cel mai rău este că nu-i pot zice lui Alexander ce mi-a spus sau cum s-a purtat.

— E greu de văzut cum este cu adevărat. Joacă foarte bine.

— Neaţa! a spus Philip pe când intra în bucătărie.

Ne-am speriat, şi eu, şi Belle, iar ea i-a adresat logodnicului o privire mustrătoare. Ştiam prea bine de ce tresărisem aşa. La fel de bine putea fi Alexander cel care să fi intrat.

— Mă bucur să te văd, Clara, a spus Philip, părând să nu-şi fi dat seama de reacţia noastră. A luat ibricul de pe foc şi şi-a turnat nişte apă clocotită, pentru ceaiul de dimineaţă. Nu am avut ocazia să te salut aseară, dar am auzit că arătai minunat.

— Şi nu ai auzit numai asta, a spus Belle în timp ce-i întindea farfuria plină cu vârf.

S-a încruntat la ea. Nu părea să guste gluma lui Belle.

— Îţi mulţumesc, a spus băţos.

— Cu plăcere! A ridicat din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru, dar am văzut-o zâmbind când s-a întors cu spatele. Unii se îndoiau de calităţile ei de soţie, dar pregătirea unui mic dejun dovedea contrariul. Să-i pregătesc şi lui Alexander o farfurie?

Am ezitat, neştiind dacă era mai indicat să încerc să-l fac să se simtă bine-venit sau să-l las să doarmă. În plus, îmi era destul de greu să mi-l imaginez aşezat la masă, duminica, luând micul dejun. Era ceva mult prea normal.

— Alexander este aici? a întrebat Philip, abandonându-şi furculiţa şi cuţitul ca să se uite la noi cu ochii mari.

— Cine ai crezut că scotea zgomotele alea azi-noapte? l-a întrebat Belle.

— Vreun vecin, a răspuns Philip.

I-am surprins privirea înainte de a se întoarce la farfuria lui – în ea se citea dezgust, dar şi milă. Nu fusesem vreun mare fan al lui Sir Philip Abernathy, dar asta fusese ultima picătură. Nu avea niciun drept să mă privească aşa.

— Ignoră-l, mi-a şoptit Belle. A ridicat apoi vocea şi a întrebat: Ce-i place lui Alexander să mănânce?

Nu eram prea sigură. Îl văzusem mâncând un burger, dar nu ştiam cum îi plăcea să fie pregătite ouăle sau dacă prefera cafea ori ceai la micul dejun. Acestea erau lucrurile pe care ar fi trebuit să le ştii despre un tip *înainte* să te culci cu el. Cu Daniel aşa fusese.

— Ceai. Fără lapte, a spus Alexander, făcându-şi simţită prezenţa. Era îmbrăcat în tricou şi cu pantalonii de la frac, dar în picioarele goale. Aş fi vrut să-i smulg hainele de pe el şi să-l duc înapoi în pat, acolo unde totul avea sens între noi. Iar la micul dejun, orice, a adăugat. Mor de foame. Noaptea trecută mi-a făcut poftă de mâncare.

Alexander mi-a aruncat un zâmbet care-mi spunea că nu tânjea numai după mâncare. Dacă nu era mai atent, bietul de Philip avea să şi mănânce liniştit ouăle în timp ce eu îl călăream pe Alexander chiar acolo, pe blatul din bucătărie.

Mă aşteptam la un comentariu din partea lui Belle, dar acesta nu a venit. M-am întors spre ea şi am surprins-o privindu-l pe Alexander cu o expresie visătoare.

— Îţi pregătesc imediat, am spus eu, smulgându-i farfuria din mână şi umplând-o înainte ca ea să apuce măcar să se întoarcă.

Alexander s-a aşezat pe un scaun de bar, lângă Philip. Niciunul nu a scos vreun cuvânt. Avusesem impresia că se cunoşteau, dar, dacă era aşa, nu erau în relaţii prea prietenoase. Gândul m-a purtat în dormitor. Îmi doream să fi fost acolo, cu Alexander, în loc să asist la acel război rece.

Belle mi-a întins o ceaşcă de ceai şi a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi spus „Ce putem face?”

— Tu ce vrei, Clara?

— Nimic, mulţumesc!

Nu avea cum să fi pregătit mâncare suficientă pentru patru persoane.

— Nu se poate. Ce vrei? a repetat.

— Nişte ouă şi pâine prăjită, cred.

Nu avea niciun rost să o refuz. Avea să-mi bage mâncarea pe gât într-un fel sau altul.

Belle s-a uitat în fugă spre bar şi m-a întrebat din priviri „Ce mai e acum?” M-am încruntat. Philip era genul

de bărbat care dezaproba adesea oamenii şi felul în care îşi petreceau timpul liber. Dacă ar fi fost să ghicesc, nu vedea cu ochi buni trecutul lui Alexander, iar dacă citeai doar jumătate dintre articolele din tabloide, nici nu-l puteai condamna. Numai că el nu-l cunoştea. Erau rude de foarte departe, dar asta nu însemna că erau o familie.

— Ce planuri ai pentru azi? m-a întrebat Belle, dornică să destrame tensiunea din aer.

— Nu prea ştiu, i-am răspuns.

— Hai să mergem la cumpărături!

M-am uitat spre Alexander fără să vreau, ca şi cum îl întrebam dacă era în regulă. De îndată ce mi-am dat seama de ceea ce făceam, mi-am ferit privirea. Nu-mi făcusem planuri cu Alexander, ceea ce însemna că eram liberă.

Alexander mi-a surprins privirea şi a spus:

— Am de rezolvat o chestiune de familie, şi sunt sigur că tata va avea nevoie de câteva ore de explicaţii din partea mea pentru faptul că am plecat aseară.

I-am spus din priviri „Îmi pare rău”, dar el a clătinat din cap şi mi-a zâmbit încurajator.

— Putem să mergem, atunci! Belle a aplaudat, încântată. S-a deschis un boutique nou în Notting Hill.

— Sâmbăta, Notting Hill e o adevărată casă de nebuni, a comentat Philip, dar l-am ignorat amândouă.

— Trebuie să fac duş, apoi putem pleca, i-am promis eu. Eşti sigur că nu vrei să vii?

— Mi-ar face plăcere, dar mă cheamă datoria, a zis Alexander cu tristeţe.

Lângă el, Philip a pufnit.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? a întrebat Alexander.

— Ideea că tu ţi-ai face datoria, a spus Philip.

— Philip! a protestat Belle, dar era prea târziu.

— Am luptat în Afganistan şi în Irak timp de şapte ani, a spus Alexander pe un ton grav, care emana dispreţ. Ştiu mai multe despre a-ţi face datoria decât marea majoritate a englezilor.

— Dar cum rămâne cu onoarea? a întrebat Philip. Ai reuşit să o găseşti pe acolo? Sau e prea târziu pentru asta?

Belle era la fel de şocată ca mine, dar niciuna din noi nu a vorbit. L-am privit pe Alexander ridicându-se şi năpustindu-se în dormitorul meu, de unde a apărut o clipă mai târziu, cu pantofii şi hainele în mână.

— Nu trebuie să pleci, i-am spus.

— Am lucruri de rezolvat, mi-a răspuns şi a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă.

S-a întors însă din prag şi mi-a cuprins talia, lipindu-se posesiv de mine, într-o demonstraţie care nu-mi era menită. Voia ca Philip să vadă că eram a lui. Ştiam că ar fi trebuit să-l opresc, dar mă topisem deja în îmbrăţişarea lui. Când s-a desprins, mi-a trecut un deget peste buze şi mi-a zâmbit cu amărăciune.

— Să te distrezi azi!

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap, încercând să par veselă.

— Aşa voi face. Notting Hill este locul meu preferat din Londra.

Alexander s-a oprit de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi doar a deschis uşa.

— Ne vedem curând, păpuşă!

Nu era nici pe departe acel rămas-bun pe care îl sperasem. După ce telefonul îi fusese urmărit şi după dezastrul din această dimineaţă, nu aveam nici cea mai mică idee când urma să fie acel „curând”. Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării când am înţeles că era posibil să nu-l mai văd niciodată. Nu vorbiserăm despre ce se petrecuse în pat în acea noapte. Oare lucrurile scăpaseră de sub control?

Belle a apărut lângă mine pe când închideam uşa. Mi-a şoptit:

— Va fi bine.

O parte din mine ar fi vrut să se întoarcă şi să ţipe la ea pentru ce spusese Philip, dar nu era vina ei. Faţă de Philip însă nu mă simţeam la fel de îngăduitoare.

După ce am făcut duş şi mi-am prins părul, eram nerăbdătoare să ies din casă şi să fac lucruri normale. Doar pentru că nu făcusem din shopping o carieră, ca mama, nu însemna că nu-i apreciam abilitatea de a mă distrage. Acum, aveam nevoie de ceva care să-mi ocupe mintea şi, mai mult decât atât, aveam nevoie să petrec un timp cu Belle. Aveam nevoie ca ea să mă facă să râd. Să-mi abată atenţia de la rahatul în care eram.

— Eşti gata? am strigat, bătându-i la uşă.

— Cinci minute!

M-am prăbuşit pe canapea şi am luat o revistă de-a ei. În timp ce o răsfoiam, am simţit că ar fi trebuit să iau

notiţe. Nu eram obişnuită să mă îmbrac după ultima modă, dar acum, că aveam o slujbă adevărată, nu puteam purta doar blugi şi tricouri.

Philip a apărut de după colţ, fluierând, dar melodia i-a murit pe buze când m-a văzut. Presupusesem că plecase imediat, dar se părea că n-o făcuse. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre camera mea.

— Aşteaptă, Clara! mi-a strigat.

M-am oprit, dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam explica. Am încrucişat braţele la piept şi am aşteptat. Nimic din ce-mi putea spune nu avea să repare ce-i zisese lui Alexander.

— Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat, a început el. Dar trebuie să înţelegi că eu am crescut în preajma lui Alexander.

— Asta da, scuză! am spus eu.

— Dă-mi voie să-ţi explic, a continuat el, ignorându-mi sarcasmul. Alexander nu este cel pe care-l crezi. Este un suflet întunecat, cu secrete.

— Lasă-mă să ghicesc: Şi tu i le cunoşti?

Ştiam deja că Alexander avea o parte întunecată. Nu numai că o văzusem, dar o şi experimentasem.

— Nu. Am auzit zvonurile. Cele care se răspândesc la evenimentele oficiale.

— Nu te-a învăţat mama ta să nu crezi tot ce auzi?

— Probabil a făcut asta, a spus Philip. Dar m-a învăţat şi să fiu atent în cine mă încred. Îi cred pe cei care mi-au povestit despre Alexander şi despre ce le face el femeilor. Cum le foloseşte. Cât de straniu poate deveni când rămâne

singur cu ele. S-a apropiat cu un pas. Dă-mi voie să te întreb, Clara: Tu ai încredere în Alexander?

Nu-mi spusese nicio noutate, dar chestiunea încrederii era o altă poveste. M-am gândit o clipă la asta, apoi mi-am amintit chipul lui Alexander atunci când mi se dezvăluise noaptea trecută şi echilibrul fragil de care dăduse dovadă când îi oferisem trupul meu în orice fel voia. Şi răspunsul a venit imediat.

— Da, am încredere în el.

— Sper să mă înşel, de dragul tău, mi-a spus Philip. Ai grijă, Clara!

A dispărut înapoi în camera lui Belle, lăsându-mă să mă întreb dacă eram zdravănă la cap. Oare Philip vedea ceea ce eu nu reuşeam să văd? Ignoram adevărul din cauză că-l doream sau... Am clătinat din cap. Alternativa era mult mai rea. M-am forţat să zâmbesc în clipa când Belle a apărut în cadrul uşii.

— Eşti gata? m-a întrebat ea.

Mi-am luat geanta şi am strâns din dinţi.

— Absolut!

Weekendul a trecut fără să primesc vreun semn de la Alexander, aşa că îndoiala a început să încolţească în mine. Îşi încălcase regulile şi-mi dezvăluise o parte din el pe care jurase să o ţină ascunsă, dar eu continuasem să-l forţez.

Gândul acesta nu mi-a dat pace nici luni când am ajuns la birou. Venisem intenţionat mai devreme, ca să evit mulţimea de capete întoarse. Din fericire, cei câţiva

oameni care ajunseseră înaintea mea au murmurat doar câte un salut somnoros când am trecut pe lângă ei.

Când am ajuns la birou, răspunsul pe care îl aşteptam era deja acolo. Sub forma unui alt bilet scris de mână, trimis printr-un curier. L-am întors, iar inima mi-a bătut cu putere când mi-am trecut degetele peste sigiliul de ceară. L-am deschis şi am citit:

Păpuşă, îţi doresc să ai o săptămână mai puţin dramatică la serviciu. Sunt prins cu chestiuni de familie, dar ne vom revedea curând.

X

Aş fi preferat să fie prins cu mine. Am dus biletul la piept, apoi m-am uitat în jur, să mă asigur că nu mă văzuse nimeni. Mă emoţiona gândul că acele cuvinte erau doar pentru ochii mei. L-am pus în sertar, dar apoi m-am răzgândit şi l-am îndesat în geantă. Nu eram convinsă că puteam avea încredere în oamenii aceia. Nu şi atunci când era vorba despre informaţii intime legate de Alexander, care valorau o avere.

Capul creţ al lui Bennett s-a ivit de după colţ. Ochii îi străluceau de curiozitate.

— Ai avut o livrare azi-dimineaţă.

— Da, l-am primit. Mulţumesc!

Era mai bine să lăsăm lucrurile aşa, chiar dacă noul meu şef era cumsecade.

— Şi te-am văzut în weekend la *Entertainment Today,* a continuat el. Te-ai simţit asemenea Cenuşăresei?

„Da”, mi-am spus, „mai ales la partea în care fuge de la bal”. Nu i-am spus asta, ci am ridicat din umeri.

— Am ajuns acasă cu ambii pantofi, deci nu, din păcate.

— Bine, nu-mi dezvălui toate detaliile sordide. Bennett şi-a dus o mână la piept. Sunt rănit, să ştii.

Am dat ochii peste cap şi am luat un carneţel.

— Nu trebuia să ne pregătim pentru şedinţă?

— Ba da. Editorul lui Isaac Blue a confirmat întâlnirea de joia viitoare.

În câteva secunde, a trecut la atitudinea profesională şi nu a mai pomenit nimic legat de viaţa mea personală. Am purtat o discuţie lungă, făcând strategii pentru noua campanie şi desemnând responsabilităţi pentru prezentare. Când Bennett s-a ridicat, era deja amiază.

— Ar trebui să comand ceva de mâncare, a spus el, uitându-se la ceas. Le-am promis fetelor că nu lucrez weekendul acesta, drept pentru care căsuţa mea de e-mail e plină.

— Eu voiam să merg să-mi cumpăr ceva şi să mănânc aici, la birou. Îţi iau ceva? l-am întrebat.

Faţa i s-a luminat de un zâmbet.

— Eşti o sfântă, Clara. Chiar la colţ este un restaurant care face un curry fantastic, dar e foarte aglomerat la prânz. Poate ar fi bine să comanzi online.

Am găsit site-ul localului şi am plasat comanda. Mi-am pus geanta pe umăr şi am ieşit, dornică să scap de la birou.

Londra zumzăia de energia unei zile de luni. Toată lumea se pregătea pentru săptămâna care abia începuse. Temperatura crescuse, umiditatea, la fel, anunţând sosirea verii. Mi-am ridicat părul de pe ceafă, am îndepărtat câteva şuviţe transpirate de pe obraji şi l-am prins într-un coc rapid, franţuzesc. În ciuda căldurii, îmi plăcea să simt soarele scăldându-mi pielea. Luna mai fusese ploioasă. Eram pregătită pentru schimbarea anotimpului.

Dinspre bucătărie venea o aromă puternică de coriandru. Stomacul mi-a chiorăit cât timp am aşteptat să fie gata comanda. Douăzeci de minute mai târziu, mă întorceam la birou, cu două sacoşe pline cu pui *tandoori,* orez şi supă de linte. Am traversat strada ca să evit valul de oameni ieşind de la metrou şi atunci l-am văzut.

Chipul meu, privindu-mă fix de pe coperta unei reviste. Mai precis, chipul meu la 15 ani.

Înfometată după dragostea lui: secretul devastator al lui Bishop.

Trecutul pe care mă străduisem atât să-l uit se revărsa acum pe fiecare copertă, în tot standul de ziare.

Capitolul 19

Ziua a devenit doar o listă cu treburile pe care le aveam de făcut. În general, oamenilor obişnuiţi nu trebuia să li se amintească să se întoarcă la birou, să-şi verifice e-mailul sau să bea apă, dar, la fel de bine, oamenii obişnuiţi nu apăreau pe copertele revistelor. Ştiam câteva chestii

terapeutice pe care le învăţasem la şedinţele de consiliere şi pe multe dintre ele nu le mai folosisem de ani buni. Dar azi le-am folosit pe toate. Am alungat orice influenţă negativă, ceea ce a însemnat să-mi deconectez computerul şi să trec telefonul pe silenţios. Am luat prânzul cu Bennett, care nu avea habar ce se întâmplase. M-am concentrat asupra chestiunilor importante pe care trebuia să le rezolv. Şi mai presus de toate am încercat să fiu blândă cu mine.

Asta s-a dovedit a fi cel mai greu. Aşa a fost dintotdeauna. Parcursesem un drum lung de când aveam 15 ani, dar ştiam cât de uşor pot aluneca spre distrugere. Lucrul pe care nimeni nu-l înţelegea era că a nu mânca nu era întotdeauna o alegere. Chiar şi acum, când eram stresată, uitam uneori. Devenea ceva mai puţin important decât ce aveam de făcut. Şi a avea un trup care nu recunoştea nevoia de mâncare era cu totul altceva.

Iar acum, în ciuda străduaniilor mele de a alunga gândurile negative, asta devenise o ştire. De fapt, nu era o ştire, ci o acuzaţie. Titlurile, fotografiile vechi – toate mă acuzau. Pe nimeni nu interesa adevărata poveste. Voiau doar să-şi vândă revistele, chiar dacă asta mă distrugea. Alexander trăise cu asta întreaga viaţă, dar pentru mine era ceva nou. Clădirea în care locuiam devenise un loc fierbinte pentru paparazzi. Viaţa mea sexuală era discutată pe bloguri de scandal. Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să treacă mult până să sape mai adânc. Acum, trecutul meu fusese readus la suprafaţă în numele

divertismentului, şi, dacă mă mai gândeam mult la asta, aveam să cedez nervos.

Până la sfârşitul zilei, muncisem cât pentru mai multe zile. Prezentarea Isaac Blue era gata pentru a fi aprobată de Bennett, şi începusem să lucrez la newsletterul unei noi companii. Dar, deşi eram cât se poate de ocupată cu redactări şi corecturi, în adâncul ei, mintea mea era torturată. De data aceasta, nu puteam ignora totul, pentru că aveam să-mi amintesc de îndată ce părăseam biroul.

Bennett a ciocănit în peretele separeului meu şi a băgat capul înăuntru.

— Hei, eşti bine?

— Da, sunt bine. M-am străduit să-i zâmbesc. De fapt, am terminat prezentarea Isaac Blue.

— Şi graficele? a întrebat surprins Bennett.

— Tocmai ce ţi le-am trimis.

Bennett a fluturat pumnul prin aer, arătând pentru o clipă ca atunci când era copil. Gestul de băieţel m-a făcut să-l plac şi mai tare.

— Chiar nu ştiu cum reuşeşti.

— Lucrez acum la newsletter, am continuat eu. Credeam că…

— Clara, m-a oprit Bennett, cred că eşti obsedată de muncă chiar mai mult decât mine. E trecut de 17.30.

— Nu!

Am sărit de pe scaun şi am verificat ceasul de pe desktop. Pulsul mi s-a accelerat când am văzut că avea dreptate.

— E timpul să pleci acasă. Sau te duci la vreun bal elegant şi în seara asta?

Ştiam că glumise, aşa că m-am forţat să râd.

— Termin ce am început şi plec.

— OK. Ne vedem mâine! Bennett a făcut o pauză. Vrei să te conduc?

I-am făcut semn să plece, străduindu-mă să nu par tulburată şi să-mi ascund tremurul mâinilor.

— Du-te acasă, la fete! Plec şi eu în cinci minute, promit!

Am mai rămas cincisprezece minute, dar nu mai puteam trage de timp. Am urcat în lift, şi panica a pus stăpânire pe mine. Dacă nu reuşeam să trec de ei? Dacă reporterii mă urmăreau până acasă? Mi-am spus că-mi făceam griji degeaba, dar, când am ajuns la parter, toate ipotezele se transformaseră în chestii mai periculoase. Ce avea să spună mama? Aş putea să-mi pierd slujba?

Ce credea Alexander?

Nu aveam nicio îndoială că aflase. Aşa cum nu mă îndoiam că asta însemna sfârşitul. Nu conta că depăşisem acele momente, nu conta unde ajunsesem acum, trecutul meu era pentru el o vulnerabilitate. Nu avea nevoie de încă un scandal de presă sau de complicaţii, iar eu mă dovedeam a fi şi una, şi alta. După ziua de azi, avea să fie nevoit să o rupă cu mine, iar eu înţelegeam asta. De la prânz încoace, nu mai primisem niciun bilet de la el. Nu apăruse la biroul meu. Alexander începuse deja să se distanţeze de epava numită Clara Bishop. Putea avea orice femeie, de ce să aleagă una discreditată deja?

Am alungat departe acest gând. Dincolo de uşile clădirii aveam să fiu nevoită să-mi înfrunt trecutul. Nu avea sens să mă stresez pentru viitor.

Mai aveam 28 de paşi până la uşile batante. L-am numărat pe fiecare, încercând să mă concentrez la ceva banal, dar inima continua să-mi bată cu putere în timp ce tocurile îmi răsunau pe podeaua din marmură. Prin uşi răzbătea soarele, şi mi-am amintit ceva ce obişnuia să-mi spună terapeutul: de ce să aştepţi ca soarele să iasă din nori când poţi aprinde lumina?

„Uşor de spus", m-am gândit pe când ieşeam din clădirea Clarkwell şi-mi puneam ochelarii de soare. Am dat nas în nas cu paparazzi care mă aşteptau şi mi-am dorit să fi putut aprinde lumina. Îmi doream să pot scăpa în întunericul dat de anonimat, dar nu aveam unde să mă ascund. Fotografii m-au înconjurat, făcându-mi fiecare pas tot mai dificil.

„Mai eşti şi acum sub tratament, Clara?"

„Alexander ştie că eşti anorexică?"

„Este adevărat că ai fost la consiliere şi anul trecut?"

Am închis strâns gura şi mi-am croit drum pe trotuar. Un tip scund cam de vârsta mea, cu o şapcă Yankees pe cap, mi-a sărit în faţă, cu un iPhone în mână.

— Zâmbeşte, drăguţo! Doar nu vrei să apari cu bărbie dublă în fotografie!

Ceva s-a rupt în mine, şi m-am năpustit la el. A încercat să se tragă înapoi, dar m-am apropiat de faţa lui nebărbierită şi am strigat:

— Totul este o glumă pentru voi, nu-i aşa? Chiar nu aveţi sentimente? Mie mi se pare că aţi uitat că sunteţi oameni! Haide, spuneţi-mi secretele voastre! Împărtăşiţi-le cu mine! Nu puteţi, nu-i aşa?

— Am vrut doar o fotografie!

Bărbatul a ridicat braţele în aer. Dar, dacă credea că avea să scape atât de uşor, se înşela amarnic.

— Eşti un om de rahat. Asta sunteţi cu toţii. V-aţi gândit măcar o clipă că am şi eu sentimente? V-aţi întrebat ce poate face aşa ceva cuiva care este în recuperare? Sau unor oameni prea speriaţi ca să ceară ajutor? Mi-am rotit arătătorul prin aer. Acum, nu-mi mai îndreptam furia spre o singură persoană. Sunteţi cu toţii bolnavi! Asta nu este o ştire! Lăsaţi-mă în pace!

O brunetă cu prea mult ruj şi prea puţină conştiinţă a făcut un pas spre mine, părând că mă compătimea.

— Vrem doar să te ajutăm, Clara.

— Să mă ajutaţi? Să mă ajutaţi! Am râs isteric. Nu am nevoie de ajutorul vostru. Nu înţelegeţi? N-am nevoie de voi… să mă reparaţi!

S-a apropiat şi mai mult şi a întins mâna, ca şi cum ar fi vrut să mă bată uşurel pe braţ.

— Opreşte-te, i-am spus încet. Să nu dea naiba să mă atingi!

Ea s-a întors spre cameramanul din spatele ei.

— Ai înregistrat totul?

Am privit-o uimită cum începea să transmită chiar acolo, în faţa mea. Chiar nu aveau pic de ruşine. Erau doar nişte lipitori.

Am deschis gura să mai spun ceva, când Norris şi-a făcut apariţia lângă mine.

— Domnişoară Bishop. M-a cuprins protector cu braţul şi m-a condus în josul străzii.

Reporterii se izbeau de noi, se înghionteau unul pe altul, continuând să strige întrebări. Mi-am ascuns faţa în braţul lui Norris, recunoscătoare că venise. Dar unde era Alexander?

Norris a deschis portiera, şi m-am urcat pe bancheta din spate, oftând uşurată când portiera s-a închis. Dar liniştea mea avea să fie de scurtă durată. Rolls Royce-ul a pornit, evitând reporterii, şi s-a înscris în traficul de seară. Acum, că scăpasem de acolo, furia punea stăpânire pe mine. Aş fi vrut să plâng, dar lacrimile nu veneau. Ceea ce se petrecuse acum urma să aibă repercusiuni. Făcusem o greşeală înfruntându-i. Le dădusem un nou subiect. În ziua următoare, ziarele aveau să scrie că nebuna Clara Bishop îi atacase pe reporteri. Şi totuşi, nu regretam ce făcusem. Cineva trebuia să-i pună la punct, iar unul ca Alexander nu putea risca asta. Infamia mea avea să fie dată uitării, înlocuită de păcatele viitoarei lui iubite. Într-o lună, eu aveam să fiu nimeni, dar el avea să continue să fie moştenitorul tronului.

Nu-l condamnam că nu venise. Îl trimisese pe Norris, ca să se ţină de cuvânt. Îmi promisese că avea să mă protejeze, chiar dacă acum aflase că nu meritam efortul.

Când am intrat, în apartament era întuneric. M-a pufnit plânsul. Suspinând, am citit biletul lăsat de Belle, în care îmi spunea că rămânea peste noapte la Philip. Era o

dovadă de egoism din partea mea să-mi doresc să o găsesc aici, dar, în clipa asta, aveam nevoie de prietena mea cea mai bună. Mi-am căutat mobilul în geantă şi mi-am dat seama că îl închisesem şi îl lăsasem în sertar, la birou. Nu aveam mobil, nu aveam prieteni, iar Alexander îşi trimisese garda de corp să mă conducă acasă. Mă simţeam umilită; lacrimi fierbinţi îmi curgeau pe obraji.

M-am îndreptat spre camera mea, spre patul care mă aştepta. Nu aveam de gând să mă dojenesc prea aspru, dar puteam să-mi plâng măcar puţin de milă. Mă străduisem să nu fac niciun pas greşit de când îl cunoscusem pe Alexander, dar nimănui nu-i păsase de asta. Toţi voiau dramă şi secrete. Eu nu eram făcută pentru o astfel de viaţă. Alexander nu venise pentru că ştia asta. Iar acum, o ştiam şi eu.

M-am oprit în pragul camerei mele, dându-mi seama că era lumina aprinsă. Nu o aprinsesem dimineaţă, înainte de a pleca la birou. Aşa ceva m-ar fi putut speria cândva, dar acum am deschis larg uşa şi am păşit înăuntru, ştiind ce aveam să găsesc.

Alexander era aşezat pe fotoliul de lângă fereastră şi privea spre stradă. Inima mi-a bătut cu putere, îmbătată de prezenţa lui. Îşi sprijinea mâinile pe braţele fotoliului, într-o atitudine imperială. Simpla lui prezenţă părea poruncitoare chiar şi în camera goală. Era îmbrăcat cu un tricou negru care îi evidenţia bicepşii, dar ţinuta lejeră nu atenua cu nimic autoritatea brută pe care o emana.

Nu a vorbit, iar eu nu am avut energia să-l provoc. M-am aşezat pe pat şi mi-am pus o pernă în poală. Au trecut

câteva minute. Pierdusem deja noţiunea timpului când el s-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea patului. M-a privit de sus, cu o răceală pe care se vedea că o exersase. I-am întâlnit privirea, observând pentru prima oară că avea un semn pe bărbie.

— Este adevărat? m-a întrebat pe un ton măsurat.

Am înghiţit în sec, ştiind că eram pe cale să distrug legătura pe care o creasem. Chiar o considerasem indestructibilă? Poate că îmi făceam cu adevărat iluzii, aşa cum spuneau ziarele.

— Da.

Falca i s-a încordat vizibil, şi şi-a ferit privirea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar refuzam să plâng până nu-l vedeam plecat. Numai că Alexander nu a plecat, ci a făcut doi paşi, s-a oprit şi a lovit cu pumnul în perete. Am sărit în picioare, văzând că se rănise. Din locul în care lovise, tencuiala căzuse pe podea.

— Îmi pare rău, am strigat, fără să-mi mai pot înfrâna lacrimile. Nu sunt perfectă. Îmi pare rău că nu ai ştiut asta. Dar acum, trebuie să pleci.

Alexander s-a întors să mă privească.

— Crezi că sunt furios pe tine?

— Nu am idee cum au aflat, am continuat. Cuvintele îmi ieşeau din gură ca un torent. Am făcut terapie înainte de universitate şi am consultat un consilier în primul an de facultate. Am avut o recădere anul trecut, dar totul a fost confidenţial.

— Nu mai ai secrete, Clara.

— Acum, înţeleg asta. Înţeleg şi că-ţi datorez o explicaţie, dar…

— Nu-mi datorezi nimic. Blândeţea din vocea lui m-a oprit. Alexander a profitat de clipa de linişte şi s-a apropiat de mine. *Nu-mi datorezi nimic.*

Mi-a prins bărbia în palmă când a repetat aceste cuvinte, susţinându-mi privirea.

Chipul lui perfect era în faţa mea, iar eu mă luptam cu lacrimile. Am clătinat din cap. Nu-l înţelegeam. Nu înţelegeam nimic din tot ce se petrecuse astăzi. Îl simţeam doar cum se îndepărta de mine. Viaţa mea scăpase de sub control, şi nu aveam niciun punct de sprijin.

— Am nevoie să înţelegi, am şoptit, dar nu am fost în stare să-mi rostesc gândul cu voce tare.

„Înainte să mă părăseşti.”

— Dacă simţi nevoia, eu te voi asculta. Dar nu-mi datorezi nicio explicaţie. Nimic din ce-mi vei spune nu va schimba ce este între noi.

M-am desprins de el. Cuvintele lui îmi provocau o durere profundă. Alesese deja.

— Pleacă, atunci!

— Nu vreau să plec. Alexander a făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. Ce crezi că-ţi spun eu aici?

— Înţeleg, am zis, incapabilă să-l privesc. Nu ai nevoie de mai multă dramă în viaţa ta. Nu ai nevoie de o iubită care trebuie să-şi construiască în minte gânduri pozitive despre corpul ei şi care trebuie să-şi seteze alarma ca să nu uite să mănânce. Nu te condamn pentru asta.

— Nu te părăsesc, mi-a spus cu blândeţe. Nu mi-am dorit niciodată perfecţiunea. Te-am dorit pe tine.

M-am clătinat, iar el a întins mâna să mă susţină. M-a cuprins în braţe şi m-a dus până la pat. Şi-a sporit strânsoarea când lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. I-am inspirat aroma – mirosul de săpun amestecat cu parfum cu iz de mirodenii şi ceva indescriptibil care-i aparţinea doar lui. Nu s-a relaxat până nu m-am liniştit suficient de mult, dar am rămas îmbrăţişaţi.

— Vreau să înţelegi, i-am murmurat.

Amândoi aveam secrete, iar acum înţelegeam că nu le puteam ţine pe ale mele departe de Alexander.

Alexander a încuviinţat, dar a rămas tăcut.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat asupra a ceea ce învăţasem la orele de terapie de grup despre a-ţi împărtăşi secretele. „Nimeni nu te judecă”, mi-am spus. Fusese adevărat atunci şi era adevărat şi acum. Alexander nu voia să plece. Asta ar fi trebuit să mă liniştească, dar numai până ce îi povesteam totul. Nu puteam fi sigură că nu avea să se răzgândească dacă urma să afle mai multe despre mine.

— A început pe când eram la şcoală. Mama a insistat să urmez o academie exclusivistă din California şi, ca de obicei, tata nu s-a împotrivit. Eu nu am vrut să merg. Aveam 14 ani, şi prietenii erau toată viaţa mea, dar nu am avut niciun cuvânt de spus. Probabil de aceea tranziţia mea a devenit şi mai dificilă, şi chiar şi în ziua de azi îmi vine greu să cunosc oameni noi. M-am oprit, am inspirat adânc să mă liniştesc, apoi am continuat: într-un final, o

fată mai mare m-a luat sub aripa ei. M-a învăţat despre machiaj şi băieţi. Mi se părea foarte populară. Probabil pentru că părea mereu fericită. Într-o zi, am văzut-o că se ducea la baie să vomite după ce mâncase la prânz.

Braţele lui Alexander s-au încordat în jurul meu, dar el mi-a făcut semn să continui.

— M-a încurajat să încerc şi eu şi, pentru că am refuzat, a început cu aluziile. Aşa că, într-o seară, după cină, am vomitat şi eu alături de ea. Mi-a fost greu şi mi-a luat mult timp, iar ea stătea în picioare lângă mine şi mă ironiza. Când am reuşit într-un final, mi-am spus că nu aveam să o mai fac niciodată. Nu îmi plăcuse, dar ea era singura mea prietenă. Şi după atâţia ani încă mă mai simt ca o proastă când povestesc asta, am recunoscut.

Alexander mi-a ridicat bărbia cu un deget şi m-a privit în ochi.

— Nu eşti proastă.

— Dar nu eram nici suficient de inteligentă. Am crezut-o când mi-a spus că părinţii mă trimiseseră de acasă pentru că le era ruşine cu mine. Am crezut-o când mi-a zis că voi deveni tot mai populară cu cât voi fi mai slabă. Când m-am dus acasă, în vacanţa de primăvară, aveam mai puţin de 45 de kilograme. Mama mea… Vocea mi s-a stins, şi am oftat. Alexander m-a sărutat pe frunte şi a aşteptat. Când m-a văzut, mama a început să plângă. M-a retras de la şcoală şi m-a dus cu maşina la terapie zi de zi. În vara aceea, ne-am mutat în Anglia. Tata a fost de părere că aici este un mediu mai bun pentru mine. Poate că a avut dreptate.

— A avut, a fost de acord Alexander şi şi-a îngropat faţa în umărul meu. Pentru că eşti acum aici, cu mine, păpuşă.

Durerea din piept mi s-a întins ca o vâlvătaie, dar m-am forţat să continui:

— Terapia mi-a făcut bine. Am învăţat că tulburarea mea alimentară era de fapt un mecanism pe care îl foloseam când eram stresată sau mă simţeam singură. Am făcut terapie până în anul doi de facultate. Apoi, l-am cunoscut pe Daniel.

— Cel care a încercat să te înfrângă? şi-a amintit Alexander cu dezgust.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început, am spus.

— Nu e cazul să te scuzi, mi-a zis Alexander.

— O vreme, lucrurile au mers bine. După care s-au schimbat. El s-a schimbat. Acum mă făcea să mă simt cea mai importantă persoană din viaţa lui, pentru ca în clipa următoare să fiu motivul nefericirii lui. Mă critica mereu pentru cât mâncam şi îmi repeta că nu fac suficient sport. Era la întrecere cu mine pentru note. În seara aniversării mele, în care părinţii mei m-au anunţat că înfiinţaseră un cont bancar pe numele meu, când ne-am întors acasă, i-am spus că eram obosită. Nu i-a plăcut asta. M-a acuzat că fac pe superioara. Mi-a spus că eram elitistă, prea snoabă ca să mi-o trag cu el. Lucrurile au escaladat rapid, şi aproape că a…

Alexander a sărit din pat şi a început să se plimbe prin încăpere, făcându-mi semn să continui.

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus. Belle s-a întors acasă, a văzut ce se întâmpla şi l-a ameninţat că va chema poliţia. Noaptea aceea ar fi trebuit să fie de ajuns ca să înţeleg ce-mi făcea, dar încă mă credeam îndrăgostită de el. Am refuzat să merg la terapie, în ciuda insistenţelor lui Belle. Eram bine. Lucrurile erau sub control. După care am leşinat la ore. La spital m-au întrebat când avusesem ultimul ciclu, şi nu am ştiut să le spun.

Alexander a îngheţat. Nu-i puteam desluşi expresia.

— Sincer, am crezut că eram însărcinată. Gândul că aş putea avea un copil cu Daniel m-a speriat atât de tare, că mi s-a făcut rău. Au trebuit să mă conecteze la oxigen şi să mă hrănească printr-un tub. Vocea mi s-a frânt când mi-am amintit ziua aceea de la spital, emoţiile care mă copleşiseră. Mi-am dat seama că nu mă speria ideea de a avea un copil, ci eram îngrozită că urma să fiu legată pe viaţă de Daniel. Când mi-am dat seama că acel copil l-ar avea drept tată pe Daniel, am simţit o tristeţe imensă.

— Aşa că ai pus capăt, a ghicit Alexander.

Se oprise la marginea patului.

— Nu a fost nevoie, am spus râzând amar. Acum, îmi era imposibil să înţeleg cum de fusesem atât de naivă. Am primit rezultatele. Erau negative. Nu eram însărcinată, ci subnutrită. Ficatul meu abia dacă mai funcţiona. Nu mă abţinusem intenţionat de la mâncare. Nici nu-mi dădusem seama că făceam asta. Doctorii m-au chestionat şi mi-au sugerat să reiau terapia, să caut un grup de suport. Acolo am înţeles că să nu mănânc nu fusese alegerea mea. Ci o

consecinţă a lucrurilor îngrozitoare pe care el le spunea despre corpul meu. Poate că în subconştient simţeam nevoia disperată să controlez ceva. Grupul m-a ajutat să înţeleg că-i permisesem să mă controleze. Când ţi-am spus că aproape m-a distrus, asta am vrut să spun. L-am iubit, iar el aproape m-a ucis. Cel puţin credeam că-l iubesc.

— Şi acum? m-a întrebat Alexander.

— Acum… Vocea mi s-a stins. Acum, aveam cu cine să-l compar pe Daniel, dar nu îndrăzneam să-i spun asta lui Alexander. Să zicem că distanţa m-a făcut să văd lucrurile în perspectivă. Deşi, după ziua de azi, mă simt ca şi cum aş fi fost aruncată în trecut. Indiferent de cât de departe am ajuns, nu voi putea schimba ce s-a întâmplat. Iar asta înseamnă că trebuie să mă confrunt cu trecutul.

Ochii lui Alexander deveniseră distanţi în timp ce se gândea la ce spusesem. Înţelegea mai bine decât oricine. Fusesem martoră la coşmarurile lui şi surprinsesem comentariile în care se autocritica atunci când era într-o discuţie. Deşi el nu-şi deschisese sufletul în faţa mea, ştiam că-i puteam destăinui ce mi se întâmplase. Puteam doar să sper că într-o zi şi el avea să simtă la fel.

— De aceea ai fugit când ţi-am vorbit despre supunere.

Am încuviinţat din cap. Nu voiam să-i reamintesc despre asta, nu după cât de departe ajunseserăm în ultimele zile, dar nu ne era de niciun ajutor dacă evitam subiectul.

— Nu pot să cred că eu…

Îşi căuta cuvintele, iar pe chip i se citea din nou dispreţul de sine.

— Nu, X, l-am oprit eu. Nu a fost doar asta. Ci ideea de relaţie.

— Iar predilecţiile mele nu te vor ajuta deloc, a mormăit el.

— Şi eu m-am gândit la asta, la început. Dar tu nu eşti el, iar eu sunt mai puternică acum.

— Şi trupul tău? Vocea lui era plină de subînţeles, iar eu nu am putut scoate niciun cuvânt. Ce simţi acum în legătură cu trupul tău?

Gura mi se uscase. M-am forţat să-i răspund:

— În majoritatea zilelor, nu mă gândesc la asta. Mănânc. Mă îmbrac. Alerg sau mă plimb. În alte zile, mă surprind dorindu-mi să am corpul lui Pepper.

Ochii i-au strălucit la auzul numelui, dar nu a spus nimic. M-a ridicat în braţe, fără vreun cuvânt. Mi-am trecut mâinile în jurul gâtului său şi m-am cuibărit la pieptul lui. Alexander a deschis cu o lovitură de picior uşa băii şi m-a dus în faţa oglinzii. M-a aşezat uşor în picioare şi m-a întors cu faţa spre ea, să-mi văd reflexia.

Şi-a lipit buzele de urechea mea şi mi-a desfăcut rochia, trecându-mi-o încet peste umeri.

— Din păcate, nu ţi-am spus ce cred eu despre trupul tău, mi-a zis Alexander, iar răsuflarea lui fierbinte mi-a gâdilat lobul urechii, trimiţându-mi valuri de plăcere de-a lungul gâtului. Vaginul tău minunat mi-a atras mereu atenţia, dar să ştii că am vorbit serios când am spus că întregul tău corp este făcut special pentru sex.

Degetele lui rămăseseră pe bretelele rochiei mele, împiedicând-o să cadă la pământ. Gura lui mi-a călătorit pe curbura gâtului. M-a sărutat uşor acolo, cu ochii închişi, iar eu m-am topit. A deschis brusc ochii, şi în ei am văzut o lumină sălbatică.

— Trupul tău... A continuat să mă dezmierde cu buzele. A fost făcut să fie sărutat. Când îmi îngrop penisul în vaginul tău perfect, simt că nu mă pot abţine.

Mi-a demonstrat-o cu o altă mângâiere, dar de data asta m-a muşcat uşor, iar eu am gemut, acceptând. Un zâmbet i-a luminat faţa. Cu săruturi, Alexander îmi cobora bretelele de-a lungul braţelor.

— Sunt lungi şi subţiri. Iar pistruii aceştia mă înnebunesc. S-a oprit. Şi cum le simt încolăcite în jurul meu, agăţându-se de mine atunci când te călăresc – *perfecţiune.*

Rochia a alunecat complet şi mi s-a adunat la picioare, iar degetele lui Alexander au continuat să mă exploreze. Mi-a ridicat braţele şi mi-a sărutat fiecare încheietură.

— Ce degete frumoase! Nu-mi place atunci când nu sunt înlănţuite cu ale mele. Asta dacă nu sunt pe penisul meu, bineînţeles.

Am încuviinţat din cap şi mi-am muşcat buza, absorbind imaginea lui reflectată în oglindă. Ochii lui se topeau într-ai mei, contrastând cu părul des şi negru şi cu buzele lipite de mâna mea.

— Priveşte-te, păpuşă, mi-a poruncit când şi-a dat seama de ceea ce făceam.

— Vreau să te privesc, i-am şoptit.

— Nu te condamn, mi-a răspuns zâmbind. Dar acum aş vrea să fii atentă. Urmăreşte-mi buzele cu privirea!

A păşit în locul liber dintre trupul meu şi măsuţa de toaletă, continuând să mă ţină de mână, apoi s-a lăsat în genunchi. M-a prins de cealaltă mână şi mi-a dus-o la spate, forţându-mă să-mi îndrept coloana şi împingându-mi pieptul spre buzele lui nerăbdătoare. A ridicat capul şi mi-a prins un sfârc între dinţi. Am făcut ce-mi spusese, am privit cum limba lui se rotea în jurul vârfului întărit, înainte de a-l suge între dinţi. Sânii mei tânjeau după el, deveniseră plini şi grei, iar el s-a ocupat pe rând de amândoi. Trupul îmi era tot mai tensionat.

S-a întors din nou spre oglindă.

— Aproape că nu mai are rost să-ţi spun că ai sâni perfecţi, dar aşa sunt. Plini şi maleabili. Nu mă pot decide dacă să-i sug sau să le-o trag.

Am oftat, iar el a ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Ţi-ai dori asta? Vrei să-mi strângi penisul între sâni?

Am încuviinţat, pierdută în sugestiile lui erotice. Lista locurilor unde nu fusese penisul lui se micşora văzând cu ochii.

— Mai târziu, păpuşă, mi-a promis el, reîntorcându-şi buzele în golul dintre sânii mei şi coborând spre buric. Îmi ţinea încheieturile prizoniere cu o singură mână, iar cu cealaltă îmi frământa abdomenul. Trupul tău mă înfierbântă, păpuşă. Mă gândesc tot timpul la el, îmi imaginez că ţi-o trag. Când suntem despărţiţi, nu mă

gândesc decât că vreau să te ating. M-a strâns cu putere de şold. Nu-mi pot lua ochii de la tine atunci când mergi. Îţi legeni şoldurile intenţionat, ştiind că te urmăresc cu privirea?

Am clătinat din cap. De obicei, nu făceam asta, dar ceva la Alexander mă făcea să mă eliberez de inhibiţii. Poate gura lui abilă sau trupul lui păcătos. Prezenţa lui îmi dezvăluia o latură a personalităţii pe care nu bănuisem că aş avea-o.

— Nu mă gândesc decât să te prind de şolduri şi să te pun pe genunchi, a continuat uşor răguşit. Sau să te ţin strâns de ele în timp ce penisul meu te pătrunde. Se modelează atât de frumos în mâinile mele! Jur că trupul tău este dovada clară a evoluţiei când vine vorba despre sex.

Am închis ochii, imaginându-mi trupul lui dominându-mă. O energie frenetică pulsa în mine, acumulându-se acolo unde pielea lui intra în contact cu a mea.

— Deschide ochii, Clara, mi-a cerut el. Mi-a tras uşor o palmă peste fesele goale, iar eu i-am deschis. Mi-a eliberat cealaltă mână şi mi-a cuprins în palme fesele.

— Ar trebui să-mi petrec o zi întreagă slăvindu-ţi fundul. E păcat că nu mă vezi făcând asta, dar îţi voi descrie tot ce vreau să-ţi fac. Tot ce o să-ţi fac. Mâinile lui Alexander au coborât de pe fundul meu şi mi-au desfăcut picioarele. S-a lăsat în jos, cu faţa îngropată în pielea moale dintre ele. Bănuiesc că ar fi prea mult să cer să fiu îngropat aici?

Am râs, şi, drept răspuns, el mi-a sărutat pielea sensibilă.

— Vorbesc serios, păpuşă. Vreau să-mi pun buzele acolo, să te respir. Mirosul tău mă îmbată, ştii asta. Vreau să-mi acoperi urechile cu coapsele atunci când te gust. Am nevoie să le desfaci ca să pot să ţi-o trag.

„Da, te rog."

— Ştii ce simt în privinţa asta. Buzele lui Alexander îmi şopteau, lipite de sexul meu umezit. Vaginul tău e făcut pentru mine. Este atât de strâmt, că-mi strânge penisul când sunt înăuntrul tău, scurgând şi ultima picătură. Dar ştii asta, nu? Ştii că ai un vagin lacom, nu-i aşa? Vreau să şi vezi asta. O să ţi-o trag cu limba, ca să vezi cât eşti de frumoasă în clipa când ajungi la orgasm. Limba lui lingea dantela chiloţeilor, făcându-mă să gem. S-a tras înapoi. Priveşte, păpuşă!

A plonjat dincolo de lenjerie şi şi-a trecut limba peste sexul meu, aterizând pe clitoris. Mi-a desfăcut şi mai mult picioarele, ca să-l pot privi în oglindă. Era prea mult să-l văd între picioarele mele, privind cum limba lui atingea şi sugea, dar nu am îndrăznit să-mi feresc privirea. Mâinile mi se încleştaseră în părul lui, ţinându-l aproape, în timp ce şoldurile mele îi căutau gura.

Muşchii mi se contractau, plini de tensiune, cu fiecare mişcare a limbii lui. Ochii mi s-au închis visători, şi mi-am muşcat buza. Pieptul îmi era mişcat de icnete superficiale de nerăbdare, şi o peliculă de transpiraţie mi-a acoperit pielea. Nu mai voiam să-mi feresc privirea, uitasem de

orice rezervă în faţa gurii lui meticuloase şi a limbii lui pricepute.

Eram atât de aproape, dar trupul meu tânjea după mai mult.

— Vreau să-ţi văd penisul înăuntrul meu.

Alexander m-a strâns şi mai tare de şolduri şi s-a afundat în pielea mea, adăugând un dram de durere plăcerii mele, dar fără să se oprească. Limba lui mi-a atins cu putere clitorisul, apoi gura lui lacomă l-a cuprins cu totul, absorbindu-l.

Am uitat de rugăminte când am explodat, cu ochii aţintiţi pe fata din oglindă. Extazul ei îl oglindea pe al meu, strigătele îmi scăpau printre buze, aducându-mă pe marginea prăpastiei. Mi-am lipit trupul de el cât am putut de tare.

— Ţi-a fost de ajuns, păpuşă? m-a întrebat Alexander, sărutându-mă pe coapsă.

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc. I-am dat drumul din strânsoare şi m-am sprijinit de măsuţa de toaletă.

Alexander s-a ridicat şi a trecut în spatele meu. Şi-a desfăcut blugii, continuând să mă privească în oglindă. Vârful penisului îi ajunsese dincolo de elasticul boxerilor, iar eu mi-am lins buzele.

— Îl vrei?

Îl voiam, dar îmi doream mai mult. Alexander îmi arătase că mă voia cu totul. Dorinţa lui nu se limita la sexul meu – şi nici dorinţa mea la al lui.

— Nu, am şoptit, conştientă de riscul pe care mi-l asumam. Îţi vreau tot trupul.

L-am văzut în oglindă cum s-a oprit.

— Nu poţi să vrei asta, Clara.

— Nu există nicio părticică din mine pe care să n-o doreşti, nu-i aşa? L-am aşteptat să încuviinţeze. A făcut-o cu un gest rigid, dar nici nu mai putea nega după cele petrecute cu doar un minut în urmă. Nu există nicio parte din tine pe care să n-o doresc.

— Clara… a început el, dar eu i-am făcut semn să tacă.

— Am simţit cicatricile. *Ştiu*. Îi vorbeam cu delicateţe, temându-mă de reacţia lui, acum că îi aminteam de noaptea aceea. Puteam să mă bazez doar pe instinct. Şi te vreau pe tine. Pe de-a-ntregul, X. Tot trupul tău mă înfierbântă aşa.

A zâmbit, auzind că-i repetam propriile cuvinte. Nu mă putea contrazice, dar în ochi i se citea nesiguranţa. Alexander şi-a dat jos pantalonii şi i-a împins spre cadă. I-au urmat boxerii, care au scos la iveală penisul lui minunat. Cu ochii într-ai lui, i-am prins tivul tricoului. I-am zâmbit liniştitor, iar el l-a ridicat încet, dezvelind muşchii abdomenului pe care abia mă lăsase să-l ating ceva mai devreme. Nu mi-am schimbat expresia când am văzut prima cicatrice. Alexander a ezitat, continuând să mă privească în ochi, de parcă se temea că m-aş putea răzgândi în orice moment.

— Pe de-a-ntregul, am repetat.

Şi-a scos tricoul peste cap şi a inspirat adânc când m-a surprins privindu-i trupul. Cicatricile îi brăzdau coastele

din partea stângă şi pectoralii. Unele se atenuaseră în timp, dar erau imposibil de ignorat. Mi-am mascat un tremur. Ştiam că avusese un accident grav, dar acum, văzând aceste mărturii, înţelegeam mai multe. Probabil supravieţuise printr-un miracol, dar răul cel mai mare fusese făcut sufletului său.

Acum, nu ne mai despărţea nimic. Când Alexander mi-a prins feroce şoldurile în mâini, eu mi-am desfăcut picioarele. Tânjeam să-l simt mişcându-se în mine. Aveam nevoie de asta. *Noi* aveam nevoie de asta.

— Ia-mă, i-am şoptit. Şi să nu fii blând!

Mâna i-a dispărut din vedere, pentru ca în clipa următoare să-i simt penisul pătrunzând în mine. Alexander se împingea cu grijă în vaginul meu, lăsându-mă să mă deschid pentru el. Şi-a pus apoi mâinile pe şoldurile mele, trăgându-mă în jos, ca să-l cuprind cu totul. În ciuda rugăminţii mele, îşi mişca încet şoldurile, dând voie trupului meu să se obişnuiască treptat cu grosimea penisului. Şi-a lăsat mâna să alunece pe abdomenul meu, strângând şi descriind cercuri în timp ce mişcările lui se adânceau. Şi-a lăsat capul pe curbura gâtului meu şi m-a muşcat uşor, continuând să se înfigă adânc în mine.

Voiam să-l văd, să-l văd în întregime când mi-o trăgea, aşa că m-am aplecat spre înainte, eliberându-mă din mâinile lui. A închis ochii când s-a văzut în oglindă, dar eu m-am bucurat să-l văd cum se împingea în mine.

Era frumos şi era al meu. Cicatricile trecutului nu mă speriau, ci mă atrăgeau spre el. Iar el trebuia să afle asta.

— Deschide ochii, X, i-am poruncit cu voce fermă, sigură. Îmi arătase cum mă vedea el, iar acum voiam să-i întorc favoarea. Vreau să vezi ce-mi faci. Vreau să vezi ce văd şi eu.

Alexander a deschis ochii, care îi ardeau de un foc sălbatic, iar durerea din ei mi-a tăiat răsuflarea. L-am încurajat împingându-mă în el, iar ritmul lui s-a înteţit. M-a prins de păr şi mi-a dat capul spre spate, ca privirea mea să o întâlnească pe a lui. Iar când l-am privit, m-a pătruns cu putere, până la capăt. Am ţipat de plăcere, iar el a continuat asaltul nemilos. Nu mi-am ferit privirea de a lui când m-a lovit primul val al orgasmului. M-am străduit să-mi ţin ochii deschişi în timp ce presiunea creştea, iar luciul transpiraţiei de pe trupul lui sculptat mă excita şi mai mult.

— Nu te opri, l-am implorat. Te vreau pe de-a-ntregul. Dăruieşte-te cu totul!

A gemut şi s-a revărsat în mine, inundându-mă cu jeturi fierbinţi, iar eu am strigat şi m-am cutremurat.

Lipită de măsuţa de toaletă, am aşteptat să se domolească tremurul de după, dar Alexander continua să se împingă în mine cu mişcări disperate, lovind pereţii sensibili ai vaginului meu.

— Alexander, l-am rugat, dar el nu s-a oprit.

— Am… nevoie… a mormăit cu voce distantă, fără să se oprească.

Am recunoscut focul din ochii lui, i-am simţit nevoia de control şi m-am cutremurat. Sexul mi se umezise din cauza stimulării de neoprit. Venele de pe gât îi pulsau, şi

un sunet gutural i-a scăpat printre buze când a terminat din nou, dar nu a încetinit ritmul. Era pierdut; îşi urmărea demonii trecutului cu o nevoie viscerală, animalică.

M-am străduit să mă desprind de el, cu sexul umflat şi plin, şi mi-am trecut braţele în jurul umerilor lui.

— Brimstone, am şoptit, nu numai pentru mine, ci şi pentru el.

Credea că putea depăşi trecutul controlând prezentul.

— Trebuie să fiu înăuntrul tău, mi-a spus, dar eu am clătinat din cap.

Momentul era prea crud, prea sensibil ca să-l putem ignora.

Şi-a lăsat capul pe pieptul meu, m-a ridicat în braţe şi m-a aşezat pe măsuţa de toaletă. Când l-am privit în sfârşit în ochi, flacăra din ei dispăruse, iar eu am văzut prin el, deşi privirea lui mă spărgea în bucăţi. Eram legaţi unul de celălalt, fără paveze, vulnerabili. Şi-a potrivit penisul între picioarele mele şi s-a oprit, cerându-mi permisiunea din priviri. Nu am ezitat şi l-am primit cu totul, pentru că ştiam că nu aveam de ales.

Niciunul din noi nu s-a mişcat.

Niciunul din noi nu a vorbit.

Ne-am agăţat unul de altul, împărtăşind aceeaşi durere şi uniţi printr-o promisiune nerostită. Eram lipsiţi de apărare, expuşi, goi. Şi puteam face faţă doar împreună.

Capitolul 20

Să împart aceeaşi baie cu Alexander s-a dovedit a fi aproape imposibil. Nu-mi puteam lua ochii de la el, iar el nu-şi putea ţine mâinile departe de mine. Mi-am dat cu puţin gloss pe buze în timp ce Alexander se sprijinea de perete, doar în boxeri. Să-l văd atât de relaxat în prezenţa mea – fără să-şi mai ascundă trupul – însemna mai mult decât puteam spune în cuvinte. L-am privit în oglindă şi m-am desfătat cu formele perfect sculptate.

— Dacă te mai uiţi aşa la mine, te duc înapoi în pat.

Tonul lui jucăuş mi-a dat fiori de plăcere.

„Da, te rog", am spus în gând. Apoi, am oftat. Eram deja pe jumătate îmbrăcată, în fustă şi sutien, şi nu aveam timp de pierdut dacă voiam să ajung la timp la birou.

— Nici să nu te gândeşti, X. Am întârziat deja.

— Te-am avertizat că sunt un bărbat care îşi ia singur ce vrea, a spus el.

Înainte să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla, m-am trezit luată pe sus şi dusă în cameră.

— Lasă-mă jos! Am întârziat!

— Nu te mai zbate sau nu mai ajungi deloc la birou, mi-a promis el, şi ochii i-au strălucit.

Nu mă puteam abţine să nu-mi doresc să-şi ducă la capăt ameninţarea.

Alexander m-a aşezat pe pat, mi-a prins fusta şi mi-a ridicat-o mai sus de coapse. Mi-am muşcat buza în timp ce am gemut surd, simţind cum pieptul lui gol se lipea de pielea mea. În urma atingerii, sfârcurile mi-au devenit vizibile prin sutien.

Aveam să mă satur vreodată de el? De asta? Nu-mi puteam imagina aşa ceva, nu în clipa aceasta, în care trupul meu răspundea cu o dorinţă incontrolabilă la fiecare atingere a lui. Acum, ajunsesem însă la ceva mult mai adânc, ceva dincolo de fizic. Pieptul mă durea din cauza emoţiilor care mă inundau.

Alexander mi-a dat deoparte lenjeria şi şi-a strecurat degetele spre sexul meu până ce a ajuns la clitoris.

— Vezi, păpuşă? Încă eşti îmbrăcată.

Uitasem să mai şi vorbesc sub atingerea degetelor lui.

— Doar sutienul mă cam încurcă, a spus el răguşit. Locul sfârcurilor tale e în gura mea. Nu-i aşa, Clara?

Un oftat de plăcere mi-a scăpat printre buze. Muşchii mi se încordaseră, iar trupul mi se contorsiona, dorindu-şi cu disperare eliberarea, dar Alexander s-a oprit. M-am răsucit, disperată ca degetele lui să continue, dar el a refuzat să o mai facă.

— Clara?

Gura lui aluneca pe obrazul meu, trimiţându-mi fiori de-a lungul gâtului.

— Da!

După ce a primit răspunsul, şi-a alunecat degetele în mine şi a început să-mi frece cu pricepere clitorisul. Trupul mi s-a încins, o peliculă de sudoare mi-a acoperit pielea, iar eu m-am arcuit spre el când orgasmul m-a copleşit cu spasme violente.

Alexander mi-a îndepărtat de pe frunte o şuviţă transpirată şi m-a sărutat cu blândeţe. Eu eram pierdută

sub el, fără vlagă, satisfăcută. Îmi era imposibil să mă gândesc fie şi doar să plec acum la lucru.

O bătaie în uşă m-a trezit din visare, dar Alexander mi-a făcut semn să nu răspund şi şi-a lipit buzele de ale mele. A doua bătaie a fost ceva mai insistentă, iar el m-a ajutat să mă ridic şi mi-a tras fusta în jos. Până am reuşit să-mi netezesc cât de cât fusta, bătăile în uşă deveniseră pumni în toată regula.

Dar puţini oameni ştiau codul de acces în clădire şi nu era greu de ghicit care dintre ei bătea acum cu pumnul în uşă. Am străbătut camera de zi şi am ajuns la uşă, oprindu-mă o clipă să-mi revin – şi să mă pregătesc mental. Mama s-a năpustit în apartament, bolborosind incoerent. Deşi părea tulburată, era îmbrăcată impecabil într-o pereche de pantaloni albi din in şi cu un sacou asortat. Am aşteptat un moment, apoi mi-am dat seama că nu avea să se oprească din bolboroseală dacă nu interveneam.

— Iar tatăl tău a stat toată dimineaţa pe telefoane, încercând să blocheze totul, înainte ca…

— Mamă, am aflat despre articole, i-am retezat-o eu.

— Bineînţeles că ştii, a răbufnit ea. Fotografia ta este pe prima pagină a tuturor ziarelor din Londra! El încerca doar să minimalizeze răul.

Să minimalizeze răul. Ştiam foarte bine ce înţelegea ea prin asta. Părinţii mei o făcuseră ani întregi, când venea vorba despre reputaţia lor. Era modul elegant de a spune că dai mită şi ameninţi. Fusesem şi eu în acest

centru de minimalizare a răului cu ani în urmă, dar acum eram adult şi nu mai puteam fi de acord cu aşa ceva.

— Prefer să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.

— Tu? a pufnit mama. Clara dragă, nu gândeşti limpede. Tatăl tău…

— Nu trebuie să-şi facă griji în privinţa asta, am spus. Lucrurile sunt sub control.

Părea să se îndoiască sincer de asta, dar m-a îmbrăţişat atât de strâns, că abia am mai putut respira. Ceea ce se dorise a fi un gest liniştitor îmi provoca durere – ca de obicei. Când mi-a dat în sfârşit drumul, am privit îngrijorată spre hol.

Trebuia să o fac să plece.

— Sunt bine, mamă, chiar sunt bine, i-am spus cu glas stins, conducând-o spre uşă.

— Aşa ai spus şi altă dată. Când ai început să te vezi din nou cu Alexander? Nu încerca să negi! Apariţia ta la balul acela e pe tot internetul! M-a ameninţat cu degetul arătător, dar s-a oprit când şi-a dat seama de ceea ce făcea. Şi-a dres glasul şi şi-a aranjat eşarfa care se răsucise. Avem oameni care te pot ajuta.

— Nu cred că e nevoie, mamă. O mişcare de pe hol mi-a atras atenţia. Mi-am dat seama că uşa dormitorului nu mai era închisă. Adult sau nu, chiar nu aveam nevoie de drama care s-ar fi iscat dacă Madeline ar fi descoperit că Alexander îşi petrecuse noaptea cu mine. Trebuie să mă îmbrac şi să ajung la birou în mai puţin de o oră.

Ea a continuat, ignorându-mi încercările de a o scoate afară din apartament.

— Am sunat-o de dimineaţă pe Lola, iar ea e de părere că ar trebui…

— Ai sunat-o pe Lola? am întrebat.

— Va face PR şi ştie multe despre social media, mi-a reamintit mama.

— Are 21 de ani şi a schimbat cincisprezece specializări de când a intrat la universitate!

— Lola este hotărâtă să urmeze Relaţii Publice, mi-a spus, neluându-mi în seamă obiecţiile.

— Ştii ce? M-am oprit lângă uşa de la intrare. Mă descurc. Nu am nevoie ca tu, tata sau Lola să-mi rezolvaţi problemele.

Mama a dat să facă un pas înainte, cu ochii aţintiţi pe uşă, după care a izbucnit în lacrimi.

— Mă alungi din viaţa ta, Clara. Ştii cât de periculos este. El ştie măcar? Ai vorbit cu el de când a apărut ştirea?

Nu eram sigură ce mă înfuria mai tare: faptul că se gândea că povestea avea să schimbe sentimentele lui faţă de mine sau faptul că ea nu mă susţinea. Îmi făcusem suficiente griji legate de reacţia lui la acea dezvăluire, iar Alexander mă surprinsese, deşi îi trebuise o noapte întreagă să mă convingă că nu conta. Iar acum, mama mea, cea care se presupunea că îmi purta o dragoste necondiţionată şi mă sprijinea în toate, stătea în faţa mea şi-mi mărturisea că mă considera distrusă iremediabil.

— Ştie.

Nu am fost însă eu aceea care a rostit acest cuvânt. Alexander a păşit de pe coridorul întunecat în raza de lumină care răzbătea prin fereastra camerei de zi. Îşi

trăsese pe el blugii uzaţi şi tricoul pe care le purtase când venise la mine, dar autoritatea lui era de netăgăduit. Radia din tonul lui, din atitudine. Alexander era un bărbat în toată puterea cuvântului şi sfida pe oricine ar fi îndrăznit să conteste asta.

— Trebuie să fiţi mama Clarei. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Bishop!

Alexander i-a întins mâna, dar mama nu s-a clintit.

— Mamă, am spus încet. El este Alexander.

Ea s-a uitat de la mine la el şi înapoi, apoi s-a lansat într-o tiradă:

— Ei bine, mă bucur că ţi-a spus. Relaţiile trebuie să se bazeze pe onestitate. Nu eşti de acord, Alexander?

— Bineînţeles.

A încuviinţat din cap şi mi-a aruncat un zâmbet complice.

— Cred că ar fi mai bine pentru noi toţi, dar în special pentru Clara, dacă am avea pe cineva care să înfrâneze această poveste. Sunt sigură că şi cu asta eşti de acord.

— Din nefericire, vă pot spune din experienţă că este dificil să controlezi ce se publică, fie că este adevărat, fie că nu, a spus el.

Mama s-a îmbufnat şi a clătinat din cap.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu pot promite nimic, dar cel mai bun om al meu cercetează ce se află în spatele poveştii, ne-a spus el.

Acum primeam şi eu această informaţie. Şi doar îi spusesem să nu se implice.

— Nu ar trebui să te laşi târât în asta.

— Totul s-a întâmplat din cauza mea. Măcar atât pot face.

Cuvintele lui parcă fierbeau mocnit. Poate că nu primea cu lejeritate atenţia pe care mi-o acorda presa, aşa cum crezusem eu.

— Mulţumesc! Mama s-a întins spre el şi l-a tras în aceeaşi îmbrăţişare stânjenitoare de care avusesem şi eu parte mai devreme, iar eu i-am aruncat lui Alexander un zâmbet în semn de scuză. Mama s-a depărtat puţin şi l-a bătut uşurel pe umăr: Mă bucur să văd că fata mea şi-a găsit pe cineva.

Stomacul mi s-a strâns, dar am încercat să continui să zâmbesc.

— Aş vrea să vă scot pe amândoi la masă. Ai ceva stabilit pentru mâine?

— Mamă! am intervenit eu.

Bineînţeles că încerca imediat să-i facă program.

— Mi-ar face plăcere, a spus Alexander.

— Poftim? am întrebat şocată.

Mama m-a ignorat şi l-a luat pe Alexander de braţ, apoi au pornit amândoi spre uşă.

— Aranjez eu totul. Nu ai nicio alergie alimentară, nu-i aşa? O sun pe Clara şi-i dau toate detaliile. Harold va fi încântat!

I-am urmat şi i-am deschis uşa mamei, încuviinţând din cap cu entuziasm la planurile ei rostite cu voce tare. Cinci minute mai târziu, am reuşit să închid uşa în urma ei.

— Îmi pare rău.

— Pare să fie o mare pacoste, mi-a răspuns zâmbind Alexander.

— Te pot scăpa din asta, nu trebuie să-ţi faci griji.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip. S-a încruntat.

— Nu mă deranjează să iau cina cu părinţii tăi.

— Eşti… sigur? l-am întrebat cu voce gâtuită.

— Nu te mai uita la mine de parcă aş avea nevoie de o cămaşă de forţă. Sau poate – a făcut o pauză şi m-a privit atent – nu vrei să iau cina cu părinţii tăi.

— Nu! am sărit, luându-l prin surprindere şi pe el, dar şi pe mine. Bineînţeles că vreau, dar înţeleg perfect dacă nu te simţi confortabil.

— Nu asta fac iubiţii fetelor? m-a întrebat el. Îi cunosc pe părinţi. Îi farmecă. Câştigă privilegiul de a le corupe fiicele.

Auzindu-l rostind cuvântul „iubit” am rămas fără aer. L-am privit cu ochi mari, fără să-mi găsesc cuvintele.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el, trecându-şi mâna prin păr. Avea din nou acea expresie îngrijorată, obosită. Am făcut ceva care să te supere?

Am înghiţit cu greu şi am clătinat din cap.

— Nu. Dar nu te merit, X.

— Aşa este, a fost el de acord, cu vocea îngroşată. Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să aibă de-a face cu mine.

I-am pus un deget pe buze.

— Nu spune asta!

— De unde ai venit? mi-a şoptit. Cine te-a trimis să mă salvezi?

Nu aveam niciun răspuns pentru el. Ştiam un singur mod în care să ne putem linişti şi eu, şi el, aşa că mi-am lipit buzele de ale lui. A preluat controlul într-o clipă, iar limba lui a pătruns adânc în gura mea. M-am pierdut gustându-l, bucurându-mă de el. Dorinţa mea s-a transformat într-o foame imensă, care mi-a străbătut trupul şi s-a oprit între coapse. Mi-am încolăcit un picior în jurul lui, încercând să domolesc intensa presiune care se clădea în mine. M-a cuprins cu braţele pe după talie, respirând greu şi fierbinte pe gâtul meu.

— Trebuie să ajungi la birou, a murmurat. Asta dacă nu…

Mi-am lins buzele auzind insinuarea din vocea lui joasă.

— Dacă nu?

— Dacă nu vrei să anunţi la birou că eşti bolnavă şi să mă laşi să-ţi arăt ce iubit bun pot să fiu.

Era o ofertă tentantă. Prea tentantă.

— Îmi pare rău, X. Nu pot să fac asta în a treia zi de lucru.

M-a lăsat să mă desprind de el şi s-a dat un pas înapoi, să-mi facă loc. Însă distanţa dintre noi nu m-a ajutat să potolesc dorinţa care îmi clocotea în trup.

— Diseară.

Nu era o întrebare. Era o promisiune pentru ce avea să se întâmple.

— Diseară, am repetat eu, simţind orele de stat departe unul de altul la fel de acut ca distanţa dintre noi.

— M-am uitat peste graficele despre care discutam aseară, mi-a spus Bennett, intrând în spaţiul meu de lucru.

Am ridicat privirea să o întâlnesc pe a lui, recunoscătoare că măcar el se mai putea uita în ochii mei după ce apăruse în ziua anterioară în ziare. Am răscolit printre dosarele de pe birou, am găsit lista pe care o concepusem cu o zi în urmă şi am bifat tot ce terminasem deja.

— Acum, lucrez la statisticile privind accesul la apă potabilă şi mortalitatea infantilă.

— Vreau să-ţi spun că sunt recunoscător că am pe cineva care să mă ajute cu toate astea. Trebuie să fiu sincer: încă sunt şocat că Isaac Blue a ales să lucreze cu noi.

Bennett s-a trântit pe un scaun, în faţa mea. Avea sacoul şifonat şi ochii încercănaţi.

— Ai o perioadă grea?

— Două fetiţe sunt o treabă dificilă chiar şi pentru doi părinţi, iar ele mă au doar pe mine, a spus el. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că dau chix cu ele.

M-am aplecat şi i-am atins mâneca, simţind un val de empatie la auzul acestei mărturisiri. Unul ca el nu putea da chix, pentru că-i păsa prea tare.

— Nu este adevărat. Trebuie doar să încerci să munceşti mai puţin. Iar dacă ai nevoie de o pauză, pot veni eu să stau cu ele într-o seară.

— N-aş şti ce să fac cu o seară liberă. Probabil aş lucra.

Am râs şi am clătinat din cap.

— Fără lucru. Aceasta este înţelegerea.

— Şi ce părere ţi-ai făcut? Cum ţi se pare prima ta slujbă de după universitate?

— E bine.

A ridicat dintr-o sprânceană, aducându-şi privirea la acelaşi nivel cu al meu.

— Foarte convingător.

Am ezitat, neştiind dacă să pomenesc despre drama din viaţa personală. Bennett părea să poată lăsa toate acele mizerii în spate, dar eu trebuia să accept că relaţia mea cu Alexander putea complica lucrurile.

— Păi, n-am cunoscut pe nimeni altcineva de pe aici, cu excepţia ta. Şi nimeni nu pare dornic să se prezinte.

— Cred că-i intimidezi, mi-a răspuns el sincer.

— Eu?

Era cea mai mare prostie din câte auzisem.

— Eşti un soi de celebritate locală.

Mi-am îngropat faţa în palme şi mi-am pus capul pe birou.

— Hei, m-a liniştit el, trec toate. Curând, nimeni nu-şi va aminti că te vedeai cu tipul acela.

— Frumoasă încercare, am spus. Au văzut cu toţii mesajele pe care mi le-a trimis el. Şi îşi vor aminti mereu că eu sunt fata aceea cu o tulburare alimentară.

Mai trecusem prin asta şi în liceu. Era imposibil să nu observi privirile care te disecau, te cântăreau şi urmăreau cât de mult mâncai la prânz. Fugisem atunci de ei, dar acum nu se mai putea. Şi nici nu mai voiam.

— Atunci, arată-le că eşti mai mult decât atât.

Bennett s-a ridicat şi mi-a făcut semn să mă ridic şi eu.

În ora care a urmat, am mers de la un birou la altul, am strâns mâini şi am făcut conversaţie cu colegii de la Peters & Clarkwell. Nu aveam cum să ţin minte nici jumătate dintre nume, dar am fost fericită să-i cunosc. Şi puteam doar să sper că mai domolisem din zvonurile la adresa mea.

Restul zilei a trecut repede. Am citit despre resurse ecologice şi am luat notiţe, sperând să îl impresionez pe celebrul nostru client. Ştiam foarte puţine despre Isaac Blue în afară de postere şi filme, şi o scurtă căutare pe internet mi-a dezvăluit o serie de speculaţii legate de viaţa lui privată. Nu puteam decât să-l compătimesc. Niciuna dintre postări nu pomenea ceva despre interesul lui pentru ecologie. M-am îndreptat spre biroul lui Bennett şi m-am oprit în prag.

— Editorul lui Blue ţi-a spus până la urmă de ce este atât de interesat de această campanie? l-am întrebat, apoi am adăugat: Sunt doar curioasă.

Bennett s-a sprijinit de spătar, şi-a încrucişat mâinile la ceafă şi mi-a zâmbit.

— Mi-a vândut o poveste despre cât este de dedicat cauzei, dar, sincer să fiu, cred că a fost angajat ca să-i spele imaginea.

Asta îmi închipuisem şi eu.

— Ar trebui să fim mulţumiţi că vrea să ajute, am spus eu, ieşind.

— Acceptăm orice ni se oferă! a strigat Bennett în urma mea.

M-am întors la birou să-mi scriu notiţele finale, gândindu-mă deja la cum aveam să îmi petrec seara – sau, mai bine zis, cu cine –, când şi-a făcut apariţia o roşcată. Ţinea un plic în mână, iar inima mi-a bătut cu putere când l-am luat.

— Victoria? am întrebat zâmbind slab, sperând să-i fi nimerit numele.

— Victoria Theroux, a confirmat ea. Dar îmi poţi spune Tori.

— Mulţumesc, Tori!

Nu ştiam ce să mai spun, aşa că am pus picior peste picior.

— Tipul care a adus biletul e disponibil?

— Nu ştiu. Cum arăta? am întrebat, puţin nedumerită de întrebare.

Am reuşit să-mi maschez şocul când ea mi l-a descris pe Norris.

— Chiar nu ştiu, am recunoscut. Dar pot întreba.

— Scuze, mi-a spus făcându-şi vânt. Sufăr de complexul tatălui. E îngrozitor, dar te obişnuieşti.

Am râs, iar asta a părut să-i placă, pentru că mi-a zâmbit larg. Poate că aveam să îmi fac totuşi câţiva prieteni aici.

— Ar trebui să luăm prânzul împreună, într-o zi, am spus.

Eram nerăbdătoare să-mi fac prieteni la Londra, iar, după scurta interacţiune cu prietenii lui Alexander, nu prea speram să găsesc vreunul pe acolo. În plus, mi se

părea fantastic să am o prietenă care să nu fie obsedată de nunta ei.

— Minunat! Ştiu un loc fantastic unde se mănâncă *fish&chips.* Stabilim ceva săptămâna asta.

— S-a făcut!

— Ştiu unde lucrezi, să nu crezi că scapi! Mi-a făcut cu ochiul şi s-a întors la biroul ei. Am încercat să reţin unde anume stătea, să ataşez figura de nume şi loc.

M-am întors la computer şi, după ce am verificat rapid că nu mă urmărea nimeni, am rupt plicul şi am citit biletul de la Alexander:

Păpuşă,

Aceasta nu este o scrisoare de dragoste. Gândul că minutele trec fără ca penisul meu să fie în tine e greu de suportat. Vreau să ştii că mi-am petrecut întreaga zi imaginându-mi că-ţi ating corpul, că degetele mele sunt pe sfârcurile tale. Mi-am imaginat sânii tăi perfecţi arcuindu-se când te penetrez cu limba. În timp ce tu salvezi planeta, eu rememorez gemetele scăpate de gura ta dulce atunci când ai terminat ultima oară şi mă gândesc cum să fac să le aud din nou.

Şi le voi auzi, diseară. Şopteşte-mi acum numele, Clara, pentru că diseară vreau să te aud cum îl strigi.

X

Am expirat cu putere, dându-mi seama că-mi ţinusem respiraţia cât timp citisem, dar ştiind că nu din cauza

aceasta mă simţeam ameţită. Era efectul lui asupra mea. „Efectul X”, mi-am spus.

Am tras aer în piept şi am făcut cum îmi poruncise.

— Alexander.

Capitolul 21

Coco era ultimul loc pe care l-ar fi putut alege mama pentru cină. Mi-a spus-o chiar ea, iar acesta fusese motivul pentru care alesesem acest bistro confortabil din Notting Hill. În afară de faptul că se putea mândri cu o mâncare foarte bună, avea şi saloane private. Intim şi lipsit de pretenţii? Era exact de ce aveam nevoie ca să mă relaxez.

Notting Hill într-o seară călduţă de iunie părea desprins dintr-o altă lume. Haosul londonez nu ajunsese până în cartierul somnoros care putea să fie deopotrivă înţesat de lume şi liniştit. Pe Portobello Road i-am arătat lui Alexander câteva magazine la care aş fi vrut să merg cu el cândva, am zăbovit la cele câteva tarabe deschise miercuri seara până târziu, răsfoind cărţi vechi şi privind antichităţi de o valoare îndoielnică. Dar, când am ajuns la restaurant, emoţiile m-au copleşit.

Nu că nu aş fi vrut să-l prezint familiei. Îmi iubeam familia, chiar dacă nu-mi era mereu uşor. Şi ştiam că nu-l puteam ţine pe Alexander departe de ei pentru prea mult timp, mai ales dacă aveam să apar în ziare o dată la două zile. Dar lucrurile erau complicate. Mama mea era excesiv de protectoare şi de încăpăţânată. Tata era ceva mai înţelegător, dar ceda mereu în faţa ei. Iar eu nu puteam

suporta ca Lola să flirteze toată seara cu Alexander – sau măcar să încerce.

Ca să nu mai spun că eu şi Alexander nu aveam o relaţie tipică şi nu eram convinsă că nu avea să mă părăsească în curând.

— Eşti tăcută, a spus el.

Atunci, mi-am dat seama că ajunsesem la Coco fără să scoatem un cuvânt.

M-am uitat spre el şi am simţit în piept un fior de posesivitate. Se străduise să-mi ofere o seară de normalitate, se îmbrăcase în blugi şi o cămaşă albă care îi punea în evidenţă trupul suplu. Avea ochelari de soare tip aviator şi îşi pusese pe cap o şapcă Yankees, ca să nu fie recunoscut. Nimic din toate astea nu-i ascundea linia fermă a maxilarului, barba de o zi şi zâmbetul de ştrengar. Poate că reuşea să se deghizeze, dar nu-şi putea masca sex-appealul. Ştiam că nu era ţinuta tipică pentru un iubit care-ţi cunoaşte părinţii, dar nici el nu era un iubit tipic.

— Sunt cam obosită. Nu minţeam. Nu mă obişnuisem încă să mă trezesc devreme ca să plec la birou şi nici cu noile activităţi nocturne.

— Simt că ar trebui să-ţi cer scuze pentru că te-am ţinut trează jumătate din noapte, a spus el trăgându-mă aproape şi sărutându-mă pe frunte. Dar să ştii că nu-mi pare rău.

Mi-a zâmbit arogant până ce eu i-am zâmbit la rândul meu.

— Şi nici în noaptea aceasta nu voi dormi.

— Ai o întâlnire fierbinte? m-a întrebat el.

— Cea mai fierbinte.

— Cu vreun cunoscut?

Mâna lui Alexander mi-a coborât la talie.

— Aş putea spune că sunteţi cât se poate de intimi.

Mi-am trecut vârful limbii peste buze şi i-am trimis un sărut.

— Trebuie să te odihneşti. Era sincer, dar suspectam că generozitatea lui nu avea să dureze. Însă a continuat: Te trimit singură acasă în seara aceasta.

Inima mi s-a strâns, însă m-am străduit să-i spun pe un ton jucăuş:

— Dar îţi sunt datoare favoruri sexuale.

— Ce-am făcut să merit asta, păpuşă? m-a întrebat, şi luminiţa ştrengărească i-a reapărut în ochii albaştri. Spune-mi, ca să pot face din nou.

— S-ar putea să nu mai fii de aceeaşi părere după cină.

Am întins mâna să deschid uşa, dar Alexander mi-a prins-o şi m-a tras spre el. Şi-a trecut degetul arătător peste obrazul meu şi s-a oprit pe buze.

— Ai încredere. Pot fi de-a dreptul fermecător când situaţia o cere. La urma urmei, sunt prinţ.

— Prinţul din poveste, nu? Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu-mi amintesc ca el să fi avut o gură atât de păcătoasă şi un asemenea apetit sexual.

— Pentru că nu a sărutat-o pe fata care trebuia, a şoptit Alexander, apropiindu-se până când buzele lui au

ajuns lângă ale mele. Sau poate că „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” înseamnă, de fapt, orgasme multiple.

— Fraţii Grimm sunt mici copii pe lângă tine, l-am ironizat eu, dar gândul mi-a zburat la „până la adânci bătrâneţi” împreună cu el.

Alexander mi-a făcut cu ochiul.

— Aşteaptă să ajung la partea cu „călăritul spre soare-apune”.

— Poartă-te frumos, i-am spus lovindu-l uşor peste umăr şi încercând – fără să reuşesc – să rămân serioasă.

— Îmi place să te văd aşa. Mă face să mă gândesc să-ţi dau o palmă la fund.

Un fior de anticipare mi-a străbătut trupul.

— Ia te uită! s-a auzit o voce amuzată. Pot intra înainte să se urce chiar aici pe tine?

Am privit peste umărul lui Alexander şi am văzut-o pe Lola, care ne urmărea zâmbind. Era îmbrăcată fără cusur, ca de obicei, într-o pereche de pantaloni strâmţi roşii şi o tunică uşoară din in care îi punea în valoare braţele tonifiate. Şi-a ridicat geanta pe umăr şi s-a aşezat în faţa noastră, cu mâna întinsă spre el.

Alexander a ezitat să i-o întindă la rândul lui. M-a privit întrebător.

— Alexander, ea este sora mea, Lola. Am înclinat capul spre ea şi i-am zâmbit cu buzele strânse. Lola, dă-mi voie să ţi-l prezint pe…

— Oh, nu cred că mai este necesar, a spus ea. Mă bucur să te cunosc! Clara nu mi-a spus *absolut nimic* despre tine.

Alexander a plecat politicos capul, dar şi-a retras rapid mâna. Tensiunea fierbinte dintre noi doi se transformase în ceva intens şi greu, acum, că ni se alăturase sora mea. Nu ştiam cât auzise ea din discuţia noastră, dar, judecând după expresia ei, fusese de ajuns. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Lola să facă această seară şi mai stânjenitoare.

Am căutat cu disperare ceva de spus ca să sparg gheaţa, dar fără folos. Emoţiile de care Alexander reuşise să mă facă să uit reveneau acum cu o intensitate care mă paraliza. Când momentul a devenit de nesuportat, el a făcut un pas înainte şi a deschis uşa, făcându-ne amândurora semn să intrăm.

— Întâi doamnele.

A făcut un gest dincolo de prag, iar eu am intrat, mulţumindu-i în gând pentru diplomaţie.

— Oh… Un gentleman! a spus Lola, urmându-mă.

L-a studiat când a trecut pe lângă el, fără să se obosească să ascundă asta. Ca de obicei, ea era cea dezinvoltă – sigură pe ea şi purtând sandale cu platformă care o făceau de aproape aceeaşi înălţime cu el. Cei câţiva oameni care aşteptau lângă intrare au privit-o cum a înaintat încrezătoare şi i-a spus fetei de la intrare numele nostru.

— Pare cam… nestăpânită, mi-a şoptit Alexander, în timp ce eram conduşi la etaj, într-unul dintre saloanele private.

— Mhmmm.

Era cel mai amabil mod de a o descrie pe sora mea. În majoritatea zilelor, Lola era o forţă de temut. Puteam doar să sper că ziua de azi nu se număra printre ele.

Norocul nu prea fusese de partea mea în ultima vreme.

Pe la al doilea rând de cocktailuri, conversaţia din micul nostru grup ajunsese deja într-un impas. Mama insistase să-l aşteptăm şi pe tata ca să comandăm, iar el întârziase mai bine de o oră. Salonul decorat cu un număr mult prea mare de ceasuri era dovada acestui lucru. Am sorbit din Bloody Mary, sperând că, dacă mă ameţeam, timpul avea să treacă mai repede. Sunetele zecilor de minutare se auzeau acum la unison. În orice altă seară, decorul acesta uşor bizar mi s-ar fi părut fermecător. În seara aceasta însă, el nu făcea decât să-mi accentueze senzaţia de greaţă.

— Nu ştiu ce l-ar fi putut reţine, a spus mama cerându-şi din nou scuze şi verificându-şi telefonul.

— Eu nu mă grăbesc, a spus senin Alexander, dar mâna care îmi strângea coapsa spunea cu totul altceva.

Gândul îi era în altă parte, cu siguranţă.

— Ar trebui să comandăm, am spus când ceasurile din jurul nostru au bătut de ora opt.

Starea mea de oboseală, combinată cu glicemia scăzută, îmi epuiza răbdarea şi aşa fragilă.

— Să mai aşteptăm câteva minute, a sugerat Lola, sorbind din cocktail. Spune-ne cum v-aţi cunoscut.

— Citeşte în *Daily Star,* am pufnit eu, fără să mai reuşesc să-mi ascund proasta dispoziţie.

Lola m-a privit cu reproş şi şi-a ţuguiat buzele pe pahar. Arăta exact ca mama când făcea asta.

— Vreau să aud de la sursă.

Am deschis gura să i-o retez din nou, dar Alexander m-a oprit.

— Eram la o petrecere plicticoasă şi încercam să mă ascund de lume, a spus el, când a apărut această fată frumoasă şi m-a pus imediat la punct.

Mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a dus-o la buze, dar, înainte de a o săruta, i-am surprins privirea infatuată.

Mama a făcut ochii mari şi a scos un sunet slab de uimire. Uneori, mă întrebam unde dispăruse feminista ambiţioasă şi boemă pe care o văzusem în fotografii. Mama studiase la Berkeley. Se luptase să clădească o companie de la zero. Iar acum, considera scandalos ca o femeie să abordeze un bărbat. Puteam doar să sper că Lola avea să ţină secret ce auzise din conversaţia mea cu Alexander.

— Clara! m-a dojenit mama, aşa cum făcea şi când eram mică.

Alexander a râs şi şi-a aşezat paharul pe masă.

— Nu, am meritat-o.

— Păi, şi atunci de ce ai sărutat-o? a izbucnit Lola.

— Este o poveste mai lungă, a spus el, zâmbind acum cu toată gura. Dar, pentru că nu a ajuns în ziare, o s-o ţin doar pentru mine, îţi voi spune doar că mi-am petrecut

toată ziua următoare încercând să aflu cine era sora ta. Nu era prea cunoscută la Oxford.

Auzindu-l, mama a oftat.

— Nu este foarte sociabilă. M-am străduit cât am putut, dar uneori natura are alte planuri.

— Este o companie fermecătoare, a spus Alexander aproape şoptit, cu tonul pe care îl folosea de obicei să-mi şoptească la ureche lucruri indecente. Oricum, eu o vreau doar pentru mine.

Mama şi-a întors privirea spre mine, să-mi surprindă reacţia, dar eu am încercat să par nonşalantă, concentrată asupra paharului. Avea rezervele ei în legătură cu relaţia mea cu Alexander, dar asta n-o putea împiedica să tragă concluzii.

— Să fii chiar atât de rezervat? a şoptit Lola.

L-a privit un moment, de parcă l-ar fi provocat.

Alexander a ridicat din umeri auzindu-i comentariul, apoi i-a făcut semn chelnerului care se ivise în uşă. Bietul de el se întreba probabil dacă mai aveam de gând să comandăm ceva.

— Sunteţi gata? a întrebat.

Ne-a privit pe toţi, dar, când a dat cu ochii de Alexander, şi-a întors imediat capul, ca şi cum ar fi fost intimidat.

Nu-mi imaginasem că el ar putea avea acest efect asupra oamenilor. De parcă nu era destul că era mereu în atenţia publicului. Lucru pe care îl descoperisem şi eu de curând. Cât de rău putea fi când oamenii se temeau de tine? Alexander nu părea prea impresionat de acest gen

de atenţie. Mi s-a părut că nici măcar nu observase. Iar acesta era un alt lucru care îl făcea atât de formidabil: îşi purta cu candoare puterea. Nu era prefăcut, nu dădea vreun spectacol. Era dreptul lui din naştere.

— Ne poţi aduce nişte aperitive? a întrebat Alexander. Trebuie să mai sosească cineva, dar nu le pot lăsa pe doamne să mai aştepte.

I-am mulţumit în gând, recunoscătoare că el era cel care încălcase dorinţa mamei. Alexander s-a aplecat şi m-a sărutat. Buzele lui erau tandre şi protectoare, amintindu-mi că era treaba lui să vegheze asupra mea. Am închis ochii instinctiv, dorindu-mi mai mult, dar mama şi-a dres imediat glasul.

— Am citit câte ceva despre compania dumneavoastră, doamnă Bishop, a spus Alexander, schimbând brusc subiectul.

— Fosta companie, a spus mama. Hai să nu discutăm despre afaceri!

— Aude destule de la tata, i-am explicat eu.

— Este adevărat, a răspuns mama. Sau cel puţin aşa se întâmpla.

Comentariul ei mi s-a părut ciudat. Mama susţinuse mereu ideile tatei şi încercările lui ulterioare de a intra în afaceri, chiar dacă niciuna nu se dovedise la fel de profitabilă ca site-ul de matrimoniale pe care îl vânduseră când internetul înregistrase cea mai mare creştere. Dar acum, mândria care însoţea de obicei orice întrebare legată de afaceri lipsea cu desăvârşire, înlocuită de un ton indiferent, cu urme de amărăciune. M-am uitat din nou la

ceasuri, întrebându-mă unde întârzia atât tata. Ceva se întâmpla cu părinţii mei. Nu-mi dădeam seama ce, dar lucrurile nu stăteau prea bine.

Lola s-a aplecat spre el, grăbindu-se să rupă liniştea stânjenitoare:

— Spune-ne cum este să creşti într-un palat!

— Nu s-au scris cărţi despre asta? a întrebat Alexander.

— Ba da, a recunoscut ea, dar am auzit că realitatea este cu totul diferită. Însă trebuie să recunosc că mi-au plăcut întotdeauna finalurile fericite ale poveştilor cu prinţi.

Mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am ţinut respiraţia şi am încercat să par netulburată. Auzise ceva din conversaţia mea cu Alexander, şi aveam să plătesc pentru asta, mai târziu.

— Nu este atât de palpitant precum pare.

Fie nu înţelesese aluzia nu foarte subtilă, fie ştia să blufeze.

— Aiurea! a exclamat ea. Pun pariu că ai călătorit prin toată lumea şi ai crescut călărind şi vânând vulpi.

Privirea lui a devenit distantă. Era evident că Lola atinsese un punct sensibil.

— Cam aşa ceva. Dar să ştii că este destul de plicticos. Cine cu demnitari străini. Lecţii de călărie. Iar vânătoarea nu mi-a plăcut niciodată.

— Sunt membră PETA, l-a informat ea. Dezaprob vânătoarea.

M-am strâmbat. Evident, grija ei pentru animale nu includea pantofii din piele şi genţile.

— Este o tradiţie de familie, din nefericire. Nici pe mine nu mă prea interesează. A făcut o pauză, şi ochii i-au strălucit, semn că-şi amintise ceva. A râs. Când aveam vreo opt ani, tata mi-a spus că voi merge la prima mea vânătoare. Eram teribil de încântat. Luasem lecţii de călărie, dar nu mi se permisese să călăresc alături de oamenii mari.

Era prima oară când vorbea cu atâta uşurinţă despre familia şi copilăria lui, aşa că l-am ascultat cu mare atenţie. Trecutul era o mare povară pentru Alexander, aşa că inima mi s-a umplut de bucurie când l-am văzut zâmbind. N-am putut să nu mă întreb ce ar fi fost diferit dacă nu ar fi suferit o asemenea tragedie la o vârstă fragedă.

— Nu am dormit aproape deloc cu o noapte înainte, a continuat el. M-am furişat la grajduri să-mi ţesăl calul şi să-l pregătesc. Eram acolo, cu calul meu, când deodată văd o vulpe închisă într-o cuşcă. Nu mi-a venit să cred. În clipa aceea, mi-am amintit toate vânătorile la care asistasem, pe domeniul nostru, şi mi-am dat seama că *pe ea* aveam să o vânăm a doua zi.

Am tăcut cu toţii, agăţându-ne de fiecare cuvânt al lui.

— Aşa că am făcut exact ce ar fi făcut orice copii de opt ani. Am ascuns-o.

— Dumnezeule! a exclamat Lola, fluturând din genele. Unde ai ascuns-o?

— Nu a fost cea mai inspirată idee, a explicat Alexander zâmbind. Am luat-o în camera mea.

— Bănuiesc că părinţii tăi au fost încântaţi, a spus sec mama.

Alexander a făcut o pauză, şi o urmă de tristeţe i-a umbrit chipul. A dispărut însă la fel de repede cum apăruse. Doar unul dintre părinţi ar fi putut fi prezent, tatăl lui, şi nu-mi imaginam că i se păruse prea amuzant.

— Poate că mama ar fi fost, a spus el încet, dar tata, nu. Trebuie să recunosc însă că am făcut o mică greşeală când am adus-o înăuntru.

— Care? a întrebat Lola.

Era absorbită de poveste şi părea mult mai tânără decât era. Se părea că efectul X se întindea şi în afara dormitorului.

— Sora mea a eliberat-o din cuşcă, a mărturisit Alexander, cu un aer inocent. Personalului i-au trebuit două zile să o prindă, dar vânătoarea s-a anulat.

— Tu ai fost eroul, deci, am spus eu.

— Este un fel de a privi lucrurile. A ridicat din umeri şi s-a lăsat pe spate. Mă îndoiesc însă că şi personalul a fost de aceeaşi părere.

Am râs cu toţii, iar eu am savurat fiecare hohot sănătos al lui Alexander. Era prima oară când o pomenea pe sora lui Sarah, şi mă întrebam dacă îşi dăduse seama că făcuse asta. Îmi arătase foarte clar că era un subiect tabu şi mă făcuse să înţeleg că i-aş fi cauzat multă durere dacă îl forţam să vorbească despre ea. Îi era, oare, de ajutor

dacă evita orice amintire legată de ea? Părea un mare păcat să uite momentele fericite pe care le împărtăşiseră.

Sosirea tatălui meu l-a scăpat pe Alexander de obligaţia de a ne distra. M-a cuprins un val de căldură când i-am văzut dând mâna şi schimbând câteva cuvinte. Dar o privire aruncată mamei mi-a stricat imediat dispoziţia.

— Scuze încă o dată, a spus tata, aşezându-se lângă mama. M-aţi aşteptat? Ar fi trebuit să comandaţi!

— Te-am sunat! i-a răspuns cu răceală mama, fără să se străduiască să-şi mascheze reproşul din voce.

— Am fost prins la birou, a explicat el. Acolo, nu prea avem semnal, dar recunosc că ar fi trebuit să găsesc un telefon fix şi să te sun.

Mama nu i-a răspuns. Stomacul mi s-a strâns văzând că nu credea deloc scuzele tatei.

A fost prima oară când mama nu mi-a mai părut fragilă. De fapt, părea chiar puternică.

Purtarea ciudată a părinţilor mei mi-a ocupat gândurile pe drumul de întoarcere, în Rolls Royce. Cina se desfăşurase fără incidente, dar atitudinea ei distantă se menţinuse întreaga seară. Mama mai făcuse un comentariu despre cât de mult muncea tata şi cu o săptămână în urmă, când ieşiserăm la masă, dar eu nu o luasem în seamă. Acum însă, trebuia să mă gândesc serios la asta.

Tata devenise obsedat de investiţiile în afaceri noi. Avea acţiuni la zeci de companii, dar nimic nu-i împlinea

dorinţa de a clădi ceva doar al lui, de la zero. Vânduse *partner.com* pentru că aveam nevoie de bani, dar şi pentru că se aşteptase să poată înfiinţa o altă companie de succes. Douăzeci de ani mai târziu, după zeci de investiţii şi idei, se putea lăuda doar cu faptul că site-ul său era în continuare popular. Mama îl încurajase mereu. Deci ce se schimbase, oare? Nu-mi puteam imagina.

— Clara? a spus Alexander.

Şi-a strecurat mâna între picioarele mele, de parcă ar fi încercat să-mi abată gândurile.

Seara aceasta ar fi trebuit să fie despre noi – despre relaţia noastră –, iar eu îmi petrecusem întreaga seară analizând ce se întâmpla cu părinţii mei. Poate că încercam să evit realitatea. Eu şi Alexander aveam problemele noastre. Era mult mai uşor să-ţi faci griji pentru căsnicia altcuiva.

— Scuze, X.

M-am aşezat în poala lui.

— Te frământă ceva.

Nu m-a întrebat nimic. Mesajul era clar: fără presiuni.

Era greu de crezut că m-ar putea ajuta să înţeleg ce se întâmpla cu tatăl meu, dar apreciam faptul că era acolo.

— Mă gândeam la părinţii mei. Abia dacă şi-au vorbit.

— Şi nu se întâmplă aşa de obicei?

Am clătinat din cap. Nu puteam spune clar ce anume mă neliniştea.

— Mama are mereu nevoie de atenţia lui. În seara asta, l-a tratat cu răceală pe tata.

Am încercat să uit de toate astea şi mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui Alexander. Fusesem într-atât de preocupată de părinţii mei, că aproape că uitasem că îl aveam pe Alexander doar pentru mine. M-am frecat de el, invitându-l. Contactul mi-a înfierbântat sângele.

Alexander mi-a trasat cu vârful degetului arătător linia decolteului, iar sfârcurile mi s-au întărit, anticipându-i atingerea. Dorinţa îmi copleşea celelalte simţuri. M-a prins de ceafă, m-a tras spre el şi a pus stăpânire pe buzele mele. Răsuflarea lui era fierbinte, cu un iz uşor de alcool, iar eu i-am savurat pe îndelete gustul.

— Îţi sunt datoare favoruri sexuale, am tors eu, iar mâinile mi-au coborât spre curea, ca să-i eliberez erecţia.

Alexander a gemut şi m-a sărutat prelung, languros, făcându-mă să rămân fără aer.

— Vino cu mine la ţară în weekend, mi-a şoptit.

Să fiu singură cu el, în afara Londrei, fără paparazzi?

— Mai trebuie să întrebi?

— Nu te-am întrebat, a spus el zâmbind. Le-am spus deja că vei veni şi tu.

Am îngheţat.

— Le-ai spus?

— Rudelor mele.

— Vrei să-mi petrec weekendul cu familia ta, la ţară? l-am întrebat.

— Vor fi acolo şi câţiva prieteni. Edward i-a invitat.

Dacă încerca să mă liniştească spunând asta, ei bine, nu reuşise.

— X… am început eu.

— Ai spus orice, mi-a amintit. Şi ţi-am zis că nu te întreb. Doar mă aştept să fii acolo, cu mine.

— Nu vrei să-ţi petreci un timp doar cu ei, în particular? Încercam marea cu degetul, ştiam prea bine.

Alexander a ridicat dintr-o sprânceană, conştient că-mi căutam cu disperare o scuză.

— Singura persoană cu care doresc să-mi petrec timpul în particular eşti tu. Trei zile de despărţire înseamnă prea mult timp. Trebuie să ştiu că are cineva grijă de tine.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, i-am amintit.

— Poţi să te îmbraci singură. Şi-a coborât mâinile spre coapsele mele, mângâind uşor. Poţi să mănânci, să bei şi să dormi, dar nu vei avea tot ce-ţi trebuie.

S-a ridicat uşor spre mine şi m-a împuns cu erecţia.

— Aici, ai dreptate, am rostit cu greu, trecându-mi limba peste buze.

— Am? m-a întrebat el cu glas scăzut, continuând să descrie cercuri sub trupul meu.

— Mhmm, am şoptit, pierdută în mişcarea şoldurilor lui. Îmi eşti dator.

— Credeam că tu îmi datorezi favoruri sexuale, a spus el, zâmbindu-mi ştrengăreşte.

— Ţi-am promis asta înainte să aflu că va trebui să am de-a face cu familia ta un weekend întreg. Va trebui să mă răsplăteşti mult timp de-aici încolo.

Dar, cum dorinţa îmi cuprinsese vaginul, ajungând până la clitoris, am ştiut că era o cauză pierdută.

— Oh, păpuşă! Gura lui rătăcea pe gâtul meu, iar mâinile – pe sub fusta mea. Sunt mai mult decât fericit să-ţi fiu îndatorat.

A prins între degete banda chiloţilor şi a tras de ea, eliberându-mi sexul.

— Resursele de pe pământ nu sunt infinite, ştii bine. Ai putea să-mi cruţi măcar o parte din lenjerie.

Alexander m-a răsturnat pe banchetă şi s-a cuibărit între picioarele mele.

— Chiar îmi doresc să aflu mai multe despre lenjeria ta, mi-a spus zâmbind. Dar mai *târziu.*

Capitolul 22

Casa de la ţară era, de fapt, un conac cu patruzeci de camere aflat pe un domeniu privat de patruzeci de hectare. Mai fusesem invitată la conace, dar reşedinţa Norfolk le depăşea pe toate. Aparţinea unui alt timp şi unui alt spaţiu. Faţada din cărămidă fusese reconstituită cu grijă, imitând-o pe cea originală din secolul al XVI-lea. Domeniul mai cuprindea grajduri şi terenuri de tenis. Înăuntru, podele din marmură, opere de artă inestimabile şi balustrada din mahon completau imaginea impozantă. Parcă fusesem invitată să dorm într-un muzeu. Erau prea multe de digerat deodată, şi asta nu numai datorită domeniului.

Mă îngrozea ideea că urma să am de-a face cu tatăl lui un weekend întreg. Regele nu se sinchisise să-şi ascundă adevăratele sentimente în privinţa relaţiei noastre. Când

am ajuns, am descoperit că era mult mai rău decât o întâlnire stânjenitoare de familie. Rudele lui Alexander erau deja acolo, împreună cu mai bine de doisprezece *prieteni.* Pe câţiva îi cunoscusem la bal, şi nu eram tocmai încântată să-i revăd acum.

În mod special pe Pepper, care privea cu dezgust cum Edward îmi făcea cunoştinţă cu câţiva membri ai familiei prezenţi pentru vânătoarea de a doua zi.

Weekendul acesta avea să fie exact ce încercasem să evit. În prostia mea, sperasem să am ocazia să discut cu tatăl lui Alexander între patru ochi. Mă gândeam că, dacă ajungea să mă cunoască, îşi putea schimba părerea despre relaţia mea cu fiul său. Acum, nu vedeam cum s-ar putea întâmpla asta, cu atâţia oameni în jur.

Am ajuns atât de târziu, că fusese deja servită cina. Când am urcat în cameră, stomacul îmi chiorăia. Am scos din bagaj un baton proteic şi am privit în jur. Trebuia să recunosc, chiar fără tragere de inimă, că era o cameră spectaculoasă. Un pat cu baldachin şi o privelişte minunată. Un singur lucru lipsea: Alexander – al cărui dormitor era în cealaltă aripă a conacului.

Pe pernă aveam un program tipărit al activităţilor. Mi-am dat ochii peste cap când am conştientizat că fiecare moment al şederii mele fusese plănuit minuţios. În clipa aceasta, ar fi trebuit să fiu în salonul de biliard, pentru cocktailuri. Iar a doua zi luam masa cu regina-mamă.

— Şi când mai găsesc timp să mă sinucid? am întrebat cu voce tare.

„Trebuie să joci după cum ţi se cântă”, mi-am spus în gând.

Zece minute mai târziu, m-am întâlnit cu Alexander pe hol. Se schimbase într-un costum din trei piese, la fel de negru ca părul lui. Rezultatul: era sexy de-ţi stătea inima în loc. Aş fi vrut să-mi pot trece mâna prin părul lui mătăsos şi să-i simt penisul dincolo de pantalonii perfect croiţi.

— Păpuşă? Era mai mult decât o întrebare, era o invitaţie.

Un zâmbet suav şi seducător îi lumina faţa, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Am oftat şi am clătinat din cap. Nu era drept să aibă un asemenea efect asupra mea. Alexander şi-a lipit degetul arătător de buzele mele.

— Păstrează-le pentru mine.

— Nu am voie să oftez?

— Oh, insist să oftezi, mi-a şoptit el, aplecându-se să mă sărute pe gât. Să gemi şi să te zvârcoleşti când ţi-o trag. Chiar îţi cer asta. Sunt un bărbat egoist, iar aceste zgomote îmi aparţin.

— Mă supun cu bucurie, am şoptit eu trecându-mi degetele de-a lungul pieptului lui şi oprindu-mă la nasturele hainei.

El s-a dat un pas înapoi şi şi-a aranjat manşetele şi butonii.

— Nu mă tenta, că nu ne mai facem apariţia atât de aşteptată.

— Nu sunt, deci, singura care are programul printat?

— Nu, din nefericire. Mi-a oferit braţul. Spre salonul de biliard, nu-i aşa?

— Da. Mă cam rătăcisem, am recunoscut luându-i braţul.

— Te-aş fi găsit, mi-a promis el, zâmbind aproape forţat.

Fusese încordat încă de când plecaserăm din Londra, iar acum părea foarte tensionat.

Salonul de biliard era decorat păstrând tradiţia, cu lambriuri din stejar, capete de cerbi şi fazani împăiaţi. Jonathan era la bar, cu mânecile suflecate, atent să le ofere băuturi tuturor. Cele două femei pe care tocmai le servea s-au întors să mă privească. Am recunoscut-o pe roşcata de la bal, Amelia. Pe cealaltă n-o ştiam. M-au privit amândouă cu superioritate, iar chipurile le-au rămas impasibile.

Mă îmbrăcasem cu o rochie lungă fără mâneci, de un albastru marin. Imediat ce am intrat în salon, mi-am dorit să nu fi făcut asta. Alexander a trecut pragul fără ezitare şi m-a condus de mână în încăperea slab luminată.

— O oră, mi-a promis. Vrei ceva de băut?

Am clătinat din cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi pierd capul în mijlocul acelui grup de prieteni. Singura mea consolare era absenţa tatălui lui Alexander şi a bunicii. Nu fusesem prezentată formal tuturor celor prezenţi acolo, dar, după câte îmi dădeam seama, Pepper avusese grijă să le povestească despre mine.

Un bărbat în livrea şi-a făcut apariţia în uşă, căutându-l pe Alexander cu privirea. A străbătut încăperea spre el şi i-a spus ceva în şoaptă. Nu am auzit ce, din cauza rumorii.

Alexander m-a strâns de braţ.

— Trebuie să mă ocup de ceva. Edward va avea grijă de tine.

A dispărut până să apuc să protestez. Mă uitam pierdută în jur, observând privirile pe care şi le aruncau între ele fetele de la bar când au văzut că Alexander plecase brusc.

— Haide încoace! mi-a strigat Amelia, făcându-mi semn să mă apropii.

Invitaţia era mult prea prietenoasă ca să fi fost făcută din inimă, dar nu-mi puteam petrece tot weekendul ascunzându-mă de ei.

Jonathan a pus pe bar un pahar gol. Cu părul blond buclat, pieptănat neglijent, şi vesta în dungi subţiri albastre, părea dintr-un film vechi. Când mi-a vorbit, cuvintele îi erau pline de farmecul băiatului care nu duce lipsă de partenere de pat.

— Ce preferi?

Gândul mi-a zburat spre Alexander. Exact asta mă întrebase şi el la Brimstone, iar răspunsul fusese acelaşi.

— Uau, ce fată rea! a spus Amelia surprinzându-mi privirea visătoare. Dă-i un gin cu apă tonică! Clara, dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea, Priscilla.

Priscilla mi-a aruncat un zâmbet larg. Avea părul roşu, la fel ca Amelia, dar, spre deosebire de aceasta, pielea albă îi era acoperită cu pistrui.

— Am auzit atâtea despre tine!

Nu s-a obosit să ascundă subînţelesul din cuvintele ei, dar eu m-am forţat să-i zâmbesc.

— Să nu crezi tot ce citeşti.

— Oh, nu-mi bat capul cu ziarele de scandal, a spus ea. Dar Pepper vorbeşte de săptămâni numai despre tine. Alex îi povesteşte totul.

— Mă îndoiesc, am spus senină.

Încerca să-mi arunce o momeală pe care nu aveam de gând să o muşc.

Priscilla a ridicat din umerii fragili şi a sorbit din pahar.

— Oh, Jonathan, trebuia să foloseşti apă tonică dietetică! Clara îşi supraveghează greutatea.

Nu ştiam prea bine dacă exista o pedeapsă anume dacă plesneai o prinţesă, dar am simţit că aş fi făcut un bine public. Cineva mi-a prins încheietura înainte să-mi dau seama măcar că ridicasem mâna.

— Îţi iau eu băutura, a spus David. Mi-a eliberat mâna şi a luat paharul. Fără vreun alt cuvânt, m-a îndepărtat de cuibul de vipere. Ai fost cât pe ce!

Mi-a întins cocktailul, iar eu am luat o înghiţitură zdravănă, prea furioasă ca să-i pot răspunde. După ce m-am calmat puţin, m-am întors spre el.

— Cum de ai ştiut că am de gând s-o lovesc?

David a zâmbit. Era un zâmbet sincer, care se întindea pe tot chipul de culoarea ciocolatei şi în ochii negri ca tăciunele. M-am relaxat şi mai tare.

— Îmi petrec mare parte din timp străduindu-mă să nu-i plesnesc chiar eu. Aşa că am un fel de radar.

— Eşti un fel de masochist, să înţeleg? l-am întrebat, râzând atunci când l-am văzut că făcuse ochii mari auzindu-mi întrebarea îndrăzneaţă. Cine altul ar alege să-şi petreacă timpul cu oamenii aceştia?

— Am motivele mele, mi-a răspuns ridicând din umeri, fără să dorească să intre în detalii.

— Şi totuşi, de ce eşti aici? l-am întrebat.

Nu-mi dădeam seama de ce şi-ar petrece cineva timpul cu acei oameni, fără un motiv foarte serios şi muream de curiozitate să-l aflu.

— Nu ţi-a spus? Pepper se aplecase peste spătarul scaunului meu. Îşi lăsase părul liber, iar buclele ei aurii îmi atingeau gâtul. Nu este cazul să fii timid, David. Clara ar putea să-ţi vândă câteva ponturi despre cum să pui, în sfârşit, mâna pe un prinţ.

L-am privit întrebător pe David, dar el avea ochii aţintiţi la blonda cea crudă.

— Nu e cazul să încerci să fii spirituală. Eşti suficient de proastă ca să nu-ţi iasă, Pepper.

— Măcar nu sunt…

David s-a ridicat brusc, vărsându-mi băutura în poală.

— Te rog să mă scuzi.

Am îndepărtat repede băutura rece ca gheaţa, înainte să-mi ude complet rochia.

— Păcat de rochie, a spus Pepper. Era oribilă, oricum.

Am făcut ochii mari, dar mi-am ţinut gura. Poate că era bine să-mi ţin duşmanii aproape, dar era şi mai bine să-mi ţin gura în preajma lor. Fără îndoială, orice cuvânt avea să-mi fie deformat şi folosit împotriva mea. Edward ne privea din celălalt colţ al încăperii. În ciuda îngrijorării de pe chipul său, nu lăsase jos tacul.

Seara se transforma într-un coşmar. Dacă voiam să supravieţuiesc weekendului, trebuia să mă ţin departe de toată acea dramă. Am ieşit repede din încăpere, dar mi-am dat seama că nu ştiam cum să ajung în camera mea. Pentru asta ar fi trebuit să-l găsesc pe Alexander şi să-l iau de la treburile lui urgente.

Paşii îmi răsunau pe holul pustiu. Pe sub nicio uşă nu se zărea lumină. M-am oprit în dreptul fiecăreia, căutând să aud vocea lui Alexander. Într-un final, am auzit voci furioase. M-am ascuns în umbră. Nu voiam neapărat să trag cu urechea, dar bănuiam că nu era cazul să-i deranjez.

Mi-au trebuit câteva clipe să mă pot obişnui cu întunericul din cameră, dar, când am reuşit, mi-am dat seama că nu erau Alexander şi tatăl lui. Ci Edward şi David. Pentru că nu voiam să le întrerup discuţia, m-am întors să plec. Exact atunci Edward a întins mâna, l-a tras pe David spre el şi şi-a lipit gura de a lui. De uluire, am înţepenit în loc. Abia acum înţelegeam.

M-am lipit de uşă, să nu fiu văzută. Cum de nu-mi dădusem seama? Am revăzut în minte schimbul de replici dintre David şi Pepper şi reacţia lui Edward la plecarea

lui. Mă întrebasem de ce alegea David să rămână în compania lor, deşi îi ura pe majoritatea. Acum, ştiam: era, la fel ca mine, prins în cursă.

David s-a tras de lângă Edward.

— Ajunge! Jocul acesta m-a obosit!

— Nu este un joc, a spus Edward, făcând un pas spre el.

David s-a tras înapoi, clătinând din cap.

— Flirtezi cu toate sclifositele alea şi te dai mare playboy. Poate că ţie nu ţi se pare un joc, Edward, dar să ştii că asta este – iar, de acum, îl joci singur.

— David, aşteaptă! a strigat Edward şi l-a prins de braţ.

— Ia mâna de pe mine! l-a ameninţat David.

— Îmi pare rău că lucrurile stau aşa. Edward i-a eliberat braţul. Aş fi vrut să fie altfel. Te iubesc.

David şi-a trecut mâna prin părul tuns foarte scurt.

— De data asta, nu mai merge. Nu îmi mai este de ajuns. Simpla dorinţă nu te duce nicăieri. Dacă vrei ca lucrurile să fie diferite, schimbă-le!

— Ştii cu ce mă confrunt. Dacă Alexander…

— Să aştepţi ca fratele tău să-ţi rezolve problemele nu înseamnă că schimbi ceva, i-a răspuns cu asprime David. Cel puţin, nu în ceea ce mă priveşte.

Edward l-a mângâiat pe obraz şi a clătinat din cap cu tristeţe.

— Zi-mi ce-aş putea să spun.

Un zgomot mi-a atras atenţia. M-am întors la timp să-i surprind pe Jonathan şi pe Priscilla, care se apropiaseră.

M-am postat în prag, să nu-i las să intre în cameră. David şi Edward mă puteau vedea acum, dar ceva îmi spunea că relaţia lor nu era cunoscută. Ştiam ce înseamnă să fii sub acei ochi nemiloşi. Orice se întâmpla între ei, cei doi meritau să găsească o rezolvare în particular.

Priscilla s-a clătinat şi s-a agăţat chicotind de Jonathan. Când m-au văzut, cei doi s-au oprit.

— Scuză-ne, a spus Priscilla.

A încercat să treacă pe lângă mine, dar şi-a pierdut echilibrul. Jonathan a prins-o de talie şi a ajutat-o să se îndrepte.

— Ce se întâmplă, Clara?

Jonathan aştepta o explicaţie pentru faptul că nu-i lăsam să treacă. Şi-a mutat privirea de la mine spre uşă, iar pupilele îi erau de culoarea întunericului.

Trebuia să inventez repede ceva, dar mintea parcă mi se oprise în loc.

— Nu… l-ai văzut pe Alexander?

— E ca un căţeluş pierdut, a pufnit Priscilla.

— Taci, Pris, a mustrat-o Jonathan. Mi-a zâmbit în semn de scuză, dar ochii i-au rămas la fel de reci. Îmi pare rău, dar nu l-am văzut.

Îi întârziasem suficient de mult, drept pentru care puteam doar să sper că Edward se folosise de acel răgaz. Nu aveam de gând să mai zăbovesc nici măcar o clipă în compania unei curve bete. Am trecut pe lângă ei şi le-am urat noapte bună. În spate, am auzit-o pe Priscilla şoptind:

— Haide, du-te repede după Alexander!

Am zâmbit. Sigur nu mi se păruse că în tonul ei era o urmă de gelozie.

De îndată ce am rămas singură, m-am gândit la ceea ce surprinsesem. Oare Alexander ştia? Ştia cineva? Înţelegeam de ce era David furios, dar şi de ce Edward făcuse un secret din relaţia lor. Bârfele. Ziarele de scandal. Presupunerile. Ştiam prea bine ce însemna legătura cu un prinţ al Angliei. Şi totuşi, Alexander nu ascunsese relaţia noastră. Cum m-aş fi simţit, oare, dacă aş fi fost micul lui secret murdar?

Stomacul mi s-a strâns. Mi-am dat seama că aveam şi răspunsul. Oricât de dificile ar fi fost uneori lucrurile, eu nu aş fi fost în stare să accept asta.

Era o situaţie imposibilă: să ai de ales între dragoste şi realitate.

Într-un final, i-am găsit pe Alexander şi pe tatăl său în bibliotecă. Am ezitat în dreptul uşii, neştiind dacă era mai bine să ciocănesc sau să-i aştept să termine. Alexander dispăruse de mai bine de o oră, ca să discute cu el, şi, după sunetele care se auzeau, nu aveau să termine prea curând. Mary, bunica lui Alexander, îi privea cu stoicism, cu mâinile încrucişate în poală. Nu mă îndoiam că urma să disece mai târziu fiecare dintre afirmaţiile lui Alexander.

— Ai responsabilităţi, îi spunea Albert. Clara e frumuşică, dar tu nu ai voie să iei decizii în funcţie de ce-ţi dictează penisul.

Alexander şi-a încrucişat braţele la piept.

— Suntem în secolul XXI. Clara este bine-crescută, este…

— Americancă.

Mary rostise cuvântul de parcă i-ar fi lăsat un gust amar pe limbă. Alexander s-a uitat urât, cu buzele strânse, iar ea s-a făcut mică în scaun. Albert a continuat, ignorând schimbul de replici dintre mama şi fiul său.

— Trebuie să fii pregătit să-ţi asumi rolul de…

— Ai de gând să te retragi? l-a întrebat sec Alexander.

— Nu-mi place tonul tău, l-a dojenit Mary.

Albert şi-a frecat tâmplele, iar vocea i-a devenit sumbră.

— Există situaţii cu care trebuie să te pui la curent, iar tu eşti ocupat să i-o tragi acestei…

— Alege-ţi cu grijă cuvintele, l-a prevenit Alexander, ridicându-se de pe scaun cu pumnii încleştaţi. Ea înseamnă mult pentru mine.

Stătusem destul în umbră. Şi mă cam săturasem. Am bătut o singură dată în uşă şi am păşit înăuntru.

— Mă duc la culcare, i-am spus lui Alexander, ignorându-i pe ceilalţi.

În timp ce vorbeam, m-am gândit la David. Şi eu eram sătulă de acest joc, dar nu eram pregătită să mă îndepărtez.

— Vin cu tine.

Alexander a traversat încăperea şi m-a luat de mână. Amândoi ne petrecuserăm seara apărându-ne de diverse atacuri şi doar legătura dintre noi ne ajutase să rezistăm. Tânjeam după mâinile lui pe trupul meu, după atingerile

blânde care îmi dădeau curaj. Şi, după felul în care mă apărase în faţa tatălui său, şi el simţea aceeaşi nevoie.

— Nu am terminat discuţia, a spus Albert.

— Această conversaţie s-a încheiat, a zis ferm Alexander. Nu mai avem ce discuta pe acest subiect. Am luat deja o decizie.

Albert m-a cântărit din priviri. Un fior rece mi-a coborât pe spate, transformându-mi sângele în gheaţă. Într-un final, a spus doar:

— Noapte bună!

Capitolul 23

Eram pe hol şi îmi frângeam mâinile, neliniştită. Alexander se dusese în camera lui să se schimbe, iar eu îmi dădeam abia acum seama de cât de tare mă speria ideea unui brunch fără el. Simţeam cum mi se ridicase părul pe ceafă. M-am întors şi l-am văzut pe Alexander privindu-mă din pragul unei uşi.

— Ai de gând să fugi? m-a întrebat.

L-am privit confuză. Mă gândisem cu adevărat la asta după seara trecută, dar el mă convinsese să rămân folosind metode care erau sigur ilegale în anumite ţări. Drept pentru care hotărâsem să rămân tot weekendul. Avea să se sfârşească în curând, dar la întoarcerea la Londra ne aşteptau noi probleme. Pentru moment însă, mi-am încrucişat braţele la piept şi am clătinat din cap.

— Iar asta – şi-a trecut degetele peste fusta mea din mătase – va trebui să zboare ceva mai târziu.

Mă îmbrăcasem pentru brunch cu o bluză simplă, albă şi o fustă, pentru că mi se păruseră foarte potrivite. Alesesem special această fustă de un verde pal pentru felul în care se unduia în timp ce păşeam. Acest lucru, combinat cu faptul că era scurtă, avea să-i atragă negreşit atenţia lui Alexander.

— Anulează vânătoarea şi o poţi da jos chiar acum, i-am promis în şoaptă.

— Lipsesc doar două sau trei ore, mi-a spus el trecându-şi liniştitor vârful degetelor de-a lungul braţului meu.

— E de ajuns să mă poată mânca de vie, i-am răspuns, trăgând în jos de tivul fustei.

— Ştiu sigur că se servesc sendvişuri, mi-a spus. Le voi aminti însă că vor trebui să răspundă în faţa mea dacă te necăjesc.

Am încuviinţat, fără să-i mai aduc aminte că puteam avea şi singură grijă de mine. Consecinţele nu aveau să-i placă, eram sigură de asta.

— Ochii îţi strălucesc ciudat, Clara, mi-a spus Alex. La ce te gândeşti?

— La nimic.

L-am mângâiat pe piept şi m-am aplecat să-l sărut, dar el s-a tras înapoi.

— Ceva îmi spune că vei fi în regulă. A oftat şi mi-a luat mâna, trăgându-mă spre sufragerie. Încearcă să nu fii acuzată de înaltă trădare.

Nu puteam să fac nicio promisiune.

Bărbaţii care participau la vânătoare se strânseseră deja. De îndată ce l-au văzut pe Alexander, au început să-l tachineze. Jonathan i-a pus mâna pe umăr, clătinând din cap.

— O să laşi vulpea să scape, Alexander. S-a uitat spre mine şi a adăugat: Deşi se pare că reuşeşti să-i nimereşti coada.

I-am zâmbit cu buzele strânse. Poate că el nu-şi mai amintea ce-i făcuse lui Belle, dar eu nu uitasem. Iar el nu mă putea face să uit, nu cu genul acesta de glume.

Pepper şi-a făcut apariţia în sufragerie. Îşi ridicase părul într-un coc cuminte şi se îmbrăcase cu o rochie de un galben electric, până la genunchi. M-a măsurat din priviri, de sus până jos, şi nu s-a sinchisit să-şi ascundă dispreţul. Regina-mamă a apărut în spatele ei, într-un costum lejer din in, cu pantaloni. Pepper şi-a desprins imediat privirea de la mine şi a început să o pupe în fund.

Atâta falsitate îmi întorcea stomacul pe dos. Pepper chiar credea că putea pune mâna pe Alexander cu ajutorul bunicii lui? Asta dovedea că nu-l cunoştea câtuşi de puţin.

Alexander m-a prins de talie şi m-a sărutat după ureche, trimiţându-mi un fior în tot corpul.

— Ne vedem curând, păpuşă.

Şi a dispărut. Mi-am îndreptat umerii, am ridicat bărbia şi m-am aşezat la masă. Edward şi-a făcut apariţia în prag, iar bunica l-a dojenit imediat.

— Nu te duci şi tu cu ei?

— Vânătoarea nu mă atrage, a spus el înaintând în sufragerie. Am coborât doar să-mi iau o cafea.

Ştiam eu de ce-l plăceam.

— Alătură-te nouă, a spus făcând semn spre locul de lângă ea. Vom servi ceaiul.

— Mi-ar face mare plăcere, dar am nevoie de o cafea. Ne vedem cu toţii la cină.

A sărutat-o îndatoritor pe obraz şi a dispărut înainte să-l mai oprească cineva.

Mary s-a îndreptat spre mine şi mi-a zâmbit forţat.

— Mă tem că acest brunch nu va fi pe gustul tău.

— Nu sunt pretenţioasă.

Mi-am pus şervetul în poală.

— Nu prea mâncăm mâncare americană, s-a scuzat, dar a făcut-o pe un ton tăios. Nici nu prea ştiu ce se serveşte acolo la brunch.

Mi-am înghiţit replica.

— Un mic dejun englezesc este perfect.

— Prea mulţi cârnaţi. Am comandat ceva mult mai uşor. Sper că nu te deranjează absenţa cărnii.

— Sunt sigură că o să înghită suficientă carne ceva mai târziu, a spus suav Pepper, iar eu m-am înecat cu apa pe care tocmai încercam să o înghit.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Cine era acum imatură?

Din fericire, servitorii au apărut înainte să apucăm să ne scoatem ghearele. Ne-au aşezat în faţă sendvişuri minuscule şi tarte cu ou. Totul mirosea grozav, şi îmi lăsa gura apă. Aşa cum mă învăţase Belle, am aşteptat ca gazda

să se servească prima. Nu aceeaşi etichetă se aplica şi în cazul lui Pepper, după câte se părea.

— Nu mă aşteptaţi, ne-a spus Mary. Păreţi să nu vă hrăniţi îndeajuns, fetelor.

Mi-am muşcat limba, să nu spun ceva nepotrivit.

— Ştii că am grijă de siluetă, Mary, a spus Pepper. Dar ai dreptate să-ţi faci griji în ceea ce o priveşte pe draga de Clara. Trebuie să ne asigurăm că mănâncă.

Am privit-o cu ochii mijiţi.

— Nu este treaba ta.

— A apărut în *Daily Star*, deci e treaba tuturor. Mary era cea care spusese asta, privindu-mă asemenea unui uliu. Dacă ai de gând să-i mai ţii companie nepotului meu, te sfătuiesc să nu uiţi că nu ai secrete. Orice greşeală de-a ta devine ştire. La fel şi orice decizie pe care o vei lua de aici încolo.

Mi-a zâmbit cu amărăciune, de parcă mi-ar fi spus „Bun venit în familie”.

— Ar fi bine să-i previi şi pe prietenii tăi, a adăugat Pepper, dar zâmbetul ei superior mi-a dat de înţeles că era puţin cam prea târziu pentru asta.

Despre cine vorbea oare? Am lăsat curiozitatea deoparte, dându-mi seama că nu conta. Acum, supravieţuirea mea depindea de a duce la bun sfârşit acest brunch.

Ar fi vrut cu toţii să mă retrag. Îmi dădeau ocol asemenea unor vulturi, croncănind şi bătând zgomotos din aripi, ceea ce însemna că era ultimul lucru pe care trebuia să-l fac.

— Le voi transmite sfatul tău.

— Ai grijă, a continuat Mary, muşcând dintr-un biscuit cu cremă Devonshire. Nu ştii niciodată care îţi sunt adevăraţii prieteni.

Am sorbit lung din ceai şi le-am privit pe amândouă peste buza ceştii.

— Cred că *tu* nu ştii.

După un brunch *absolut încântător,* m-am retras în camera mea, spunând că aş vrea să citesc puţin, dar nu mă puteam concentra. Dimineaţa încărcată de replici cu subînţeles şi false complimente mă epuizase. Îmi doream din nou să fi fost în apartamentul meu, să petrec un weekend liniştit doar cu Alexander. Mi-am revenit imediat, pentru că am auzit un ciocănit în uşă.

Am sărit să deschid, arborând un zâmbet forţat, dar am dat cu ochii de Norris.

— Bună ziua.

— Se întorc, domnişoară. Alexander m-a trimis înainte, să vă rog să-i întâmpinaţi.

Nu trebuia să-mi ceară mai mult. Mi-am tras imediat cizmele şi l-am urmat afară exact când soseau vânătorii. Alexander şi-a îndemnat calul spre mine. Avea în mână o cravaşă.

Am ridicat dintr-o sprânceană şi am arătat spre mână.

— Tata a insistat. Tu nu ai nevoie, atâta vreme cât ştii ce ai de făcut, mi-a spus ridicând din umeri.

Se învârtea în jurul meu, părând foarte regal pe calul lui arab pursânge.

— Mi-ar fi prins bine una azi-dimineaţă, am spus, iar el a zâmbit.

— Bănuiesc că ai fi putut-o folosi, a spus cu vocea lui joasă şi sexy, pe care o adoram. Alexander mi-a întins mâna, iar eu am ridicat surprinsă privirea spre el. Vino!

Aşteptasem ziua întreagă să-l aud spunând asta, aşa că am ridicat sugestiv dintr-o sprânceană. Chipul lui era luminat de un zâmbet ştrengăresc. După ce-mi petrecusem întreaga zi spunând numai ceea ce nu trebuia şi scuzându-mă constant, văzându-i chipul atât de păcătos de frumos simţeam că-mi lăsa gura apă.

— Sunt în fustă, i-am spus exact când o adiere de vânt mi-a ridicat-o atât de mult încât mi s-au văzut coapsele.

Eram pregătită să fug cu el, nu şi să călăresc. În plus, toată lumea avea să discute despre noi dacă lipseam.

— Am observat, crede-mă. A coborât din şa şi şi-a scos casca, lăsându-şi liber părul sexy, negru şi dezordonat. Arăta minunat în pantalonii de călărie strâmţi pe picior care îi scoteau în evidenţă fundul ferm. Trebuie să te duc departe de toţi aceşti oameni. Te vreau doar pentru mine.

— Unde mă duci? l-am întrebat, dându-i mâna.

În fustă sau nu, aş fi mers oriunde cu el.

Şi-a coborât tonul, observând că ne urmăreau câteva perechi de ochi curioşi.

— Pui întrebarea nepotrivită.

— Adevărat?

Am clipit des, mimând inocenţa.

A gemut surd, intrând în jocul meu. Parcă vedeam rotiţele învârtindu-se în spatele ochilor albaştri precum cristalul.

— Ar trebui să te întrebi ce anume am de gând să-ţi fac.

Gura mi s-a uscat, şi l-am aşteptat să continue, complet absorbită de tensiunea sexuală dintre noi. Tânjeam după atingerile lui.

— Ştiai că poţi face febră musculară de la şa? m-a întrebat zâmbindu-mi imoral, iar pulsul mi-a luat-o razna. Dacă nu pornim amândoi călare acum, în faţa tuturor acestor oameni, diseară se vor întreba de ce mergi atât de ciudat.

„Oh, da… te rog.”

— Călăria este, deci, un alibi?

— Face parte din planul meu.

M-a cuprins de talie şi m-a tras cu bruscheţe spre el. M-am prăbuşit în braţele lui, cu capul învârtindu-mi-se, aşa cum se întâmpla mereu când mă aflam în prezenţa lui. Şi-a lipit buzele de ale mele într-o dovadă de afecţiune, şi toate motivele pentru care mi s-ar fi părut o idee oribilă s-au evaporat. O clipă mai târziu, m-a ridicat în şa. Era suficient de mare să călăresc pe o parte, dar mi-am amintit ce-mi spusese despre păstrarea aparenţelor, aşa că am ridicat un picior şi m-am aşezat normal. Mi-am tras fusta sub fund, ca să nu-l arăt familiei regale, dar şi ca să nu mă încing pe şa. El mi-a dat mie cravaşa, dar puşca pe care o folosise la vânătoare i-a întins-o unuia dintre hăitaşi. A urcat în şa şi a luat hăţurile într-o mână, în timp

ce cu cealaltă mă ţinea strâns lângă el. M-am cuibărit în îmbrăţişarea lui, bucurându-mă de căldura şi de fermitatea trupului său lipit de al meu.

— Alexander! Albert se îndrepta spre noi, cu gura strânsă într-o linie aspră. Călărise ziua întreagă, dar nici măcar un fir de păr nu era nelalocul lui. În ciuda imaginii netulburate, era clar că fiul său îl scosese din fire. Avem oaspeţi!

— *Clara* este oaspetele meu, i-a răspuns Alexander. O duc să-i arăt împrejurimile. Ne întoarcem pentru cină.

Albert mi-a aruncat o privire rece, observându-mi, fără îndoială, ţinuta total nepotrivită pentru călărit. Poate că Alexander reuşise să-i ducă de nas pe ceilalţi oaspeţi în privinţa intenţiilor lui, dar era evident că tatăl său îi intuise adevăratele motive.

— Mă aştept ca la cină să apăreţi îmbrăcaţi cum se cuvine.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat fără vreun alt cuvânt. L-am simţit pe Alexander tensionându-se după schimbul de replici. Începeam să întrevăd un şablon. Îmi doream doar să văd toate piesele laolaltă, ca să-i înţeleg pe amândoi ceva mai bine. Asta avea să-mi ia ceva timp, şi, cum Albert mă sabota mereu, asta părea că avea să dureze.

— Diiiii! a exclamat el.

Fără să-mi ceară cravaşa, am început să galopăm. Trupul mi se lovea de al lui, şaua îmi rănea coapsele, iar noi înaintam tot mai repede. Când conacul a dispărut din raza noastră vizuală, Alexander a încetinit, pentru ca în

final să ne oprim pe o pajişte. În faţa noastră se întindeau kilometri întregi de peisaj rural neîntrerupt. Dealuri verzi, căpiţe de fân şi copaci seculari se conturau pe cerul cenuşiu. Aerul era proaspăt, cald şi pur. Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii cu aer. Eram însă prea agitată ca să mă pot calma.

— Frumos, am murmurat când braţele lui Alexander m-au cuprins.

— Da, mi-a răspuns cu glas răguşit.

Îi citeam în el dorinţa. Mi-am amintit cuvintele lui de mai devreme.

— Mă ai doar pentru tine, i-am spus. Ce ai de gând să-mi faci?

El a râs, iar buzele lui au coborât pe ceafa mea.

— Nu încă, păpuşă.

Eram deja pregătită pentru el, excitată, dar şi tristă. Braţele lui m-au strâns mai tare, de parcă el mi-ar fi simţit neliniştea. Când eram cu el, aproape că uitam că nu aparţineam lumii lui.

— Eşti nefericită, a ghicit el.

Am ezitat, pentru ca în final să încuviinţez.

— Locul meu nu este aici.

— Oh, păpuşă. Alex a oftat prelung. Nici al meu.

Resemnarea din mărturisirea lui mi-a frânt inima. El nu avea de ales. Loteria naşterii îl adusese în această familie, şi nici măcar eu nu vedeam vreo cale de scăpare.

— Te înşeli însă într-o privinţă, a continuat el. Locul tău este *aici, cu mine.*

M-am întors şi mi-am lipit buzele de ale lui, dar el nu mi-a luat în seamă disperarea şi a domolit sărutul până când am ajuns să respirăm la unison.

— O tăvăleală mică în fân? l-am invitat eu, arcuind o sprânceană.

— Mă gândesc la alte chestii, mai depravate. Şi vom începe cu…

Cuvintele i s-au stins când şi-a strecurat mâna pe sub fusta mea. Simţind apropierea, clitorisul mi-a pulsat, amintindu-şi de ultima oară când el îşi folosise degetele atât de pricepute. Nu şi-a făcut loc între picioarele mele, ci s-a oprit la elasticul lenjeriei.

— Mă înnebuneşti cu fusta asta. M-au durut testiculele toată dimineaţa la gândul coapselor tale aproape dezgolite. Ştii cum e să-ţi petreci ziua încercând să-ţi ascunzi erecţia de jumătate din familia regală?

— N-aş putea spune că ştiu, i-am răspuns eu.

Respiram greu gândindu-mă la penisul lui întărit, ascuns în pantaloni. L-am mai aţâţat puţin clătinând din fund, lipită de el, şi am descoperit că nu minţea deloc.

— Exact, mi-a murmurat el în ureche.

Degetele i-au tresărit violent, rupând dantela delicată a chiloţilor mei. Am gemut când i-a tras de pe mine, iar materialul mi-a zgâriat sexul umezit. Nu a încercat să mă atingă mai departe, ci şi-a îndesat rămăşiţele de material în buzunarul hainei. Mi-a ridicat de tot fusta, lăsând ca vântul să adie peste fesele mele dezgolite, şi a fluierat admirativ.

Eram complet expusă, iar senzaţia era delicioasă. Pielea din care era făcută şaua era moale, iar eu mă simţeam o mică destrăbălată, gata să fie posedată. Numai că el nu a făcut-o. Ci a mânat calul mai departe. Primii paşi au fost molcomi, pielea şeii îmi lovea uşurel clitorisul, lăsând în urmă umezeala provocată de dorinţă. Senzaţia m-a speriat – trupul îmi vibra, adus aproape de orgasm. Orgasm care nu a venit imediat, chiar dacă acum calul era în plin galop, iar mâna lui fierbinte era lipită de abdomenul meu. Dorinţa creştea în mine, copleşindu-mi simţurile şi făcându-mă să scot gemete slabe. M-am foit în îmbrăţişare, încercând să-l încurajez să-şi strecoare mâna mai jos, dar el mă ţinea strâns, controlându-mi complet trupul – şi eliberarea lui.

Singura mea alinare era carnea întărită care mă apăsa în spate. Era la fel de excitat ca mine. Curând – când avea să se oprească din această tortură dulce – avea să fie înăuntrul meu. Sexul mi se umezea la acest gând; un fior de nerăbdare mi-a străbătut corpul. Nu aveam nevoie decât de atingerea lui ca să ajung la orgasm.

Am mers mult, mi s-a părut o eternitate în care m-am luptat cu nevoia de a mă atinge singură ca să pun capăt chinului dulce. Ştiam că nu mi-ar da voie, dar, mai mult decât atât, voiam ca Alexander să-mi aducă eliberarea. Simpla masturbare nu mă mai atrăgea – nu şi acum, când acest bărbat sexy precum păcatul era lipit de mine. Aveam nevoie de penisul lui, de degetele lui, de limba lui. Plăcerea mea îi aparţinea. Când nu am mai putut suporta,

m-am întors în şa, să-l implor să oprească. El a încetinit cât să poată ridica o mână şi să mă mângâie pe obraz.

— Da, păpuşă?

— *Te rog.*

Dorinţa nu îmi mai gonea prin vene, ci îmi satura sângele şi îmi şerpuia prin fiecare nerv.

— Ce anume?

Gura lui zâmbea mulţumită, trădând că ştia deja.

— Opreşte, te rog. Am… nevoie… de tine.

Cuvintele îmi erau sugrumate, încă străine fetei care nu ceruse niciodată ce dorea. Alexander îmi spusese cândva că aveam să îl implor. Şi avusese dreptate. Îl imploram încă din prima clipă în care mă atinsese.

Şi-a coborât mâna pe gâtul meu şi m-a strâns ferm, fără să-mi provoace durere.

— Spune-mi, Clara, mi-a poruncit.

— Vreau să mi-o tragi, i-am zis şoptit.

Simţeam că riscam să izbucnesc în flăcări în orice clipă dacă nu mă atingea, iar tensiunea care îmi controla trupul mă împiedica să vorbesc. Nu mă gândeam decât la buzele lui lipite de ale mele. La carnea lui pe a mea. Alexander a făcut o pauză.

— Vrei sau ai nevoie?

Am înghiţit în sec, pentru că dorinţa mi se adunase în gât, dar am continuat să-mi murmur rugăminţile:

— Am nevoie de penisul tău. Să mi-o tragi până nu mai pot. *Te rog!*

El nu a scos niciun cuvânt când a coborât din şa, dar, când am vrut să-l urmez, m-a oprit şi mi-a desfăcut

picioarele în faţa lui. Şi-a trecut degetele peste pielea moale a coapselor mele, dar nu a înaintat mai mult. Eram complet expusă în faţa lui, iar el mă studia ca un cunoscător de artă aflat în faţa unui tablou, slăvind opera din faţa ochilor săi.

M-am forţat să respir adânc, temându-mă că aveam să termin sub privirea lui intensă. Parcă trăiam un vis, dar el m-a trezit din reverie şi m-a ajutat să cobor. De îndată ce cizmele mele au atins pământul, el era deasupra mea. Buzele ni s-au întâlnit, mâinile ni se încurcau în păr şi în haine. I-am scos haina şi am aruncat-o pe pământ înainte ca el să-mi prindă încheieturile. Mi-a ridicat braţele şi mi le-a ţinut cu o singură mână. Nu m-am împotrivit instinctului de prădător, ci m-am supus, copleşită de dorinţa mea pentru el. Cu cealaltă mână, mi-a lăsat fusta în jos, până ce aceasta mi-a alunecat până la glezne. Mi-a desfăcut apoi bluza, câţiva nasturi pocnind în timp ce făcea asta. Nu ştiam ce voi face mai târziu, când aveam să mă întorc la conac fără chiloţi şi cu câţiva nasturi lipsă, dar acum am simţit că trupul îmi ardea înăbuşit când el mi-a eliberat sânii din sutien.

A plecat capul şi mi-a prins un sfârc, pe care l-a supt adânc. Am gemut când l-a tachinat cu limba, simţind cum celălalt sfârc fremăta plin de speranţă. Şi-a strâns buzele şi în jurul acestuia, iar eu simţeam fierbinţeala respiraţiei lui în tot trupul. Alexander a continuat asaltul jucăuş asupra sânilor mei până ce aceştia s-au îngreunat, iar genunchii mi s-au înmuiat, ameninţând să mă trădeze. El m-a susţinut şi mi-a şoptit la ureche:

— Nu încă, păpuşă.

Am gemut când şoaptele lui mi-au mângâiat gâtul. Ar fi putut să mă aducă la orgasm doar cu vocea, dar nu ar face-o. Alexander era generos cu plăcerea, dar întotdeauna în condiţiile lui. Azi, îmi arătase clar că avea să mă ducă pe culmile extazului, să mă forţeze până cedam – iar eu nu-mi doream nimic altceva.

Aveam nevoie de asta aşa cum aveam nevoie de el.

Mi-a eliberat braţele, iar ele mi-au căzut pe lângă corp, cu muşchii slăbiţi şi înfierbântaţi.

— Scoate-ţi sutienul!

Am făcut ce-mi spusese, cu ochii aţintiţi la chipul lui frumos. Îmi imaginam că-mi treceam limba pe falca lui puternică în timp ce deschideam nasturii care supravieţuiseră asaltului. În timp ce scăpam de sutien, mi-am concentrat privirea pe cicatricea de deasupra sprâncenei lui stângi, amintindu-mi că oftase atunci când o atinsesem. Încă mă gândeam la cât de important fusese acel moment dintre noi. Cicatricile brutale care îi marcaseră cândva trupul perfect îl făcuseră, de fapt, şi mai frumos. Şi îmi aminteau că zeul din faţa mea era un simplu om.

Am rămas goală în faţa lui, doar cizmele le-am păstrat în picioare. Aerul călduţ de iunie îmi mângâia trupul, deşi eram acum la umbra unui copac.

— Mă gândesc serios să te pun din nou în şa şi să-ţi privesc sânii săltând în timp ce călăreşti.

Nu mi-am putut ascunde exasperarea.

— Eu aş călări altceva.

A zâmbit mulţumit. Ştia că eram excitată la culme şi că mă aducea în pragul disperării cu această tortură dulce.

— Te distrează, nu-i aşa? l-am întrebat. Să ştii că mă înnebuneşti de tot înainte să mi-o tragi?

Ochii i-au strălucit în timp ce se gândea la întrebarea mea.

— Da, păpuşă, şi tocmai de asta mă gândesc să te pun pe genunchi şi să-ţi scot obrăznicia din cap.

Nu mi-am putut înfrâna tremurul de plăcere care m-a cuprins la gândul că m-ar pune pe genunchi. Nu i-aş fi permis niciodată nici unui alt bărbat să-mi tragă câteva la fund. Probabil nu i-aş fi lăsat nici măcar să spună aşa ceva, dar, în timpul scurt de când îl ştiam pe Alexander, dominaţia lui mă copleşise, iar acum îmi doream cu disperare să-i simt mâinile pe trupul meu, sub orice formă.

— De fapt... Vocea i s-a stins, iar ochii i s-au oprit pe ceva de dincolo de mine. Nu am îndrăznit să mă întorc, pentru că nu eram deloc sigură că voiam să ştiu ce-i atrăsese atenţia. Alex mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Am nevoie să ştiu că ai încredere în mine.

— Credeam că ţi-am dovedit-o deja, i-am răspuns. După tot ce experimentaserăm împreună, credeam că era evident. N-am mai fost cu nimeni aşa cum sunt cu tine.

— Am bănuit asta. Tonul îi era iar infatuat. Dar asta nu înseamnă că ai încredere în mine.

— Tu ai încredere în mine? l-am întrebat îndrăzneaţă, pe cât puteam fi, dat fiind că eram goală în mijlocul unui câmp.

Ochii lui Alexander au devenit distanţi, şi mi-am dorit să-mi fi putut lua cuvintele înapoi, dar, în loc să devină reci şi duri, aşa cum se întâmplase când depăşisem limita care ne separase înainte, de data asta au strălucit, plini de foc. A încuviinţat din cap.

— Cred că eşti singura persoană în care am avut vreodată încredere.

Am uitat şi să respir când latura dezgolită a lui Alexander mi s-a ivit în faţa ochilor. A dispărut într-o clipă, înlocuită de bărbatul sigur pe sine şi frumos, aşa cum se arăta de obicei lumii. Doar eu reuşisem să văd, din nou, dincolo de acea deghizare.

— Da, am şoptit, ştiind că simţea nevoia să mă audă spunând asta. Am încredere în tine.

Zâmbetul de răspuns nu a mai fost cel arogant, care îmi înmuia de obicei genunchii, ci unul serios şi domol. Victoria era prezentă în el, dar nu era nici urmă de automulţumire. Avea încredere în mine, iar eu îi dăruisem exact ce-şi dorea mai mult: controlul. Îi dăruisem trupul meu, mintea mea şi – am înţeles cu durere în suflet – inima mea.

— Îţi aminteşti cuvântul de siguranţă?

Am încuviinţat, stânjenită că aveam nevoie de aşa ceva, dar, de când mă supusesem celor mai întunecate dorinţe ale lui, Alexander îmi împinsese corpul departe,

tot mai departe. O făcusem doar pentru că intuisem dorinţa lui de a mă proteja.

— Brimstone.

— Întoarce-te cu faţa spre copac, mi-a poruncit el.

Am făcut ce-mi spusese, iar el m-a răsplătit cu contactul după care tânjeam atât de mult. M-a făcut să-mi ridic mâinile deasupra capului, oferindu-i acces deplin. Hainele de călărie îmi zgâriau uşor pielea, făcându-mă să tânjesc după senzaţia pe care mi-o dădea pielea lui lipită de a mea. Acum însă, trebuia să mă mulţumesc cu degetele lui pricepute care îmi mângâiau abdomenul şi se duceau spre spatele meu, lăsând în urma lor dâre de foc. Brusc, s-a îndepărtat de mine.

— Închide ochii!

I-am închis strâns şi l-am aşteptat să revină, un timp care mi-a părut o eternitate. Abia dacă simţeam asprimea scoarţei de copac pe braţe sau uşoara amorţeală a picioarelor. Când s-a întors într-un sfârşit, i-am simţit prezenţa încă înainte să mă atingă.

— Desfă picioarele, mi-a poruncit, iar eu m-am conformat, trupul meu amintindu-şi visceral de dăţile trecute în care îmi poruncise acelaşi lucru. E o privelişte a naibii de frumoasă.

Şi-a pus mâna pe sexul meu şi a gemut adânc. Mă tenta, dar nu îmi oferea alinarea dorinţelor, deşi îi simţeam penisul pulsând pe fesele mele.

— Eşti umedă şi pregătită pentru mine, a şoptit el. Uite, simte şi tu cât de umedă eşti.

Mi-am coborât mâna între picioare, iar el mi-a prins-o şi mi-a lipit-o de sexul care palpita, umezit. Era neted, greu de dorinţă şi gata să-l primească. Degetele mele au găsit clitorisul, dar el mi le-a îndepărtat:

— În niciun caz.

Am suspinat, simţindu-mă pedepsită, iar plăcerea a crescut în mine până când am crezut că aveam să explodez. Când s-a tras deoparte, lăsându-mă să mă simt disperată şi abandonată, am crezut pentru o clipă că aveam să izbucnesc în plâns. Cuvântul de siguranţă îmi ajunsese pe vârful limbii, dar m-am luptat cu nevoia de a-l rosti. Îmi ceruse să am încredere în el, îl dezvăluise în faţa mea, pentru un moment, pe bărbatul rănit care se ascundea sub o aparenţă de aroganţă pe care o purta ca pe un costum bine croit.

Mi-am muşcat buza şi am aşteptat, pregătită pentru orice avea să-mi dea.

O lovitură mi-a biciuit clitorisul, mi-a vibrat în corp şi m-a făcut să ţip. Nu fusese dureroasă, ci mai degrabă neaşteptată. Mi-am dat seama că Alexander găsise în sfârşit o întrebuinţare cravaşei. Mi-am ţinut respiraţia până când am simţit o lovitură pe spate. Pielea mă ustura şi mi se înfiorase toată. Alex a mângâiat locul cu mişcări încete, împrăştiind căldura lăsată de cravaşă în urma ei, în timp ce fierbinţeala dintre picioarele mele se transforma într-un infern. Şi-a continuat masajul, iar eu am înţeles că, de fapt, mă testa, aştepta ca eu să rostesc cuvântul care m-ar fi eliberat de el.

— Mai mult, am gemut eu.

Alex a făcut un pas înainte şi m-a sărutat pe gât – un simplu gest care să mă liniştească, înainte de a reîncepe. De data aceasta, am auzit cum cravaşa a spintecat aerul înainte de a ateriza pe fesa mea. Lovitura aceasta a fost mai puternică, dar stăpânită, iar genunchii mi s-au înmuiat. I-am strigat numele, ca o reafirmare a plăcerii mele.

— Desfă-le şi mai mult, mi-a cerut el, iar vocea lui avea inflexiuni periculoase.

Am simţit între picioare mânerul cravaşei şi m-am frecat de el cu disperare. Nervii îmi erau încordaţi la maximum. Eram atât de aproape, dar ştiam că asta nu-mi putea satisface nevoia crescândă. Orgasmul care se acumula în mine mă făcea să mă simt goală pe dinăuntru. Numai el putea să-mi aducă eliberarea.

— Am nevoie de tine, am strigat când mânerul cravaşei mi-a atins din nou clitorisul sensibil. În spatele meu, Alexander s-a oprit, aşa că am continuat: Te vreau înăuntrul meu. Vreau să mă umpli.

— Eşti sigură, păpuşă? m-a întrebat el, dar, în timp ce spunea asta, i-am auzit fermoarul deschizându-se.

Am reuşit să încuviinţez, deşi eram cât se poate de ameţită. Alexander mă îmbăta cu prezenţa lui. Fără atingerea lui, eu uitam să respir. Devenise centrul meu de gravitaţie, cel la care mă întorceam după ce-mi depăşeam limitele. Aveam nevoie de acel paradis acum mai mult ca oricând. Nu numai pentru că mă adusese pe culmile plăcerii, ci şi pentru că aici, unde erau rudele şi prietenii

lui, legătura dintre noi părea fragilă. Tânjeam după el, îl doream cu înfocare.

Şi-a afundat degetul în sexul meu, iar eu m-am relaxat.

— Înfloreşti asemenea unei flori, mi-a murmurat la ureche.

Degetul a dispărut şi senzaţia de gol a reapărut, evaporându-se imediat ce am simţit vârful gros al penisului cercetând intrarea. Deşi eram pregătită să-l primesc, mi-am făcut curaj pentru primul contact, care era întotdeauna la graniţa dintre durere şi plăcere.

— Am nevoie să ţi-o trag, Clara, mi-a mormăit el fierbinte în ureche, cu penisul pulsând între picioarele mele. Nu ştiu dacă pot fi blând.

Îl doream în întregime.

Înger şi demon.

Cer şi pământ.

El era blestemul şi salvarea mea.

I-am răspuns fără să stau pe gânduri.

— Nu trebuie să fii.

Auzindu-mă, Alexander a gemut. M-a prins cu o mână pe după talie, iar cu cealaltă şi-a ghidat penisul înăuntrul meu. În ciuda avertismentului, a stat o clipă nemişcat. Mâna rămasă acum liberă îmi îndepărta o şuviţă de pe gât, trecând-o de umăr şi ţinând-o acolo, ca să-şi poată apropia şi mai mult trupul de al meu. Apoi, fără să mă prevină, s-a afundat în mine, şi un mănunchi de flăcări mi-a ars sexul. Cu degetele încleştate în părul meu, mi-a aplecat capul spre spate până ce buzele lui au pus

stăpânire pe gura mea. Şi-a continuat asaltul neobosit. Aproape că stăteam pe el, pentru că îşi îndoise picioarele puternice ca să mă pătrundă cât mai adânc.

Autocontrolul pe care mă chinuiam să-l menţin se năruia câte puţin cu fiecare împingere de-a lui, înaintând spre împlinirea după care tânjeam. Alex s-a desprins din sărut şi mi-a eliberat părul, permiţându-mi să mă sprijin de copac în timp ce penisul lui mă ducea către orgasm.

— Termină pentru mine, mi-a poruncit el.

S-a spart deasupra mea ca un val care se izbeşte de ţărm, trăgându-mă împreună cu el spre mare şi lăsându-mă fără răsuflare, înecată de puterea lui. Înecată în el.

Când am simţit ultimii fiori de plăcere, el a crescut ritmul. Mă dusese până pe marginea prăpastiei şi mă lăsase să cad dincolo, fără să-şi piardă autocontrolul, dar acum penisul lui se îngroşase şi pulsa în canalul meu sensibil. A terminat înăuntrul meu, umplându-mi sexul cu sămânţa lui fierbinte.

— Clara. Clara mea, a gemut el când a terminat.

Numele meu rostit de buzele lui conţinea un adevăr. Era pierdut pe mare, aşa cum eram şi eu.

Şi ne înecam amândoi.

Capitolul 24

Stăteam întinsă în iarbă, goală, pe haina lui Alexander, în timp ce el strângea şaua ca să ne putem întoarce la conac. Soarele strălucea, iar eu mă bucuram leneş de căldura lui. Nu mă grăbeam deloc să mă întorc,

ţinând cont mai ales de felul în care arătam amândoi. Îmbrăcat doar pe jumătate, cu pieptul dezgolit şi părul răvăşit după sex, Alexander semăna cu un zeu, iar priveliştea aceasta mă încânta. Deşi simţeam o uşoară usturime în urma partidei noastre de sex, când i-am văzut pantalonii desfăcuţi, nu m-am putut abţine să nu-l doresc din nou.

Alexander s-a întors şi a sărit pe mine ca o panteră asupra prăzii. L-am ameninţat cu arătătorul în joacă şi am oftat când el s-a întins deasupra mea fără să mă atingă, ca într-o flotare. Nu mă puteam plânge de demonstraţia de disciplină dobândită în ani de serviciu militar şi nici de muşchii ce păreau sculptaţi. Nu m-am putut împiedica să îmi trec degetele de-a lungul abdomenului său, iar vârfurile lor aproape că au vibrat în contact cu muşchii puternici.

Ochii i s-au înceţoşat când i-am mângâiat zona interzisă.

— Mi-ai aruncat privirea aceea a ta de vino-ncoa.

M-am arcuit spre el şi mi-am trecut sfârcurile peste pielea lui. Au reacţionat imediat la contact şi s-au întărit. Mi-am muşcat buza, imaginându-mi dinţii lui Alexander muşcându-le cu blândeţe. M-am arcuit şi mai mult, ca sexul meu să-i atingă vintrea. Penisul lui era din nou tare, iar picioarele mi s-au desfăcut instinctiv să-l primească.

— Acum văd diferenţa.

A gemut când mâna mea i-a eliberat penisul din pantaloni. Dacă nu ar fi fost fierbinte şi nu ar fi pulsat, aş fi putut crede că era făcut din marmură. Trupul lui

aparţinea altor timpuri. Era o operă de artă demnă de un muzeu. Şi era tot al meu. Am coborât mâna şi i-am eliberat şi testiculele, le-am cuprins în palmă şi le-am strâns uşor.

— Doamne, ce-mi place când te joci cu testiculele mele.

S-a desprins din sărut şi mi-a căutat sânii. Mi-a supt uşor un sfârc, crescând apoi presiunea, până ce aceasta mi-a ajuns între picioarele care s-au încordat instinctiv, implorându-i penisul să-şi găsească drumul.

Dar eu nu terminasem încă.

— Vreau să ţi-o sug, i-am şoptit, iar Alexander s-a oprit.

— Dacă faci asta, voi fi în stare să ţi-o trag şi mai mult timp.

Şi-a lipit trupul de mine, gest care era promisiunea unor lucruri minunate care urmau.

Nu puteam să nu observ că soarele nu-mi mai bătea direct deasupra capului.

— Cât timp mai avem?

— Nu suficient ca să mă satisfaci. Vreau să ţi-o trag în amurg, şi la lumina stelelor, şi la răsărit.

— Da, te rog, i-am spus umezindu-mi buzele cu vârful limbii.

— Eşti atât de fierbinte, păpuşă. Ştii ce-mi faci? S-a desprins de mine, a îngenuncheat între picioarele mele şi şi-a cuprins penisul cu mâna, etalându-l în toată lungimea. Ai un vagin tare lacom. Nu vreau decât să ţi-o trag. Să ţi-o trag tare. Şi prelung. Vreau să ţi se pară anormal când

penisul meu nu este în tine. Sexul tău îmi aparţine, şi o să mă ocup de el cât de des pot.

Sexul mi s-a încordat la auzul acestor cuvinte. Voiam să-i aduc plăcere. Nu, *aveam nevoie* de asta, pentru că împlinirea lui o aducea cumva şi pe a mea, numai că nu ştiam cum să-i spun asta. Drept pentru care m-am lăsat în patru labe şi mi-am trecut limba de-a lungul penisului său. Alexander m-a prins de păr şi m-a obligat să mă aşez în genunchi în faţa lui, iar el a rămas în picioare. Îmi trecea mâna prin păr şi mă mângâia pe cap în timp ce eu îi lingeam penisul. I-am prins un testicul şi l-am supt uşor, până când am simţit că mâna i s-a încleştat pe părul meu, apoi i-am dat drumul şi m-am îndreptat spre celălalt, jucându-mă cu el până ce Alexander mi-a împins capul spre spate.

— Mă voi desfăta cu gura ta acum.

Mi-am golit obrajii, am supt şi am lins, dorindu-mi să-i ofer cât mai multă plăcere. Mi-am încleştat mâna pe penisul lui şi l-am frecat cu putere, conducându-l spre eliberare. A terminat curând, şuvoiul de spermă fierbinte mi-a ţâşnit în gât, iar el a rămas cu ochii închişi şi după ce m-am îndepărtat, constatând cu surprindere că erecţia lui era la fel de mare.

— E rândul meu acum, mi-a spus uşor răguşit.

M-a întins pe spate şi m-a făcut să-mi depărtez picioarele. Nu s-a mişcat însă înăuntrul meu, în ciuda rugăminţilor. Mi-a presărat o dâră de săruturi pe abdomen şi s-a oprit să-mi şoptească, cu buzele lipite de coapsa mea:

— Ştii de ce am folosit un sigiliu de ceară la biletele pe care ţi le-am trimis?

Am încuviinţat din cap, încercând să înţeleg de ce era acest lucru atât de important tocmai acum.

— Ca să rămână private.

— Aceasta este motivaţia practică. A făcut o pauză în care şi-a trecut limba între coapsele mele, făcându-mă să suspin. Blazonul este unul vechi, de familie.

— N-am ştiut că sunt atât de oficiale, am murmurat, înfierbântată de senzaţia gurii lui atât de aproape de clitoris, încât îi simţeam respiraţia.

— Tradiţional, a continuat el, desfăcându-mi cu degetele faldurile sexului, culoarea roşie era folosită pentru corespondenţa cu biserica.

Gândul mi-a zburat la ceara roşie folosită de el, iar sângele mi s-a înfierbântat de stânjeneală, dar şi de excitare. Alexander s-a oprit şi mi-a căutat privirea.

— Tu eşti religia mea, Clara Bishop. Sacră. Frumoasă. Vreau să te venerez.

Şi-a coborât gura pe sexul meu, iar limba lui mi-a atins clitorisul. Mi-l necăjea cu atingeri scurte, rapide, care îmi trimiteau valuri de plăcere în corp. Când am crezut că nu mai puteam suporta, mi l-a supt lacom. Degetul lui a căutat intrarea, iar eu m-am relaxat, gata să-l primesc. A mai folosit încă un deget, cu mişcări lungi şi adânci, până când am explodat în mii de bucăţi.

— Ai un gust al naibii de bun, a şoptit el trecându-şi limba peste sexul meu. Era mai mult decât puteam suporta. M-am cutremurat şi mi-am strâns instinctiv

picioarele pe capul lui. S-a ridicat în genunchi, cu penisul în mână, şi m-a privit.

Abia dacă am avut timp să înţeleg ce se întâmpla, că s-a împins din nou în mine.

— Nu pot, am gemut.

Trupul meu nu-şi revenise încă după orgasmul copleşitor.

— Eu cred că poţi, a spus el.

Sexul meu nu era încă pregătit să fie stimulat din nou, dar el se mişca încet, înăuntru şi în afară. Degetul lui mare mi-a găsit clitorisul şi a început să-l maseze uşor. M-am deschis din nou ca o floare, iar el s-a avântat şi mai adânc în mine.

— Pune-ţi picioarele pe umerii mei.

L-am ascultat şi m-am întins până ce gleznele mi-au ajuns dincolo de umerii lui. El a gemut când mâinile lui mi-au găsit fesele de care s-a prins ca să se împingă în mine cu o lentoare delicioasă. Eram pe punctul de a termina, aşa că mi-am prins limba între dinţi, încercând să fac ca plăcerea să dureze mai mult.

— Aşteaptă, mi-a poruncit. Îţi spun eu când să termini.

A alunecat afară din mine, iar eu am strigat, pentru că nu-mi doream asta. Mi-a făcut semn să tac şi şi-a plimbat vârful penisului peste sexul meu.

— Îmi place să te văd aşa, dornică, deschisă să mă primeşti.

Am gemut, pentru că el continua să-şi frece penisul de faldurile sexului meu.

— Spune-mi de ce ai nevoie, Clara.

Îl priveam cu ochi tulburi, vraja lui parcă mă droga.

— De tine.

— Sunt al tău.

M-am mişcat sub el, încercând să-i aduc penisul înapoi în mine, dar el a continuat să mă atingă doar pe deasupra, excitându-mă, dar fără să mă lase să termin.

— Îţi vreau penisul, am gemut.

— Trebuia să fiu sigur că eşti pregătită, mi-a spus el. Că eşti relaxată şi umedă, ca să pot să ţi-o trag cum trebuie.

— Te rog, am şoptit printre suspine.

S-a împins în mine fără ezitare, cu o forţă supranaturală, aducându-mă la orgasm. Mâinile mele căutau ceva de care să se agaţe în timp ce el îşi continua asaltul neobosit. Mi le-am încleştat în părul lui întunecat, iar penisul lui m-a condus spre al doilea orgasm. În ciuda ferocităţii lui, a crescut treptat, în valuri de foc, joase, dar tot mai puternice, care mi-au cuprins tot trupul, până când am explodat sub el. Am terminat strigându-i numele, iar el a terminat odată cu mine, cu jeturi fierbinţi şi puternice.

S-a prăbuşit pe mine, iar eu l-am cuprins în braţe, lipit de mine. Nu voiam ca această după-amiază să se termine.

— Aş putea face asta toată noaptea.

Cuvintele lui fierbinţi mi-au ars gâtul.

— Eu vreau, i-am răspuns.

L-am simţit că zâmbea mulţumit. Şi-a trecut buzele peste pielea mea şi s-a rostogolit pe o parte, fără să-mi dea drumul.

— Îmi place că ai un trup atât de dornic. Este de-a dreptul o provocare să-ţi satisfac vaginul cel frumos.

— Te doresc doar pe tine, am gâfâit, simţind că-şi trecea degetul pe deasupra sexului meu.

— Aşa este, păpuşă. Doar eu îţi pot oferi plăcere. Degetul lui a pătruns înăuntrul meu, iar ochii lui lacomi mi-au căutat privirea. Şi-ţi voi oferi mai multă plăcere după cină.

Am închis ochii şi mi l-am imaginat posedându-mă în patul cu baldachin.

— Îmi promiţi?

— Tot ce-ţi spun este o promisiune. Vocea lui avea în ea o undă de asprime, şi am redeschis ochii să-i întâlnesc pe ai lui. Când spun că o să ţi-o trag, este o promisiune. Când spun că o să te fac să mă implori, este o promisiune. Şi când spun că vaginul tău frumos este al meu, este tot o promisiune.

Buzele lui au pus stăpânire pe gura mea, şi el mi-a demonstrat că spunea adevărul, pentru că mi-a tras-o încă o dată, făcându-mă să uit de toate.

Alex m-a ajutat să îmbrac haina lui, după ce încercasem să-mi închid bluza. Fără succes. Arătam ca şi cum abia mi-o trăsesem, aveam obrajii îmbujoraţi, dar nu-mi păsa dacă îşi dădea seama cineva. Simpla lui prezenţă mă îmbăta. Ar fi fost evident pentru oricine ne-ar fi văzut,

numai că trupul meu nu era înfierbântat numai datorită contactului fizic. Acest weekend îmi dovedise iar şi iar că legătura dintre noi era reală.

Eram îndrăgostită de el.

Nu mă mai îndoiam de asta, dar nu puteam şti dacă sentimentul era reciproc. Îl auzisem în felul în care îmi rostise numele, îl simţisem în felul în care mă atingea, în mângâierile dulci de dinainte de sex. Am retrăit în minte toată după-amiaza în timp ce ne întorceam la conac, fără să scoatem vreun cuvânt, după ce făcuserăm dragoste. Dar oare asta era dragoste? Mi-am răscolit amintirile după indicii că nu eram singura îndrăgostită. Sigur, faptul că Alex mi-o trăsese şi nu mă părăsise mai apoi, aşa cum făcuse cu alte fete cu care apăruse prin ziare, era o dovadă. Ba chiar mă adusese aici, cu rudele şi prietenii lui, lucru care trebuia, cu siguranţă, să însemne ceva. Bineînţeles că mă urau cu toţii, lucru care nu era chiar atât de liniştitor, la urma urmei.

Când am ajuns la grajduri, eram peste măsură de tulburată. Cum să-l înţeleg pe bărbatul care nu putea – sau nu voia – să se deschidă în faţa mea decât în dormitor sau, în cazul zilei de azi, la umbra unui copac? Între noi exista o conexiune. De-acum încolo, trebuia să am încredere în el, din toată inima.

Amintirile după-amiezii noastre sălbatice îmi furau minţile, distrăgându-mă de la orice analiză. Numai gândul la trupul lui viril era de ajuns să uit de toate grijile. Dar nu eram singuri aici, deci nu mă puteam lăsa pradă dorinţelor.

Abia dacă mi-am dat seama când am descălecat. Apariţia unui băiat de la grajduri m-a trezit din visare. Am strâns şi mai mult haina lui Alex. Mâna lui era pe spatele meu, încurajatoare, chiar dacă băiatul a făcut ochii mari când mi-a văzut obrajii luând foc. Şi-a ferit imediat privirea şi ne-a urat amândurora bună seara.

Alex mă ţinea de mână, ghidându-mă spre veranda cea mai apropiată de dormitorul meu. Am încercat să nu devin obsedată de acest gest mic, dar aveam să o fac mai târziu. Pentru moment, savuram senzaţia dată de degetele lui puternice înlănţuite de ale mele. Dar a dispărut imediat. El şi-a dus un deget la buze şi s-a uitat pe furiş înăuntru, făcându-mi semn o clipă mai târziu că puteam intra. M-a oprit însă şi m-a sprijinit de uşă, apoi m-a sărutat cu sălbăticie, limba lui forţând intrarea în gura mea. Ardeam, mă topeam de dorinţă. Mâna mea i-a căutat abdomenul ferm ascuns sub cămaşă, iar degetele mi-au zăbovit pe cicatricea pe care încerca atât de mult să o ascundă. M-a prins de mână, mi-a îndepărtat-o şi a clătinat din cap.

— Nu, Clara, m-a prevenit.

Am clipit des, să alung lacrimile provocate de refuzul atât de aspru. Un pas înainte, doi paşi înapoi. Îmi primisem răspunsul: nu înaintam deloc. Cum s-o facem, dacă el îmi ascundea atât de multe? Mi-am ferit privirea, încercând să-mi ascund durerea. I-am zâmbit:

— Ne vedem la cină.

— Clara, nu. Refuza să-mi elibereze mâna, şi, când am încercat să scap, mi-a strâns-o şi mai tare. Nu aici. Nu în acest loc. Nu-ţi pot explica.

— Încearcă, am ripostat, frustrată.

— Nu pot. Ochii îi deveniseră duri, dar au revenit la viaţă doar preţ de o clipă, când mi-a întâlnit privirea. Nu este vina ta, Clara.

— Niciodată nu este. Obosisem. Voiam să ştiu cum stăteam în ceea ce-l privea. Am crezut că după această după-amiază…

— Trebuie să te schimbi pentru cină, păpuşă, m-a întrerupt.

Schimbarea bruscă de subiect m-a rănit. Îşi dorea doar să arăt prezentabil în faţa rudelor şi a prietenilor, probabil. Cum puteam eu să fiu cea de care avea el nevoie? Nu era de mirare că mă judecau cu toţii. Ştiam cu toţii ce-mi lipsea – şi nu era vorba doar despre pedigri.

— Poate ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— Nu.

O altă poruncă.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Era, oare, complet incapabil să separe dorinţa de a mă domina sexual de cea personală?

A făcut o pauză, de parcă ar fi căutat cel mai bun răspuns la evidenta mea împotrivire.

— Aş vrea să rămâi, dar voi înţelege dacă pleci. Şi eu aş pleca dacă aş putea.

— Hai să plecăm împreună, l-am rugat.

Oricare ar fi fost secretele acelui loc, era clar că-l distrugeau.

— Nu este atât de simplu, Clara. Greutatea celor şase ani de exil i se citea în ochii albaştri. Nu pot fugi de toate astea. Nu *mai* pot. Dar există ceva ce aş vrea să ştii.

L-am aşteptat să continue, ştiind că totul depindea de ce avea să spună.

— Dacă fugi, te voi urma, Clara.

Am luat o decizie chiar înainte să ajung pe coridor. Am strâns şi mai mult haina lui în jurul meu şi i-am inspirat parfumul, încercând să mă autoconving că aveam să pot face faţă oricăror secrete şi unei stranii vieţi duble în care mă pomenisem deodată. Să-l părăsesc părea imposibil. Mă pierdusem complet în el, iar acum nu mai aveam altceva de făcut decât să mă apăr de privirile cercetătoare ale lumii.

I-am simţit ochii aţintiţi asupra mea chiar înainte s-o văd, şi, când m-am întors, ea mă studia, într-adevăr, cu buzele strânse a dispreţ, fără ca aceasta să-i afecteze cu ceva frumuseţea. Mi-am ţinut strâns haina şi am dat să mă îndrept spre camera mea.

— Oh, Doamne, aţi avut vreun accident? a strigat în urma mea.

M-am oprit, hotărâtă să înfrunt veninul din cuvintele ei. Nu puteam fugi de Pepper Lockwood. Se insinuase în viaţa lui Alexander şi era decisă să rămână acolo.

— Trebuie să mă schimb pentru cină.

— Ar fi bine să faci şi un duş. A strâmbat din nas. Miroşi a sex ieftin.

— Un miros pe care îl recunoşti, fără îndoială, i-am răspuns zâmbind.

— Clara dragă, fată prostuţă, tu tot mai crezi că te pricepi la acest joc? S-a apropiat de mine, cu braţele subţiri încrucişate la piept, şi m-a studiat din cap până în picioare. Eşti convinsă că te vom mânca de vie, îţi citesc asta în ochi. Arăţi exact ca biata vulpe pe care au eliberat-o dimineaţă – plină de speranţă, dar şi îngrozită. Dă-mi voie să-ţi spun: nici măcar nu ne-am apucat de tine. N-am trecut nici măcar de aperitive.

Am înghiţit cu greu din cauza gustului amar care mi se ridica în gât. N-o puteam lăsa să-şi facă jocul cu mine şi în niciun caz nu voiam să mă vadă tulburată.

— Ştiu că-ţi plac jocurile. Să hăituieşti o făptură mai slabă ţi se pare a fi un sport, însă vreau să-ţi spun ceva: eu nu sunt vulpea.

— Dar nici vânătorul.

Nările i se dilataseră. Îmi atinsesem ţinta. Ar fi vrut să mă doboare, dar eu nu aveam de gând să aştept să lovească.

— Nici tu nu eşti. Locul nici uneia din noi nu este aici, Pepper. Cea care va rămâne va fi cea pe care o *va alege* el. Mi-am căutat cu grijă cuvintele, sperând să-mi înţeleagă aluzia, dar ea a rămas nemişcată.

— Şi crezi că aceea vei fi tu.

A râs şi şi-a dat pe spate buclele blonde.

— Eu sunt cea cu care împarte patul, i-am răspuns imediat.

— Eşti cea căreia i-o trage. Te-a dus pe câmp, nu? Mi-a studiat încă o dată ţinuta în dezordine. Crezi că dacă-l laşi să ţi-o tragă ca un animal n-o să se plictisească de tine?

— Ai încredere în mine – mi-am ridicat bărbia, mândră –, nu s-a plictisit.

— Nu *încă.*

Cuvintele ei seci mi-au alungat toată bravada.

— Iar tu eşti singura care-i menţine viu interesul, nu-i aşa?

— Sunt aşteptări mari în ceea ce-l priveşte pe Alexander. Ale ţării întregi. Asta înseamnă ceva mai mult decât un fund obraznic pe care l-a ales ca să se distreze. El ştie că nu mai are mult timp. De aceea îşi face de lucru cu plebea.

— *Plebea?* Am râs, fără să ţin cont de ecoul puternic al coridorului. Pepper *dragă, fată prostuţă,* poate că ai nume şi cunoştinţe, dar nu uita că am un cont în bancă cu care îţi pot cumpăra întreaga familie.

Pepper şi-a dat ochii peste cap, cu tot cu genele ei false.

— Să discuţi despre bani este o grosolănie.

— Asta spun, de obicei, cei care nu-i au. Despre asta este vorba, nu-i aşa? Să-ţi validezi vechiul nume de familie. Şansa de a dovedi că titlul tău are istorie şi că încă înseamnă ceva. Pentru cineva.

S-a dat un pas înapoi de parcă o lovisem. Îmi atinsesem ţinta, fără îndoială.

— Dar tu ce ai de oferit? Eşti doar o fetişcană care s-a îmbogăţit de pe urma întâlnirilor aranjate pe internet.

Am clipit des. Nu-mi dădeam seama cum de nu înţelegea. Oamenii aceştia erau într-atât de distruşi, încât nu recunoşteau singurul lucru după care tânjea o persoană? Singurul lucru de care avea nevoie? Erau complet ignoranţi în această privinţă.

Tăcerea mea a inspirat-o însă, pentru că a râs iar.

— Stai aşa – *dragoste?* Chiar crezi că-i poţi oferi dragoste! Ştiam eu că-ţi faci iluzii, dar eşti de-a dreptul patetică!

Până acum, nu mă mai gândisem să-i trag cuiva un pumn în nas. Nu la modul serios, în orice caz. Însă acum mă gândeam. Am strâns pumnii.

— Relaţia mea cu Alexander este între mine şi el, iar părerea ta nu contează. Aşa că ai face bine să-ţi ţii gura.

— Crezi ce vrei, mi-a spus ea cu un gest de lehamite al mâinii perfect manichiurate. Te avertizez prieteneşte: Alexander nu este capabil de dragoste sau de emoţii şi nu va face decât să te distrugă. Te cufunzi deja în întunericul lui, Clara. Într-o bună zi, când va trebui să se accepte pe el însuşi şi pe bărbatul care va deveni, va avea nevoie de o femeie care să-i stea alături şi care să nu se lase atrasă de întuneric.

Iar ea credea că ar putea fi acea femeie. Poate că avea dreptate. Văzusem în ochii lui întunericul despre care pomenise ea. Oare avea să poată fi vreodată fericit? Pepper se înşela într-o privinţă. Alexander avea sentimente, chiar şi atunci când le permitea celor mai

întunecate emoţii să-i afecteze percepţia asupra realităţii. Dispreţul faţă de propria persoană şi faţă de locul lui în această lume dovedea că putea să simtă, poate chiar mai acut decât oricare altul. O femeie ca Pepper nu putea înţelege asta. Nu vedea lumina care îl putea scoate din această temniţă. Acum, că vedeam limpede toate aceste lucruri, parcă o greutate mi se ridicase de pe umeri. Trebuia să rămân însă cu picioarele pe pământ. Nu-l credeam pe Alex incapabil de iubire, dar nu eram sigură că eram suficient de puternică pentru a fi cea care să-i demonstreze asta. Trecusem şi eu prin valea umbrelor, şi urmele erau încă vizibile.

— Poate, s-a auzit o voce din apropiere, voce care ne-a speriat pe amândouă, ar trebui să o asculţi pe această lady şi să taci naibii din gură, Pepper.

Edward s-a ivit din întuneric, îmbrăcat pentru cină, cu vestă şi cravată. Avea ochelarii pe cap, semn că citise, dar părul îi era răvăşit, semn că-şi trecuse adesea mâna prin el. Am observat că avea cearcăne albăstrii. Eram destul de stânjenită la gândul că era posibil să fi fost acolo tot timpul. Şi totuşi, părea să fie de acord cu mine – Pepper trebuia să se dea deoparte.

— Lady? a rostit cu dispreţ cuvântul. Doar o lady o poate recunoaşte pe o alta, presupun.

Edward a oftat.

— Cât poţi fi de spirituală! Eşti de-a dreptul reîncarnarea lui Shakespeare, cu asemenea insulte.

— Nu e cazul să faci pe intelectualul, Eddie. Bărbaţilor nu le place asta, l-a avertizat ea, lovindu-şi unghiile unele de altele.

— Clara. Edward s-a apropiat de mine şi mi-a oferit braţul. Dă-mi voie să te conduc în camera ta.

— Mulţumesc! Un amestec de uşurare, confuzie şi dezgust pusese stăpânire pe mine. De îndată ce Pepper nu ne-a mai putut auzi, am adăugat: Cred că lucrurile au mers bine.

— Depinde.

— De ce? l-am întrebat. Cât ai auzit?

— Totul, a recunoscut Edward. Te-am văzut venind cu Alexander şi am vrut să vă las singuri.

— Şi apoi m-ai lăsat să mă apăr singură de acea Spray cu Piper?

— Spray cu Piper? Ne-ai dat tuturor câte o poreclă? A zâmbit. Eu cine sunt? Regina Edward?

Am clătinat din cap.

— Tu eşti Edward Cel Drăguţ Pe Care Nu Vreau Să-l Omor.

— Ceva îmi spune că îi mai ai şi pe alţii pe listă.

— Doar Gaşca de Puşlamale Regale.

Răspunsul mi-a ţâşnit de pe buze înainte să mă gândesc la cât de copilăresc suna. Sau la cine mă refeream. Fără îndoială ghicise. Mi-am muşcat buza, aşteptând ce el să-mi elibereze braţul sau să râdă, dar el nu a făcut nici una, nici alta.

— O altă poreclă excelentă. Nu cred că mi-ar fi dat prin cap ceva atât de potrivit.

Am luat răspunsul lui drept o indicaţie că nu se simţise ofensat.

— Tu cum le spui?

— Nemernici. Labagii. Chestii obişnuite, mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Aş vrea să-ţi spun că nu cred că David…

Atitudinea lui Edward s-a schimbat imediat, amintindu-mi că era fratele lui Alexander. Deşi nu a scos niciun cuvânt, am ştiut că trebuia să schimb subiectul.

— În legătură cu asta… a început el.

Am ridicat o mână. Era rândul meu să-l salvez.

— Nu trebuie să spui nimic. Buzele mele sunt pecetluite.

— Vrei să spui că nu trebuie să te mituiesc?

Am rămas cu gura căscată – şi abia apoi am înţeles că glumea.

— Nu, i-am răspuns scurt. După cum ştii, sunt o femeie cu bani.

— Asta am auzit şi eu. Ochii i-au devenit gânditori. Este un secret bine păstrat. Nu pentru mine, ci pentru el. Nu vreau să fie rănit.

Întreaga zi de ieri fusesem luată în derâdere şi privită cu condescendenţă. Edward nu trebuia să-mi explice de ce anume voia să-l ferească pe David, dar nu mă puteam abţine să nu mă întreb ce simţea David în legătură cu asta. Mie îmi era greu să mă aflu aici cu Alexander. Cum era, oare, pentru David?

Am inspirat adânc şi m-am străduit să fiu curajoasă. Am deschis uşa camerei mele.

— Vrei să intri?

— Nu ştiu ce-ar crede Alexander despre asta.

— Nu cred că l-ar deranja.

— Am o anume reputaţie, să ştii.

Dar a păşit înăuntru.

— Tocmai de aceea nu mă tem.

— Da, a spus el. Pentru că un bărbat gay poate intra în camera unei femei doar din motive inocente.

— Nu ai de gând să-mi furi lenjeria intimă, nu-i aşa? l-am necăjit eu, dându-mi jos haina lui Alex.

Edward a ridicat dintr-o sprânceană când a văzut în ce hal era bluza mea. Am deschis dulapul, căutând ceva potrivit pentru o altă cină scorţoasă.

— Orice ţi-a făcut, sper să fi meritat să-ţi distrugi o bluză Donna Karan.

— A meritat, i-am răspuns, continuând să scotocesc printre hainele pe care le luasem la mine.

Crezusem că-mi adusesem prea multe, dar, când mă aflam în preajma lui Pepper şi a celorlalţi, aveam senzaţia că hainele mele erau fie demodate, fie prea ieftine.

— Du-te să-ţi faci un duş, mi-a sugerat Edward, împingându-mă spre baie.

— Nu găsesc nimic de îmbrăcat. Nici nu are rost. Poate că ar trebui să cobor aşa şi să le provoc tuturor un atac de cord.

— Ar mai elibera linia succesiunii, fără îndoială, a spus el amuzat. Nu e cazul să-ţi faci griji pentru haine.

L-am privit studiindu-mi rochiile, una câte una.

— Îmi alegi tu ţinuta?

Edward era cu spatele la mine, dar l-am simţit că zâmbea.

— *Păpuşă,* poate că există câteva stereotipuri nedrepte legate de bărbaţii gay, dar simţul stilului nu se numără printre ele.

Capitolul 25

O oră mai târziu, eram complet îmbrăcată, cu machiajul perfect aplicat şi părul numai bucle. Purtam rochia pe care mi-o alesese Edward, rochie pe care o cumpărasem la insistenţele lui Belle şi care nu era deloc stilul meu. Fusta din satin era cam cu douăzeci de centimetri deasupra genunchilor, iar topul din dantelă avea o căptuşeală de culoarea pielii. Păream de-a dreptul goală. Sânii mei nu lăsau prea mult loc imaginaţiei, de vreme ce pe sub materialul subţire nu era loc pentru sutien.

— Eşti sigură că nu ai o bucată de panglică? m-a întrebat Edward în timp ce-mi trecea buclele castanii peste un umăr, privindu-mă critic în oglindă.

— Nu avem cu toţii o trusă de prim ajutor pentru ţinutele noastre, i-am răspuns sec şi mi-am privit imaginea reflectată în oglindă, încercând să decid dacă îmi puteam face apariţia într-o asemenea ţinută.

— Mai mult nu înseamnă neapărat mai bun. Lui Alexander sigur îi va plăcea, a zis Edward şi mi-a făcut cu ochiul. M-a luat de mână, m-a tras din dreptul oglinzii şi a

fluierat admirativ. Ai mult bun gust. Dulapul tău este visul oricărui bărbat gay.

— Vrei să te costumezi? l-am întrebat foarte serioasă.

Probabil că trupul lui subţire ar fi încăput în multe din rochiile mele.

— Oh, nu. Îmi place să privesc femei frumoase în rochii elegante, dar nu să le port, m-a asigurat el. Dumnezeule, îţi imaginezi ce ar spune familia mea?

Am râs împreună cu el, observând că era îmbrăcat cu o vestă din tweed şi avea ochelari cu rame subţiri. Nu avea ţinuta lejeră şi sexy a fratelui său, ci mai degrabă avea un simţ estetic propriu.

— Aş vrea să pot spune că eu am cumpărat aceste haine, dar am avut ajutoare.

— Un consultant vestimentar?

— Mama a încercat ani la rând să mă îmbrace ca pe o mică aristocrată britanică. Din păcate, prefer să port blugi şi espadrile, am recunoscut eu, oftând la amintirea zilelor de la universitate. Colega mea de apartament m-a dus la cumpărături.

— Înseamnă că ea are un gust extraordinar la haine.

Din tonul lui, mi-a fost clar că-i stârnisem interesul.

— S-ar putea să o cunoşti. Este Annabelle Stuart.

Chiar dacă Edward aflase despre scandalul în care fusese implicată familia Stuart, nu a lăsat să se vadă asta. A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu o cunosc. Deşi mi-ar fi plăcut. Dacă scăpăm cu viaţă de aici, ar trebui să luăm ceaiul împreună într-o zi.

— Mi-ar face plăcere. Acum, că-mi făcusem un prieten din cercul apropiaţilor lui Alexander, nu aveam de gând să-l las să-mi scape. Era un sentiment plăcut să te afli în compania unui membru al familiei regale care nu era îngâmfat, iar deschiderea afişată de Edward în legătură cu cine era el de fapt era cu adevărat reconfortantă. Edward avea la fel de multe motive ca Alexander să nu se încreadă în mine şi, cu toate astea, se deschisese complet în faţa mea.

— Hei, parcă văd cum ţi se învârt rotiţele! mi-a spus Edward, întrerupându-mi şirul gândurilor, care mă duceau încet-încet spre disperare. Trebuie să ştii un singur lucru: arăţi fantastic. Fusta nu este deloc prea scurtă. Pepper şi Sandra îşi vor arăta, cu siguranţă, fundurile în seara asta. Dar nu se compară cu tine, crede-mă! Tu eşti sexy şi sofisticată.

— Dar şi Pepper este, am oftat eu.

— Femeia aceea are un băţ în fund. Cât despre sex…

Am ridicat dintr-o sprânceană la auzul comentariului său.

— Am şi eu ochi, chiar dacă nu sunt interesat, mi-a spus ridicând din umeri. Nimeni nu o crede sofisticată, să fii convinsă de asta.

— Eu aşa am crezut.

Mi-am muşcat limba amintindu-mi prima impresie pe care mi-o lăsase blonda cea statuară. Să fiu sinceră, o parte din mine ar fi omorât pe cineva doar ca să arăt şi eu ca Pepper. Cealaltă parte din mine ar fi vrut doar s-o omoare.

Edward m-a luat de mână.

— Pepper ştie să intimideze, dar nu este sofisticată. Diferenţa dintre cele două lucruri este foarte subtilă, dar să nu uiţi asta. Ea latră, însă nu muşcă.

— Sper să ai dreptate.

Nu puteam să nu mă gândesc că Pepper putea fi mai periculoasă decât o credeau Edward sau Alexander. Aceasta era, la urma urmei, diferenţa dintre a ataca şi a da târcoale. Până acum, nu făcuse decât să-şi arate colţii, dar asta nu însemna că nu plănuia o revoltă.

— După seara aceasta, va şti cu cine se pune. Eşti dată naibii, Clara Bishop!

— Sunt, nu-i aşa? am râs eu. Era un drăguţ, dar nu mă cunoştea cu adevărat. Eu eram fata care trebuia să-şi amintească să mănânce. Fata care-l lăsase pe fostul iubit să o trateze ca pe un nimic. Fata care se scuza pentru orice.

— Eşti, cu siguranţă. Alexander nu ar fi interesat de tine dacă n-ai fi aşa.

— Am impresia că Alexander este interesat de oricine are doi sâni şi aer în plămâni. Nu mai rostisem această temere cu glas tare până atunci. Îi aruncasem câte un apropo lui Alexander, văzând că era prezentat de presă drept un playboy. Nu discutaserăm serios despre asta decât atunci când îl întrebasem despre Pepper, dar el ocolise mereu subiectul numeroaselor iubite şi flirturi.

— Să nu spui asta! Edward a clătinat din cap, cu ochi trişti. Şi i-a şters apoi cu dosul palmei. Eu nu sunt singurul care este obligat să păstreze aparenţele.

— Adevărat?

Încercam să par neinteresată, fără să reuşesc însă. Nu ştiam prea multe despre viaţa lui Alexander de dinainte de mine şi nu puteam să-mi maschez curiozitatea. Alexander îmi ocupa toate gândurile. Devenise un viciu pe care nu-l puteam nega, şi erau atâtea lucruri legate de el pe care aş fi vrut să le aflu.

— Nu spun că toate poveştile sunt făcături, dar unele au fost înflorite, m-a asigurat Edward.

— Atunci, de ce crezi că este aici cu mine? l-am întrebat, căutând în ochii lui întunecaţi răspunsurile de care aveam disperată nevoie.

— Pentru că te place, a spus Edward fără să stea pe gânduri. Am auzit-o pe Pepper când îţi spunea că Alex este incapabil să iubească.

— Şi avea dreptate? am şoptit eu, temătoare.

— Sper că nu. Îmi amintesc întâmplări de când eram copii şi ne jucam. Sau când eram bolnav şi venea să mă îngrijească. Mama şi tata… ei bine, ştii şi tu cum sunt, dar Alexander a avut mereu grijă de mine…

Vocea i s-a stins, ca şi cum ar mai fi spus multe, dar nu a continuat.

— Dar? l-am îndemnat eu.

— Toate astea se întâmplau înainte de moartea lui Sarah.

— Acesta este el cu adevărat, am spus eu. Ştiam asta. Îmi spusese chiar el, dar, cumva, crezusem că lucrurile stăteau altfel. Nu puteai citi în orice carte scrisă vreodată că aşa ceva nu este posibil? Şi totuşi, iată-mă încercând. M-

am străduit să alung temerile de pe chipul lui Edward spunând: Nu trebuie să-ţi faci griji.

Edward şi-a trecut mâna prin păr. Semăna atât de mult cu fratele lui în momentul acesta, că inima a început să-mi bată necontrolat.

— N-ar trebui să spun asta, pentru că ştiu prea bine cum este să-ţi faci speranţe care să se năruiască, dar eu cred că Alex este capabil de iubire. Dacă se ţine departe de cineva este doar pentru că el doreşte asta.

Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l aud. M-am întors cu spatele, să nu-mi vadă durerea de pe chip. Alexander nu voia să iubească. Aceasta era adevărata problemă. Nu era vorba că nu ar fi putut. Cât de proastă să fiu să cred că-l puteam „repara”? Că doar iubirea mea avea să îi fie de ajuns? Mi-am înghiţit un suspin şi am inspirat adânc.

— Ia-i pe aceştia!

Edward mi-a întins o pereche de pantofi negri Yves St. Laurent. Erau cu vreo trei centimetri mai înalţi decât oricare alţi pantofi pe care îi mai purtasem, chiar şi decât cei aleşi de Belle pentru bal. Am strâmbat din nas, pentru că nu eram de părere că ar trebui să-mi fac picioarele să arate şi mai lungi în ţinuta aceasta. Începeam să cred că Edward şi Belle făceau parte dintr-o conspiraţie care încerca să mă transforme într-o dependentă de modă.

— Ai încredere în mine, a continuat el. Am auzit cum i-ai vorbit lui Pepper. Eşti o tipă sexy, şi a venit vremea să le arăţi nemernicilor ăstora de ce eşti capabilă.

— Şi am nevoie de tocuri de doisprezece centimetri pentru asta?

— Ai nevoie de o ţinută potrivită atitudinii.

— Am atitudine?

Pentru mine, asta era o surpriză. Amintirea lui Daniel strigându-mi că eram lipsită de coloană vertebrală mi-a trecut prin minte, dar am împins-o înapoi în întunericul în care ţineam toate aceste gânduri.

— Ai. Am văzut-o în după-amiaza aceasta. Edward m-a luat pe după umeri şi m-a îndreptat spre oglindă. Urăsc să-ţi spun asta, dar Pepper are dreptate. Nici nu s-au apucat de tine – toate lipitorile te aşteaptă jos. Au simţit miros de sânge. Trebuie să le arăţi că eşti o femeie de temut – şi te rog să începi cu Pepper.

Femeia pe care o vedeam în oglindă nu era o bombă sexy, deşi ar fi putut fi. Fusta scurtă, pantofii cu vino-ncoa' şi buzele roşii te duceau cu gândul la asta, dar, când m-am uitat mai de aproape, am înţeles despre ce vorbea Edward. Umerii îmi erau traşi spre spate, ochii îmi luceau feroce.

— Nu semăn deloc cu cineva cu care ai vrea să te pui, am spus cu voce tare.

— Aşa este! a aprobat Edward. Dacă ai de gând să intri în această lume, Clara, şi nu vreau deloc să spun că ar trebui s-o faci, pentru că doar cineva care nu este întreg la minte şi-ar putea dori să facă parte din această familie distrusă, atunci trebuie să cunoşti jocul. Gândeşte-te la o partidă de şah!

— Şah cu sex şi înjunghieri pe la spate, am spus eu zâmbind crispat. Fata din oglindă a făcut la fel, aşa că m-am dat un pas în spate. Îmbrăcată aşa, până şi sarcasmul părea diferit. Nu mai era un simplu mecanism de apărare; totul era condescendenţă şi judecată clară. Brusc, am înţeles de ce Pepper arăta mereu de parcă ar fi coborât din paginile revistei *Vogue.* Făcea parte din jocul ei. Din fata care pretindea că era. Deşi era posibil să se fi prefăcut atât de mult timp, încât să fi devenit cu adevărat o căţea lipsită de inimă, plină de ură.

— Exact. Edward m-a sărutat pe frunte. Mai primeşti un ultim sfat?

— Da.

Am respirat adânc şi am încuviinţat din cap, semn că eram pregătită să-l aud.

— Când îi vezi, când treci pe lângă ei, când îţi râd pe la spate – la fiecare pas, tu repetă-ţi în gând: *„Crimă”.*

Am făcut ochii mari, surprinsă. Abia m-am abţinut să nu râd.

— Crimă?

— Ai încredere în mine! Este de ajuns un cuvânt. Ştiu că ai imaginaţie, drept pentru care presupun că-ţi vei şi imagina cum să faci, a adăugat el.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ar fi de-a dreptul regal din partea mea.

Ochii lui Edward au strălucit când m-a văzut făcând primii paşi pe tocurile extrem de înalte. M-am clătinat puţin, dar mi-am revenit aproape imediat.

— Alergi? m-a întrebat când am ieşit pe hol.

— Alergam zi de zi când eram la Oxford, dar în ultima vreme am făcut alt gen de exerciţii fizice, i-am răspuns roşind. Cum de ţi-ai dat seama?

— Oricine stă în spatele tău îşi dă seama, crede-mă.

M-am îmbujorat auzind complimentul şi m-am uitat în jos, ca să descopăr că avea dreptate. Picioarele mele nu numai că păreau foarte lungi, dar cu ajutorul tocurilor îmi dădeau un aer regal.

— Aş putea să te sărut, să ştii.

— Oricum nu voi avea parte de mai multă acţiune în acest weekend, cel mai probabil, mi-a răspuns Edward. Şi-a aranjat haina, şi am păşit braţ la braţ spre încăperea unde se servea cina. Eram aproape sigură că întârziasem, dar măcar îmi făceam apariţia alături de un prinţ – şi nu arătam de parcă tocmai m-aş fi rostogolit prin fân.

Am ezitat să mai cer informaţii. Cât de multe îl mai puteam întreba pe Edward înainte ca şi el să se închidă în faţa mea? Mi-am amintit însă felul în care se purta Alexander. Faptul că Edward deschisese subiectul însemna că voia să discute despre asta. Petrecusem chiar atât de mult timp cu Alexander încât uitasem cât de normal se puteau purta oamenii? Sau cum era să ai încredere într-un prieten? Dacă era aşa, însemna că aveam nevoie cât de curând de o doză de realitate.

— Unde este David?

— A plecat acasă. Nu a mai putut suporta…

— N-ar fi trebuit să intervin aseară, am spus, dându-mi seama că eu eram cea care îl făcuse să plece.

— Nu! Edward m-a oprit, cu trăsăturile lui elegante marcate de durere. Şi eu, şi el am ştiut că nu vei spune nimănui nimic, crede-mă. Cu tata este altă poveste. Nu am recunoscut niciodată în faţa lui, dar bănuieşte ceva. Şi m-a lăsat să înţeleg asta de câteva ori doar în acest weekend.

— Este nedrept. Chiar crede că toţi prietenii tăi bărbaţi îţi sunt şi iubiţi? l-am întrebat.

— Tatăl tău nu gândeşte la fel?

— *Touché.* Am oftat cu empatie. Ştiam ce înseamnă să ai părinţi care să se amestece în viaţa ta amoroasă. Dar asta tot nu înseamnă că ar trebui să se bage.

— Tata este cel care a inventat moţiunea pentru apărarea căsătoriei care se aplică în toată America. Hai să spunem că are o poziţie clară în legătură cu acest subiect!

— Este îngrozitor.

Fără să gândesc, l-am strâns de mână.

— Aţi întârziat, ne-a întrerupt o voce morocănoasă.

— Alexander. Edward mi-a aruncat o privire rapidă şi mi-a dat drumul mâinii. Tocmai o însoţeam la masă pe frumoasa ta iubită.

Ce noroc pe mine că holul era întunecat şi nu m-au văzut roşind. Deşi îmi doream să fiu numită aşa, nu eram sigură de reacţia lui Alexander.

— Mă ocup eu în continuare.

Alex mi-a oferit braţul şi şi-a plecat întrebător capul, privind când la mine, când la fratele lui. Mi-am dat ochii peste cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca el să fie gelos pe fratele său. Edward a încuviinţat din cap şi şi-a

continuat drumul. L-am luat pe Alex de braţ, iar el s-a oprit şi m-a studiat.

— Pari complet goală în lumina asta.

Am râs, în ciuda tensiunii care plutea în aer.

— Întârziem la cină, X.

Alexander a deschis uşa, lăsând ca o dâră de lumină să intre pe hol. Şi-a ţinut respiraţia când m-a văzut şi mai bine.

— Cu ce eşti îmbrăcată? a şoptit.

În voce i se amestecau furia şi dorinţa.

Ceva din reacţia lui mi-a dat curaj. Era exact ce sperasem: să-i arăt că putea încerca oricât în dormitor, dar în public nu mă putea îmblânzi. L-am prins de bărbie, dându-mi seama că tocurile îmi permiteau să-l privesc de la aceeaşi înălţime.

— Port ceva sexy, pentru tine.

A ezitat, ca şi cum încerca să înţeleagă ce aveam de gând.

— Mie îmi pari mereu sexy.

Îmi plăcea această încredere recent dobândită. Înainte să mai scoată vreun cuvânt, l-am sărutat apăsat pe buze. Mâinile lui pe fesele mele mi-au arătat imediat că reuşisem să-i distrag atenţia.

— Doamne, cât este de scurtă! a spus Alex strecurându-şi mâna sub materialul mătăsos. Brusc, nu mai îmi este foame.

Am respirat adânc, forţându-mă să nu-i cad sub vrajă. Nu puteam rata acea cină, nu după schimbul de replici cu Pepper de mai devreme.

— Eu, una, sunt hămesită.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am depărtat. Alex m-a prins imediat şi m-a tras spre el. Trupul lui s-a lipit de al meu – erecţia lui mă îmboldea prin pantaloni. O mulţime de posibilităţi excitante mi-au trecut prin minte în timp ce căldura sporea între picioarele mele, dar m-am eliberat de ele şi i-am zâmbit în întuneric, fără să ştiu dacă mă vedea sau nu.

— Oh, X, nu ştii că aceia care aşteaptă au parte de tot ce este mai bun?

— La naiba cu aşteptarea!

Dar eu mă eliberasem deja din braţele lui, exact în clipa în care a încercat din nou să-mi vâre mâna sub fustă.

— Vei fi mulţumit, dar cu întârziere, X.

M-am îndreptat spre uşa sufrageriei. Acum, eram convinsă că întârziaserăm, dar nu m-am grăbit, ci mi-am legănat şoldurile la fiecare pas. Nu m-am oprit nici când Alexander mi-a spus pe nume. Nici când mi-a strigat să aştept. Am deschis larg uşile şi am păşit în lumină, fără ca zâmbetul să-mi părăsească vreo clipă chipul.

Capitolul 26

Masa se întindea pe toată lungimea încăperii cavernoase. Ocupanţii ei erau îmbrăcaţi cu toţii elegant. Cristalurile străluceau, argintăria era lustruită şi toţi ochii erau aţintiţi înspre mine. Am privit pe deasupra capetelor lor, lucru deloc greu dat fiind că erau cu toţii aşezaţi, şi m-am îndreptat spre cele două locuri libere din capăt. Când

am îndrăznit să mă uit spre ceilalţi, am descoperit-o pe Pepper privindu-mă cu răceală. Ochii ei albaştri aruncau pumnale de gheaţă. Când am trecut pe lângă ea, am ridicat dintr-o sprânceană.

„Jocul a început, Spray cu Piper!”

Când am ajuns la locul meu, murmurele joase deveniseră deja un zumzăit. De data aceasta, am aruncat o privire spre întreaga masă, fără să fiu deloc surprinsă că unii invitaţi şi-au ferit imediat ochii. Cu excepţia a două persoane. Jonathan Thompson îmi zâmbea îngâmfat, de parcă am fi împărtăşit vreun secret. Abia m-am împiedicat să nu îmi dau ochii peste cap. Aşezat în capul mesei, Albert îmi contempla cu stoicism sosirea întârziată.

Am înclinat capul în semn de deferenţă, simţindu-mă doar puţin vinovată că întârziasem. În principal, pentru că aş fi ajuns la timp dacă nu ar fi fost băieţii lui. Nu că aş fi avut vreun regret în legătură cu felul în care îmi petrecusem după-amiaza.

Un servitor mi-a tras scaunul exact în clipa în care uşile s-au deschis zgomotos. Alexander s-a îndreptat rapid spre mine şi a înclinat capul în direcţia tatălui său, fără să mă slăbească din ochi. Eram conştientă că servitorul aştepta să mă aşez, dar nu mă puteam mişca. Nu mai exista nimic în încăpere cu excepţia lui Alexander. Iar furia abia stăpânită de pe chipul lui spunea totul. Eu eram a lui, iar el mă revendica făţiş. Nu era nevoie să vorbească. Ştiam deja ce dorea, aşa că am aşteptat. A ajuns lângă mine şi i-a făcut semn servitorului să se retragă. I-a luat locul în spatele scaunului şi mi l-a ţinut.

— Clara.

Am simţit în el un amestec de posesie, dorinţă şi confuzie. M-am afundat în scaun şi, totodată, m-am supus poruncii lui. Alexander s-a aşezat imediat pe scaunul de lângă mine, iar eu am încercat să-i pun mâna pe genunchi, pe sub masă, dar m-a respins.

— Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat, Alexander, a spus Albert.

Acesta i-a răspuns fără să-şi ia ochii de la mine:

— Nu ştiam că nu puteţi mânca fără mine. Nu trebuia să mă aşteptaţi. Doar nu sunt furculiţă.

Am înghiţit în sec, dându-mi seama că afirmarea masculinităţii lui nu se mai limita la mine. Era ca şi cum micul meu spectacol îi sporise nevoia de control. Încerca să dovedească faptul că se afla la comandă, ceea ce însemna că lucrurile puteau degenera.

Albert a strâns din dinţi.

— Dacă ai terminat să faci pe cocoşul, aş dori să iau cina.

— Şi eu, a spus Alexander, şi am auzit şi celelalte cuvinte nespuse: „Aş vrea să fiu în altă parte”.

Îi citeam în ochi dorinţa de a face sex cu mine. Dar, dacă Edward avea dreptate, fratele lui trebuia să înveţe să audă şi cuvântul *nu* din când în când. Nu eram convinsă că Alex îşi dorea o relaţie adevărată, dar mă adusese aici. Mă revendicase în faţa tatălui său şi a tuturor. Asta trebuia să însemne ceva. Şi totuşi, ştiam prea bine că nu ştia prea multe despre ce însemna să fii într-o relaţie. Şi eu aveam o experienţă limitată în domeniu, dar eram sigură

de un lucru. Trebuia să-i demonstrez lui Alexander – şi celorlalţi – că nu glumeam.

Mi-am desprins ochii de la el şi i-am îndreptat spre farfurie, recunoscătoare că paharul meu cu vin era deja plin. Am întins mâna după el şi am surprins privirea amuzată a lui Edward. Fusesem prea absorbită de intrarea dramatică a lui Alexander ca să observ că eram aşezată faţă în faţă cu fratele lui. Aveam măcar un aliat în preajmă, mai ales că Pepper era aşezată mult prea aproape. Se uita la Alexander de parcă încerca să-l vrăjească, dar el era mult prea concentrat.

— Clara arată fabulos, nu-i aşa, Alexander? a întrebat Edward.

— Este îmbrăcată cam exagerat, nu crezi? a intervenit Pepper. Ceilalţi au râs pe înfundate. Sau cam sumar, depinde din ce unghi priveşti.

— Gelozia nu ţi se potriveşte. Edward a ignorat privirea răutăcioasă pe care i-a aruncat-o ea şi a luat de pe masă un cuţit pentru unt pe care l-a rotit gânditor în mână. Prin comparaţie, tenul tău pare aproape verde. Şi nu se asortează cu rochia.

— Iar noi ştim cu toţii că eşti expert în materie, a ripostat Pepper, după care şi-a întors spre mine chipul furios: Am văzut rochia aceasta la Tamara. Credeam că nici nu ai auzit de ea. Mi s-a părut destul de exclusivistă.

— Nu poate fi teribil de exclusivistă dacă ştii tu cine este, i-am răspuns fără să clipesc.

Lângă mine, Alexander a clipit des, ca şi cum abia acum băga de seamă conversaţia mea cu Pepper.

— Va trebui să vorbesc cu ea, a spus Pepper.

— Când o vezi, transmite-i dragostea mea.

Nu auzisem în viaţa mea despre Tamara. Annabelle îmi alesese rochia. Pe care o plătisem, însă, cu banii mei. Şi ştiam un singur lucru: că luni dimineaţă aveam să cumpăr toate rochiile măsura 36 din stoc. Nu aveam de gând să o las pe Pepper să învingă, nici măcar la shopping.

— Aşa voi face.

Pepper mi-a zâmbit dulce, iar eu i-am întors zâmbetul în timp ce ne erau aşezate în faţă farfuriile cu supă. Mirosea delicios, era cremoasă şi cu crutoane pe deasupra. Am ridicat lingura de supă, repetându-mi în gând că trebuia să fiu graţioasă chiar dacă îmi chiorăiau maţele. De cealaltă parte a mesei, Pepper a împins cu dezgust farfuria. În ciuda faptului că o uram, stomacul mi s-a strâns. Nu aveam motive să cred că eu şi Pepper aveam acest lucru în comun, dar era un semnal. A întins mâna după paharul cu apă şi s-a aplecat spre Jonathan, râzând la o glumă de-a lui. Am sorbit din supă şi am continuat să o privesc, timp în care ceilalţi au reînceput să discute între ei. Singurii care tăceau eram eu şi Alexander. Poate că voiam să uit de răceala cu care mă trata el şi vedeam obiceiuri comportamentale care nu existau de fapt. Poate că lui Pepper pur şi simplu nu-i plăcea supa.

Am înghiţit câteva linguri pline înainte să pun şervetul pe masă, semn că terminasem supa. Dacă lucrurile mergeau precum mă aşteptam, aveam să fiu sătulă până să se ajungă la felul trei. Trebuia să mă ponderez. Când am ridicat privirea, am surprins-o pe

Pepper studiindu-mă. M-am întors spre Alexander, dar el continua să mănânce.

Am coborât vocea ca să nu pot fi auzită de cei din jur şi am spus:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? m-a întrebat băţos.

— Pari supărat.

Alex s-a uitat în sfârşit la mine, cu un zâmbet amuzat pe chip.

— Mai avem multe de învăţat unul despre celălalt, Clara. Nu eram supărat – a coborât tonul –, ci excitat. Dacă m-ai mai fi atins o dată, nu m-aş mai fi putut abţine să nu te întind pe masă şi să rup totul de pe tine.

Am clipit des, încercând să înţeleg. Cum de nu-mi dădusem seama? Trebuia să restabilească dominaţia, ceea ce pentru Alexander însemna să facă sex. La asta se gândise în tot acest timp. M-am simţit plină de încredere. Nu era furios pe mine. Mă dorea. Pentru că arătam fantastic. Pentru că-l înnebuneam.

— Poate că ar fi trebuit s-o faci, am spus, incapabilă să mă abţin. Voiam ca durerea delicioasă dintre picioarele mele să sporească, chiar dacă ştiam că nu aveam să îmi găsesc împlinirea decât peste o oră sau două, atunci când aveam să fim din nou singuri.

— Nu mă tenta, Clara. Cât crezi că se poate abţine un bărbat?

Mi-am dat seama că îşi recrea în minte întreaga scenă: reacţia comesenilor atunci când mă întindea pe faţa de masă, paharele spărgându-se, tacâmurile zornăind,

penisul lui gros pătrunzându-mă. Gândul mă excita. Alexander m-a observat şi a zâmbit mai larg:

— Curând, păpuşă.

M-am cutremurat la acest gând şi m-am străduit să mă concentrez asupra următorului fel de mâncare ce tocmai era servit. Am putut doar să ciugulesc din salată, tulburată de privirea lui Alexander, care continua să mă ardă pe dinăuntru. Când a sosit şi al treilea fel – pulpă de miel gătită mediu – şi m-a văzut împingând farfuria, Alex mi-a zâmbit.

— Mănâncă tot, Clara. Vei avea nevoie de energie la noapte.

Am închis ochii, îmbătată de cuvintele lui. Îmi lăsa gura apă, dar fără legătură cu aromele minunate care se ridicau dinspre mâncare. Alex merita un premiu pentru că se pricepea de minune să-ţi dea speranţe.

— Sper că nu ai un nou episod.

Vocea lui Pepper m-a trezit din reverie.

Am deschis ochii ca să o văd zâmbind superior, cu o strălucire în ochi ce era departe de a fi inocentă. Am luat o înghiţitură, am mestecat încet şi am încercat să par încântată de gust. Pepper a oftat dezgustată de spectacolul dat de mine.

— Am fost foarte surprinsă când am aflat despre mica ta problemă, a spus, şi vocea ei le-a acoperit pe ale celorlalţi. M-am crispat imediat, dar am încercat să-mi ţin capul sus. De obicei, femeile cu tulburări alimentare sunt mai slabe.

Rămăsesem cu gura căscată, şocată că adusese în discuţie acest subiect la masă, de faţă cu atâţia oameni. Dacă dorise atenţie, ei bine, acum o avea. Deloc surprinzător, Amelia şi Priscilla au râs nervos. Regele nu a spus nimic, dar mama lui şi-a acoperit gura cu şervetul, fără să reuşească să-şi ascundă dezgustul. Faţă de persoana care merita asta sau faţă de mine? Nu puteam fi sigură.

Câteva scaune mai departe, Edward şi-a încrucişat mâinile pe masă.

— Ai grijă, Pepper! Ţi se văd colţii.

— Edward, l-a mustrat tatăl lui.

— Oh, deci nu eşti surd! a răspuns Edward, aruncându-i o privire pe deasupra ochelarilor. Doar te prefaci că nu observi ce ai chiar în faţa ochilor.

— Chestie pe care te bazezi şi tu, i-a aruncat Pepper.

Comentariul ei şi-a atins ţinta, iar Edward a închis imediat gura.

Mă aşteptasem ca ea să mă atace pe mine, dar săgeţile aruncate spre Edward, pentru că o pusese la punct, depăşiseră orice limită. Îşi dădea, oare, seama de cât de mult îi afectase relaţiile fragile pe care le avea cu cei de la masă? Mâinile îmi tremurau de furie. L-am privit pe Edward, care încerca să o ignore. Dacă exista cineva care nu avea ce căuta la acea masă, aceea era Pepper.

Toată lumea tăcuse. Într-un final, am îndrăznit să privesc spre Alexander, care nu scosese niciun cuvânt. De îndată ce i-am văzut chipul, am înţeles de ce nu ne sărise în ajutor. Venele de pe gât îi pulsau, maxilarul i se

încleştase, buzele îi erau strânse, iar încheieturile degetelor i se albiseră. Dădea dovadă de un autocontrol remarcabil, şi nu eram prea convinsă că voiam să asist la ce putea urma dacă şi-l pierdea.

Pepper nu părea să-mi împărtăşească îngrijorarea.

— Poate că ar trebui să o duci pe *iubita ta* la un doctor – aproape că a scuipat cuvintele, arătând clar ce credea despre această titulatură –, înainte ca tulburarea ei alimentară să ajungă din nou pe prima pagină a ziarelor.

Şocul trecuse deja, aşa că nu m-am mai putut abţine.

— Am observat că nu te-ai atins nici de supă, nici de salată. Singurul lucru pe care l-ai înghiţit a fost un cub de gheaţă. Dacă vrei, îţi pot da numele doctorului meu după ce termin de mâncat.

Edward, aşezat lângă ea, nu şi-a ascuns zâmbetul, dar Albert şi-a aruncat şervetul.

— Ajunge…

— Nu eşti în măsură să spui asta, a replicat Alexander cu glas măsurat, atât de calm, că m-am înfiorat. Nu câtă vreme ai permis să fie calomniată.

— Nu fi melodramatic, a comentat Pepper, dar am surprins-o înghiţind cu greu.

— Eşti invitată în această casă de dragul lui Sarah, i-a amintit Alexander. Retrag acum această invitaţie. Te rog să pleci!

Pepper îl privea cu ochii ieşiţi din orbite. Toţi cei prezenţi la masă au început să murmure.

— Este casa mea, a spus Albert, bătând cu pumnul în masă.

— Şi sigur te alături fiului tău care doreşte ca o aşa-zisă prietenă să părăsească această masă, a zis Alexander cu glas ridicat, ca să îl acopere pe al tatălui său. Asta dacă nu cumva Pepper se află aici la invitaţia *ta.*

Aluzia era clară, iar nările lui Albert s-au dilatat. Pepper şi Albert? Nu putea fi adevărat, deşi asta ar fi explicat multe.

Albert a făcut un semn scurt de susţinere a fiului său, după care s-a ridicat şi a părăsit încăperea. Pepper era deja albă ca varul. S-a ridicat şi s-a uitat spre prietenii ei, ca şi cum se aştepta ca măcar unul dintre ei să o însoţească.

— Pris? a spus, cu ochi rugători.

Priscilla a deschis gura şi apoi a închis-o la loc, cerându-şi scuze din priviri. Pepper a ridicat capul, mi-a mai aruncat o privire ucigătoare şi a ieşit fără vreun alt cuvânt.

— Termină-ţi cina, mi-a spus cu blândeţe Alexander.

Am înghiţit şi am rămas cu ochii aţintiţi în farfurie. Îmi dispăruse pofta de mâncare, înlocuită de un gol în stomac îngrijorător. În jurul nostru, toată lumea mânca, nimeni nu vorbea. Erau cu toţii prea adânciţi în gânduri ca să mai găsească ceva de spus.

— *Acum,* a adăugat pe un ton poruncitor, şoptind ca să-l pot auzi numai eu.

Am luat o înghiţitură, apoi încă una, dar mâncarea nu mai avea gust. Poate că Pepper plecase, dar simţeam că toţi se uitau la mine şi îşi fereau privirea de îndată ce erau surprinşi. Să mănânc devenise un act de rebeliune. Le

puteam arăta că se înşelaseră în privinţa mea. Gestul nu avea însă pic de glorie, ci doar o urmă de regret. Îmi doream să nu fi venit aici.

Când am terminat, m-am ridicat şi am înclinat din cap spre capul mesei.

— Cina a fost delicioasă *şi* lămuritoare. Vă rog să mă scuzaţi!

M-am grăbit atât de tare, că am ieşit pe uşa pe care aduceau servitorii mâncarea. Eram cât pe ce să dărâm o tavă imensă cu deserturi. Am murmurat o scuză, dar nu m-am oprit.

„Trebuie să plec din casa asta.”

A fost singurul meu gând pe când îi evitam pe angajaţii de la bucătărie. La un moment dat, am zărit o uşă. Am deschis-o şi am ieşit într-o curte interioară. Soarele asfinţise, şi pe cer se vedeau doar urme ale amurgului. Am inspirat aerul serii, încercând să-mi liniştesc inima şi gândurile. M-am întors şi am privit conacul. Era uriaş, cu încăperi spaţioase şi arcade grandioase, dar eu abia dacă puteam respira înăuntru, de parcă zidurile mă strângeau, sfărâmându-mă încet, fără ca strigătele mele să fie auzite de cineva.

Uşa din spate s-a deschis, şi Alex a păşit afară. S-a apropiat de mine fără vreun cuvânt, m-a luat de mână şi m-a tras după el. Când nu am mai putut fi văzuţi de la geamurile bucătăriei, m-a lipit de el.

— Alex…

Mi-a pus un deget pe buze, înăbuşindu-mi protestul.

— Nu-mi voi cere scuze în numele ei, Clara. Nu voi irosi niciun cuvânt pentru ea.

— Ştiu eu câteva care nu ar fi deloc irosite, am spus, dar vocea mi-a tremurat, semn că reuşise să mă afecteze.

— Păpuşă.

Mi-a cuprins faţa în palme şi şi-a apropiat buzele de ale mele atât de încet, că am simţit electricitatea crescând între noi. Şi a explodat când gurile ni s-au atins cu o pasiune fierbinte. Alex mă pustia, iar mesajul era la fel de grăitor ca limba care îmi plonjase posesiv în gură, prinzând-o pe a mea şi supunând-o: îi aparţineam. Nimic nu conta, cu excepţia a ceea ce spunea el. Poate că asta m-ar fi speriat la un alt bărbat, dar cu Alexander mă simţeam eliberată. Îmi petrecusem întreaga viaţă privindu-mă într-o oglindă deformată, dar el mă făcuse să mă văd clar, aşa cum mă vedea el.

Eram neputincioasă sub dominaţia lui, un lut care aştepta să fie modelat pentru plăcerea lui. Ştiam că, atunci când mă ofeream lui, primeam mai multă plăcere decât îmi puteam imagina. Alex s-a smuls din sărut şi a făcut un pas înapoi, iar eu m-am clătinat.

A simţit şi m-a prins de o mână, apoi mi-a aşezat-o pe umflătura din pantalonii lui.

— Uite ce-mi faci tu.

Am dus mâna la catarama lui, dar mi-a îndepărtat-o.

— Nu, Clara. Când spun eu, mi-a amintit. Acum, vreau doar să te întorci cu spatele.

M-am îmbujorat de dorinţă, imaginându-mi că avea să facă sex cu mine chiar acolo. Am făcut ce-mi ceruse, iar

el şi-a lipit palma de spatele meu şi m-a condus câţiva paşi în faţă, spre balustrada din piatră care mărginea veranda. M-a împins uşor şi m-a aplecat peste ea. Eram cu faţa spre casă, dar toate ferestrele din preajmă erau cufundate în întuneric.

— Când te-am văzut înainte de cină, mi-a şoptit el la ureche, m-am întrebat unde ţi-ai lăsat fusta.

Am râs nervos.

— Îmi place rochia asta, să ştii.

— Şi mie, a spus el. Şi-mi place că pot face asta. Şi-a strecurat mâna cu uşurinţă sub fusta mea, între picioare. Trebuie să recunosc că nu mi-a plăcut să stau lângă tine, atât de aproape – mi-a cuprins sexul prin dantela lenjeriei –, atât de aproape de ce este al meu, ştiind că trebuia să aştept.

— An… ti… ci… pare, am reuşit să silabisesc.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, păpuşă. Degetele lui alunecau pe sub dantela lenjeriei mele. Nu vrei să scapi de ei?

Am oftat, savurând senzaţia dată de degetele lui lungi şi pricepute.

— Am de ales?

— Mi s-a atras atenţia că pământul are resurse limitate, mi-a repetat vorbele. Şi că trebuie să cruţ măcar o pereche, două.

— Cât eşti de preocupat de mediu, am spus eu trăgând de elastic şi lăsându-i să cadă la pământ.

— Cred că vei fi de acord cu planul meu de acţiune. S-a aplecat şi a ridicat lenjeria din dantelă de la picioarele

mele. Mi-a dus-o la buze şi m-a forţat să le întredeschid, după care mi-a îndesat-o în gură.

— Suntem foarte aproape de bucătărie, şi vreau să păstrez doar pentru mine strigătele tale sexy.

Am scâncit uşor când am simţit materialul în gură. Nările îmi erau inundate de o undă de parfum de mosc.

— Sunt cam gelos, păpuşă, mi-a spus mângâindu-mi gâtul şi lăsându-şi mâna să se odihnească pe ceafa mea. Pun pariu că simţi gustul sexului tău dulce, lucru pe care mi l-am dorit toată seara. Bănuiesc că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

M-a împins şi mai mult peste balustradă, până ce picioarele mi-au atârnat în aer. S-a aşezat între picioarele mele, făcându-le să se despartă, iar fusta mea minusculă nu i-a opus deloc rezistenţă. Mâna lui nu-mi părăsise gâtul, iar cealaltă mi-a masat uşor fundul gol până ce un deget a pătruns în crăpătura feselor, făcându-mă să casc ochii. Am protestat slab în timp ce degetul lui mare trasa cercuri în jurul pliului roz pe care îl găsise acolo.

— Relaxează-te, mi-a poruncit Alex. Îmi aparţii, Clara, şi te doresc. În întregime.

Am închis ochii când degetul lui a pătruns în locul interzis. Nu-mi dorisem niciodată aşa ceva, dar eram neputincioasă sub atingerile lui. Trebuia să mă dăruiesc lui cu totul. Să am încredere în el însemna să mă deschid lui, chiar dacă asta mă speria. Şi nu puteam nega unda de plăcere pe care o simţeam când degetul lui înainta şi se retrăgea cu mişcări încete şi atente.

— Vreau să-ţi posed fundul, Clara, mi-a spus pe un ton care mă avertiza să nu protestez. Nu uita că este al meu şi-l voi revendica ori de câte ori doresc. A crescut presiunea degetului până ce am gemut. Nu în seara asta, a spus făcându-mă să oftez de disperare. Nu eşti pregătită încă, păpuşă. Dar nu-mi poţi nega dorinţa de a mă juca cu tine după ce m-ai aţâţat toată seara cu simulacrul acesta de rochie. I-ai speriat, să ştii. Eşti atât de diferită de ei, atât de sigură pe tine!

Nu s-a oprit deloc cât timp a vorbit, ci a intrat şi a ieşit tot mai repede. M-am prins de balustradă când primele valuri de plăcere m-au cotropit. Alexander şi-a strecurat două degete în vaginul meu, crescând presiunea, umplându-mă şi făcându-mă să trec dincolo de marginea prăpastiei. Mi-a tras-o fără grabă până am strigat, copleşită de această nouă senzaţie. Lenjeria mi-a înăbuşit ţipetele.

— Îmi plac strigătele tale. Pari atât de neajutorată, parcă m-ai implora să te salvez. Vrei să termini? m-a întrebat cu glas scrâşnit, care mi-a făcut pielea de găină.

Am încuviinţat din cap, incapabilă să vorbesc. Lumea din jurul meu era o ceaţă de întuneric şi lumină. Eram pierdută în plăcere, pierdută în senzaţiile care îmi cuprinseseră trupul precum solii unei furtuni care se apropia. Indiferent de cât de copleşită aş fi fost, mă agăţam de acel moment şi nu voiam ca el să se sfârşească.

Alexander şi-a retras degetele, făcându-mă să gem de disperare şi lăsându-mă pulsând de dorinţă. S-a lăsat imediat în jos şi şi-a trecut limba peste sexul meu,

oprindu-se la clitoris. Apoi, fără să mă avertizeze, degetul lui mare mi-a pătruns în anus, ducându-mă la orgasmul care mi-a străbătut trupul şi mi-a alunecat pe piele. Era prea mult. Era totul.

M-a eliberat într-un final, dar numai ca să se ridice şi să-şi lipească trupul de al meu.

— Vreau să fiu înăuntrul tău. Mi-a smuls lenjeria din gură. Cere-mi asta!

Picioarele îmi tremurau, iar sexul îmi pulsa, umezit. Nu mai puteam suporta.

— Nu… nu pot.

— Răspuns greşit, a şoptit el, şi i-am auzit fermoarul pantalonilor deschizându-se.

— E prea mult, am gemut eu.

— Păpuşă, m-a liniştit el, chiar în clipa în care penisul mi s-a strecurat între picioare.

A aşteptat înainte să mă pătrundă. Mi-am muşcat buza, încercând să domolesc dorinţa din trupul meu. Aş fi vrut să cred că-i puteam spune nu, deşi eram excitată la culme.

Alex m-a sărutat pe umăr şi a continuat să mă convingă cu penisul lui perfect. Mi-am dat capul pe spate şi m-am lăsat pradă tentaţiei, pentru moment. Şi, când am deschis ochii, am văzut-o.

Ca o statuie, Pepper ne privea de la uşa deschisă a unui balcon. Ochii ni s-au întâlnit, şi i-am zâmbit crud. Privirea ei a rămas de gheaţă, dar era clar că nu-şi putea desprinde privirea de la noi. Am închis ochii şi m-am

pierdut încă o dată în Alexander. Era al meu şi, curând, avea să înţeleagă şi ea asta.

— Vreau să te simt, X, i-am murmurat. Pielea ta pe a mea.

Mişcarea penisului s-a oprit, fără ca el să se dezlipească de sexul meu. Şi-a descheiat cămaşa şi, o clipă mai târziu, m-a luat în braţe. Trupul meu era în contact cu pieptul lui gol – eram despărţiţi doar de stratul subţire de dantelă al rochiei. Îi simţeam căldura radiind pe pielea mea.

— Îţi doresc penisul. Vreau să mă umpli, am gemut tare şi m-am topit în el în clipa în care m-a pătruns cu putere.

Mâna lui a alunecat de pe abdomenul meu pe sâni, trimiţându-mi noi gemete pe buze. Drept răspuns, sfârcurile mi se întăriseră. Încă simţeam ochii lui Pepper aţintiţi asupra noastră, dar nu-mi păsa. Mă pierdusem în Alexander, în atingerea lui. În clipa aceea, îi aparţineam. Şi ştiam că, atunci când era vorba despre plăcerea lui, răspunsul avea să fie întotdeauna da.

— O să termin în vaginul tău frumos. Un geamăt i-a punctat cuvintele, şi sexul mi s-a strâns în jurul penisului său. Dumnezeule, mă mulgi de-a dreptul! Mă vrei înăuntrul tău, nu-i aşa? Vrei să termin în vaginul tău, pentru că ştii că este al meu.

— Doar tu, am gemut eu.

— Doar tu, a repetat el.

Cuvintele lui mă inundau. Am scos un ţipăt scurt când i-am simţit sămânţa fierbinte. M-am sfărâmat într-un milion de bucăţi, şi trupul mi s-a cufundat în plăcere.

Era prea mult. Genunchii nu mă mai susţineau. Alexander m-a prins în braţe, m-a ţinut strâns la piept şi m-a purtat în casă. Am aruncat o privire spre spectatoarea noastră, dar dispăruse. Înţelesese mesajul.

Am oftat uşurată, mi-am sprijinit capul de umărul lui Alexander şi i-am inspirat parfumul. Poate că îi aparţineam, *dar el era al meu.*

Capitolul 27

Încăperea era decorată spartan, cu doar un raft cu cărţi şi câteva fotografii înrămate pe birou. M-am străduit să nu mă holbez la pozele de familie ale lui Alexander cu mama şi sora lui. Alexander mă privea cum studiam unul dintre portrete.

— Era frumoasă, am murmurat văzând-o pe Sarah călare.

A încuviinţat scurt din cap.

— Îi plăceau caii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu blândeţe.

Pe noi doi încă ne despărţeau nişte ziduri, iar acum, mai mult ca niciodată, înţelegeam că trebuia să le doborâm.

— Aş vrea şi eu să ştiu, Clara. Îmi vorbea sincer, iar inima mi s-a strâns. Vinovăţia îl doborâse, dar poate că înfruntând-o putea să se vindece, în sfârşit. Îmi amintesc

doar frânturi. De aceea am continuat să o invit pe Pepper la diverse evenimente.

Mi-a spus-o cu o oarecare ezitare, aşa că i-am zâmbit încurajator. Oricât de mult aş fi urât-o pe Pepper, şi eu aş fi căutat prezenţa ei dacă ea mi-ar fi putut oferi răspunsurile de care avea el nevoie ca să treacă peste accident.

— Beam ceva când a apărut sora mea. Era minoră, aşa că am ţipat la ea că nu avea ce căuta la bar. Se chinuia să-şi amintească, iar eu i-am pus mâna pe umăr, ca să-l încurajez. Am plecat amândoi, nu mai ştiu din ce motiv. Nu-mi mai amintesc prea multe după asta. Şi nu vreau să te împovărez cu ce îmi aduc totuşi aminte.

— Fără secrete între noi, X.

— Îmi aduc aminte cât de alunecos era sângele ei pe degetele mele. Era inertă ca o păpuşă de cârpă. Îmi amintesc dogoarea focului pe piele, dar n-o puteam lăsa acolo, chiar dacă nu o puteam duce pe braţe. Ochii îi deveniseră distanţi, călătorind acum în alt timp şi spaţiu. Eram atât de speriat, că nici n-am mai simţit bara portierei înfiptă în coaste. Nu puteam s-o las acolo, aşa că am ars împreună.

Mi-am înghiţit un suspin şi am încuviinţat din cap, încercând să rămân puternică pentru el în ciuda imaginaţiei care îmi zugrăvea un tablou înspăimântător.

— Şi Pepper?

— A fost aruncată din maşină. Cu fracturi multiple. Nu a recunoscut niciodată că şi-ar aminti mai multe.

— Ce s-a întâmplat a fost oribil, X. I-am îndepărtat o şuviţă de pe frunte. Dar nu a fost vina ta.

— Cum de nu vezi un monstru atunci când mă priveşti? m-a întrebat el. Toţi ceilalţi asta văd.

— Lumea nu te vede aşa cum te văd eu. Abia am reuşit să rostesc aceste cuvinte, aşa că mi-am adunat tot curajul şi am adăugat: Nu te iubeşte aşa cum…

— Scuză-mă, mi-a întrerupt Alexander mărturisirea. Am nevoie de câteva clipe.

S-a îndreptat clătinându-se spre baie şi s-a încuiat înăuntru.

„L-ai speriat”, m-a mustrat latura mea critică. Am îndepărtat acest gând, refuzând să-l cred. Dacă Alexander îmi spusese că avea nevoie de câteva clipe, trebuia să i le ofer.

Nu am mers după el. Urma să iasă, iar eu aveam nevoie de timp să diger tot ce-mi spusese. Detaliile fizice ale accidentului fuseseră făcute publice. Oare el de ce nu-şi amintea nimic?

O bătaie în uşă m-a smuls din gânduri. Am deschis uşa, destul de tulburată. Albert a ridicat dintr-o sprânceană când m-a văzut, şi am ştiut ce gândea.

Am plecat capul când a trecut pe lângă mine. Albert a dat ocol camerei, s-a oprit şi a luat în mână fotografia soţiei şi a fiicei lui. Am inspirat adânc şi m-am apropiat să o privesc. Frumuseţea grecească a Elisabetei era şi mai pronunţată în acel instantaneu personal, în care buclele întunecate îi încadrau chipul luminos. O ţinea în braţe pe mica Sarah, o versiune în miniatură a mamei sale, dar cu

codiţe şi gropiţe în obraji. Cumva, fotografia reuşise să le imortalizeze atât de vibrant, încât, când le-am privit, am simţit că le cunoşteam.

Bineînţeles că le cunoscusem într-un fel, prin Alexander. Erau vii în memoria lui, iar eu eram încrezătoare că, într-o bună zi, nu aveau să îl mai bântuie. Şi că el avea să îşi amintească numai lucrurile frumoase. De aceea era atât de important să-l ajut să găsească răspunsurile de care avea nevoie.

— Elisabeta a fost soţia regală ideală, a spus Albert, trecându-şi degetele peste rama fotografiei. Era modestă, loială şi, mai presus de toate, respectuoasă.

Am strâns buzele ca să nu-i răspund. Văzusem cum îşi trata Albert băieţii. Nu puteam decât să-mi imaginez cum îşi tratase soţia. Se arătase, oare, plină de respect ca să poată ţine pasul? Sau fusese învăţată să se supună complet soţului ei?

— Lumea crede că a fost o căsătorie aranjată, dar nu este adevărat, a continuat el. Familia ei a căutat azil aici când Grecia şi-a exilat monarhii. Frecventam aceleaşi cercuri, şi, să fiu sincer, m-am îndrăgostit de ea când am văzut-o prima oară.

Nu prea înţelegeam de ce-mi făcea toate aceste mărturisiri, dar am încuviinţat din cap încurajator.

— Soţia mea a aparţinut aristocraţiei. Ştia la ce să se aştepte. Îşi cunoştea rolul. A pus fotografia înapoi pe birou şi s-a întors să mă privească în ochi. Înţelegi ce-ţi spun?

— Soţia dumneavoastră a fost educată să devină regină, am zis încet, fără să rostesc şi restul mesajului: „Iar eu, nu”.

— Sper să înţelegi că nu am ceva personal împotriva ta, domnişoară Bishop. Aş putea chiar aproba o relaţie între tine şi Edward, dar este de datoria mea să apăr interesele monarhiei.

Cuvintele lui erau tăioase şi concise şi mi-au crestat carnea, ajungând până în suflet.

Am oftat.

— Nu sunt genul lui Edward, am spus cu răceală.

Mi-am încrucişat braţele la piept, dorindu-mi ca Alexander să se întoarcă.

— Asta dovedeşte că am dreptate, mi-a răspuns înclinând demn capul. *Aparenţele* sunt cheia supravieţuirii unei familii regale. Gândeşte-te cât bine le-ar face această poveste fiilor mei. Edward te fură de la fratele lui mai mare, Alexander face o partidă potrivită, iar ce se întâmplă în spatele uşilor închise este numai treaba voastră.

— Sugeraţi să mă mărit cu fiul mai mic şi să fiu amanta celui mare? am întrebat cu voce tare, de parcă auzindu-mi întrebarea reuşeam să înţeleg mai bine ce sugera regele.

În loc de asta, eram mai confuză ca niciodată.

— Doar cineva din familia regală poate înţelege ce este sacrificiul.

Am râs.

— Sacrificiu înseamnă să minţi, să înşeli şi să trădezi?

— Nu am spus asta. Eu îţi vorbesc despre a-ţi sacrifica fericirea şi propriile dorinţe. Alexander crede acum că te doreşte, dar, dacă renunţă la titlu – la dreptul lui din naştere –, crezi că peste zece ani îţi va mulţumi? Albert mi-a prins o şuviţă şi a încolăcit-o în jurul degetelor. Sunt convins că nu. Şi mai gândeşte-te la un lucru: Ce se va întâmpla cu tine? Cum te vei simţi peste zece ani? Ce-ar fi să-ţi sacrifici acum fericirea şi să cădem la o înţelegere? Peste zece ani, când Alexander nu va mai fi interesat de tine, vei avea titlu nobiliar şi o viaţă.

— Chiar nu pot să cred că puteţi gândi cu adevărat că aş face aşa ceva oricăruia din ei.

Tremuram deja, aşa că am încercat să mă protejez strângându-mi şi mai tare braţele la piept. Cum putea să creadă că aş fi capabilă de aşa ceva? Şi cum putea să-şi închipuie că aş vedea propunerea lui ca pe o alternativă la a fi cu Alexander?

Albert a tăcut un lung moment, apoi m-a privit cu ochi obosiţi.

— Ar trebui să ştii care sunt aşteptările în privinţa lui Alexander.

— Mi le-aţi explicat foarte clar.

Nu mi-am putut înfrâna sarcasmul din voce, dar nici nu-mi mai păsa.

— Aşteptări legate *de căsătorie.*

Adăugase un singur cuvânt, dar acesta schimbase complet perspectiva. Mi s-a uscat gura instantaneu.

— Vreţi să spuneţi…

— Ne aşteptăm ca Alexander să se căsătorească cu cineva din familia regală. Chiar am făcut un astfel de aranjament pe când era copil. El nu prea vorbeşte despre asta, dar ştie foarte bine.

Nici dacă m-ar fi înjunghiat în inimă nu aş fi avut un asemenea şoc. Genunchii îmi cedau, dar m-am străduit să mă ţin pe picioare. Albert se aştepta să câştige această rundă aruncând o bombă. Numai că eu nu aveam de gând să renunţ prea uşor.

— Eşti jucăria lui, a spus regele, îndepărtându-şi un fir de praf invizibil de pe mânecă. Când se va plictisi de tine, îşi va găsi pe altcineva. Tu nu poţi face nimic ca să-ţi asiguri un loc în această familie.

— V-a trecut vreodată prin minte că eu nu caut să mă mărit? l-am întrebat, sperând să nu sesizeze tremurul din glasul meu. Sau un loc în această familie?

Albert a râs.

— Toate femeile îşi doresc să se mărite, fie că o conştientizează, fie că nu.

Nu era de mirare că avea asemenea idei nebuneşti despre căsătorie. Nici măcar nu privea femeile drept oameni. M-am întors cu spatele. Ultimele lui cuvinte mă înfuriaseră peste poate.

Alexander era în cadrul uşii de la baie şi ne urmărea cu un interes stăpânit. Când am dat să mă apropii, în ochii lui a apărut o strălucire întunecată care m-a avertizat să mă ţin departe.

— Pentru că ameninţările tale nu au ţinut în faţa mea, ai schimbat tactica.

— Ştim amândoi cum se va sfârşi, a spus Albert, susţinând privirea fiului său. E o fătucă destul de drăguţă, dar nu poţi avea intenţii serioase cu ea. De ce să-i afectezi şi mai mult reputaţia?

Cuvintele lui nu aveau nici urmă de politeţe. Albert radia aceeaşi putere primitivă ca fiul lui, dar dominaţia regelui era susţinută de prejudecăţi şi cruzime. Avea în spate fotografia soţiei lui luminoase. Îl iubise, oare, îndeajuns încât să treacă cu privirea toate acestea? Sau nu le observase?

Ori, poate, pierderea ei îl transformase dintr-un bărbat charismatic într-unul dominator?

— Ştii care sunt aşteptările în ceea ce te priveşte, a continuat Albert. Ţi-am oferit mult prea multă libertate de când te-ai întors, dar a venit vremea să-ţi accepţi rolul în această familie.

— Ştiu, a răspuns scurt Alexander.

Rămăsesem cu gura căscată, încercând să-i înţeleg răspunsul. Expresia lui îi trăda resemnarea, iar ochii îi erau safire de gheaţă. Focul din ei dispăruse, înlocuit de ceva rece, dur, de necitit. Cu maxilarul încordat, privea pe fereastră, dincolo de mine.

Bărbatul acesta era un străin. Nu-l cunoşteam deloc pe Alexander. În ciuda şocului care îmi amorţise simţurile, acest adevăr m-a afectat într-atât încât am simţit că inima risca să mi se frângă în două – şi eu odată cu ea. Legătura pe care o simţisem între noi de la acea seară din Brimstone dispăruse acum, ca semnalul dat de o cutie neagră pierdută în mare. Supravieţuise tuturor şi, deşi o

căutam cu disperare, îmi aluneca mereu din mână sub valurile de furie şi tristeţe care mă zdrobeau.

Presiunea din pieptul meu creştea şi mi se aduna în ochi. Mă avertizase, ştiuse că o relaţie nu era posibilă între noi. Ştiuse că existau alte aşteptări în ceea ce-l privea. Îmi spusese că voia să mă posede, îmi promisese plăcere şi asta îmi şi oferise, dar oferta lui avea dată de expirare. Iar eu, pe parcurs, uitasem acest lucru. Şi făcusem singura greşeală pe care nu o puteam repara. Mă îndrăgostisem de el.

Cât de proastă să fiu să cred că şi el se îndrăgostise de mine?

— Ar trebui să vă las singuri, a rupt Albert tăcerea. Seară bună!

După ce a închis uşa în urma lui, am luat o carte de pe cel mai apropiat raft şi am aruncat-o cu putere. S-a izbit de uşă şi a căzut pe podea. Mă uitam fix la ea, şi lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Paginile se răsuciseră şi se îndoiseră, iar cotorul i se frânsese în două, atât de puternică fusese aruncarea.

Frântă.

Folosită.

Abandonată.

Genunchii mi-au cedat, şi am căzut la rândul meu pe podea. Alexander a clipit, dar nu s-a mişcat. O parte din mine, despre care nici nu ştiam că exista – acea parte care se aştepta ca el să mă ia în braţe şi să mă liniştească –, murise. Era adevărat. Îi ignorasem pe toţi cei care mă

avertizaseră să mă păzesc de el. Îmi ignorasem instinctul care îmi spusese că avea să mă frângă.

Şi asta făcuse.

Făcuse tot ce-mi spuseseră ei că avea să facă. Tot ce-mi spusese *el* că avea să facă.

Exista acum o singură persoană pe care puteam conta. Eu însămi. Agonia respingerii mă sfâşiase cu ghearele ei şi mă lăsase să sângerez lent. Mai fusesem într-o asemenea situaţie. Trebuia să-mi adun curajul şi să mă ridic. M-am clătinat de câteva ori, m-am prins de raft, dar în final m-am ridicat. M-am ridicat în ciuda durerii şi a regretelor. M-am ridicat când, de fapt, aş fi vrut să mă întind pe jos şi să mor.

M-am ridicat.

Eram acum suficient de puternică să-i spun lui Alexander un ultim lucru.

Am respirat adânc şi m-am apropiat de el. M-a privit cu răceală, a rămas distant şi a aşteptat.

Aş fi vrut să-l ating. Tânjeam să-mi trec degetele peste chipul lui frumos, să-i pun mâna pe umăr. Nu-mi imaginasem niciodată că în acest moment nu aveam să fiu în stare – *nu aveam să doresc* – să-l ating.

Tremurând din cauza lacrimilor, am deschis gura şi l-am obligat să audă cuvintele de care încercase să fugă:

— Te iubesc, Alexander.

A închis ochii, şi, pentru un moment minunat, distanţa dintre noi a dispărut. Am simţit efectul pe care l-au avut asupra lui cuvintele mele.

L-am văzut năruindu-se în faţa mea. Dar, când a deschis ochii, era la fel de dur ca la început.

— Asta nu a făcut parte din aranjamentul nostru.

Mă aşteptasem la această reacţie, şi totuşi cuvintele lui m-au zdrobit. M-a podidit plânsul, aşa că am ieşit imediat din cameră. Nu voiam să-l las să mă vadă plângând.

Niciodată.

Lacrimile îmi curgeau cu repeziciune pe obraji, tot corpul îmi tremura. M-am oprit să mă sprijin de un perete. M-am făcut ghem la pământ şi am cedat. Nu ştiu dacă au trecut minute, ore sau zile. Timpul stătuse în loc. Nu-mi păsa dacă soarele avea să se mai ridice vreodată pe cer sau dacă pământul se oprea din rotaţia în jurul axei sale. Nimic nu mai conta.

M-am lăsat pradă întunericului şi durerii. Avusesem încredere în el, mă dăruisem lui, iar el mă distrusese. Exact aşa cum spusese că avea să facă.

Nişte mâini m-au ridicat din întuneric şi m-au strâns cu tandreţe, dar, când am deschis ochii, coşmarul a continuat. Edward m-a ridicat în braţe şi m-a dus în camera mea, şoptindu-mi cuvinte de alinare care însă nu mi-au uşurat agonia.

M-am străduit să vorbesc:

— Trebuie să plec.

— Ar trebui să te odihneşti, mi-a sugerat el cu blândeţe. Te duc în camera mea, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

— Te rog. Trebuie să plec acasă.

— Voi face toate aranjamentele, a spus Edward, renunţând să mai încerce să mă facă să mă răzgândesc. Nu trebuie neapărat să-mi spui dacă nu vrei, Clara, dar ce s-a întâmplat?

— M-am îndrăgostit de el, am zis eu.

Edward nu a vorbit, ci doar m-a strâns şi mai tare în braţe. Ştiam amândoi că, uneori, dragostea nu era de ajuns.

Capitolul 28

Am răsucit cheia în palmă, încercând să-i dezleg misterul. Existenţa ei era de neînţeles, la fel cum era şi absenţa lui Alexander din viaţa mea. Trecuseră două săptămâni, şi eu încă încercam să mă conving că procedasem corect. Nu mai auzisem nimic de el. Nu-mi telefonase. Îl mai vedeam doar în ziare, acolo unde apărea aproape zilnic. Cu siguranţă, nu stătea în casă, făcând eforturi să mănânce sau să se îmbrace dimineaţa, ca mine. Nu uitase cum să respire fără mine. De fapt, singurul indiciu că regreta ce se întâmplase în Norfolk era această cheie din aramă.

Belle a băgat capul în camera mea şi m-a găsit cuibărită în pat.

— Nu te poţi duce.

— Aş vrea să înţeleg ce înseamnă, am recunoscut eu strângând cheia între degete şi întrebându-mă din nou ce anume deschidea.

Belle avea însă dreptate. Singurul lucru pe care îl ştiam cu certitudine despre cheie era de unde venise. Sosise pe la mijlocul săptămânii într-un plic crem cu sigiliu roşu care îmi făcuse inima să bată cu putere. Înăuntru nu era nicio explicaţie. Nicio scuză. Nicio rugăminte să-i mai dau o şansă. În plic erau doar cheia şi un bilet cu o adresă şi data de mâine.

Nu a trebuit să caut adresa, pentru că am recunoscut numele unei străzi liniştite din Notting Hill. Nu ştiam însă cine mă aştepta acolo – dacă mă hotăram să merg.

Ştiam că Belle voia să mă ţin departe pentru că era furioasă pe Alexander. Motivul adevărat pentru care nu mă puteam hotărî să merg era, însă, altul: cât timp mă ţineam departe, cheia aceea putea deschide orice. Eram patetică, o ştiam. Şi totuşi, bucata aceea de metal arămiu era colacul meu de salvare.

— Ce-ai face dacă l-ai vedea? m-a întrebat ea, venind să se aşeze lângă mine.

Am ridicat din umeri şi am respirat adânc, făcând eforturi să mă liniştesc. Nu ajunsesem încă în punctul în care să nu mai izbucnesc în plâns când îi pomeneam numele.

— Poate că l-aş întreba de ce, am spus şoptit. De ce a continuat să-mi ceară să ne vedem. De ce nu mă iubeşte…

Belle m-a luat pe după umeri şi m-a îmbrăţişat.

— Chiar crezi că ţi-ar spune?

— Probabil că nu, am recunoscut eu. Ca o proastă, am crezut că însemn mai mult pentru el.

— Să te îndrăgosteşti nu este o prostie, mi-a spus Belle.

— Este, când alegi mereu bărbatul nepotrivit, am spus eu.

— Eşti om, Clara. Ai făcut greşeli în trecut, dar am văzut cât ai fost de prevăzătoare după ce l-ai părăsit pe Daniel. Iar dacă l-ai ales pe Alexander înseamnă că ai avut un motiv, mi-a spus ea cu blândeţe. Poate că nu vezi asta acum, dar o vei face într-o zi. Şi nu uita că el ţi-a arătat cât eşti de puternică. Mai puternică decât credeai.

— Mi-aş dori ca această lecţie să nu fie atât de dureroasă, am spus luptându-mă cu lacrimile.

Belle m-a sărutat pe obraz.

— Eşti suficient de puternică să supravieţuieşti.

Speram să aibă dreptate. Mă simţeam de parcă mersesem printr-un foc ce-mi brăzdase pielea, lăsându-mă expusă.

Rănită.

Vulnerabilă.

Să merg, să mănânc, să exist – fiecare moment era agonizant. Nu mă simţeam deloc puternică. Trăiam un ciclu perpetuu al disperării. În fiecare dimineaţă, îmi aminteam că totul se sfârşise şi inima mi se frângea din nou. Îmi petreceam întreaga zi adunând bucăţile şi încercând să mă recompun. Poate că Belle avea dreptate şi aveam să supravieţuiesc. Poate că durerea îngrozitoare avea să se disipeze şi să fie înlocuită de regret. Ştiam însă un singur lucru: că nu-l puteam uita pe Alexander.

— Nu mi-am dat seama decât când a fost prea târziu. Vreau să spun… bănuiesc că nu ai cum să ştii că ai făcut dragoste cu cineva pentru ultima oară. Nu-mi puteam alunga din minte regretul pentru cum ne petrecuserăm ultimele clipe împreună.

— Este o cruzime, a spus Belle.

Am desfăcut pumnul şi i-am arătat cheia.

— Ce să fac cu ea?

— Ştii părerea mea, a spus ea. Tu ce vrei să faci?

— Simt că mă agăţ de un pai.

— Nu e bine, draga mea.

— Ştiu. Tocmai de aceea trebuie să mă duc.

Cum aş fi putut să-i explic lui Belle că încă simţeam că Alexander mă ţinea cu un fir invizibil? Eram legată de el, dar fiecare secundă care trecea slăbea legătura dintre noi. Acum, îmi doream doar să retez acel fir şi să mă eliberez de el. Îmi spusese foarte clar că nu-mi împărtăşea sentimentele, dar era prea târziu să mă pot opri din a-l iubi. Mă agăţam de o speranţă care mă paraliza. Cu fiecare zi care trecea, paralizia se răspândea în corpul meu asemenea unei otrăvi. Mă ucidea.

— Vrei să vin cu tine? s-a oferit ea.

Nu m-a surprins că era dispusă să mă însoţească, dar chiar şi cu cineva alături nu avea să-mi fie mai uşor.

— Nu. Trebuie să fac faţă singură.

Aveam o viaţă înainte pe care să o înfrunt singură. Puteam la fel de bine să încep de-acum.

A doua zi dimineaţă eram în taxi înainte ca Belle să se trezească. Nu se împotrivise dorinţei mele, dar era îngrijorată, iar temerile ei îmi sporeau nervozitatea.

Am ales o pereche de blugi care îmi plăceau mult şi un tricou alb fără mâneci. Nu aveam nici cea mai mică idee ce mă aştepta la Notting Hill, dar cu siguranţă azi nu aveam chef să impresionez pe nimeni. Planul era destul de simplu.

„Intru. Ies. Trec peste."

Ritmul respiraţiei mi s-a accelerat când taxiul a oprit în faţa unui şir de case.

— Aici este, domnişoară? m-a întrebat taximetristul.

Nu am putut rosti niciun cuvânt. Am încuviinţat din cap şi i-am îndesat banii în palmă.

Ţineam cheia atât de strâns, că aproape îmi tăia pielea. În spatele porţii casei era o mică grădină în floare. O alee pietruită ducea la câteva trepte roşii şi la uşa de la capătul lor. Judecând după bălţile de pe marginile aleii, cineva stropise de curând plantele. Părea că el sau ea era încă acolo. Inima mi-a bătut gata să-mi sară din piept. Am inspirat adânc. „Vezi dacă se potriveşte cheia înainte să te entuziasmezi", mi-a spus latura mea raţională.

Am scăpat de două ori cheia pe jos înainte să nimeresc încuietoarea. Degetele îmi tremurau. Cheia s-a răsucit în broască şi poarta s-a deschis, invitându-mă în acel sanctuar privat. M-am oprit puţin lângă flori, dorindu-mi ca situaţia să fi fost alta. Locul acela era ca un vis, intim şi îmbietor, asemenea cartierului din care făcea parte. Acum însă, eram mult prea încordată ca să îl

savurez. Eu îl adusesem pe Alexander în Notting Hill, şi amintirile mă apăsau, transformând locul meu favorit într-unul pe care aş fi vrut să-l evit.

Şi totuşi, mă întorsesem. Chiar şi numai pentru a lăsa totul în urmă. Am urcat treptele, hotărâtă să termin rapid, dar, când să întind mâna spre sonerie, am văzut un trandafir roşu înfipt în clanţă. L-am luat uşor, dar tot m-am înţepat în tija plină cu spini. Din ochi îmi curgeau lacrimi, sângele îmi ţâşnea din degete. Nu aveam niciun motiv să cred că era pentru mine, dar ştiam că era. Aşa cum ştiusem că acea cheie avea să deschidă respectiva poartă. Trandafirul era de un roşu puternic, exact ca acela pe care-l purtasem în păr în seara balului. Seara în care totul se schimbase între noi.

Uşa s-a deschis, trezindu-mă din amintirile în care mă cufundasem. Văzându-l, am rămas fără aer. Am înghiţit în sec, încercând să-mi aduc aminte cum să respir. În ultimele două săptămâni, îi visasem necontenit chipul, dar acum, că-l vedeam în realitate, înţelegeam că fanteziile mele erau departe de adevărata lui frumuseţe.

Părul şocant de negru. Liniile perfecte ale feţei. Curba delicioasă a maxilarului, ochii de safir care mă atrăgeau spre el, arzându-mă cu intensitatea privirii.

Alexander era îmbrăcat cu o cămaşă descheiată, care îi lăsa la vedere pieptul şi muşchii abdominali. Blugii îi stăteau jos, pe şolduri. Trupul m-a trădat imediat, răspunzând instinctiv energiei magnetice dintre noi.

Era o greşeală.

Oricare ar fi fost motivul pentru care mă chemase aici, făcusem o greşeală venind. Lacrimi au început să-mi şiroiască pe obraji, şi nu am încercat să le opresc.

Alexander mi-a întins mâna şi a văzut mica rană de pe degetul meu. L-a dus la buze şi a supt sângele, apoi a sărutat uşor locul. Gestul era mărunt, dar plin de semnificaţii. Când m-a cuprins de talie, nu m-am opus deloc.

Nu puteam.

„Parcă spuneai că vei fi tare”, am auzit o voce critică în capul meu.

Gura lui mi-a alungat orice temere atunci când s-a lipit de a mea. Sărutul lui era tandru şi nesigur, buzele i se mişcau încet. Am simţit un gust sărat şi m-am tras înapoi, ca să descopăr că lacrimile nu erau ale mele. Alexander s-a lăsat în genunchi şi şi-a lipit faţa de abdomenul meu.

Am închis ochii şi am savurat senzaţia de linişte care mă cuprinsese. Îmi dorisem cu disperare atingerea lui, chiar dacă asta nu putea opri inevitabilul.

— Ai slăbit. Tonul lui era măsurat, dar am simţit în vocea lui un dram de acuzare, alături de ceva ce aducea a teamă.

Mă întrebasem dacă avea să observe că pometii mi se ascuţiseră şi abdomenul îmi era acum supt. Lumea mea era lipsită de culoare şi de savoare de când îl părăsisem. Mă bazasem mai mult ca niciodată pe alarma telefonului, dar aveam grijă de mine.

— Sunt bine, am spus încet. Nu am prea avut poftă de mâncare, dar mănânc.

— Nu poţi să… S-a înecat în cuvinte. Nu din cauza mea. Promite-mi, Clara!

Era speriat, şi asta m-a luat pe nepregătite.

— Îţi promit!

Au trecut câteva minute de tăcere. Nu mai puteam aştepta, trebuia să înţeleg de ce mă chemase aici.

— Unde suntem?

Alexander s-a ridicat, şi-a înlănţuit degetele cu ale mele şi m-a condus în camera de zi. Acum, că şocul dispăruse, puteam privi în jur. Casa era complet mobilată şi decorată cu gust, cu un amestec de antichităţi şi linii drepte, moderne. Şemineul cu o poliţă minunată din marmură sculptată era punctul central al încăperii. În faţa lui era o canapea moale din stofă, iar restul camerei combina tradiţionalul cu modernul, făcând ca spaţiul să fie cald şi îmbietor.

— Nu pui corect întrebarea, a spus el. Inima mi s-a strâns când i-am auzit nota uşor răguşită a vocii, atât de familiară.

Alexander a părut să simtă ce se întâmpla cu mine, dar nu a făcut niciun gest.

— Douăzeci de întrebări, din nou, X?

A clătinat din cap şi şi-a umezit buzele cu limba.

— Fără jocuri, păpuşă.

M-am uitat în jurul nostru, încercând să înţeleg de ce ne aflam acolo şi luptându-mă cu efectul ameţitor al prezenţei lui. Apropierea de el mă copleşea.

— De ce suntem aici?

— Vezi, te apropii.

A înaintat un pas, şi i-am simţit respiraţia fierbinte şi dulce pe obraz.

— A cui este casa? am întrebat încet.

Şi-a lipit buzele de urechea mea şi mi-a şoptit:

— A noastră.

M-am tras înapoi şi l-am privit cu ochi mari, încercând să înţeleg ce-mi spusese. Îşi pierduse minţile?

— Nu pricep.

— Este normalitatea noastră, mi-a explicat el desfăcându-şi braţele. Sanctuarul nostru.

Creierul meu era asaltat de întrebări. Mi-era greu să aleg, dar la una dintre ele chiar nu ghiceam răspunsul.

— Cum?

— Casa este pe numele lui Norris, mi-a spus Alexander. Eu plătesc tot, bineînţeles, dar astfel ne putem păstra intimitatea.

— Adică, păstrăm secretul, am spus întorcându-mă spre el.

— Intimitate, secret, a repetat el cuvintele, ridicând din umeri de parcă ar fi fost acelaşi lucru.

Problema era că nu erau.

— Aici, putem fi Alexander şi Clara. Nimic nu va sta între noi, a continuat el.

— Cu excepţia secretelor.

Alexander s-a apropiat de mine şi m-a luat în braţe.

— Nu şi între noi. Nimic nu ne poate despărţi.

— Oh, X, am oftat eu. Totul ne desparte. Chiar nu vezi asta?

— Nu vreau să ne despartă.

Ochii lui erau rugători, şi i-am citit în ei agonia.

— Tatăl tău se aşteaptă să te căsătoreşti. Totul este bine plănuit.

„Iar acele planuri nu mă includ şi pe mine.”

— Nu-l pot împiedica să facă planuri, dar asta nu înseamnă că mă poate obliga.

— Ştiai despre planurile lui? l-am întrebat.

Alexander a ezitat, şi am ştiut răspunsul înainte de a-l primi.

— Da.

M-am desprins de el şi i-am făcut semn să se ţină departe.

— Mi-am petrecut ultimele două săptămâni încercând să înţeleg unde am greşit. Pentru că nu cred că greşesc iubindu-te.

Expresia lui s-a schimbat, privirea i-a devenit distantă.

— Am stat departe de tine pentru că mi s-a părut nedrept. Mi s-a părut că te induceam în eroare.

— Şi ce faci acum nu este acelaşi lucru? am strigat, cu inima frângându-mi-se iar. Îi dădusem şansa să lupte pentru mine, şi el ridicase un zid. De ce suntem aici, de fapt?

— Pentru că am nevoie de tine, a spus el cu asprime.

Cuvintele lui mă răneau; mă simţeam ca şi cum l-aş fi tras pe sfoară.

— Dar nu mă iubeşti, am şoptit.

Alex şi-a trecut mâna prin păr şi a clătinat din cap.

— Ţi-am spus că nu sunt făcut pentru romantism. Sau pentru relaţii de durată.

— Ce semnale amestecate poţi transmite, Maiestate! am ripostat eu. E cam periculos să faci asta cu o fată ca mine. Ce este acesta? Un loc în care să mi-o tragi? O mică ascunzătoare despre care să nu ştie tatăl tău, în care să-ţi ţii curvuliţa şi să fii sigur că nu mai apare în presă?

— Nu este asta!

— Spune-mi atunci ce este, l-am rugat. Furia mă părăsea. Pentru că încerc să înţeleg.

Eram disperată să pricep, pentru că, deşi stăteam atât aproape de el încât îl puteam atinge, îl simţeam alunecându-mi printre degete.

Alexander şi-a încleştat maxilarul. Când s-a întors să mă privească, m-am dat un pas înapoi.

— Toate femeile care m-au iubit *sunt moarte.*

Am clătinat uşor din cap.

— Îmi pare rău, X, dar eu nu sunt moartă. Sunt chiar aici. Iar tu nu mă poţi împiedica să te iubesc.

A străbătut distanţa dintre noi, iar eu nu l-am oprit să mă tragă spre el cu duritate.

— Nu vreau să te distrug.

— Ai făcut-o deja, am şoptit eu.

A lăsat braţele în jos, învins.

— Nu am vrut să se întâmple asta.

— Ştiu, dar sunt un om în toată firea, X. Nu mă poţi controla. Aşa cum nu poţi controla pe cine să iubeşti.

— Opreşte-te, mi-a cerut el, iar eu nu ştiam dacă îmi cerea să tac sau să nu-l mai iubesc.

Nu eram în stare nici de una, nici de alta.

— De aceea nu pot rămâne. Nu mă pot preface că totul este în regulă. Nu mă pot preface că nu te iubesc. Ar fi chiar mai rău decât să te părăsesc. Îmi pare rău, X. Nu pot fi secretul tău.

— O singură noapte, mi-a spus el cu vocea încărcată de dor. Rămâi cu mine o noapte şi poţi pleca dimineaţă. Te voi lăsa să pleci.

Am clătinat din cap, iar cuvintele mele de mai devreme mi-au răsunat în minte: „Nu ai cum să ştii că faci dragoste cu cineva pentru ultima oară”.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

„Ce să-mi arăţi? Cum va fi? Că eşti în stare să-mi dai singurul lucru pe care spuneai că nu mi-l poţi dărui?” O femeie mai puternică ar fi plecat chiar atunci, dar hotărârea mea s-a topit sub privirea lui arzătoare. Dacă plecam acum, m-aş fi întrebat mereu ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi făcut asta. Dacă mă culcam cu el, mi se frângea inima, dar despărţirea avea să fie completă. Fără regrete.

Degetele îmi tremurau când mi-am trecut tricoul peste cap. Alexander a îngheţat şi m-a privit plin de dorinţă cum îmi dădeam jos blugii. I-au urmat sutienul şi chiloţii. Am rămas goală în faţa lui.

— Doar o noapte, am spus.

Cândva, el avea să privească în urmă şi să audă adevărul ascuns în aceste simple cuvinte.

Alexander m-a luat pe sus şi a urcat scările. Buzele lui presărau săruturi de-a lungul gâtului, spre gura mea.

Dorinţa a mocnit în mine când mi-a luat buzele prizoniere şi le-a depărtat ca să pătrundă adânc cu limba. Mi-am strecurat mâinile sub cămaşa lui şi am lăsat-o să-i alunece peste umeri. Mi-am trecut degetele peste cea mai urâtă dintre cicatricile lui, cea aproape de inimă, şi i-am simţit pulsul bătând năvalnic.

Nu mă lăsa să i-o spun în cuvinte, dar aveam să-i demonstrez pentru ultima oară.

O ultimă noapte care să dureze cât o viaţă.

Alexander m-a întins cu grijă pe pat şi s-a aşezat deasupra mea. I-am desfăcut blugii şi i-am împins în jos. A scăpat de ei şi s-a potrivit între picioarele mele, iar penisul gros şi-a găsit calea fără a fi ghidat. Am oftat când m-a pătruns cu putere. Gura lui a găsit-o din nou pe a mea şi m-a sărutat lung. A coborât pe gât, apoi între sâni. M-a sărutat uşor, apoi mi-a prins un sfârc între buze şi l-a tachinat cu mişcări lente ale limbii. Mi-am înfipt pumnii în cearşaf şi m-am arcuit spre el, dorindu-mi cu frenezie contactul.

Trebuia să-i simt pielea lipită de a mea. O ultimă noapte în care să fim uniţi.

Alexander îşi rotea şoldurile şi se afunda tot mai mult în mine. Am gemut şi l-am tras spre mine, să mă pătrundă şi mai adânc. Când s-a retras din mine, am strigat, înfometată şi golită. S-a aşezat pe pat, şi-a strecurat mâinile sub spatele meu şi m-a aşezat în poala lui. M-am afundat în penisul lui, savurând durerea delicioasă. Alexander mă umplea. Se mişca uşor, ca să mă potrivesc cu penisul lui, care era îngropat adânc în mine.

Poziţia era intimă, şi nu aveam cum să nu ne privim în ochi şi să vedem întrebările din ei. În clipele acelea, era imposibil să nu vedem totul, unul prin celălalt. Mâinile lui s-au încleştat pe spatele meu, oprindu-mă în loc, iar eu i-am înţeles dorinţa nespusă.

Voia să dureze cât mai mult. O ultimă noapte de împlinire.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste obrazul lui, peste buze, memorând totul. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, şi mi-am fixat în minte adevărul din ei. Ştiam că ne aştepta întunericul despărţirii. Sentimentele m-au copleşit, şi m-am împins în el. Braţele lui s-au încleştat în jurul meu, iar penisul lui mă penetra neobosit. Ne loveam unul de celălalt, ne uneam, cream poduri între noi şi ne despărţeam. Fiecare atingere era un strigăt de disperare. Fiecare sărut, o rugăminte.

— Spune-o, Clara, m-a rugat cu glas răguşit.

Dorinţa lui era poruncă pentru mine. O ultimă noapte de dominare.

— Te iubesc, Alexander.

A închis ochii, iar penisul lui a avut un ultim spasm şi s-a vărsat în mine. Am terminat odată cu el, în îmbrăţişarea lui. Plăcerea mi-a cuprins membrele. Am repetat iar şi iar cuvintele, într-un torent al plăcerii.

Le-am repetat cât să ajungă pentru o viaţă. Era ultima noapte.

Alexander nu mi-a dat drumul din îmbrăţişare când m-am prăbuşit pe pat, ci şi-a înlănţuit picioarele cu ale mele până când nu au mai existat nici început şi nici

sfârşit. Am rămas nemişcaţi, fără vreun cuvânt, până când l-am simţind mişcându-se din nou înăuntrul meu.

— Nu mă voi sătura niciodată de tine, Clara. Tânjesc după tine, Clara. După trupul tău, după gustul tău. Fără tine… Vocea i s-a stins, iar în ochi i se citea durerea. Eu… Eu…

S-a împins în mine, împlinindu-mă aşa cum numai el ştia să o facă, iar eu m-am agăţat de el.

O ultimă noapte de cuvinte nespuse.

M-am strecurat uşor din pat, desfăcându-mă din braţele lui Alexander. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6.00. Adormise cu doar câteva ore în urmă. Mă satisfăcuse cu penisul şi cu gura până mă adusese în prag de colaps, ca şi cum s-ar fi temut că, atunci când urma să se retragă din mine, aveam să dispar.

Ne petrecuserăm în pat toată ziua de dinainte, coborând doar cât să mâncăm, apoi revenind fiecare la trupul celuilalt. Dar chiar şi când râdeam sau ne atingeam, eu îmi luam în minte rămas-bun, de mii de ori.

Rămas-bun de la acea gură păcătoasă şi sexy care zâmbea superior cu atâta uşurinţă. Rămas-bun de la părul mătăsos, răvăşit şi negru. Rămas-bun de la gesturile protectoare. Rămas-bun de la momentul de ezitare deliberată de dinainte să se reverse în mine.

Rămas-bun de la bărbatul pe care îl iubeam.

M-am îmbrăcat repede şi am găsit o foaie de hârtie în bucătărie. Mi-am dat seama însă că nu mai era nevoie de cuvinte. Îi spusesem tot ce-şi dorise să audă. Orice altceva

ar fi fost doar o scuză, iar noi doi ştiam prea bine care era adevărul. Vedeam amândoi zidul care ne despărţea şi ştiam prea bine că nu-l puteam dărâma doar noi doi.

Am lăsat cheia pe foaia de hârtie. Această casă fusese a noastră doar pentru o zi perfectă, dulce-amăruie.

M-am oprit în pragul uşii, am închis ochii şi am căutat forţa de a păşi dincolo de ea.

— Asta a fost?

Am tresărit auzindu-i vocea şi m-am întors cu faţa spre el. Nu se obosise să se îmbrace, iar trupul îi era încordat, aşteptând răspunsul meu. I-am văzut chinul din ochi şi mi-am înfrânat cu greu dorinţa de a-l alina.

— Îmi pare rău!

Ştiam că nu aveam să fiu în stare să merg până la capăt dacă îl atingeam.

— Clara. M-a privit cu o tristeţe care m-a rănit, dar nu s-a apropiat de mine. Te rog!

Am închis ochii, pentru că nu-i mai puteam privi chipul frumos. Am clătinat din cap şi mi-am încleştat degetele pe clanţa uşii.

— Nu pot fi secretul tău.

Am deschis uşa şi am ieşit clătinându-mă în aerul proaspăt al dimineţii, în timp ce el striga după mine. Am fugit, dar nu am putut să scap de durere. Alergam, iar lumea mea încetase să mai existe – şi totul s-a prăbuşit în jurul meu.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi existat fără Laurelin Page, care este un suporter mai bun decât crede. Te iubesc infinit, fată dragă!

Un mare mulţumesc complicelor mele Melanie Harlow şi Kayti McGee. Data viitoare îmi fac un tatuaj.

Sunt veşnic recunoscătoare să o pot numi pe Tamara Mataya prietena mea, şi asta nu numai pentru priceperea ei ca editor. Apreciez că mă ţii cu picioarele pe pământ şi că găseşti în orice o glumă porcoasă.

Bethany, mi-aş dori să te pot răpi şi să te am doar pentru mine. Oricui i s-ar putea părea alarmant, dar ştiu că ţie nu. Îţi mulţumesc din suflet că-mi eşti întotdeauna editor, dar şi cititor cu ochiul ager.

Îi mulţumesc lui K.A. Linde pentru că m-a ajutat cu coperta. Şi pentru entuziasm. Cred că este începutul unei frumoase prietenii.

Porunceşte-mi probabil n-ar fi ajuns în mâinile voastre fără ajutorul lui Amy McAvoy şi al lui Truly Schmexy. Vă mulţumesc pentru eforturile depuse. N-aş fi reuşit fără voi.

Nebunia abia începe, Shanyn Day. Sunt binecuvântată să te am lângă mine.

O mulţumire specială surorii mele, prima care s-a îndrăgostit de Alexander. Continuarea, curând! Şi soţului meu, pentru lecturile din nopţile târzii, pentru vin şi munca de documentare.

Şi vouă, pentru că mă citiţi. Voi sunteţi motivul pentru care fac asta.

UN BĂRBAT CARE ARE LUMEA LA PICIOARE ÎMI FURĂ UN SĂRUT...

Am fost șocată atunci când m-a sărutat. Era un străin, totuși îmi părea atât de cunoscut. Abia când mi-am văzut fotografia pe coperta unei reviste de scandal mi-am dat seama că știam cine era. Prințul Alexander de Cambridge.

Băiatul rău din familia regală.

Moștenitorul exilat al tronului.

El nu este nici pe departe vreun prinț fermecător. Este autoritar. Pretențios. Periculos. Iar eu nu-l pot refuza.

Alexander mă avertizează să mă țin departe de el – că presa și familia lui mă vor distruge. Ar trebui să fug, dar nu o pot face.

Avem amândoi secrete – secrete care ne-ar putea îndepărta unul de celălalt sau ne-ar putea apropia. Iar când paparazzi vor scoate la iveală aceste secrete, eu va trebui să decid cât de mult mă voi supune lui.

Ultimul lucru la care m-am așteptat era să mă îndrăgostesc de el, mai ales că el nu va putea niciodată să mă iubească...

„Geneva Lee convinge cu un stil fluid și povești
care abundă de dramatism, cu pasiuni pline de suișuri
și coborâșuri spectaculoase."
People Magazine

„Captivant, emoționant și cât se poate de sexy!"
USA Today

„Un deliciu la fiecare pagină, un roman păcătos
și absolut încântător! Geneva Lee este o adevărată maestră
când vine vorba de romane dramatice, tulburătoare
și de a imagina eroi despre care nu te saturi să citești."
New York Times

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8044-0
9 786063 380440
eBook disponibil